

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

book one.

STAY WITH ME

nicole fiorina

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Benimle kal.

Nicole Fiorina

** UYARI: Olgun içerik, yetişkin dili, grafik cinsel içerik ve rahatsız edici konular duygusal bir tepkiyi tetikleyebilir. Riski size ait olmak üzere okuyunuz.

**

Kaybolmuş ya da yanlış anlaşılmış hisseden ruhlar, bu sizin için.
Yalnız değilsiniz.

İçindekiler

[Önsöz Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm Onbirinci](#)

[Bölüm Oniki](#)

[Bölüm Onüçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Ondördüncü](#)

[Bölüm Onbeşinci](#)

[Bölüm Onaltı](#)

[Bölüm Onyedinci](#)

[Bölüm Onsekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Bölüm Yirmi](#)

[Bölüm Yirmi Bir](#)

[Yirmi İkinci Bölüm Yirmi](#)

[Üçüncü Bölüm Yirmi](#)

[Dördüncü Bölüm Yirmi](#)

[Beşinci Bölüm Yirmi](#)

[Altıncı Bölüm Yirmi](#)

[Yedinci Bölüm Yirmi](#)

[Sekizinci Bölüm Sonsöz](#)

[Teşekkürler](#)

[Yazar Hakkında](#)

Önsöz

*"Önümde duruyordun, bir
anıydın, ama ben senin
gözlerinde bir yabancıydım.
Hatırlamayı mı unuttunuz
yoksa unutmayı mı
hatırladınız?"*

-Oliver Masters

Mia

Kaybolup gittiğin günü ASLA UNUTMAYACAĞIM. Çeneni hafifçe kaldırdın ve gözlerimiz buluştu. Eskiden hüznünlü bir kırılğanlığın merakla çarpıştığı bir yerde sadece boşluk gördüm. Şimdi ise dipsiz bir çukurun boşluğunu. Gözlerinde, yeşilin tonunu hiç bu kadar soluk görmemiştim. Midemin aynı kasvetli tutulmaya düşmesine neden oldu, sonu olmayan, duvarları olmayan, sadece karanlık olan daha hızlı ve daha hızlı dönüyordu.

Ve sonra bakışlarını kaçırdın.

Kemiklerimdeki et, damarlarımdaki kan, ciğerlerimdeki oksijen, hepsi ufalandı, küçük parçalara ayrıldı ama hala bir iplikle tutunuyor -İplik kalbimdi. Sanki vücudumun geri kalanıyla ilişki kuramıyormuş gibi otomatik pilotta pompalıyordu. Güm güm sesi kulaklarımda çınılıyordu ve durmasını diliyordum ama kalbim bırakmaya hazır değildi. Önümde duran şeyden vazgeçmeyi reddederek aynı sabit vuruşla devam etti. *Belki gözlerin benimkilere döner* diye düşündüm, yani dua ettim.

Ve bekledim.

İki saniye geçti.

Sonra üç-bekleme, bedenim senin bağlantın kesildiği için zayıfladı ve kalbim pompalamaya devam etti.

Dört.

Ve sonra sırtın bana dönüktü.

Her ne yaşadıysak artık yoktu, ama her şeyi net bir şekilde hatırlıyordum ve bu adil değildi. Gözlerindeki boş bakışı merakla kabul edebilir miydim? Elbette, sunabileceğin her şey hiç yoktan iyidir. Keşke geri dönseydin. Beni fark etmiş miydin?

Ve sonra ters yönde bir adım attınız.

Sen gitmiştin, bilinmezliğe terk edilmiştin ve seni geri getiremezdim, ama kalbim hâlâ kıpkırmızı bir umudun ritmiyle atmaya devam ediyordu. *"Benimle kal,"* demiştin defalarca. Unutuluşa adım atacak kişinin sen olacağını kim düşünebilirdi ki? *Şimdi çılglık atıyorum, beni duyabiliyor musun? Neden benimle kalmadın?*

Sana veda öpücüğü veremedim. Gitmiştin ve sadece 20 metre uzakta olmana rağmen seni özlemiştim. Uyanıp geri dönmen ya da benim uyanmam tamamen mümkündü.

Her iki şekilde de, tam bir kabustu.

Gözlerimi zorla kapattım. Her adımda biraz daha uzaklaşırken ve geri dönme ihtimalin azalırken, gidişini izleyemezdim. Yine de karanlık daha iyiydi ve gözlerimi sıkıca kapatırsam yıldızları görebiliyordum. Göz kapaklarımın ardındaki sarı ve turuncu ufka odaklandım, acının içinden bir gün batımı gibi davrandım. Tek sıcaklık gözlerimin köşelerinde biriken suydı. Gözyaşlarım bir an için çırpındı, atan kalbimle aynı yalana karşı savaştı.

Keşke seninle yer değiştirebilseydim, çünkü bir zamanlar senin ışıgınla kutsanmış bir dünyayı hak etmedim ve sen de bunu hak etmedin.

Ama hak ettiğim buydu.

Başlangıçta, eğlenceli olacağını düşünmüştüm ve seni zahmetsizce terk edebileceğimi sanmıştım. Kalpleri söküp atan bendim, ama şimdi kanayan benimkiydi. Beni çevreleyen duvarlar senden önce dayanıklı, yıkılmazdı.

Duvarlar ve sen olmayınca yavaş yavaş boğuluyordum. Sen ve ben söz konusu olduğunda, beni boğacak kişinin sen olacağını hiç düşünmemiştim.

kayıp gider.

Birinci Bölüm

*"Karanlığın içinden aşağı düşüyor.
Çılgılık atmıyor ya da yardım için
ağlamıyor,
uzun zaman önce aklını kaybetti.*

O düşmeyi tercih ediyor."

-Oliver Masters

Üvey annem dolabımda bir çocuk bulduktan sonra umursamaz davranışlarım yüzünden bir gün gönderileceğimi söylediğinde onu ASLA CİDDİYE ALMADIM ve bunu hiç umursamadım. Bu sadece hareketlerimi körükledi.

Bir gün onun değerli BMW 3 Serisi'nin anahtarlarını çaldım ve arabayı garaj kapısından içeri sürdüm.

Diane yaramazlıklarımdan bıkmış ve bunun suçunu babamın tedavi edilebileceğine olan inancını giderek yitirmesine bağlamıştı. Basit ve pasif-agresif bir adam olan babam, yemek masasında oturup boş boş bakarken, onun mükemmel makyajlı dudaklarından dökülen her sert kelimeyi kabul etti.

Çocuktan hoşlanmamıştım bile. Tek istediğim bir şeyler hissetmekti. Herhangi bir şey.

On dokuz yaşımın sınırındayken, üvey annemin bardağı taşıran son damlası ve babamın son siniriyle, her ikisi de BMW olayımdan sonra kanunu aramaya karar verdiler. Bu benim son uyarım olduğu için bir akıl hastanesine kapatılacaktım ama babam beni Dolor'a, yani benim gibiler için en uzak ıslah evine göndermesi için hakime yalvardı.

Beni yanlış anlamayın, normal olmadığımı biliyordum, ama benim gibi başka biri olacağını hiç düşünmemiştim, özellikle de benim türüme adanmış bir okulda... eğer böyle bir şey varsa.

Hangi noktada daha kötüye gitmiştim? Hep böyle olduğumu sanıyordum. Erkeklerin beni kullanmasına izin vermek hiçbir zaman onların yararına olmamıştı.

Benim içindi.

Ellerini üzerimde, ağızlarını ağızımda hissetmek istiyordum ve sanki bu heves ve şehvet bana da bulaşacaktı. Hiçbir zaman olmadı, ama belki, sadece belki, içimde yanacak kadar uzun bir ateş yakabilirdi. Acı, şehvet, öfke, tutku, bu noktada her şeyi kabul edebilirdim. Kalbim kaskatı kesilmişti. Ölüm katılığı çoktan ruhuma yerleşmişti, eğer bir ruhum varsa tabii. Artık emin olamıyordum.

Bavulum yatağımın kenarında yarısı boş bir şekilde duruyordu. Kabul edilebilir eşyaların kısa bir listesini yapmış olmama rağmen, yanıma almak istediğim hiçbir şey yoktu. Ne bir fotoğraf, ne bir yastık ya da battaniyeye bağlılık. Geldiğimde el koyacaklarından emin olduğum kulaklıklarım dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyordum. Bir kutu prezervatif almak için komodinimi açtım, çünkü "kabul edilemez eşyalar" listesinde yoktu ve bavulun altındaki gizli bir cebe tıktırdım.

Tatmin olmuş bir şekilde bavulun tepesine uzandım, kapağını kapattım ve hiç düşünmeden fermuarı kapattım. Diane'e kızgın değildim. Kızmış olsaydım, bu duygularım olduğu anlamına gelirdi. Dürüst olmak gerekirse, onu suçlamıyordum. Benim de kendim gibi bir üvey kızım olsaydı, ben de polisi arardım.

"Mia, hazır mısın?" diye seslendi babam merdivenlerin dibinden.

Cevap vermedim.

"Mia Rose Jett!"

"İki dakika!" Hafifçe paketlediğim valizi yatak odamın kapısının yanına bıraktım ve yeni bir hapishaneye girmeden önce eski bir hapishanenin çıplak duvarlarına son bir kez baktım. Duvarlarım her zaman boştu, tıpkı yatağım, şifonyerim ve masam gibi. Kişiliğim yoktu. Kapıdan çıktığımda sanki burada hiç yaşamamışım gibi olacaktı. Bu alan çabucak bir misafir yatak odasına dönüşebilirdi ve bahse girerim Diane'in şimdiden buna adanmış bir Pinterest panosu vardı.

"Oh, hayır. Bunu giyemezsin." Diane merdivenlerin dibinden yüzünü buruşturdu. Başını hafifçe iki yana sallarken kısa, beyaz-sarı saçları kıpırdamıyordu. Her zaman çok fazla saç spreyi kullanırdı. Düşündüm de,

onu saçları fönlü olmadan g ö r d ü ğ ü m ü hiç hatırlamıyorum,

düzleştirilmiş ve spreylenemişti. Akşam yemeğinden sonra odasında kapıyı aralayıp on beş dakikalık egzersiz videoları çektiğinde bile saçlarının hareket ettiğini hiç görmemiştim.

"Giydiğim şeyin nesi var?" Üzerinde "sevimli ama psikopat" yazan büyük boy siyah tişörtümü, tavuk bacaklarımı ortaya çıkaran parçalanmış jean şortumun üzerinde düzeltirken çenem düştü. Tişört çok büyük olduğu için altımın çıplak olduğu düşünülebilirdi ama öyle değildi. Örtülüydüm. *Söz ver baba.*

"Bir sorun yok. Hadi gidelim. Havaalanına zaten geç kaldık," dedi babam beni el sallayarak. Ne pahasına olursa olsun yüzleşmekten her zaman kaçınırdı ve bazen kimden daha çok korktuğunu merak ederdim -Diane'den mi yoksa benden mi? Bu açıdan bakınca, kafasının tepesinde şikâyet ettiği kel noktayı nihayet fark ettim. Daha önce ona hiç inanmamıştım ama şimdi haklı olduğunu söyleyecek kadar umursamıyordum. Yakışıklı bir adamdı ama Diane yanındayken bile yalnızlık onun hayatını emmişti. Kahverengi gözlerinin altında torbalar oluşmuş ve yanakları çökmüştü.

Evlilik sana bunu yapar.

Ben aşağı inerken bavul her merdivene çarptı. "En azından saçını tarayabilirdi," dedi Diane, babam ve benim önümde kapıdan çıkarken nefesinin altından. İfadesindeki ikiyüzlülük karşısında dudaklarımı birbirine bastırdım. En azından istersem saçıma fırça sürebilirdim.

Babam bavulun sapını kavrayıp arkasına götürürken, "Artık çok uzun sürmez," dedi. Haklıydı. Sadece on bir buçuk saat sonra ikisinden de aşağı yukarı 3,447 mil uzakta olacaktım. O mükemmel bir hayat seçiyordu ve ben mükemmelin bir parçası değildim ve bu sorun değildi. Araştırmamı yapmıştım. Uçak yolculuğunun karşı tarafında beni neyin beklediğini biliyordum.

Dolor Üniversitesi, akıl hastalıklarından, bağımlılıklardan ve kişiyi suç kariyerine yöneltten kötü ebeveyn rehberliğinden muzdarip sorunlu ruhlar ve suçlular için özel olarak tasarlanmış bir ıslah üniversitesi-hapishanesiydi. Görünüşe göre, dünyanın en iyisi, başka hiçbir yerde bulunmayan

Birleşik Krallık. Bu yerin seçilmesinin nedeninin ziyaret etmeleri için kendilerini baskı altında hissetmemeleri olduğunu düşünmeden edemiyordum ve bu benim için sorun değildi. Beni istedikleri yere gönderebilirlerdi. Zaten etrafımda olmak istemeyen insanların etrafında olmak istemiyordum. İzolasyon benim cennetimdi.

Babam müfredat hakkında konuşurken ben dikkatimi pencereden dışarı verip kirli kahverengi saçlarımı parmağımın etrafında döndürerek havaalanına doğru yol aldım.

Diane, "Mia Rose'un geçmişine bakılırsa, kızlardan oluşan bir ıslahevi seçmeliydik," diye alay etti.

"Mia Rose'un çeşitliliğe ihtiyacı var," diye hatırlattı babam ona.

"Mia Rose burada ve kendi adına konuşabilir," diye ikisini de bilgilendirdim.

Babam bagaj kontrolünden geçip güvenlik kuyruğunun sonuna kadar bana eşlik ederken Diane rahatça arabada kaldı. Daha fazla ilerleyemedi ve buraya kadar gelebilmiş olmasına şaşırımdı.

Gözleri parlarken önünde durdum. "Özür dilerim Mia."

Kelimelerle arası hiç iyi olmamıştı ama benim de öyle. Saniyeler geçti ve hâlâ gözlerimin içine bakamıyordu. Asla bakamazdı. Onunla konuştuğumda bile, sanki bir hayaletmişim gibi bana bakıp geçiyordu.

Bana bak, baba.

Ama başını salladıktan sonra döndü ve ben pasaportumu ve uçak biletimi elime alırken ikinci bir bakış bile atmadan yanımdan ayrıldı.

İkinci Bölüm

*"Akli, kalbi, bedeni ve ruhu arasındaki karşılıklı
anlaşma anlıktı. Hepsi birden onu terk etti, yerini dört
duvar aldı. İçinde çığlık atıyor olsa da karanlık
kaçınılmazdı. Anlıktı."*

-Oliver Masters

Uçuş o kadar da kötü değildi. Ağlayan iğrenç çocuklar ya da geveze Kathy'ler yoktu. Yine de, sohbet edecek bir tipe benzemiordum. İnsanlar benden uzak durmaya meyilliydi. Dinlenen kaltak suratım gerçekte ve zehrimi kolumda taşırdım, kalbimde değil; kalbim yoktu. Evet, vücudumda sürekli kan akıtan bir organım vardı. Ne yazık ki işini yapıyordu.

Uçuşun tamamını pencereye yaslanmış, kablosuz kulaklığım kafamda mavinin farklı tonlarına bakarak ve çoğu kişinin eleştireceği çalma listelerini dinleyerek geçirdim. Okyanusun rengi gökyüzüne karıştıkça, suyun nerede durduğunu ve gökyüzünün nerede başladığını söylemek zordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, babam beni havaalanından üniversiteye götürmesi için bir limuzin ayarlamıştı. Bu suçluluk duygusundan başka bir şey değildi.

-Kelimenin tam anlamıyla.

Gökyüzü şimdi bir yağmur fırtınasının eşiğinde grinin tonlarındaydı. Okulun yüksek demir kapılarına yaklaştığımızda, kapılar yavaşça açılıp "D" harfini ikiye bölmeden önce ön ve ortada "D" harfi monogramlanmıştı. Tüm kampüsü uzun tuğla bir duvar çevreliyordu. Kapılar kapandıktan sonra kaçmanın hiçbir yolu yoktu. Dolor'un en iyileri tarafından gönderilen güvenlik görevlisi olmasaydı, ilk fırsatta dışarı atardım.

Bavulumu geride bırakacağım. Prezervatiflerimi bile. Birleşik Krallık'ta yolumu bulabilir, yemek için dilenebilir, ara sokaklarda uyuyabilirdim. Babamın bu çağırışı aldığını düşünmek beni gülümsetti. O konuşmayı duymak için duvarda bir sinek olmayı çok isterdim.

Bu fikir aklımdan geçerken iri yarı Alman adam bana doğru baktı ya da en azından görünüşüne bakarak Alman olduğunu varsaydım. Uzun boylu, tıraşlı kafalı, kaslı yapılı, kare çeneli ve açık renk gözlüydü. Konuşmuyordu ama rugby maçı sırasında ses çıkaran bir adama benziyordu. Ne planladığımı biliyor muydu? Kaçınılmaz olarak, birileri daha önce büyük kaçış girişiminde bulunmuş olmalıydı. Her biri bir diğerinden daha kötü sonuçlanan en az bir düzine kaçış girişimi hayal edebiliyordum.

Siyah deri koltuğa geri yaslandım ve gözlerimi sessiz Alman adamdan kaçırarak renkli camdan önümdeki kaleye doğru baktım.

Çim biçme makinesinin izleri hâlâ görülebilen çimler mükemmel bir şekilde bakımlıydı. Sarmaşıklar taş kale duvarlarının kenarlarından dikey olarak yukarı doğru kıvrılıyordu. Sol tarafta uzun bir kule çıkıntı yapıyor, sağ tarafta ise tamamen müstakil ve betondan yapılmış ayrı bir bina bulunuyordu. Viktorya döneminden kalma pencereler kalenin ön cephesinin büyük bir kısmını kaplıyordu ve üzerlerine siyah parmaklıklar eklenmişti.

Çıkış yolu yok.

Limuzin durdu ve şoför kapıyı açar açmaz beni tek kişilik bir karşılama komitesi karşıladı.

"Teşekkür ederim Stanley," dedi yaşlı beyefendi, ben araçtan inerken Sessiz Alman'ı selamlayarak. "Merhaba Bayan Jett, Dolor'a hoş geldiniz. Ben Dean Lynch. Şimdi beni takip edin." Lynch resmi bir tokalaşma için elini uzatma zahmetine girmedi, bu da beni rahatlattı. Elimde valizim, boynumda kulaklığım ile onu takip ettim. Uzun ahşap çift kapıdan geçtik ve güvenlik kontrol noktası uygun bir şekilde beni bekliyordu. Stanley valizimi aldı ve son yirmi dört saat içinde ikinci kez tarayıcıya girmeden önce döner bir bandın üzerine koydu.

Stanley elindeki sopayı sallayarak, "Kollar yukarı," diye ısrar etti. *Konuşuyor.*

Yüzüm tavanı bulurken kollarımı iki yanıma kaldırdım. "Tüm bunlar gerçekten gerekli mi?"

Stanley dedektörü belimin her iki yanında gezdirdi ve kalçayla buluştuğu anda sinyal sesi duyuldu.

Lynch avucunu havaya kaldırarak, "Ver şunu," dedi. "Cep telefonlarına izin verilmiyor."

"Şaka yapıyor olmalısın. Müziğimi bile dinleyemiyor muyum?" *Boş ver kimseyle konuşmayı.* Babamla ya da Diane'le bir daha hiç konuşmasam da umurumda değildi.

"Kulaklıklarınıza ve diğer değerli eşyalarınıza da ihtiyacım olacak."

Kulaklığımı boynumdan çıkardım ve avucunun içine bıraktım. "Hazır başlamışken kan ve pap smear ister misin?" Alay ettim.

Lynch omuzlarını gevşetti. "Bu kısa görüşmemizden sonra olacak."

Kaşlarım birbirine çarptı. Ben şaka yapıyordum ama o ciddiye.

Dean Lynch aklımı başımda tutacak tek eşyaları topladıktan sonra güvenlik kontrol noktasından bip sesi duymadan geçtim. Lynch beni koridorda, parlak beyaz ve gri girdaplı mermer zemin boyunca ilerletti.

Arkamdan gelenleri takip ederken etrafımı inceledim. Doğal renkli tahta ve çitalar her iki yanımdaki duvarlara yayılmıştı. "Yeni okul yılına gireli iki hafta oldu, yani şimdiden geride kalmışsın. Anladığım kadarıyla bu üniversitede ilk yılın?" Lynch hızla önüme geçerken sordu. Sıskaydı, kırılabilirdi ve yan tarafına dönerse yok olup gideceğini umuyordum.

"Evet, doğru."

Lynch adımlarının ortasında durakladı ve neredeyse ona çarpıyordum. Belinden döndü ve umduğum gibi ortadan kaybolmak yerine bana baktı, dişleri sarı ve çarpıktı. "Biz burada, Dolor'da görgü kurallarına uyarız." Yüzü bembeyazdı, gözleri kristal mavisi ve çöküktü, sivilce izleri ifadesini kaplıyordu.

"Evet efendim," diye fısıldadım sırtarak.

Cansız gözleri benimkilere dikilmişti ama ben kendimi tuttum. Dokuz yılı aşkın bir süredir aynı yakıcı gözlerle yaşıyordum. Baskı altında hiçbir şey beni yıldıramazdı.

Lynch tekrar öne doğru baktı ve boş koridorda eskisi gibi hızlı adımlarla yürümeye devam etti ama bu sefer ikimizin arasında bir metre kadar mesafe bıraktım.

Büyük portreler tahta ve çitaların üzerine sıra sıra dizilmişti. Her resim Lynch'inkilerle aynı cansız gözleri içeren kararmış pirinçle çerçevelenmişti. Görünüşe göre kapıdan kim girerse girsin, içindeki hayat çekilip alınıyordu.

Bir köşeyi döndük ve bir ofise girdik. Lynch oturmam için eliyle işaret etti. Kiraz ağacından kitap rafları, aynı kiraz ağacından masasının arkasındaki tüm duvarı kaplıyordu ve kalın kırmızı kadife perdeli büyük bir pencere bitişik duvarın çoğunu kaplıyordu. Masasında, üzerinde adımın yazılı olduğu tek bir klasör dışında dağınıklık yoktu. Oturdu, masasının altına geçti ve dosyayı açtı.

"İlk yılınız, eyaletlerde transfer edilebilen lisans dereceniz için çalışmakla geçecek. Burada, Dolor'da geçireceğin iki yıl *boyunca* uygun notlandırma, danışmanlık ve grup terapisi gerekliliklerini yerine getirir ve iyi davranışlar sergilersen, sicilin temizlenmiş olarak taburcu edileceksin." Lynch üstten bir kâğıt çıkardı ve bana uzattı. "İşte programınız. Haftada iki kez Dr. Conway ile görüşeceksin ve yöntemlerimize alıştıktan sonra ikinci hafta grup terapisine başlayacaksın. İşte Dolor el kitabı. Davranış kurallarımızı ve kıyafet kurallarımızı öğrenmenizi öneririm." Kalın el kitabını bana uzattı. "Herhangi bir sorunuz var mı Bayan Jett?"

Yarısına kadar sersemlemiş olmama rağmen başımı salladım.

"Pekâlâ o zaman. Stanley size yatakhanelenizi göstermeden önce hemşire odasına kadar eşlik edecek." Ben sisin içinde otururken Lynch dosyayı kapatıp masanın bir çekmecesine yerleştirdi. "Bayan Jett, eğer bir seansı kaçıırırsanız, hücre hapsine zorlanacaksınız. Herhangi bir soruna neden olursanız, hücre hapsine gönderileceksiniz. Eğer-"

Benden abartılı bir iç çekiş kaçtı. "Anlıyorum. Hücre hapsi." "Bu senin tek şansın. Eğer uslu durmazsan, bu cezayı çekmek zorunda kalacaksın. ayrılmak ve yargıcınızın takdirine göre bir akıl hastanesine kabul edilmek.

Bunu ister misin?"

Gözlerimi dikip kelimelerin içime işlemesini beklerken bana ters ters baktı. "Hayır, efendim."

Lynch başıyla onayladı. "Stanley, o tamamen senindir."

Stanley'i hemşire odasına kadar takip ettim, boş koridordaki tek ses savaş botlarımın mermere vuran topukları ve Stanley'nin kemerine takılı anahtarların şingirtisiydi. Stanley'i sıradan bir konuşma ve cazibeyle yanıma çekmeye çalışıp çalışmama konusunda ileri geri tartıştım, ama ağzımı açtığım anda vardık.

Büyük steril oda göz kamaştırıcıydı. Tüm duvarlar floresan ışıkları altında bembeyazdı. Aynı beyaz nevresimlere sahip üç hastane yatağı arka arkaya dizilmişti ve her biri ince beyaz bir perdeyle kapatılabiliyordu. Düğmelerle kaplı beyaz makineler, farklı boyutlarda mavi eldivenlerle dolu çeşitli tel sepetlerle birlikte duvarlara yaslanmıştı. El dezenfektanı kokusu burnumun direğini kırdı.

"Başlamadan önce tuvaleti kullanmanız gerekiyor mu?" diye sordu koyu tenli bir kadın, yan taraftaki başka bir kapıdan gelerek. Stanley çoktan çıkıp kapıyı arkasından kapatmıştı ama çok uzağa gitmeyeceğinden emindim, muhtemelen kapının dışında iyi bir bekçi köpeği gibi beni bekliyordu.

"Tuvalet mi?" Yüzümü ona dönerek sordum. "Ah, doğru ya. Siz burada öyle diyorsunuz... hayır, ben iyiyim."

"O zaman hemen başlayalım. Altını ve külotunu indir ve masaya uzan. Siz hazır olana kadar perdenin arkasında bekleyeceğim."

Pap smear, parmak izi ve kan tahlili tamamlandıktan sonra mümkün olan her şekilde şiddete uğradım. Hemşire, tıbbi geçmişimi gözden geçirirken cinsel yolla bulaşan hastalıkların, fiziksel anormalliklerin ve engellerin kontrol edilmesinin rutin olduğunu açıkladı. Artık üzerinde kontrolüm olmayan doğum kontrolüm hakkında konuştuk. Bu noktadan sonra o düzenleyecekti.

Tam da beklediğim gibi, Stanley beni kapının hemen dışında karşıladı. Siyah demir korkuluklu kavisli mermer merdivenlerden çıktık ve köşeyi dönmeden önce aynı tahta ve çitalarla kaplı bir koridorda yürüdük. "Sınıflar üçüncü katta yer alıyor. Yaşam

Karargâh ikinci katta konuşlanmış durumda. Yatakhanelerde bir harita var." Bir sola daha döndük. "Burada ortak banyo var, yemekhane de hemen ileride ve sağda," dedi el hareketleriyle açıklayarak. "Dördüncü kanatta kalacaksınız ve bu banyoyu üçüncü kanatla paylaşacaksınız."

"Ortak banyo mu? Her iki cinsiyetin de aynı olanakları paylaşması gibi mi?" "Biz cinsiyet ayrımı yapmıyoruz. Buna alışacaksınız."

Topuklarının üzerinde dönmeden önce benim tarafımdan anlaşıp anlaşılmadığını kontrol etmek için durakladı. Koridorun her iki yanında ağır çelik kapılar sıralanıyordu. Zemin aynı girdaplı gri mermerdi ama duvarlar artık bulut mavisi bir çimentoydu. Stanley durduğunda sağdaki bir kapıya yaklaştık. "Bugün size ders yok. El kitabına aşına olun. Akşam yemeği saat beş buçukta yemekhanede ve sokağa çıkma yasağı saat sekiz buçukta. Kapılar saat tam sekiz kırk beşte otomatik olarak kilitlenecektir. Gece tuvaleti kullanmanız gerekirse, odanızda bir zil vardır. Gece vardiyasındaki nöbetçi size eşlik edecektir."

Stanley kemerinden anahtarlığı çıkardı ve içeri girmeden önce kapıyı açtı. Yatakhaneyi iyice taradıktan sonra beni içeri buyur etti. Vücut dilimi doğru okuyarak, "Daha iyi olacak," diye ekledi.

Ve ben yeni hapishanemde dururken kapı arkasından çarptı.

Odanın duvarları gri-maviydi ve az önce yürüdüğüm koridor gibi çimentoyla kaplanmıştı. Bunu beklemiyordum, gerçi gerçekten ne bekleyeceğimi de bilmiyordum. Sanırım buraya gelirken uçakta aklımdan duvarları yastıklı beyaz bir oda geçmişti. Başlıksız ve ayaksız bir ikiz yatak, ince bir şiltenin üzerinde tek bir gri çarşaf ve yastıkla sol duvara yaslanmıştı ve boş bir masa, tek bir siyah metal sandalyeyle paralel duvara yaslanmıştı. Odanın karşısındaki küçük pencereye yaklaştığımda parmaklıkların arkasından okulun arka tarafının manzarasını gördüm. Seyrek ağaçlar ve uzaktaki tuğla duvardan başka bir şey yoktu.

Valizim kapının yanında beni bekliyordu ama valizimi açmak umurunda değildi. Zaten bir şifonyer yoktu, sadece yatağın altında tekerlekli bir araba vardı. Yatağa oturdum ve parmaklarımı ince çarşafın üzerinde gezdirdim. Benden önce bu odada kaç kişi uyumuştur? Odadaki tek kapının üzerinde bir saat asılıydı ve üzerinde şöyle yazıyordu

ÖĞLEDEN SONRA 3:16. Yatağa uzandım, ellerimi başımın arkasında birleştirdim ve beni bu cehennem çukuruna neyin soktuğunu düşünürken tavana baktım.

Ben yaptım. Bunu ben yaptım.

Okulda birçok kavgaya neden olmuş ve derse girdiğimden daha fazla müdürün odasına girmiştim. İlke Tomson'ın arabasını ateşe verdiğim gün okuldan atıldığım ve tutuklandığım gündü. Saatlerce kamu hizmeti ve terapiden sonra, evde eğitim programı kapsamında mükemmel bir not ortalamasıyla mezun olmuşum. Diane'in BMW'sini kasıtlı olarak garaja doğru sürdüğümde tabuta kendi çivimi çakmışım. Babam hakimle pazarlık yaptı ve akıl hastanesine kapatılmak yerine üniversite diplomamı alabilmem için beni buraya göndermeyi teklif etti.

Zekiydim, ama çoğu sosyopat öyledir. Yargıç beni ibret olsun diye yargılamak istedi ama ben daha iyi biliyordum. Kimse kalbinin iyiliği için bir şey yapmazdı. Yargıcın bunu kabul etmesinin tek nedeni, babamın sırtından özgeçmişine bir başarı öyküsü daha eklemektir. Sanırım akıl hastanesinden daha iyiydi.

Yanımdaki el kitabını alıp başımın üzerinde sallandırırdım ve ilk sayfasına kadar açtım ki kapı çalındı.

Görmezden gelerek ikinci sayfayı çevirdim.

Sabırsızca bir kapı daha çaldı.

Ayaklarım yeri buldu ve kapıya doğru küfür ederek ilerledim.

Diğer tarafta iki kişi duruyordu; orta uzunlukta kıvrıcık siyah saçlı bir kız ve kızdan birkaç santim daha uzun, parlak mavi gözleri ve ince dudakları olan sarı saçlı sıska bir oğlan.

"Gördün mü Jake... Sana buraya birinin geldiğini söylemiştim," dedi kız çocuğa, koluna vurarak. Boynunda siyah bir gerdanlık ve ağzının kenarında hayranlık uyandıran küçük bir ben vardı.

"İlgilenmiyorum," dedim ve kapıyı kapatmaya başladım. Çocuk ayağını kapıya sıkıştırdı. "O kadar hızlı değil."

Kapıyı tekrar açtım ve elimi kalçama dayayarak bu davetsiz misafirin amacını beklemeye başladım.

"Ben Jake. Bu da Alicia."

"Dur tahmin edeyim, sen iki dolarlık banknot kadar geysin ve Alicia da bu boktan besleniyor, her ikisi de yeni kıza etrafı göstererek acıma partinize başka bir üye mi arıyor?"

Alicia ve Jake aralarında bir kahkaha patlamadan önce bakiştılar.

Gözlerim doldu. "Eee?"

"Bu kapıdan çok fazla Amerikalı girdiğini görmüyoruz ama haklısın,"- Jake nefesleri arasında kıkırdadı-"senin gibi birini 'acıma partimizde' kullanabiliriz."

İkisine de el salladım. "Git bir sik yala."

Yorumum onları şaşırtmadı. Jake ellerini dizlerine koyarak eğildi ve kıkırdaması yüksek sesle ve iğrenç bir şekilde arttı. Alicia yorumumdan dönerken arkadaşının sırtını sıvazladı. "Anlıyorum, dünyadan nefret eden bir baş belasısın," dedi Alicia ve ses tonunda alaycılık seziyordum, "ama bu gece eğlenceli vakit geçirmek istiyorsan bizi yemekte bul."

Alicia ve Jake arkalarını döndüler ve koridorda aksanımla alay etmeye başladılar. "İçlerinden biri diğerini omzundan iterek, "'Git bir sik yala,' dedi. Ben kapıyı olması gerekenden daha sert çarpmadan önce kahkahaları koridorda yankılanmaya devam etti.

Bir kez daha yatağa uzandım ve beynimde zıplayıp duran sinir bozucu İngiliz aksanlarını durdurmak için şapkamı yüzüme çektim.

Gözlerimi tekrar açtığımda saat beşi elli geçiyordu. *Lanet* olsun. Uyuyakalmıştım ve şimdi yirmi dakika geç kalmıştım. Üzerimi değiştirecek vakit bulamayınca kapıdan dışarı fırladım ve boş koridorda dolanarak Stanley'nin yemekhaneyi tarif ettiği yeri hatırlamaya çalıştım. Dinlemem gerekirdi.

Sonra, işte oradaydı, ileriye doğru attığım her adımda uzaklardan gelen sohbet sesleri daha da yükseliyordu.

Beyaz gömlekler ve siyah pantolonlardan oluşan bir deniz yemekhaneye akın etmişti. Masaların arasından geçip arkada var olmayan yemek sırasına doğru yürürken gözlerimi önümde tuttum. Çılgınlığın yerini bir durgunluk alırken konuşmalar sakinleşti. Her masanın yanından geçerken varlığımla ilgili fısıltılar ve sorular havada dans ediyordu ama ben yine de onlara bakmaya zahmet etmedim.

Saç filesi ve sosa bulanmış gömleğiyle yaşlı bir hanım büfenin kapısına yaklaştığında benimle aynı anda, "Üzgünüm, mutfak kapalı. Belki bir dahaki sefere vaktinizi daha bilinçli kullanırsınız." Konuşmak için ağzımı açtım ama sözümü kesti. "Oh, ve... yerinde olsam üzerimi değiştirmek için yatakhane geri dönerdim."

Ve kapıyı yüzüme kapattı.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Kapının diğer tarafından beni duyabileceğini umarak bağırdım. Büyük yemekhane sessizliğe gömüldü ve arkamı döndüğümde yüzlerce göz üzerimdeydi. "Ne?" Avuçlarımı havaya kaldırarak seslendim.

Sessizlik.

Gözlerim tepki vermek için kocaman açıldı ama kimsede bir çift yok gibiydi.

Herkes her zamanki sohbetlerine geri döndü ve ben de kampüsün ön tarafına bakan cam pencerelerin yanında boş bir masa buldum. Geceye dönüşen gri gün dışında bakacak pek bir şey yoktu. Tulum giymiş bir adam golf arabası görünümlü bir aracı çimlerin üzerinde sürerek çöpleri topluyordu. Diğer tarafımda ise yeni öğrenci arkadaşlarım vardı. Yemekhane boyunca rastgele yerleştirilmiş yuvarlak masalar vardı ve öğrenciler her masada bir araya toplanmış, yüzlerinden gülümsemeler, kıkırdamalar ve birkaç dudak bükme geçiyordu. Her şey lisede olduğu gibiydi.

Alicia ve Jake'in birbirlerinin kulaklarına konuşurken odanın diğer ucundan bana ters ters baktıklarını fark ettim. Masalarında toplam dört kişi vardı ve tartışıkları konuyu gizleme zahmetine girmemişlerdi. Bir adam uzun bacaklarını bir sandalyenin koltuğuna dayayarak masanın tepesine oturmuş, kürdan yapılı, soluk tenli ve simsiyah saçlı bir kız da başını onun yanındaki masaya uzatmıştı.

Uzun boylu olduğunu dizlerinin dirsekleri gibi bükülmüş olmasından anlayabiliyordum.

üzerlerinde duruyordu. Beyaz gömleği boynundan sarkıyordu, kollarının her birinde siyah beyaz dövmeler vardı ve derin nefesler alırken göğsünün ağır ağır inip kalkışını güçlükle seçebiliyordum. Ama fark ettim. Gözlerimiz buluştuğunda dikkatim yüzüne doğru yolculuk yaptı. Başını gri bir bere örtüyordu ama altından koyu renkli saç telleri çıkıyordu. Kaşlarını birbirine bastırdı ve sonra bana doğru başını salladı. Ben karşılık vermeyince başını ellerinin arasına aldı ve parmaklarını ağzına götürdü. Her parmağını yüzükler süslüyordu ve gizli gülümsemesinin yanında bir gamze belirdi.

Bağlantımızı koparan küçük bir süt kutusu yemekhanede aramızdan uçtu ve gözlerim onu takip ederek karşımdaki masada oturan genç bir çocuğun kafasına çarptı. Beyaz sıvı her yöne uçtu ve sonunda genç çocuğu ıslattı. Az önce darbe alan çocuk oturduğu yerden fırlayıp kendini büyük pencereye doğru atınca yemekhanede bir uğultu yükseldi. Ciğerlerinden bir çığlık yükseldi ve ben sandalyemi geriye itip ayağa kalktım.

Dövmeli Adam masadan zıpladı ve çocuğun yanına koştu. "Neyin var senin Liam? Ölmek mi istiyorsun?" Kollarını havaya kaldırıp gülen sırtlan grubuna seslenirken sesi yüksek ama kontrollüydü.

Dövmeli Adam çığlık atan çocuğun önünde çömeldi. "Nefes al, Zeke," diye ısrar ederek çocuğun kollarını kavradı. Genç çocuk başını kaldırıp ona baktı. Yüzü birkaç saniye içinde koyu kırmızıdan mora dönmüştü. "Derin nefes al." Dövmeci Adam kendi derin nefesini çekerek ona nasıl yapılacağını gösterdi. Nefesini vermeden önce parmaklarını havaya kaldırarak üçe kadar saydı ve genç çocuk benimkine benzer bir şaşkınlıkla onu izledi.

Genç çocuğun çığlıkları kesildi ve tekrar nefes alabildi. Dövmeli Adam bana baktı ve ben de hızla arkamı döndüm. "Hadi buradan çıkalım, tamam mı?" Yerden kalkmasına yardım etti ve yemekhaneden çıkarken Zeke onun yanına yapıştı.

"Amerika, teklifimizi düşündün mü?" Ekibi masamın etrafını sararken Jake sordu.

Tattoo Guy ve Zeke köşeyi dönerken nefesimi verdim ve yerime oturdum.

ve sonra cevap verdi, "Sana söyledim. İlgilenmiyorum."

Alicia, "Fikrinizi değiştirirseniz diye söylüyorum, gece yarısı başlıyor," dedi. Bu çocuklar yüzlerine yumruk atılsa bile ipucu alamazlardı.

Peri saçlı kız Alicia'nın kafasına bir şaplak attı. "Bu detayları kimseye veremezsin Alicia. Önce gruba sorman gerek. Ollie'yle hiç konuştun mu?"

"O iyi biri. Güven bana." Alicia devam etti, "Eğer pencereden bakıyorsan, solundaki dördüncü blok."

"Peki oraya nasıl gideceğimi düşünüyorsun?" Gitmek gibi bir niyetim yoktu ama kapımı kullanmadan yataktan çıkmanın bir yolu varsa bunu bilmem gerekiyordu.

Alicia gizlice tavandaki havalandırma deliğini işaret etti ve üçü birlikte dönüp uzaklaştılar.

Üçüncü Bölüm

"Gerçekleri açığa çıkarıyor ve yalanlarını aynı anda soyuyor, Ve işte böyle, panik ve huzur beni tüketiyor."

-Oliver Masters

Bütün gece ince ve inanılmaz derecede sert yatağın üzerinde dönüp durdum. Saat dilimlerindeki değişiklikten dolayı jet-lag olmuşum ve uçak yolculuğu ile öğleden sonraki şekerlemem arasındaki son yirmi dört saat boyunca çok fazla uyumuştum, uyumaya çalışmak işe yaramıyordu.

Çimentodaki her çatlağı, çelik kapıdaki her sürgüyü saymayı başarmıştım ve yeterince konsantre olursam, ayın üzerinde parladığı mermer zeminin kıvrımlarındaki takımyıldızları görebiliyordum. Kapılar otomatik olarak açıldığında tam sabahın altısında yüksek bir tıkırtı duyuldu.

Elimde bir diş fırçası, yeni Dolor gömleğim ve dar siyah kot pantolonumla ortak banyoya ilk giren bendim. Şampuan, saç kremi ya da deodorant getirmeme izin verilmiyordu. Tıraş bıçağı bile. Babam her şeyin bana sağlanacağını söylemişti.

Banyonun beton duvarları beyaza boyanmıştı ve sağında altı lavabo sırası vardı. Her lavabonun üzerinde birer tane olmak üzere uzun aynalar duvarda eşit olarak sıralanmıştı. Lavaboların karşısında duş kabinleri vardı. Arka duvar boyunca uzanan yer karoları ve her bir kabin beyaz perde muhafazalı sedir ağacından tahtalarla ayrılmıştı. Temiz havlular lavabo sırasının her iki yanındaki ince raflara istiflenmişti ve temel banyo malzemeleri lavaboların arasındaki sepetlere doldurulmuştu - erkekler ve kadınlar için aynı marka. Neyse ki hindistan cevizi kokusu öğürmemeneden olmadı.

En sondaki en uzak duşu seçtim ve ısınmasını beklemek için açtım. Tamamen giyinik olmama rağmen aynada makyaj yapmadan kendimi çıplak ve açıkta hissediyordum. İnsanları etkilemek hiçbir zaman amacım olmamıştı ve hiç ihtiyacım olmamasına rağmen yine de makyaj yapıyordum çünkü Diane'li rahatsız ettiğini biliyordum. En ağır eyeliner'ı, en koyu dudak rengini ve tırnaklarıma siyahı onu ıldırttığı için sürüyordum.

Yansıma baktığımda, sadece bendim, gözlerimin altına ve burnumun köprüsüne hafifçe serpiştirilmiş çillerle beş yaş daha genç görünüyordum. Yine de gözlerim yalan söylemezdi. Bir bakışta donuk kahverenginin altındaki sırları, acıyı ve sefaleti görebilirdiniz. Kalın kaşları genellekle diğerlerinin dikkatini gözlerimin anlattığı hikâyesinden uzaklaştırırdı. Kimse yeterince yakından ya da dikkatlice bakmak için zaman ayırmazdı.

Örnek olarak babamı ele alalım.

Banyoya giren bir varlık dikkatimin başka yöne kaymasını tetikledi. Dövmeli Adam omzunda giysileriyle bana doğru yürüdü ve gözlerinin kenarlarını sildi. Gri joggers kalçalarından aşağı sarkıyordu ve düz siyah bir tişört onun geri kalanını kaplarken, vahşı kahverengi saçları bir tarafta düz bir şekilde uzanıyordu.

Elini yüzünden indirdikten ve beni fark ettikten sonra yürümeyi bıraktı. Yaklaşık bir metre öteden bana bakarken yüzünde hiçbir ifade yoktu. Sonra, sesinden önce uykulu bir gülümseme beni karşıladı. "Merhaba."

Gülümsemesine karşılık verdim ama bu sadece onunki bulaşıcı olduğu içindi, başka bir şey değildi. "Merhaba."

Ama hala hareket etmedi.

Orada ne kadar uzun süre durduğumuzu fark edince tekrar aynanın karşısına geçtim ve dişlerimi fırçalamak için musluğu açtım. Arkamdaki aynanın yansımasında görünmeden önce yaklaştı ve raftan bir havlu almak için eğildi, mesafeyi korumaya dikkat etti, ama aynı zamanda olması gerekenden daha uzun süre kaldı.

Benimkinin yanındaki kabinde suyu açtı ve giysileriyle havlusunu astı. Arkasını döndüğünde benimkinin yanındaki lavaboya yaklaştı.

Gözlerimiz aynanın yansımasında buluştu. "Mia, değil mi?"

O anda yeşil gözlerini fark ettim. Çok güzellerdi.

Nadir bulunan. Çok ayırt edilebilir ama aynı zamanda tarif edilemez bir renk. Güneş günün en yüksek noktasındayken palmiye ağaçlarının bir kıyı şeridindeki yansımasının rengiydi. Renk öğlen rengiydi. Ağaç çizgisinin yansımasının ötesindeki okyanusun koyu mavi tonu ya da köpüklerin kumda toplandığı beyaz değil, ortadaki tatlı noktaydı. Tanrı'nın yarattığı üç şeyin çarpıştığı mükemmel bir zamanlamaydı: güneş, ağaçlar ve su.

Nefes kesiciydi, lanet aynada bile. "Evet, bu doğru."

Vücudunu bana doğru çevirdi ve elini uzatırken lavaboya doğru eğildi, gözleri engelsiz bir şekilde benimkilere bakarken daha da güzeldi. "Ben Ollie."

Güzel gözleri ve resmi görgü kuralları beni hazırlıksız yakaladı. Gözlerimi yüzü ve eli arasında gezdirdikten sonra jestini kabul ettim. Uzun zamandır el sıkışmamıştım. Doğru yapıyor muydum acaba?

Ollie sırttı.

Diş fırçasını ve tıraş makinesini lavabonun üzerine koydu ve parmaklarını gezdirerek gür ve asi saçlarını düzeltmeye çalışırken yüzü düştü. Saçları kulaklarını örtecek kadar uzun değildi, ama geriye doğru taramazsa gözlerinin üzerine düşecek kadar uzundu. "Harika bir ilk izlenim, değil mi?" Tembel bir kahkaha attı ama benim dikkatim usturadaydı ve sanki bir milyon dolarmış gibi ona baktım.

"Bunlardan birini nasıl alabilirim?"

Ollie tezgâha ve tekrar bana baktı, kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluştu. "Usturanız yok mu?" Başımı salladım ve sanki uyuşturucu satıyormuşuz gibi usturayı bana doğru uzattı. "Bunu alabilirsin. Daha yeni. Hiç kullanmadım."

"Teşekkürler."

Bir gülümsemeyi paylaştık ve dönüp perdenin arkasında kaybolmadan önce başını onaylarcasına eğdi.

Duş başlığının altına girmeden önce perdemin arkasında soyunurken suyun ısınması uzun sürmedi. Sıcak değildi ama dayanılabilecek kadar ılıktı. Avucumun içine şampuan sıktım ve saçlarıma masaj yaparak uyguladım.

Kafa derimi yüzüyor, acele etmiyor ve Ollie'nin suyum soğumadan bitirmesini umuyordum. Havadan sudan konuşmakta iyi değildim. Garip ve anlamsızdı ve ne pahasına olursa olsun bundan kaçınırdım.

Suyu kesildi ve kısa bir süre sonra perdenin çubuğa çarpma sesi duyuldu. "Yoğun saatlerden kaçınmak istiyorsanız acele etmenizi öneririm," diye seslendi akan suyumun sesi üzerinden. Sesi derinden ve göğsünden geliyordu. Yavaş konuşuyordu, sanki seçtiği her kelime dikkatle düşünülmüş gibiydi. Perdedeki küçük yarıktan başımı uzattım, tam o sırada gömleği aynanın yansımada dövmeli karnının üzerine düştü. "Sadece seni uyarıyorum."

Benden bir yanıt almadan gitti. Beş dakika bile geçmeden, etrafımda duşlar ve musluklar açılırken insanlar içeri girdi ve havada birkaç yorum savruldu.

Bugün derslerdeki ilk tam günüm ve ilk danışmanlık seansımdı. İkisini de dört gözle beklemiyordum. Programım dönüşümlü dört dersten oluşuyordu. Pazartesi ve Çarşamba günleri aynı, bire bir seanslar, Salı ve Perşembe günleri ise aynı, grup seansları vardı. Cuma günleri, katılmayı planlamadığım müfredat dışı etkinlikler için serbest günlerdi.

Buraya Çarşamba günü geldim, bu da bugünü üç günlük hafta sonundan önce dersler için haftanın ilk ve son günü yapıyor. Bugün grup seansı olması gerekirken, Dekan Lynch programımın üzerine yapışkan bir not bırakarak, buradaki ikinci haftama kadar Dr. Conway ile bire bir seanslara devam edeceğimi hatırlattı.

Fön makinesi kullanmama izin verilmediği için saçlarımı açık bırakıp hava ile kuruttum ve siyah dar kot pantolonumun üzerine savaş botlarımı giydim. Kıyafet kurallarını küçümsemiyordum. Daha kötüsü de olabilirdi. Yakalı Dolor gömleğim çok bol değildi, ama orta boy göğsümün üzerinde güzelce durduğu için çok da dar değildi. Düğmeleri açık bırakmıştım.

Yemekhaneye girdiğim anda burnuma gelen şurup ve pastırma kokusu midemin guruldamasına neden oldu. Bir gün öncekiyle aynı masaya oturmaya karar verdim ve resmen benim olduğumu iddia ettim. Kahvaltı sırasındaki atmosfer

dün geceki yemekten farklıydı. Sabah güneşi gri bulutların arasından süzülürken ışınları pencereden geniş odaya doğru spot ışıkları oluşturuyordu. Yeni akranlarım sessiz duruyor, kahvaltı sırasından masalarına doğru ayaklarını sürüklüyorlardı. Öğrenciler yavaş yavaş içeri sızıyor, yeni günün korkusu yüzlerinden okunuyordu. Alicia, Jake ve arkadaş grupları bir gün önce oturdukları masaya doğru ilerlediler.

Jake odanın öbür ucundan bana el salladı ama ben başımı sallayarak reddettim. Arkadaşa ihtiyacım yoktu, özellikle de inatçı olanına. İnsanlar beni sinirlendiriyordu ve Jake buradaki günlerimi uzatmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Tek görevim başımı eğmek ve önümüzdeki iki yılı sorunsuz atlatmaktı. Jake'in arkadaş olduğumuza inanması bir sorun olurdu. Eninde sonunda, zehirli dilim ve pervasız hareketlerim yüzünden birilerinin küçük duyguları incinecekti.

Ollie birkaç dakika sonra kahverengi saçlarını orantısız bir dalgaya çevirmiş, uzun ve sıksa vücuduna düz beyaz bir tişört giymiş halde içeri girdi. Gömleğinin altından dövmelemleri görünüyordu ve içeri girdiğinde bulaşıcı gülümsemesi odayı aydınlattı. Dolor tişörtünü giymeyi reddetmesi ilgimi çekti. Böyle şeylerle paçayı kurtarabilecek bir adama benziyordu.

Ollie, birkaç santim daha kısa boylu, gece yarısı siyahı saçları tepede daha uzun ve yanlarda daha kısa olan başka bir adamın yanında içeri girdi. Daha koyu renk yüz hatları ve kesilmiş sakalları vardı. Gruba isimlerini öğrenecek kadar yaklaşmayı planlamadığım için ona Gece Yarısı demeye karar vermiştim.

Ollie onun kulağına bir şeyler söylerken ikisi de bana doğru baktı.

Peri saçlı kız Ollie'yi yanağına bir öpücük kondurarak selamladı ve Ollie önce bana sonra da kıza baktı ve duruşu değişti. Kız arkadaşı olabilirdi ama verdiği tepki aksini söylüyordu.

Dikkatim tekrar yemeğime yöneldi. Tek başına yemek yiyen çığlık atan çocuğa, Zeke'e bakarken tatsız kreplerden bir ısırık aldım.

Buradaki insanlar çoğunlukla kendi gruplarıyla ya da kendileriyle kalıyorlardı. Yalnızlar yemekhanenin her yerine dağılmıştı ama yine de cinsel açıdan kafası karışık, serseriler, haydutlar, sporcular, kötü kızlar ve özürllülerden oluşan bir grubunuz vardı ve hepsi de büyük olasılıkla benim gibi hapishaneden ya da akıl hastanesinden kaçıyor.

Ama bir de Jake ve Alicia'nın içinde olduğu ekip vardı. Tam bir karışımıdılar.

Ollie ve Midnight masalarına oturduktan sonra Ollie beni odanın diğier ucunda buldu. İlgisini çekmişti. İnsanlar ilgilendikleri kişilere bakmak için yaratılmışlardır.

Bir keresinde göz temasının farklı düzeylerine ilişkin bir çalışma okumuştum. *Bu arada dokuz seviye var.* Ollie şu anda üçüncü seviyedeydi, yani "bir buçuk bakış". Yine de, eğer ikinci kez gözlerini kaçırıp bana bakarsa, dördüncü seviyeye, yani "çift bakış" a yükselecekti.

Gözlerini kaçırdı ve ben birkaç saniye daha bekledim.

Bir kez daha baktı ve - bom - dördüncü seviye, bayanlar ve baylar.

Bakışları bana sabitlenmişti, şimdi bir şekilde tüm dikkatimi üzerinde tutuyordu. *Beşinci seviye.* O vahşi yeşil gözler bir dereceye kadar yerçekimine sahipti, beni aynı anda hem ağırlaştırıyor hem de ayaklarımı yerden kesiyordu. Sırıttı -seviye altı- ve kibrine karşı başımı salladım. *Gülümsüyor muyum? Tanrım, gülümsüyorum.*

Gülümsemesi benimkiyle eşleşince Ollie kaşlarını kaldırdı. Gamzesi derinleşti ve gülümsememin azalmasını sağlamak için onu tuttuğı yerden çekmeyi başardım.

Dün olduğı gibi sevişmeye ihtiyacım vardı.

İlk blok hızla geçti. Lise son sınıfta cebir dersi almıştım, şimdi de trigonometri dersine giriyordum. Matematik siyah ve beyazdı, doğru ya da yanlış. Cevap açıktı.

Sırada edebiyata giriş dersi vardı. Sınıfa girdim ve hemen Jake'in gözlerini kocaman açmış, elini yanındaki boş sıraya vurduğunu gördüm.

Bana fazla seçenek bırakmadığı için benim için ayırdığı koltuğa oturduğumda, "Tanrıya şükür," diye fısıldadı. "Bu dersi çok daha ilginç hale getirdin."

"O kadar kötü, ha?"

Jake bana monoton profesörden ve bu dönem yazmamız gereken ödevlerin sayısından bahsetmeye devam ederken başını salladı. İngilizce'den nefret ederdim,

Edebiyat ve onunla birlikte gelen diğer her şey, insanların tamamen uydurma olan bir şeye neden ilgi duyduklarını anlayamıyordu. Nasıl oluyordu da gerçek dünyada hayatta kalmak için gerekli oluyordu? Her hikayenin farklı insanlar için farklı bir anlamı, farklı yorumları vardı, bu yüzden asla kesin bir cevap yoktu.

Dersten sonra Jake benim hızıma ayak uydurabilmek için kitaplarını hızla bir araya topladı. Neredeyse kapıdan çıkmıştım, neredeyse.

"Yemekhaneye kadar birlikte yürüyebilir miyiz?" diye sordu nefesini tutarak.

"Sadece seni okumama izin verirsen." "Beni okumana izin vermek mi?" Nefes nefese kaldı.
"Evet, bu oynamayı sevdiğim bir oyun."

Jake'in yüzü eğlenen ve meraklı bir gülümsemeyle çarpıldı. "Tamam, tabii... evet, oku beni."

Onu zaten anlamış olmama rağmen, dramatik bir etki yaratmak için onu aşağı yukarı incelemek için zaman ayırdım. Jake duruşunu düzeltti ve bir santim daha uzamayı başardı. Ben sadece 1.80 boyundaydım ve o benden en fazla beş santim daha uzun olabilirdi. "Pekala, Jacob... Jake ismini kullanıyorum çünkü seni daha az erkeksi gösteriyor..." Kitaplarını diğer eline geçirmeden önce bebek mavisi gözlerini devirdi. Jake kadınsı tarafıyla temas halindeydi; bunu adımlarından anlayabilirdiniz. "Sen kız kardeşlerle çevrili ortanca bir çocuksun.

_"

Jake konuşmak için ince dudaklarını araladı ama onu susturmak için parmağımı kaldırdım.

Hemen ekledim, "Ama ailenin yıldız sporcusu olan ve herkesin kıyasladığı bir ağabeyin var. Bu da seni en küçük ikinci çocuk yapar." Jake kaşlarını kaldırdı ve yüz ifadesinden doğru yolda olduğumu anladım. "Dindar bir aileden geliyorsun ve poster çocuğu olmana, her zaman kurallara uymana, her zaman doğru olanı yapmana rağmen, ailen yine de seni buraya gönderdi ve içindeki eşcinselliği ortaya çıkarmaya çalıştı."

Jake inanamayarak başını salladı. "Lanet olsun, çok iyisin."

Omzumun tozunu aldım. "Bu bir yetenek. Yine de anlamadığım şey,

neden buraya gelmeyi kabul ettiğin. Sen bir yetişkinsin. Ailen seni zorla

sen."

"Haklısın, beni zorlayamazlar ama rüşvet verebilecekleri kesin."

Yemekhaneye doğru kısa yürüyüşümüzün geri kalanında Jake'in evde bir erkek arkadaşı olduğunu ve babası tarafından yatakta yakalandığını öğrendim. Buraya getirilmeden önce vedalaşma fırsatı bile olmamış. Okul ilk başta Jake'i geri çevirmiş ama babası bir kilisenin papazı olduğu için, Jake'i kabul etmek için yaptıkları pazarlıkta, tahliye olduktan sonra öğrencilere kamu hizmeti konusunda yardımcı olmayı teklif etmişler.

Jake öğle yemeği sırasında onunla oturmam için beni ikna etmeye çalıştı ama ben masamda kendi kendime kalmaya karar verdim.

Yemeğimi bitirdikten sonra ders programımı çıkarıp sırada en sevdiğim ders olan psikolojinin olduğunu gördüm. Kollarımı masanın üzerinde kavuşturdum ve öğle yemeği zili çalana kadar başımı öne eğdim.

Gözlerim Jake'in masasına doğru kaydı. Peri saçlı kız, Midnight'la konuşan Ollie'nin omzuna başını yaslamıştı. Alicia ve Jake gülüyor ve odanın öbür ucunda yemeğini ağzına götürmekte zorlanan bir kızı işaret ediyorlardı. Ollie, Jake ve Alicia'nın eğlendiğini fark etti, neye güldüklerini görmek için arkasına döndü ve yumruğunu masaya vurdu.

Söyledikleri tek bir kelimeyi bile duyamadığım için, kafamda yorumlar uydururken hepsi bir pembe dizinin parçasıymış gibi davrandım.

Peri saçlı kız başını Ollie'nin omzundan kaldırıp yanında bir top gibi kıvrıldı ve Ollie'nin bakışları bana doğru kaydı. Başımı ellerimin üzerinden hızla ters yöne çevirip pencereden dışarı baktım. Manzara daha iyi değildi ama bakışlarının bana yaptığı şeyden hoşlanmamıştım. Beni içine çekti ve birden kontrolümü kaybettim.

Kontrolü hiç kaybetmedim. Kontrol, sahip olduğum tek şeydi.

Psikoloji sınıfı küçüktü, en fazla on öğrenci vardı. Ön tarafta çok sayıda sıra olmasına rağmen ben arkadaki son sıralardan birini seçtim. Yine, tüm suçu durumu kontrol etme ihtiyacıma atıyorum. Görebiliyordum

Önümdeki herkes çıkış yerimi biliyor ve etrafımı anlıyordu.

Profesör hâlâ gelmemiştii ve ben her bir öğrenciyi analiz etmek için zaman ayırdım. Sandalyelerine nasıl çöktüklerini ya da dimdik oturup dersin başlamasını nasıl beklediklerini, hangilerinin sınıfta arkadaşları olduğunu, hangilerinin olmadığını. En sağdaki ikinci sırada kısa sarı saçlı ve küçük omuzlu bir kız oturuyordu. Her on saniyede bir sırasından başını kaldırıp kapıya doğru bakıyordu.

Birini bekliyordu.

"İyi günler, merhaba, iyi günler," diye gürlledi bir beyefendi kapıdan içeri girerken. "Bugün biraz geç kaldığım için üzgünüm ama herkes ders kitaplarını alıp Maslow'un Duygusal İhtiyaçlar Hiyerarşisi ile ilgili bölümü bulabilirse hemen başlayacağız."

Öğretmen, kır saçları ve çenesini çevreleyen kirli sakallarıyla ufak tefek bir adamdı. Kürsüde kâğıtlarını karıştırırken gözlükleri burnunun ucuna oturuyordu. Gömleğinin yarısı iki beden büyük haki pantolonunun içine sokulmuş, pasaklı biriydi. Görünüşünden sık sık geç kaldığı anlaşılıyordu.

Masasından başını kaldırdı ve dikkati hemen arka taraftaki bana yöneldi. "Ben Dr. Kippler. İhtiyacınız olursa arkanızdaki kitaplıkta fazladan ders kitapları var." Yerime oturduktan sonra ders kitabının sayfalarını çevirirken Dr. Kippler tekrar konuştu. "Ah, bize katılmanız ne güzel, Üstatlar."

Bakışlarımı kaldırdığımda Ollie'nin odanın önünde, sarı saçlı kızın önünde oturduğunu gördüm ve o zaman her şey anlam kazandı. Kız Ollie'yi bekliyordu. Küçük omuzları gevşedi ve kısa saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Dr. Kippler, "Ben de geç kaldığım için bu seferlik görmezden geleceğim, ama başka uyarı yok," diye ekledi, ama bunun Dr. Kippler için düzenli bir şey olduğunu biliyordum. Asla zamanında gelmezdi.

Ollie başını salladıktan sonra kendisini omzunun üzerinden nazik bir el hareketiyle selamlayan sarı saçlı kıza döndü.

Ama beni arkada gördüğü anda dikkati hemen benim üzerime çevrildi. Ağzını açmadan önce gözleri benimkilerin üzerinde üç yoğun saniye geçti,

"Merhaba."

Sarı saçlı kız, onun dikkatini neyin çaldığını görmek için döndü. Gözlerini kıstı ve ben de parmaklarımla ikisine de küçük bir el salladım.

Dr. Kippler boğazını temizledi ve hem Ollie hem de sarı saçlı kız başlarını öne doğru çevirdi. "Efendiler, insanların altı duygusal ihtiyacı nedir?"

Ollie uzun bacaklarını önünde uzatırken duruşu gevşedi. "Kesinlik, çeşitlilik, önem, sevgi, büyüme ve katkı," diye yanıtladı ders kitabını açmadan.

"Peki hangileri insanların hayatta kalması için gerekli?" Kippler onu test etti. "Kesinlik, çeşitlilik, anlamlılık ve... sevgi."

Sonuncusundan bahsedince bir kahkaha attım.

"Aynı fikirde değilim... bayan...," Kippler masasına baktı. "Jett."

Kalemimi masanın kenarına vurduğumda herkes oturduğu yerde döndü.

"Hayır, devam edin. Harika gidiyorsunuz," dedim başparmağımı havaya kaldırarak ve alaycılığımaya uygun bir gülümsemeye. Daha önce de böyle durumlarla karşılaşmışım ve bu bir kaybet/kaybet savaşıydı. Benim aşkla ilgili inançlarım vardı, onların da kendi inançları ve ben kimseyi aksi yönde ikna etmek için burada değildim.

"Becks, hangisinin ihtiyaçların için en önemli olduğunu düşünüyorsun?"

Üzerimdeki ateş düşmüştü ve şimdi ön tarafta oturan kızıl saçlı, çilli bir çocuğun üzerindeydi. Tam bir ateş parçasıydı. Kızıl saçları da ona uyuyordu.

"Önem."

Doğruluğum karşısında gözlerim doldu.

Becks, "Sanırım görölmek ve duyulmak istiyorum," diye ekledi. *Evet, ateşle.* "Gwen?" Kippler sordu.

Ollie'nin arkasındaki sarı saçlı kız olarak da bilinen Gwen, Ollie'ye doğru eğildi. "Kesinlik," dedi. Kız devam etmeden önce Ollie koltuğunda doğruldu,

"Sanırım kendimi güvende ve emniyette hissetmek istiyorum. Özellikle de ilişkilerimde." Bunu söyleme şekli bir şekilde odadaki havayı daha kalın, daha boğucu hale getirdi.

"Peki ya siz Üstatlar? En önemli ihtiyacınız nedir?"

Ollie'nin de "Önem" diyeceğinden emin olduğum için bu sefer diken üstünde oturuyordum. Buraya geldiğimden beri kızlardan, benim Jake'ten gördüğümünden daha fazla ilgi görmeyi başarmıştı. Bir sonraki erkek kadar ilgi çekmeye ve başkaları tarafından arzulanmaya ihtiyaç duyacak türden bir adama benziyordu.

"Söylemesi zor, Kipp. Seçeneklerim arasında aşk demek istiyorum ama aşk pek de bir duygu sayılmaz."

Bekle. Ne?

"Ne demek istiyorsunuz?" Dr. Kippler sordu.

"Duygular değişebilir. Çeşitli koşullara bağlı olarak bir uçtan diğerine geçebilirler ama aşk..." -başını hafifçe salladı

- "Aşk asla vazgeçmez. Diğer tüm duygulara dayanır. Eğer dayanamıyorsa, o zaman zaten hiçbir zaman gerçekten aşk olmamıştır." Ollie derin bir iç çekti.

"Aşk değişmezdir, Kipp. Sabittir. Bir duygu değildir."

Kaşlarımı havaya kaldırarak başının arkasına baktım.

Dr. Kippler derin düşünceler içinde çene çizgisini kaşıdı. "Bununla birlikte, bir duygu olarak aşkın yerine koyabileceğiniz daha iyi bir terim nedir?"

Ollie küçük bir kahkaha attı. "Sen söyle."

Dr. Kippler etrafına bakınırken oda tekrar sessizleşti. "Peki ya sen Jett? Senin için en önemli duygusal ihtiyaç hangisi?"

Başımı Dr. Kippler'a doğru çevirdim.

Be

n. "Çeşitlilik," dedim sertçe, cevabım hakkında hiç düşünmeme gerek kalmadan. "Açıklamak ister misin?"

"Hayır."

Dr. Kippler dürüstlüğüme karşısında başını salladı ve dikkatini tekrar Sınıf. "Çeşitliliğe aşına olmayanlarınız için, normal bir rutinin dışında bir değişiklik veya meydan okuma aramak için motivasyondur. Ustalar piramidi bir kez daha değiştirmek istemezlerse tabii?" diye sordu Ollie'ye bakarak

meydan okuyan bir sırtışıla. Sınıfta kıkırdamalar yayıldı ve Ollie başını salladıktan sonra Dr. Kippler devam etti, "Pekâlâ. Soruma vereceğiniz yanıtlar burada bulunma nedeninizi açıklığa kavuşturabilir." Kippler ellerini bir araya getirerek yaptığı açıklamayla gurur duymaya başladı.

Günün son dersinden sonra Dr. Conway'in ofisine girdim. Oda benim yataktanemle aynı büyüklükteydi ve güneş büyük pencereden içeriye aydınlatacak kadar ışık veriyordu. Deri bir kanepede duvara yaslanmış, üzerinde kâğıtlar serpiştirilmiş bir masaya bakıyordu ve soluk mavi duvarlarını olumlu sözlerin posterleri dolduruyordu.

Dr. Conway gerçek bir gülümsemeyle sandalyeden bana doğru döndü. "Mia, sonunda seninle tanışmak çok güzel." Elini uzatarak ayağa kalktı. "Lütfen oturun."

Ağzını açar açmaz Dr. Conway'in Boston aksanından Amerikalı olduğunu anladım. Gür siyah saçları yüzünü çevreliyor ve omuzlarının hemen altına düşüyordu. "Buraya yolculuğunuz nasıl geçti?"

"Uzun." Gözlerim odanın içinde dolaşırken vücudum deriye gömüldü ve üzerinde "*Bugün kontrol edemediğim şeyler yüzünden stres yapmayacağım*" yazan bir kedi yavrusu posterine takıldı.

Bir kedi yavrusu neden stresli olsun ki?

Sağımda daha önce hiç duymadığım romanlarla dolu bir kitaplık ve kişisel gelişim kitaplarından oluşan bir koleksiyon duruyordu.

Dr. Conway, "Evet, o uçuşu kaçırmam," dedi ve bir iç geçirdi.

"Boston'a mı?"

"Doğdum ve büyüdüm. İzinli olduğum bir dönemde İngiltere'ye geldim. Hayatımın aşkını burada bulmam planlanmış bir şey değildi ama hey..."-avuçlarını havaya kaldırdı-"olur böyle şeyler."

İzinli olduğunu söyledikten sonra dalıp gittim ama ilgiyle başımı sallamaya devam ettim. Rol yapma becerisinde ustalaşmıştım.

"Peki, söyle bana, neden burada olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Buradayım çünkü babam inkâr ediyor. Tek kızının üniversiteden mezun olduğu ve normal bir hayat sürdüğü imajı, beni akıl hastanesine göndermeyi reddetmesinin tek nedeni."

"Akıl hastanesine mi aitsin?" "Ait değilim, nokta."

Dr. Conway bacak bacak üstüne atarken uzun takma tırnaklarıyla dosyama dokundu. "Dosyanı okudum Mia. Aleksitimi ve Duygusal Kopma Bozukluğundan muzdaripsin. Bildiğim kadarıyla iki kez intihara teşebbüs etmişsin, üvey annenin arabasını garaja sürmüşsün, müdürünün arabasını ateşe vermişsin ve... bu en sevdiğim... danışmanının evine trençkot ve topuklu ayakkabı giyerek kiralık bir fahişeyi canlandırarak gelmişsin?" Bacaklarını açıp dirseklerini dizlerinin üzerine koyarken küçük bir kıkırdama çıkardı. "Umarım karısı affedicidir."

Omuz silktim ve yüz ifadesiyle birlikte küçük odanın havası da değişti.

"Sormamda bir sakınca yoksa, intihar girişimlerinizde neden başarısız olduğunuzu düşünüyorsunuz?"

Başımı öne eğdim. "Babam beni bulmasaydı başarılı olabilirdim."

"İçimden bir ses bir parçanızın babanızın sizi bulmasını istediğini söylüyor."

Yanıliyordu. Her iki gün de saat beşe kadar işte olması gerekiyordu. "Yanılıyorsun."

"Hayır, sanırım bir yere varıyorum... Size başka bir şey sorayım. En son ne zaman ağladın?"

Ciddi olamazdı. "Ben ağlamam. Ağlamak için duyguların olması gerekir." "Annen öldüğünde ağladın mı?"

Hayır. "Annem hakkında konuşmam."

Dr. Conway sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini kucağında birleştirdi. "Babanız her zaman böyle olmadığınızı belirtti. Çocukluğunda çok kötü bir şey olmuş olmalı ve beynin kendini korumak için bir düğmeyi kapatmış. İlaçlar yardımcı olmayacak. Sadece onu tekrar açma yeteneğini uzatacak."

Sessizlik.

"Dekanla konuşacağım ve buradayken ilaçlarını keseceğim ama Mia, düğmeyi tekrar açmalısın. Bunu yapabilecek güce sahip olan tek kişi sensin."

"Biri bana ne olduğunu anlatırsa, bu süreci hızlandırmaya yardımcı olabilir," dedim iç çekerek.

"Keşke o kadar kolay olsaydı... ama bunu başarmanın tek yolu kendi başınıza hatırlamanızdır. İkisi el ele gider."

Dikkatimi pencereden dışarı verdim ve onunla yüzleştirdim. "Bana ne olduğunu biliyor musun?"

Dr. Conway'in cevap vermesi biraz zaman aldı. İri kahverengi gözleri, babaminkileri daha önce pek çok kez gördüğüm gibi bana bakıyordu. "Babanın bakış açısına göre... evet, ama bu asla yeterli olmayacak." Ayağa kalkıp kitaplığa doğru yürüdü ve bir roman alıp bana uzattı. "İşte ilk ödevin."

"Ben okumam," dedim açıkça.

"Bu noktadan sonra, sen yapacaksın." Sandalyesine oturdu. "Pazartesi günü seni göreceğim. Bana ne düşündüğünü söylemek için hazırlıklı olmalısın."

Bülbülü Öldürmek adlı kitaba baktım.

"Bu kadar mı? Sadece beş dakikadır buradayım ve sen benden çıkıp aptal bir kitap okumamı mı istiyorsun?"

"Pazartesi görüşürüz, Mia. Hafta sonunun tadını çıkar." Dr. Conway sandalyesinde döndü ve bana sırtını döndü. "Oh, bir sonraki randevum için çıkarken kapıyı açık bırak."

Geçmişte gördüğüm diğer danışmanların aksine, kadının hiçbir sınırı yoktu.

Odama ulaştığımda elimdeki kitap yığınının masamın üzerine fırlattım ve yatağımın üzerine yayıldım. Kapımın üstündeki saat öğleden sonra 2:32'yi gösteriyordu. Akşam yemeğine üç saat kalmıştı.

Işığı engellemek için yastığı yüzüme kapattım ve iki saniye bile geçmeden kapım çalındı. Kapıyı açtığımda omzunda çantasıyla daha önce hiç görmediğim bir adamla karşılaştım.

"Postanız var," dedi, bir zarf uzatarak. Otuzlu yaşlarında olmalıydı. Gülümsediğinde gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar derinleşiyor, siyah saçları koyu ela gözlerinin üzerine düşüyordu.

"Dolor'un postacısı mı var?"

Başını iki yana salladı. "Güvenlik görevlisi, hâlâ eğitimdeyim. Pis işleri ben yapıyorum."

Sevimliydi, birlikte çalışabileceğim biriydi. Gömleğini göğsünde yumrukladım ve sonuçlarını düşünmeden onu odaya çektim. Elindeki posta ayaklarımızın dibine düştü ve kapı arkamızdan otomatik olarak kapandı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "İzin vermiyorum-"

"Oh, sus," diye emrettim ve onu yatağımın üzerine ittim. Buna ihtiyacım vardı. "Mia'nın İhtiyaçlar Hiyerarşisi"nin en tepesindeydi, özellikle de geçirdiğim günden sonra. O da tam olarak doğru yer ve zamandaydı.

Saniyeler içinde kıyafetlerimi çıkardım ve gözleri benden kapıya doğru gidip geliyor, hangi kafayı dinleyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Kutusundan bir prezervatif çıkardım, eninde sonunda işe yarayacağını bildiğim için bavuluma koymuştum. "Adın ne senin?"

Yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. "Oscar."

"Bu senin tek şansın Oscar," dedim, önünde çırılçıplak dururken prezervatifi havaya savurarak. Kemerini hızla çözüp pantolonunu indirirken şehvet dolu gözleri moral verdi. Erkekliği serbest kaldı ve ben de prezervatifi takabilmesi için karnının üzerine attım. "Konuşmak yok ve sakın beni öpmeye kalkma."

Yatağıma yaslanırken hevesle başını salladı. Prezervatifi birkaç saniye içinde takarken karın kasları esnedi.

Üzerine diz çöktüm, bir elimle uzun aletini kavrarken diğer elimle de üzerine çıktım. Gözleri vücudumda gezinirken bir inilti çıkardı. İçime girmesi uzun sürmedi. Ona karşı sallanırken gözlerimi kapattım, ona ne yaptığımı izleyemiyordum. Elleri göğüslerimi kavradı ve nefesinin altında küfrederken meme uçlarımı sıktı.

Saat 14:36'da stajyer çoktan doruğa ulaşmıştı.

Dördüncü Bölüm

*"Anlar kaybolmaz, gömülür
ve size dönüşür."*

-Oliver Masters

Dolor'da ZAMAN DURDU. Resmi olarak bir haftadır buradaydım ve ben de dahil olmak üzere herkes saniyelerin saatler gibi geldiği bir sis içinde amaçsızca bir sınıftan diğerine yürüyordu. Can sıkıntısının beni öldüreceğinden emindim.

Tek hareketlilik -ve *çeşitlilik*- salı ve perşembe günleri babamın bana gönderdiği mektupları ve işe yaramaz paraları bırakmak için gelen stajyer Oscar'dan geliyordu.

Oscar'la seks yapmamın tek amacı zaman geçirmek ve sıradan programımı kontrol altına almamı sağlamaktı. Lise boyunca birçok isimle çağırılmışım. Sürtük. Fahişe. Fahişe. Aklınıza ne gelirse. Diğer kızların özgüvenini yok ettiği gibi beni asla rahatsız etmedi ve lisedeki tek sözde tanıdığım Sarah'ninkini neredeyse yok ediyordu.

Görmezden gelmeye çalıştım ama arkamdaki banyo kabiniinde ağlama sesleri daha da şiddetlendi. Gözlerimi devirerek, kilitli olup olmadığına bakmak için ayağımla kabinin kapısını ittim ve kilitliydi.

İnledikten sonra, "Lütfen, Tanrı aşkına, ağlamayı kes." diye seslendim. Ama ağlamadı.

"Aç şu lanet kapıyı," dedim, neden rahatsız olduğumu bilmiyordum, sadece durmasını istiyordum.

Kilit tıkladı ve ağırlık kapıyı açtı. Tuvaletin üzerinde oturan - Tanrı'ya şükür pantolonu yukarıdaydı - sarı saçlı ve iri mavi gözlü tombul bir kızdı. Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü kıpkırmızıydı. Sessizce bana baktı.

"Neden ağlıyorsun?" Ona sordum.

Gözleri ve burnu ellerinin içine akarken nefes almaya çalıştı. "Bir hata yaptım." Sesi titriyordu ve kelimeler zar zor duyuluyordu.

Kapıya yaslandım, olaya karışacak enerjim olup olmadığından emin değildim. Kıza sempati duymuyordum. Açıkçası neden ağladığı umurumda bile değildi ama sıkılmışım ve merak ediyordum. "Ne yaptın sen?"

Titremesini durdurmak için dudağını çiğnedi. "Trey Sullivan ile seks yaptım."

Hafif bir kıkırdama çıkarırken burnumdan hava üfledi. "Ve tahmin edeyim, herkese söyledi." Bir gözyaşı daha dökülürken başını salladı ve ben devam ettim, "Ve Mallory ve tüm ekibi bunu yapmana izin mi verdi? Seni utandırdılar mı?"

Tekrar başını salladı.

"Çok mu takılıyorsun?"

Kız sanki sorum hakaretmiş gibi gözlerini kıstı.

"Hey, ben de sikişmeyi severim. Trey ve onun mikro sikiyle birlikte oldum. Bana karşı dürüst olabilirsin."

Omuzları gevşedi ve gözyaşları nihayet durdu. "Bunu neden yaptığımı bilmiyorum... Sanırım ilgiden hoşlanıyorum."

Nefes vererek tezgâha yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Sana bir şey söyleyeyim. Endişelenmen gereken tek kişi kendisin. İnsanlarla seks yapmak seni mutlu ediyorsa ve iyi hissettiriyorsa, diğer insanların ne düşündüğü kimin umurunda? Bugünlerde insanların sorunu bu... Herkes kendi güvensizliği yüzünden başkalarını aşağılamak istiyor. Dolayısıyla, biri size her sürtük dediğinde, aslında söylediği şey, 'Dostum, keşke cinselliğimle ilgili güvende olsaydım' oluyor. Ne zaman biri size sürtük dese, aslında söylediği şey 'Bunu kendim yaşayamadığım için çok kıskanıyorum' oluyor."

Kızın gözleri kocaman açıldı ve gülümsemesi büyüdü. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Birden fazla partnerle gündelik seks yapan bekar kızların öz değerlerinin ve beden imajlarının daha yüksek olduğu kanıtlanmıştır. Bana inanmıyorsanız araştırın. Ayrıca bir ilişkiye hazır olduklarında daha yüksek standartlara sahip oluyorlar. Dışarı çıkın ve yatabildiğiniz kadar yatın demiyorum... Tek söylediğim Mallory gibi kızların ve Trey gibi erkeklerin

güvensiz insanlar." Omuz silktim. "Kimsenin anlayamadığı bir şeyi aşağılamaya hakkı yoktur ve gözyaşları yanlış anlaşılmalara heba edilmemelidir."

Kız kıkırdadı ve ben ürperdim. "İnanılmazsın..." Gülümsedi. "Senin adın ne?"

"Mia."

"Sarah," dedi kendini işaret ederken. "Bence arkadaş olmalıyız, Mia." Karşılığında zorla gülümsedim. "Ben 'arkadaş' olmayı yapmıyorum."

"Ne yaparsın o zaman?"

"Yeni başlayanlar için mikro penislerden daha fazlasını sunabilecek erkekler..."

İkimiz de gülüştük ve bunu kimseye itiraf etmeyecektim ama birine gerçekten iyi davrandığım tek zamandı.

Jake, ipucu alamadığı için kaçınmadığım tek kişiydi. Kemik arayan iğrenç bir köpek gibiydi ve ona sadece dozunda katlanabiliyordum. Fena sayılmazdı ama bu Dolor'dan sonra onunla görüşmeye devam edeceğim anlamına gelmiyordu. Her gün, gece yarısı randevusu için arkadaşlarına katılmam için bana yalvarıyordu ve ben her gün reddediyordum.

Bu geceye kadar.

Kabul edene kadar beni taciz etmeye devam edeceği izlenimine kapıldım. Ayrıca, can sıkıntısı beni içten içe kemiriyordu ve sanırım gitmek, Dr. Conway'in geçen hafta bana verdiği kitabı okumaktan daha iyi olacaktı.

Kapılar otomatik olarak zamanında kilitlendi. Stanley gece güvenlik rutinini tamamladı. Gece yarısı geldiğinde, flanel pijama şortum ve düz beyaz tişörtümle küçük yatakhane odamda volta atıyor, son anda kendimi vazgeçirmeye çalışıyordum. Kimi kandırıyordum ki? Böyle bir şeyin her yerinde benim adım yazıyordu. Başım geriye düştüğünde bir bedenin sığabileceği kadar büyük bir havalandırma deliği gördüm ama ona nasıl ulaşmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Masa ağır değildi. Yatağımı odanın ortasına taşıdım ve yukarı tırmanmadan önce bir şekilde masamı üzerine kaldırmayı başardım. Derme çatma dağımın üzerinde durarak havalandırma deliğini yukarı ittim ve cıvataların çoktan takılmış olduğunu gördüm.

gevşek. *Yemin ederim, eğer burada bir ceset varsa, Jake'in iki kafasını da alacağım, her iki elimde de birer tane.*

Jake'in kıkırdamasının belirgin sesi tavandaki labirentte yankılandı. Soluma doğru dört blok süründükten sonra partinin devam ettiği açıklığa ulaştım ve Alicia'nın kıvrık saçlarını görmek için başımı içeri soktum.

Alicia beni fark ettiğinde başıyla işaret etti. "Olamaz!" Yoldan çekildi. "Biri ona yardım etsin, tamam mı?"

Ollie havalandırmanın altında belirdi, üzerinde siyah bir tişört, eşofman altı ve olağanüstü yeşil gözlerine uzanan bir gülümseme vardı. "Aşağı gel aşkım," diye seslendi ve ben de ayaklarımı delikten içeri ittim. "Seni yakaladım." Elleri kalçalarımın yukarı kaymadan önce parmakları ayak bileklerime dolandı ve ayaklarım yere değene kadar beni aşağı çekmeye devam etti. Elleri belimde oyalandı, bağlantıyı koparmaya isteksizdi.

"Zamanı gelmişti," diye fısıldadı yüzümü tararken, sonra elimi tuttu ve başımın üzerinde tuttu. "Mia, millet."

"Mia!" Grup bir tezahürat halinde tekrarladı ve kollarımız aramızdan düşerken Ollie bana baktı. Ağzı yana doğru kıvrıldı. "Mütevazı evime hoş geldiniz."

Gözlerim yerde kırmızı tulumuyla oturan ve yüzünde mutlu bir gülümseme olan Jake'e takıldı.

Evet, lanet bir tulum, şeker kamışlarıyla birlikte, ekleyebilirim.

Ollie'nin odasında neredeyse hiç mobilya yoktu. Ne masa, ne sandalye, ne de karyola. Sadece yerde bir şilte ve şiltenin yanında bir köşeye sıkıştırılmış yığın halinde giysileri vardı. Buradan nasıl çıkmam gerekiyordu?

"Jake ve Alicia'yı zaten tanıyorsunuz. Bu da Bria," diye tanıttı Ollie elini yerde oturan peri saçlı kıza doğru uzatarak. "Bu da eşim Isaac." Ollie yanındaki Midnight'ın göğsünü okşadı, onu yemekhanede konuşurken gördüğüm adamla aynı kişiydi.

Isaac gömleksizdi, doğal olarak bronzlaşmış ve tonlanmış kaslarını gösteriyordu ve daha önce gördüğüm türden bir havası vardı ve birlikte zararsız bir eğlence yaşayabileceğimizi hemen anladım.

Ollie'nin yeşil gözleri tekrar bana dikildi. "Otursana. Bize hikayeni anlat."

Ben Ollie'nin yanında, battaniyenin üzerinde yere otururken, diğer herkes ya şilteadaki ya da yerdeki yerlerine yerleşti.

"Yapmamayı tercih ederim." Tüm açılımlarımı Dr. Conway ve grup terapisi için sakladım. En azından onlar lisanslıydı, önümde oturan ve yirmi bir yaşından büyük olmayan akranlarımla aksine. Onların kendi sorunları, kendi yargıları ve kendi fikirleri vardı. Bu çocukların tek istediği kafalarını kendi karmaşık hayatlarından uzak tutacak başka bir şeydi.

"Burada hepimiz berbat durumdayız Mia. Bize konuşacak bir şeyler ver," diye yalvardı Bria, farkında olmadan ne demek istediğimi kanıtlıyordu.

"Öfke sorunları mı? Kanun kaçağı mı? Psikopat mı?" Isaac saçmaladı. Beş çift endişeli göz üzerimdeydi.

"Annemi ben öldürdüm," diye yalan söyledim ve ekip ileri geri bakışırken odayı bir durgunluk kapladı. Belki onu ben öldürmemiştim ama ölümünde kesinlikle bir rol oynamıştım.

Ollie cebine uzanarak, "Kahretsin," diye nefes aldı.

Isaac avucunu uzattı. "Ödemeyi yapın, Efendiler."

Para alışverişini izlerken gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Şaka yapıyorsunuz. Bahse mi girdiniz? Beni buraya getirmek sizin için bir oyun muydu?"

Isaac kazancını cebine koyarken, "Sakin ol hayatım," dedi. "Bunu kişisel algılama."

Ben rahatsızlık içinde otururken grup sohbete daldı. Öncelikle, hiçbirini böyle bir yere ait olarak görmüyordum. Jake itilip kakılan biriydi, bunu sosyal destek için Alicia'ya yaslanmasından anlayabilirdiniz. Alicia'nın havalı olduğunu kabul ediyorum. Bria'nın kıs kıs gülmesine aldırmadı ve ona haddini bildirdi. Alicia çok güzeldi. Teni pürüzsüz ve koyu renkliydi, gözleri fındık rengindeydi ve kalın siyah lüleleri oval yüzünü çerçeveliyordu. Ama pastanın üzerindeki krema yanağındaki değerli beniydi. *Keşke kızlardan hoşlansaydım...*

Öte yandan Bria, sutyensiz ve kırılmış gömleğiyle kendini seksi biri olarak gösteriyordu. Yargılamıyordum. Kendini iyi hissetmesini sağlayan her neyse onu yapıyordu. Küçük anların peşindeydi.

Başı Isaac ve Ollie arasında gidip geliyor, onların kendisine nasıl baktıklarına ya da bakıp bakmadıklarına dikkat ediyordu. Güzel bir vücudu, küçük diri göğüsleri ve uzun kıvrımlı bir gövdesi vardı. Ama ağzını açar açmaz çarpık dişleri ve sinir bozucu sesi imajını mahvediyordu.

Isaac Bria'nın ince hareketlerini fark etti. Bria her arkasına yaslanıp gömleğini yukarı kaldırdığında, Isaac'in de arkasına yaslanıp başparmağı ve parmağıyla burnunun ucunu kaşması ve bunun düşüncelerini gizleyeceğini düşünmesi ilginçti.

Ollie'nin tüm vücudu bana dönüktü ve bunun Bria'nın vücut dilinden kaçınmak için mi yoksa benden hoşlandığı için mi olduğunu merak ettim. Her iki şekilde de kolayca değişebilirdi.

Akıl okuyucu olduğumu hiç söylemedim.

İnsanlardan hoşlanmasam ve konuşmalardan kaçınmaya çalışsam da, insanları okumakta çok başarılıydım. Babam benimle film izlemeyi reddediyordu çünkü her zaman katilin kim olduğunu söyleyebiliyor ya da filmin sonunu tahmin edebiliyordum ama bu gibi durumlarda üstünlük bendeydi. Yıllarca insan davranışlarını inceledikten sonra, hiç sürpriz yoktu. Erkeklerin eylemleri bekleniyordu, kadınların tepkileri de aynı şekilde tahmin edilebilirdi.

Mesela stajyer Oscar'ı ele alalım. Kapıyı açtığım anda kendini bana teslim edeceğini biliyordum - kapı çerçevesine doğru eğilirken gözlerinin büyümesi gibi. Bu tipik bir şeydi. Ama ben onun önünde soyunana kadar ilerlemelerime inanmamıştı. Hayır diyebilirdi, çekip gidebilirdi ama yapmadı.

Ollie elindeki yığından bir şişe votka çıkardı ve herkesin yüzü aydınlandı. "Asıl eğlence şimdi başlıyor." Şişeyi bir o yana bir bu yana salladı ve benim yanıma döndü.

"Ciddi misin? Ama içkiyi içeri nasıl sokabildiniz?" Belki de Ollie'nin bağlantıları vardı.

Ollie bana göz kırparken yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. Boşta kalan elini alnına götürdü ve kafasındaki kalın kahverengi dağınıklığın arasından geçirdi. "Birileri iyi vakit geçirmeye hazır, değil mi?"

Alkol ve ben hiç iyi anlaşılamazdık. İnsanlar normalde

Alkolün verdiği haz duygularını bastırıyordu ama bende tam tersi bir etki yarattı. Damarlarımda alkol varken, bir şeyler hissetme eğilimindeydim. Bir yudum aldıktan sonra, berrak sıvı boğazımda cızırdayıp göğsümü yakarken şişeyi yanımdaki Jake'e uzattım.

Şişe, darmadağınık çemberimiz içinde elden ele dolaşmaya devam etti.

"Tek bir kuralımız var," dedi Alicia çemberin öbür ucundan bana bir kez şişe ona ulaştı. "Öyle mi?

O da ne?"

"İncinmek yok. Bu odada ne olursa olsun, bu odada kalır," diye yanıtladı Jake.

Duygu yok mu? *Mükemmel*.

Başımı sallayarak onayladım, bir grup küçük sürtükle aynı odada olmadığım için rahatlamıştım.

Yaklaşık bir saat boyunca ileri geri şakalaştıktan ve herkes kendi payına düşen votkayı içtikten sonra nihayet sonsuzluk gibi görünen bir zamandan sonra ilk kez kafayı bulabildim. Hiçbir zaman kafayı bulmaya ya da bulmamaya ihtiyacım olmadı ama bunun gibi garip durumlara yardımcı oldu. Tek umudum vızıltının yan etkileri geçtikten sonra duygularımın felce uğramasının beni geçmişte olduğu gibi on kat daha fazla vurmamasıydı.

Duygular olmadan yaşamak kolaydı; zor olan, bir bağımlının ayılmaya çalışması gibi, indüklenmiş bir duygusal durumdan çıkmaktı. Alkol ve uyuşturucu bana hissettiriyordu ve dikkatli olmazsam bu gece kötü geçebilirdi.

Odayı bir yerlerden gelen hafif bir müzik doldurdu ve Ollie'nin kucağına baktığımda eski model bir iPhone gördüm. Soru sorma zahmetine girmedim ve açıkçası cevapları bilmek de umurumda değildi. Bir patlamış mısır makinesi de getirebilirdi ve bu noktada hiç şaşırırmazdım. Yeter ki benimle bir şeyler paylaşsın ve burada geçirdiğim zamanı biraz olsun keyifli hale getirsin.

Bria bir heyecan hissediyordu ve ayağa kalktı. Kollarını başının üzerine kaldırırken kalçaları ileri geri sallanıyordu. Göğüslerinin alt kısımları kırpılmış gömleğinin altından görünüyordu. Dudaklarını emdi ve oğlanların kendisine dikkat edip etmediğini görmek için odayı taradı. Bakışlarını takip ederken, Isaac'ın alt dudağını kemirirken onu izlediğini yakaladım.

Yatak. Sağına bakarken Ollie'nin gözleri benimkilerle buluştu ve dudaklarının kenarları yukarı kalktı.

Sıcaklık yükseliyordu. Bir oda, çok fazla insan ve o gamze.

"Haydi Mia," diye yalvardı Bria yaklaşan parmağıyla. "Gel benimle dans et."

Elimi önümde sallayarak, "Hayır, dans etmiyorum" dedim. Dans ettiğim tek yer odamdı.

Ollie başını bana doğru eğdi ve kaşlarını kaldırdı. "Neden korkuyorsun?"

"Hiçbir şeyden korkmuyorum. Sadece dans etmiyorum."

Isaac ayağa kalktı ve Bria'ya katıldı. Umursamaz elleri Bria'nın yanlarını kavrarken, Bria'nın vücudu bir electronica şarkısı eşliğinde adamın leğen kemiğine sürtündü.

"Bria'yla birlikte olduğunuzu sanıyordum," dedim Ollie'ye bakarak. Durumun böyle olmadığını biliyordum ama herkesin bu fikre nasıl tepki vereceğini merak ediyordum.

Ollie başını sallarken Jake ve Alicia bir kahkaha attı.

Ollie kuşkulu bir kıkırdamayla, "Hayır, kesinlikle olmaz,"

dedi. "Dolor'da ilişki diye bir şey yoktur," diye ekledi Jake.

Alicia'nın gülümsemesi hızla dağıldı ve dikkatini dans eden Bria ve Isaac'e çevirdi.

"Gerçekten mi? İlişkilere izin yok mu?"

Jake eğildi. "Oh, buna karşı bir kural yok... ama bana güvenin, bir tanesinin içinde olmak istemezsiniz."

"Nedenmiş o?" İnsanların bana ne yapıp ne yapamayacağını söylemesinden hoşlanmıyordum, bir ilişki listemin en altında olsa bile.

Alicia, Jake ve Ollie, Ollie tekrar bana dönene kadar bakıştılar. "Başka bir gün için uzun bir hikâye."

"Ee, nerelisin?" Bria kollarını kaldırıp Isaac'in boynuna doladığı sırada Alicia hızla konuyu değiştirdi. Kırpılmış gömleği daha yukarı kalkmış, meme uçları neredeyse görünüyordu. Isaac elini Bria'nın göğsüne doğru götürdü ve ince kumaşın altından okşayarak bir avuç yakaladı.

Ben yüzümü buruştururken Bria gözlerini Ollie'den ayırmadan inledi ama Ollie telefondaki müzik listesinde gezinirken hiçbir şeyden habersizdi.

Birkaç saniye süren ellemenin ardından Bria arkasını döndü ve Isaac'i öptü. Masum bir öpücükten bahsetmiyorum. *Hayır*. Bu, dil çıkaran, tükürük saçan, çılgınca bir öpücüktü ve Alicia'nın sorusunu tamamen unuttum.

"Ben... eh..." Başımı dudak dudağa olan ikiliden ayırıp Alicia'ya çevirdim. "P.A."

"P.A.?"

"Pennsylvania." Jake ayağa kalkarken votkadan bir yudum daha aldım. Alt dudağını dişlerinin arasına alarak Isaac ve Bria'ya doğru ilerledi.

Üçü de dans etti. Ben olsam "dans" terimini kullanmazdım. Ne yaptıklarını açıklamak için hangi terimi kullanacağımı bile bilmiyordum. Antarktika'da ısınmak için savaşıyorlar üç memeliye benziyorlardı.

Alicia ve ben zaman geçirmek için alakasız sorularla ileri geri gittik ve sonunda mükemmel miktarda sarhoş oldum ve kendimi iyi hissediyordum ama açlıktan ölmek üzere olan üç hayvanın sürtüşmesine katılacak kadar iyi hissetmiyordum.

Her nasılsa sohbetimiz yirmi bir sorudan güvenlik görevlisi Stanley hakkında gülüşmeye dönüştü. Ollie uzun bacaklarını önüne uzatmış, ayak bileklerini kavuşturmuş, ellerini arkasına dayamış ve dikkatle dinliyordu. Ben dikkatimi tekrar Isaac, Jake ve ter içinde dans eden Bria'nın eğlencesine verirken bakışlarının ağırlığı üzerimde kalmıştı.

"Hadi ama Ollie. Burada senin için de yer var," diye sızlandı Bria. Ollie başını salladı ve Bria suratını astı. "Hayatında bir kez olsun biraz eğlen."

"Neden korkuyorsun Ollie?" Omzuna benimkiyle vururken alaycı bir tavırla sordum.

Gergin bir gülümseme belirdi ve sevimli gamzesi ortaya çıktı. "Bu." Başını Bria'ya doğru salladı. "Bu her neyse ve sonunda neye dönüşecekse ondan korkuyorum. Bu benim çayım değil."

Bria, Jake'in yüzünü kendi yüzüne doğru çekti ve öpüştüler. Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Onun eşcinsel olduğunu sanıyordum," diye fısıldadım Alicia'ya.

Ollie bu gece ikinci kez memelilere baktı. "Öyle," dedi basitçe.

Ne cehenneme yürüdüm ya da düştüm?

Alicia omuzlarını silkerek diğer üçüne katılmak üzere ayağa kalktı ve beni Ollie ile yerde yalnız bıraktı.

"Peki ya sen?" Ollie sordu. "Peki ya ben?"

"Eğlenecek türden bir kız mısın yoksa arkasına yaslanıp herkesin eğlenmesini izleyen türden mi?"

"Bilmiyorum... ikisi de değil... ikisi de." İçimi çektim. "Genelde içki içmem, bu yüzden sanırım içki içmek bu gece kendimi serbest bırakmamın bir yolu."

Ollie gülümsedi ve bir dirseğinin üzerine eğildi. "Neden içmiyorsun?"

"Çünkü kontrolün bende olmasını seviyorum ve kendimi bir şeyler yaparken bulmak istemiyorum.

böyle ..." Isaac ile öpüşen Bria'yı işaret ettim. "Ben insanları öpmem. Birileriyle yattım ama sadece birkaç kez öpüştüm, o da bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar az. Bu hareket çok kişisel."

Ollie kaşlarını kaldırdı. "Bana öpüşmenin seksten daha kişisel olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Evet, hem psikologlar hem de bilim insanları öpüşmenin seksten daha samimi olduğunu kanıtlayabilirler."

Ollie dudaklarını kontrol etmeye çalıştı ama dudaklarından küçük kahkahalar döküldü. "İstediğin kadar gül ama bu doğru. Hiç *Pretty Woman*'ı izledin mi?" Ollie

Gülümsemesini topladıktan sonra başını salladı. "Bir adamla tanışan bir fahişe hakkında. Seks yapıyorlar ama öpüşmemeye karar veriyorlar. Ama sonunda öpüşüyorlar ve öpüşme gerçekleştiğinde her şey değişiyor."

"Sen palavracısın," dedi bana. "Bana öyle geliyor ki aksini kanıtlayacak doğru kişiyle henüz tanışmadın." Meydan okuyan bir kaş kaldırdı.

Dans eden, müziğin ve damarlarında dolaşan alkolün içinde kaybolmuş diğer dördüne bir göz attım ve sıkıcı olmaktan bıktığıma karar verdim. Kendimi dizlerimin üzerine çöktürdüm ve Ollie'nin önünde diz çöktüm. Yüz ifadesi değişirken avuçlarının üzerinde doğrulup üst yarısını destekledi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Merak etme. Seni öpmek istemiyorum... Bir şey kanıtlamak istiyorum." Bir anda adrenalın patlaması yaşadım.

Ollie başını sallamadan önce ağzını hafifçe araladı. Boğazını temizledi. "Pekâlâ."

Kucağına oturdum, yüzümü ona döndüm ve ellerini kaldırıp öne doğru eğildi. Ellerini belimin üzerine koydu ve beni kendisine doğru çekti. Yüzlerimiz artık birbirlerinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Göz temasından kaçınmaya çalıştım. Bunu enine boyuna düşünmemiştim. Ne düşünüyordum *ki*? Bunu neden tekrar yapıyordum? Ağzım bir şey söylemek için açıldı ama etrafımızdaki her şey bulanıklaştıkça hiçbir şey çıkmadı.

Sonra gözlerim çaresizce onunkilerle buluştu ve üzerime ani bir sakinlik çöktü. Görünmez bir bariyeri aşmış içimde saklanan her neyse ona ulaşırken bakışlarımı tuttu. Ağzım hareket etti ve kendi kelimelerimi tanıyamadım. "Şu anda gözlerimin içine bakma arzun seks düşüncesinden çok daha büyük, az önce bana dokunmuş ve beni kucağına çekmiş olmana rağmen." Parmaklarım onun sıcak kollarını buldu ve ani dokunuş karşısında bir anlığına gözlerini kapattı. "Şu anda seks istemiyorsun. Çok daha büyük, çok daha derin bir şey istiyorsun. Tek istediğin bana yakın hissetmek. Kokumu içine çekmek, nefesimi içine çekmek istiyorsun-"

"Ne istediğimi nereden biliyorsun?" Ollie sesi çatlayarak sordu. Kıpırdamıyordu. Hareket etmiyordu. Kolları kalçalarımın üzerinde duruyordu ve elleri sırtımdaki yerlerinden kıpırdamamıştı.

"Çünkü ben senin üstünde oturuyorum ve sen hareket etmeye korkuyorsun. Konuşabilmene şaşırdım, çünkü o cümleyi zar zor tamamlayabildin."

Ollie'nin dudağı seğirdi ama gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Devam ettim, "Gardını çoktan düşürdün çünkü bunu gözlerinde görebiliyorum. Ama hâlâ seni kabul etmeyeceğimden korkuyorsun çünkü nefes alışındaki endişeyi duyuyorum. Yine de geri dönmedin çünkü beni çoktan kabul ettin ve bunun karşılıklı olduğunu bilmenin beklentisi her işkence dolu saniyeye değer."

Ollie'nin gözleri benimkilerden ağzıma kaydı. Dudaklarını ıslattı. Kalbim

vuruyordu. Parmakları çıplak tenimi bulana kadar gömleğimin arkasından aşağıya doğru ilerledi. O nefes verirken ben de nefesimi içime çektim. Parmakları, avuç içleri yanlarımda durana kadar sırtımda gezindi. Olmaması gerektiği halde doğru hissettirdi - hiçbir şey gibi hissettirmemeliydi. Alnını benimkine yaklaştırdı ve göğsü dengesiz bir şekilde inip kalktı. "Ve ben seni öpemez miyim?" Dudaklarıma doğru fısıldaması tenimde bir ürperti yarattı.

Başımı onunkine doğru salladım ve o da gözlerini kapattı. "Normalde öpüşmek her iki taraf arasında bağlılığı artırır. Her iki kişinin de aynı, inanılmaz derecede hassas vücut parçalarına eşit derecede nüfuz etmesine ve nüfuz edilmesine izin veren tek cinsel eylemdir - bu da dudaklardır. Dudaklar, dil ile birlikte vücuttaki en ince deri tabakasına sahiptir. Eğer birine gerçekten bağlanmak istiyorsanız, zihniniz, bedeniniz ve ruhunuzla, o zaman öpüşmek bunu başaracaktır. Seks değil."

Sadece iki ses vardı: benim nabzım ve onun düzensiz nefes alıp veriş.

"Öpüşemeyiz, Ollie. Artık ikimiz de kimyamızın uyuştüğünü biliyoruz, öpüşmeyi ilerletirsek bana aşık olursun." Omuz silktim. "Bu bilim."

Yeşil gözleri daha önce onda görmediğim bir kırılganlıkla parladığında nefesim kesildi. Samimiyetinin dönüşümü göğsümdeki buz kütesinin göğüs kafesime çarpmasına neden oldu. Ben tüm bu olan bitenin içinde bulunduğum noktayı korumak için mücadele ederken odadaki sesler uzaklaştı. Ağzındaki sakızın nane kokusunu alabiliyordum ve kelimeler bulmaya çalışıyordum.

Ne istersen Mia. Her şeyi söyle.

"Şimdi bana inanıyor musun?" Fısıldadım.

Ollie yutkundu. Ollie dudaklarını yaladı. Ollie başını salladı. Ve Ollie beni durdurduğunda kucağından kalkmaya çalıştım.

"Yapma," dedi ya da yalvardı, tam olarak anlayamadım. "Şimdi benim sıram." Gözleri benimkileri aradı. "Bir durumu aşırı analiz etme ya da yemekhanenin karşısından bana bakışını haklı çıkarmak için bilime başvurma ihtiyacını anlamıyorum - ve inan bana, farkındayım - ama bazen kendini bırakmalı ve anların olması gerektiği gibi yaşanmasına izin vermelisin."

"Öyle mi demek istedin?" Ağzım kurudu ve sesimin o kadar iyi çıkmamasına şaşırdım.

onun yoğunluğu altında titriyor.

"Evet, böyle anların yaşanması gerekiyor ve siz buna karşı savaşıyorsunuz. Bak bu tek başına bize ne yapıyor. Öpüşmemizin nasıl olacağını hayal edebiliyor musun?" Başparmağını alt dudağıma götürdü ve parmak izini yüzeyde gezdirdi. Basit bir dokunuş ve tüm vücudum çöküyordu. "Mia, söylediğin onca şeyden sonra, en azından neden denememem gerektiğine dair bana net bir işaret ver."

"Çünkü..." *Kontrolü kaybediyorum.* "Çünkü benim kurallarım var."

Kaşları çatıldı ve başını geriye çekti. "Kurallar mı? Daha fazla kuralın mı var?"

"Evet, benim 'bir erkeğin bana aşık olmasına izin verme' kuralım. Bu senin için tehlikeli bir durum ve bu senin iyiliğın için." Müzik çaları da yanıma alarak kucağından kalktım.

Az önce olanlardan dolayı sinirlerimi yatıştırmak için yatağın üzerine yüzüstü uzandım ve onun müziğine baktım. Alkol bir an için kendime gelmemi sağladı ve gecenin geri kalanında içkiden uzak durmak zorunda kaldım. Sadece etki altındayken hissediyordum ve bu duygudan nefret ediyordum. Issız bir arazide mahsur kalmışken, üzerime doğrultulmuş bir düzine tüfikle kollarımın arkadan bağlı olduğu hissi. Beni birkaç saniye içinde yok edebilecek bir ateşi bekleyen savunmasız bir hedef. Ama bu beni öldürmeyecekti. En azından benim istediğim şekilde değil.

Bakışlarım yerde sırtüstü yatan ve yüzü tavana dönük olan Ollie'ye kaydı. Bakışlarımı karşıladı ve bir nefes verdi. "Neden az önce benden bir şey almışsın gibi hissediyorum?" Sesi alçak ve kontrollüydü.

"Sarhoşsun. Eninde sonunda geçecek." Bundan emindim ama o gözlerini kapadı ve inkâr edercesine başını salladı. Dikkatimi tekrar önümdeki çalma listesine vererek müziği o ana uygun görünen tek şarkıyla değiştirdim. Foy Vance adında tanımadığım bir sanatçının "Feel for Me" şarkısına bastım. Küçük hoparlörden güzel bir akustik gitar yükseldi ve diğerleri dans etme cesaretlerini kaybettikleri için inlediler ama umurumda değildi.

Hepsi yere yayılırken diğerkleri de sonunda sustu. Konuşmaları arka planda beyaz bir gürültüye dönüştü ve ben yüzüstü uzanıp başımı ellerimin üzerine koyarak yerdeki Ollie'ye baktım. Yeşil gözleri beni sabit tutarken, ben de sarhoşluğun etkisiyle gevşeyip transa geçtim.

"İyi bir şarkı seçimi," dedi biz birbirimize sabitlenirken. "Bilim yanlış, biliyorsun."

"Bilim asla yanılmaz."

Yüzünü bana dönmek için yan döndü ve başını avucunun içine aldı. "Bilimin bile kavrayamayacağı kadar güçlü kavramlar var," dedi ve ne demek istediğı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Beynim doğru çalışmıyordu.

Ollie kollarını başının altında kavuşturdu ve sonrasında sessiz kaldı. Oda etrafımızda sallanırken yeşil gözlerinin sabitliğinden kopamadım. Uzaktan gelen kahkahalar ve gevezelikler Foy Vance'in o güzel, hışırtilı sesinin ardında kalmıştı. Şarkı sözleri sanki benim kulaklarım için yazılmış gibi hoparlörden dökölüyordu. Ollie'nin cazibesi mi yoksa Foy'un ki mi beni kilitlemişti, artık tam olarak kestiremiyordum. "Tasadüf..." Yüksek sesle iç çektim.

"Bu tasadüf de ne, aşkım?" Ollie şarkı değişirken sordu.

"Sen, ben, Foy, votka, Dolor, bu ülke... hepsi." Ağzımdan çıkarken kendi sözlerimi bile anlamıyordum. Hiçbir anlam ifade etmiyordum ve başımı kaldırmaya çalıştım ama yerçekimi affetmiyordu.

"Tasadüfünüzü destekleyecek bir bilim var mı?" Ollie'nin ses tonu dürüsttü ama yüzündeki sırıtış aksini söylüyordu.

"Bilim ve tasadüflerin birbiriyle ilgisi yoktur."

Beşinci Bölüm

*"Ben kurşun
geçirmezim ama
o yavaşça her
yerime nüfuz
ediyor."*

-Oliver Masters

OLLIE'NİN YURDUNDAN ÇIKMAK girmekten çok daha karmaşıktı. Neden çıkmak için üzerine tırmanabileceğimiz bir mobilyası olmadığını merak ettim ama bir sistem kurmuşlardı: Birbirlerinin üzerine tırmanmak, sonra ilk kişi diğerini delikten çekmek.

Sabah altıdan hemen sonra banyoya ulaştım ve son kabindeki suyu açtım. Suyun en sıcak seviyesine ulaşması için sadece bir dakika geçti ve içeri girip perdeyi kapattım. Zamanlamayı mükemmel yapmıştım. Ollie her zaman ben gelmeden önce çıkıyordu ve ben de sabah telaşından kaçınmayı başarmıştım. Tuvalet e s a b a h 6:10'da ulaştığım ve en geç 6:25'te çıktığım sürece.

Tüm şampuanı durulamaya fırsat bulamadan perdem açıldı ve diğer tarafta kızgın bir Bria vardı.

"*Kahretsin.* Beni korkuttun," dedim gözlerimdeki suyu silerken. Bria kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kaşlarını birbirine bastırdı. "Ne istiyorsun, Bria?"

"Ollie'yi rahat bırakmalısın."

Gözlerimi devirerek şampuanın geri kalanını saçımdan durulamaya devam ettim.

"Ben ciddiym, *Amerika*. Kendi oyuncağını bul. Ollie ve Isaac benimle."

"Yurtta olan yurtta kalır sanıyordum." Bria benimle böyle savunmasız bir halde yüzleşerek beni rahatsız edebileceğini düşündü. Çıplak halimin giyinik halimden daha rahat olduğunu bilmiyordu ve Bria bana dik dik bakmaya devam ederken yerinden kıpırdamadı. "Sen bir aptalsın." Havlumu kancadan aldım ve onu geçmeden önce vücuduma sardım.

"Affedersiniz?" Ben sepetten diş macununu alırken o da beni aynaya kadar takip etti.

"Bu tepki teorisi. Birini bir şey yapmaktan vazgeçirirseniz, özgürlüğü tehdit edilir ve tam tersini yaparak kontrolü yeniden ele almak için daha da motive olur." Diş fırçasını ağzıma attım ve yüzümü ona döndüm. "Çünkü yasak meyvenin tadı çok daha tatlıdır."

Diğer bacağının üzerine kaydı ve duruşunu düzeltti. Kısa siyah saçları düzdü ve her zamanki gibi arkaya doğru sarkmıyordu. Tinker Bell'in karanlık versiyonuydu ama peri tozu serpmek yerine cephane boşaltıyordu.

"Hiçbir şey söylemesen daha iyiydi," diye ekledim.

"Sadece... ondan uzak dur."

Diş fırçamı ona doğrultmadan önce bir ağız dolusu diş macunu tükürdüm. "Bana bir meydan okuma sundun Bria ve en iyi tarafı da... Kaybedecek hiçbir şeyim yok."

Bria'yla dakikalarca göz göze geldikten sonra sonunda topukladı ve gitti. Dramdan nefret ederdim ama kızları kıvrandırmaktan da bir o kadar zevk alırdım. Ollie'yle hiç ilgilenmiyordum. Kimseye karşı bir ilgim yoktu. Ama onun "oyun-şeylerinden" birini kaybetme düşüncesiyle nasıl çözüldüğünü görmek, sabahıma başlamak için mükemmel bir yoldu.

Birine karşı bir şeyler hissedememek her zaman daha fazlasına sahip olmamı engelledi.

Bir keresinde ilişkinin ne kadar ileri gidebileceğini görmek için numara yapmayı denemiştim.

bir şeyler geliştirecekti ama hiçbir şey olmadı. Aşk, büyük şirketlerin kârlarını artırmak için ürettikleri bir efsaneden başka bir şey değildi. *Sözlük.com*'a göre, aşkın fiil tanımı birini sevmek ve şefkatli olmak anlamına gelir. Sevecenliğin tanımı sevmek demektir. Örnek olarak.

Bir lise projesinde teorimi kanıtlamak için elli kişiye aşkın onlar için ne anlama geldiğini sordum. Elli farklı insan, elli farklı cevap verdi. Kimse bana net bir açıklama getiremedi ve bir şey kanıtlanamadığında ne oluyordu? Sonuçlar yetersizdi.

Kimyaya ve rahatlığa inanırdım. Birinin yanında kendinizi rahat ve huzurlu hissediyordunuz, bu yüzden de sürekli onun yanında olmayı umursamıyordunuz - babam ve Diane. Babam Diane'de yalnız olmaktan daha fazla bir tür rahatlık buldu ve onunla evlendi. Kimya iki insanı birbirine çeker, rahatlık ise kalmalarını sağlar. Basit bir açıklama. *Sözlük.com*'un söylemesi gereken şey şuydu:

aşk (fiil)

/ləv/

kımya ve konforun mükemmel bileşimi

Kahvaltı sırasında her zamanki masamda oturup ıslak yumurtalarımın oynarken, dün geceki ekip yemekhaneye girip masalarına doğru ilerliyordu. Jake bana el salladı ama ben arkamı döndüm. Son yirmi dört saat içinde onlarla yeterince uğraşmıştım.

Kısa bir süre sonra Ollie bir sandalye çekip oturdu ve beni odanın karşısında buldu. Birkaç saniye içinde bana dün geceki anımızı hatırlatmayı başardı ve ben de göğsümdeki gerginlikle savaşmak için yanağımın içini ısırdım. Bana uykulu, orantısız bir gülümseme sundu ve ben de gözlerimi kaçırdım.

Kimya lanet bir şeytandı.

Zil çaldı. Aceleyle ayağa kalktım, tepsimi aldım ve herkesten önce yemekhaneden çıktım, sabahın bu erken saatinde olmam gerekenden çok daha hızlı bir tempoda yürüyordum. İsteyeceğim son şey Jake'in bana yetişmesiydi.

Ben ya da dün geceki herhangi biri. Sol kanattaki köşeyi döner dönmez, kolumdan tutularak koridordan çekildim ve bir kapıdan içeri girdim.

Tanıdık yeşil gözlerle yüz yüze gelince duvara yaslandım. Pencereden gelen sabah güneşinin ışıkları dışında oda karanlıktı. Ollie üzerime eğildi ve her iki avucunu da yanımdaki duvara dayadı. Dudaklarını yalarken nane kokusu aramızda bir yolcu oldu. Sakızı ağzının bir tarafından diğer tarafına geçerken gözlerim onunkilere kaydı. "Dün geceyi düşünmeden edemiyorum," diye itiraf etti. "Bu sabah ayık uyandım ve hâlâ bir parçamın eksik olduğunu hissediyorum."

Ağzımı açtım ve bir şey çıkmayınca tekrar kapattım. Ollie zor nefes alıyordu. Ben de zor nefes alıyordum. Her nefes alışında göğsü inip kalkıyordu. Bakışlarından kopamıyordum.

"Gececeğini söylemiştin ama geçmedi. Ve sonra yemekhanede bana bakamıyorsun bile... ama ben senin tarafından görülmek istiyorum, Mia." Gözleri yüzümü taradı. "Gerçekten hoşuma gitti."

"Bakılmaktan hoşlanıyor musun?" *Sonunda kelimeler.* Konuşabiliyordum.

Kaşlarını kaldırdı. "Bu benim narsisizmimi besliyor ama seninle durum farklı." Bir elini duvardan kaldırdı. "Her ne kadar bunun çok tehlikeli olduğunu iddia etsen de."

O bir adım geri çekilince duruşumu düzelttim. "Kendini neye bulaştırdığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Yüzü okunmaz haldeydi ve kitaplarımı göğsüme bastırarak onu ittim ve kapıdan çıktım. Dün gecenin her ayrıntısını hatırlıyordu -kurallarımı ve çizgiyi aşmanın tehlikelerini itiraf ediyordu- sonra da bunu bana karşı kullanma cüretini gösteriyordu. Ateşle oynuyordu ve sonunda yanacaktı.

Latince dersine girerken hepsinin deli olduğu sonucuna varmışım. Bria ve Ollie gibi insanlar "duyguları incitmek yok" gibi uyamayacakları kurallarla etrafta dolaşıyorlardı ve benim bunu daha iyi bilmem gerekirdi. Ollie'nin yatakhanesinde olanlar asla Ollie'nin yatakhanesinde kalmayacaktı ama en azından incinmeyecek olan bendim. Onlarla eğlenmeye karar vermişim ve her şey yerle bir olduğunda sonunda gülen ben olacaktım.

Liam'ın yanına oturdum. Benden bir yaş küçüktü ve tam bir pislikti ama her saniyesinden zevk alıyordum. Sarı saçlarını topuz yapmış ve dolgun dudaklarıyla kızların neden etrafını sardığını anlayabiliyordum. Birçok yönden bana benziyordu. Belki de Salı ve Perşembe günleri ona takılmamın nedeni buydu.

Öğle yemeğine birlikte yürüdük ama ben onunla ve arkadaşlarıyla oturmayı reddettim. Onun grubu eski benliğimin genellikle ilgi duyacağı bir şeydi ve bir parçam değişmek istiyordu. Kendime akıl hastanesine düşüp düşmemenin umurunda olmadığını söyleyip duruyordum ama derinlerde bir yerde oraya gitmek istemediğimi ve Liam'ın grubunun kollarına düşersem buradan asla canlı çıkamayacağımı biliyordum.

"Yarın ne yapmayı planlıyorsun?" Liam öğle yemeğinde durduğumuzda sordu

Hat.

"Bilmiyorum... ev ödevi sanırım. Yapacak başka ne var ki? Cuma günleri mi?"

Liam kolunu omzuma doladı ve beni yemekhanedeki öğrencilere doğru çevirdi.

Dolor tişörtlerinden kasları fişkıran ve birbirlerinin omuzlarını yumruklayan sporcuları işaret etti. "Her Cuma bahçede futbol maçı yapıyorlar." Dikkatimi yanlarındaki masada oturan bir grup kıza çevirdi. Gwen ismen tanıdığım tek kişiydi. Başka bir kızın kulağına konuşurken kısa sarı saçlarını savuruyordu. Liam devam etti, "Kızlar kenarda oturuyor ve güzel gözlerini kırıştırarak onları izliyorlar." Parmakları altı haydutun oturduğu bir masanın üzerine geldi. "Avluda poker, giriş 10 sterlin." Ve sonunda Ollie'ye doğru işaret etti. Liam kulağıma eğilirken Ollie çenesini sıkı. "Ormana doğru kaçıyorlar ve

... kimse ne halt ettiğini gerçekten bilmiyor. Hepsi saçmalık."

"Peki ya sen?" Dikkatimi Ollie'nin gergin duruşundan başka yöne çevirerek sordum.

Liam sırtıttı ve beni yanına çekti. "Sabah kahvaltıdan sonra bizimle buluş ve bir göz at, olur mu?"

Seçtiği kelimeler beni gülümsetti. "Bunu düşüneceğim."

Masamdaki korkunç peynirli sandviçi yedikten sonra, kitap yığınımdan *Bülbülü Öldürmek*'i çıkardım ve dikkatimi ne pahasına olursa olsun Ollie'den uzak tutarak ve onun narsist davranışlarına teslim olmayarak okudum.

"Mia, geç kaldın," dedi Dr. Conway ve gözlerini kanepenin arkasındaki duvarda asılı saate çevirdi.

Kahverengi deri koltuğa oturduktan sonra kitabı ona uzattım. "Kitabı bitirdim. Berbattı. Zamanımı boşa harcamanın ne anlamı vardı ki?"

Dr. Conway kitabı aldı ve kitaplıktaki yerine geri koydu. "Bu sadece bir ısınmaydı. Neden beğenmediğinizi söyleyin."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Deri koltukta arkama yaslandım ve parmaklarımı koltuğun kolundaki çatlaklarda gezdirdim. "Çocuklarına hayat dersi vermek isteyen orta sınıf, orta yaşlı bir adam var, ama sonra bir tecavüz kurbanına yalancı ve temelde bir sürtük diyor. Yazar, milyonlarca kopya satmak için Amerika'da süregelen ırkçılıktan yararlandı ve tecavüz mağdurlarının bunu istediği ve görmezden gelinmesi gerektiği izlenimini verdi. Bu saçmalığa ilkokulda izin verdiklerine inanamıyorum."

Yanıtım üzerine Dr. Conway'ın kaşları kalktı. "İlginç... Peki, tüm karakterler arasında en çok kiminle ilişki kurabileceğini düşünüyorsun?"

"Bu çok saçma. Bir sonraki görevim ne?" Pencereden dışarı, kapıların olduğu binanın önüne doğru döndüm. Şu anda onların diğer tarafında ve buradan uzakta olmak için yapabileceğim şeyler vardı.

"Bir yazı ödeviniz var." Dr. Conway sandalyesinde dönerek bir kâğıt parçası aldı ve bana uzattı. "Şu andan itibaren günde en az yirmi dakikanı serbest yazı yazarak geçirmeni istiyorum. Aklına ne gelirse yaz. Ne hakkında olduğu umurumda değil. Kalemî kâğıda koy, zihnini serbest bırak ve yaz."

"Bugünlük bu kadar mı?"

Dr. Conway bana sert bir bakış attı. Ağzını bir çizgi halinde birbirine bastırmış, bir sonraki sözlerini dikkatle düşünüyordu. Ondan uzaklaştım ve

pencereye döndüm. Odadaki tek ses saatin saniye ibresinin tıkırtısı ve havalandırma deliğinin tıkırtısıydı.

"Ne söyleyeceksen söyle," dedim nefes vererek. "Bunu bütün gün yapabilirim."

"Sana bir soru sormak istiyorum ama cevap vermeni istemiyorum. Bunu gerçekten düşünmeni istiyorum..." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini çapraz dizlerinin üzerinde birleştirdi. "Bugün hayatınızın son günü olsaydı, onu farklı bir şekilde geçirir miydiniz?" Dudaklarım aralandı ama Dr. Conway elini kaldırdı. "Cevap vermenizi istemiyorum."

İşin komik yanı, ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Elbette hayatımı değiştirecek bir aydınlanma olamazdı. Daha çok alaycı bir söz gibiydi. Bugün farklı bir şey yapıp yapmayacağımı bilmiyordum. İki ayağı bir pabuca girmiş Oscar'la sikiş randevum vardı. Eğer yarın uyanamazsam, vajinamın son anlarının Sör Homurtu ile olmasını ister miydim? Hatta onunla gerçekten seks yapmak istiyor muydum?

Dr. Conway ve onun aptalca sorusu beni şaşkına çevirdi. Yan masadaki kitap yığınımı aldım ve ona reverans yaptım. "Güle güle," dedim en iyi İngiliz aksanıyla ve sonra oradan ayrıldım.

Kanadımın köşesinden yataktaneme doğru döndükten sonra gözlerim kapımın önünde bekleyen Ollie'ye takıldı. Onun varlığıyla başım geriye düştü. Oscar gelmeden önce tam beş dakikam vardı.

"Narsisizminiz azalıyor mu? Onu beslemek için biraz daha aval aval bakmaya mı ihtiyacın var?" Gözlerimi kocaman açıp gülümseyerek sordum.

Ollie'nin eli sanki egosuna indirilmiş bir darbeymiş gibi göğsüne gitti ama sonra çarpık bir gülümsemeyle devam etti. "Demek Liam'la arkadaş oldunuz, öyle mi?"

"Hayır, arkadaşla ihtiyacım yok. Yalnızlığı tercih ederim."

Ollie başını eğdi ve inanmayan gözlerle bana baktı.

Ve işte oradaydı, hem sarhoş hem de ayık hallerinde gördüğüm aynı kuşkulu bakış. İnançsızlık içindeyken bile gerçekçiydi. Ollie'nin bu yönünü seviyordum. Basit ve kolay biriydi. Ben kinimi koluma takarken, o duygularını takardı. Onun nasıl biri olduğunu ya da ne hissettiğini tahmin etmeye hiç ihtiyacım olmadı.

Çünkü her zaman ortaya çıkar ve söylerdi. O karmaşıık biri değildi ama aramızdaki bu şey karmaşııktı.

"O zaman tek başına şu anki gibi gülümsemeyi nasıl bekliyorsun?" diye sordu.

Kahretsin. Gülümsediğimi fark etmemiştim. Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Gülümsemiyorum," diye mırıldandım kontrollü bir ağızla.

Ollie başını geriye attı ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Seninle hiç şansım yok, aşkım. Söyle bana, en son ne zaman gerçekten gldün? Bekle... sen hiç gldün m?"

"Oh, bir arkadaşa sahip olmanın amacı bu mu? Beni gldrebileceğini mi sanıyorsun?"

"Sen ve ben asla arkadaş olamayız Mia, ama evet, birkaç şakam var." Ollie eğildi. "Ama kimseye söyleyemezsin. Buradaki havalı itibarımı mahvedebilir."

"Arkadaş" konusunda aynı fikirde olmamıza sevindim ama bunu söyleme şeklinin ardında gizli bir anlam olduğunu düşünmeden edemedim.

Ağır kitaplarımı diğer koluma geçirerek i çektim. "Pek    , dinleyelim bakalım."

"Seni güldürdüm, beni içeri alır mısın?" diye sordu kitapları kollarımdan alarak. "Bu arada bunları ben tutarım. Bana teşekkür etmene gerek yok..." Gülümseme si kendini beğenmişliğe dönüştü.

Elimi kalçamın üzerine koyarak, onun cesareti karşısında gülümsememi gizlemek için başımı ne eğdim. Artık buna hazırlıklı olduğum için başarılı olmasının hiçbir yolu yoktu.

"Tak, tak," dedi poker suratıyla ve dudaklarımı birbirine bastırdım.

Lanet olası bir tak-tak şakas ı mı? Yüzündeki kararlılık ve gençliğindeki maskaralıklar beni tek başıma mahvedebilirdi. Bu düşündüğümden çok daha zor olacaktı. "Kim var orada?"

"Tank."

"Tank kim?"

"Sana teşekkür etmene gerek olmadığını söylemiştim, ama rica ederim." Elini kaldırdı

geniş bir gülümsemeyle boş avuç içi.

Sırtışıımı gizlemek için elimi ağzıma götürdüm ve Ollie elime

uzanınca başımı salladım. "Altında bir gülümseme mi gördüm?"

Bir adım geri attım. "Beni güldürdün ama ben gülmedim." "*Siktir.*

Pekâlâ, bir tane daha."

Suratımı düzeltmek için bir parmağımı kaldırdım.

Ollie sabırla bekledi, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. "Şimdi iyi misin?" Başımı salladım.

"Tak, tak." "Kim var orada?" "Su."

Aksanını taklit ettim, "Su kim?" Bu cümle dilimden dökülür dökülmez, dudaklarımdan yüksek sesli bir kahkaha dökülünce kendimi kaybettim. Ellerim tekrar ağzıma gitti.

Ollie avucunu havaya kaldırdı. "Neydi o? İngiliz aksanın mı?" Sorular arasında güldü ve iki parmağını gözlerine götürdü. "Korkunçtu... ve sen onu mahvettin!"

Elimi kaldırırken nefesimi tutmayı başardım. "Teknik olarak, kendimi güldürdüm."

"Güldüğün sürece sorun yok." Ollie sırtını duvara yasladı ve gözlerinde hayalperest bir bakışla ayağını kaldırdı. "Seninki gibi bir kahkahayla bunu her zaman yapmalısın."

Oscar her an burada olabilirdi ve nedense onu görmek istemiyordum. Ollie'nin elini tutarak, "Hadi buradan gidelim," diyerek kendimi şaşırttım. Oscar'ın ellerinin üzerimde olmasını istemiyordum. Tek istediğim bu gülümsemeyi mümkün olduğunca uzun süre korumaktı. Dr. Conway'ın sözleri kafamın içinde tekrarlandı. "*Bugün son günün olsaydı, farklı geçirir miydin?*" Sanırım öyle yapardım.

Ollie'yi ters yöne, odasına doğru götürdüm. Kapalı kapılar ardına geçtiğimizde, Ollie kitaplarımı duvara yaslayarak yere bırakırken ben de onun yatağının üzerine düştüm.

"Bu tehlikeli değil mi?" diye sordu, dik durarak. Yanında bir gamze belirdi

Yurt odasının ortasında dururken gülümsüyordu. Ne yapacağını bilemez bir halde odaya göz gezdirmeden önce elini saçlarının arasından geçirdi.

"Son derece, ama bir saniye daha odamda kalamam." Kollarımı başımın arkasında kavuşturdum ve tavana baktım. "Yatakhanem boğucu. Kahretsin, bütün bu yer boğucu."

Ollie yatağın yanında yere oturdu, bacaklarını yukarı çekti ve kollarını dizlerine dayadı. "Ne demek istediğini anlıyorum, ama olumlu yönlere bakmalısın, yoksa bu seni delirtecek."

"Evet, peki olumlu yönleri neler?" Başının arkasına bakacak şekilde yan dönerek sordum.

"Eğer burası olmasaydı, şimdi nerede olurdun?"

Ben nerede olurdum? Ne kadar yüklü bir soru. New York'ta sokaklarda yaşayan bir kaçak olabilirdim. Ölmüş, bir metre yerin altına gömülmüş ve kısa sürede unutulmuş olabilirdim. Hapiste olabilirdim. Ama tüm senaryoların dışında, eğer burası olmasaydı tam olarak nerede olacağımı biliyordum.

Hemen cevap vermeyince arkasını dönüp bana baktı. Uzun kolunu önümdeki şiltenin üzerine uzattı ve yüzümü inceledikten sonra kaşlarını kaldırdı.

"Bir akıl hastanesi," dedim iç çekerek.

"Doğru..."-bir başka inanmayan ifade-"çünkü anneni öldürdün..."

Neden kimse birini öldürdüğüme inanmıyordu?

Gözlerimi kısarak geçmişimle alay ettim. "Sana zarar vereceğimden mi korkuyorsun Ollie? Bunu yapabileceğime inanıyor musun?"

Ollie parmaklarını aramızdaki yatağa yaslanmış olan elime yaklaştırdı. "Düşündüğün şekilde değil," dedi basitçe, ama tek odaklanabildiğim şey parmaklarının benimkilere dokunmaması ve dokunmalarını isteyip istemediğimdi.

"Neden buradasın?" Cevabı bilmek umurumda bile değilken sordum. Zihnimi onun uzaktaki elinden uzaklaştırma ihtiyacım daha ağır basıyordu.

"Bu başka bir gün konuşulacak bir konu."

"Fikirlerine karar verelim o zaman," dedim, önceki geceki sözlerini hatırlayarak. Bilimden daha güçlü bir şeye inanıyordu ve bunun için onu yargılayamazdım. Çoğu insan bu saçmalığa inanırdı.

"Ne öneriyorsun?"

"Bir sonrakine karar vermek için müziği kullanacağız..." Ollie'nin kapısının üstündeki benimkiyle aynı saate baktım "... iki saat. Telefonun nerede?"

Ollie yatağının altına uzanıp telefonu aldı ve bana uzattı. "Bunu sihirli bir sekiz top gibi düşün. Karıştır tuşuna bastığımda şarkı sözlerine dayalı sorular." Anlayıp anlamadığını anlamak için ona baktım, başını geriye attı ama sonunda kabul etti. "İlk soru, Ollie neden burada?"

Shuffle tuşuna bastığımda Ollie endişeyle güldü ve hoparlörlerinden daha önce hiç duymadığım bir şarkı geldi. Parlak ekranda Major Lazer'dan "Lean on" olduğu okunuyordu.

Parlak ekrandan başını kaldıran Ollie'nin ağzı bir karış açık kaldı. Bir telefona bir de bana bakarken, sanki sihirli bir numara yapmışım gibi, "Bu çok garip," diye nefes aldı.

"Sırtını dayayacağın kimse yok muydu?" Sırttım.

Telefonu elimden aldı. "Hâlâ bu konuya girmiyoruz. Benim sıram." Nakarat ikinci kez çalarken düşünceli bir şekilde bekledi ve devam etmeden önce başını salladı, "Ah, sihirli sekiz... telefon, Mia şimdi kalkıp dans etmeli mi?" diye sordu telefona ve asi bir gülümsemeyle bana baktı.

Shuffle tuşuna basıldı.

The Fugees'in "Killing Me Softly with His Song" şarkısının girişi aktı ve Ollie'nin gözleri genişlerken yüzüne bir gülümseme yayıldı. "İşte bu... ayağa kalkmalısın Mia. Fugees'i geri çeviremezsin, bu söylenmemiş bir yasa." Ayağa kalktı ve iki ayağım da yataktan ortasına dikilene kadar beni yataktan çekti. Yüzüm kızardı ve Ollie kocaman bir sırıtışla şiltenin üzerine düştü. "Hadi aşkım," diye alay etti Ollie ve başını ellerinin arasına aldı. "Fikirler dans etmen gerektiğini söylüyor."

Ve sonunda yaptım. Kalçalarım yumuşak ritme göre sallandı, içinde kayboldum

Ritim. Ollie'nin gözleri vücudumun akışını takip ederken içimden adrenalin fışkırıyordu. Ateşle yanan gözleri benimkilerle buluştu. "Çok şey kaçırıyorsun," dedim alaycı bir inançla.

Ollie'nin gözleri vahşi bir gülümsemeyle bana baktı. "Sana söz veriyorum, değilim."

Şarkı sona ermeden önce telefonu elinden aldım. "Ollie şu anda ne düşünüyor?" Ve yüce güçlü karıştırma düğmesine bastım.

Kings of Leon'un "Sex on Fire" şarkısı çaldı ve içimden gelen yüksek sesli bir kahkaha ile iki büklüm oldum. Ollie yüzünü yastığa gömdü ve görüşüm bulanıklaşırken kahkaham sessiz bir kahkahaya dönüştü.

"Bütün bunlar bir şekilde hileli olmalı," dedi yanakları kızararak. Hızla ayağa fırladı ve elimdeki telefonu almaya çalışırken üzerime çıktı. Beni gövdesine sabitleyip telefonu elimden almaya çalışırken kahkahalarım daha da arttı.

"Seksin yanıyor mu Ollie?" Her nefes nefese gülüşümde sordum.

Telefonu elimden almayı başardı ve ben şarkıyı bir hava gitarı ve görünmez bir davul setiyle söylerken yatağın üzerine düştü. Onun yanındayken özgürdüm, saçlarımı savurup aptal dans figürleri yaparken doğal bir coşku içindeydim. Ollie beni hayranlıkla izliyordu ve ben de onu fiziksel olarak etkilememden keyif alıyordum. Gamzem, kızarmam, parlayan gülümsemem. Gözleri bana doğru çevrilirken yaptığım her utanç verici harekete değerci.

"Mia gitmeli mi yoksa benimle mi kalmalı?" diye tereddütle yüksek sesle sordu ve düğmeye bastı.

Bilmediğim bir şarkı çaldı. Bana baktı ve tepkimi bekledi.

Melodiyi tanımaya çalıştıkça gülmem dağıldı. "Hangi şarkı bu?"

Gülümsedi. "Bekle onu."

Bir ses gelmesini beklerken ellerimi kalçalarımaya koydum ve ses geldiğinde telefonu ondan alıp ekrana baktım. Gavin DeGraw'dan "Nice to Meet You Anyway" yazıyordu. *Bu da neydi böyle?* Telefonu fırlattım.

telefonunu yanındaki yatağın üzerine koydu ve artık kendi oyunumun kurallarına uyduğumuz için ayrılmak üzere döndü.

"Uh-uh. Nereye gidiyorsun, Mia?" Uzun kollarını belime dolayarak beni geri çekti. Çılgılık atarak onun üstüne ve küçük yatağına düştüm. "Gavin farklı düşünebilir ama sen gitmiyorsun," dedi gülerek. Ollie beni kendi tarafına doğru yuvarladı ve gözlerimiz buluştuğunda kahkahalarımız yavaşça soldu.

O kadar yakındık ki, sendeleyen nefesi dudaklarıma ulaştı. Gözleri gözlerimden ağzıma doğru gezinirken parmakları yan tarafıma istekli bir baskı uyguladı ve ben hala nefes aldığımı emin olmak için nefes almaya konsantre olmak zorunda kaldım.

"Ollie..." Nefes aldım.

Parmaklarını kollarımda gezdirdi ve ben hareket edemedim. Bedenim onun büyüğü altındaydı. Sıcak eli kolumu bıraktı ve arkamda hâlâ Gavin DeGraw şarkısı çalan telefona uzandı.

Ollie arkasını döndü ve telefonu önünde sallandırdı. Gözleri önce bana sonra tekrar telefona kaydı. "Mia'yı öpeyim mi?" diye sordu, sonra karıştır tuşuna bastı.

Nefesimi tuttum.

Öpüşemeyiz. Ben öpüşmem.

Kötü bir fikirdi ama ondan kaçamıyordum. Bu onu öpmek istediğim anlamına mı geliyordu? Tam olarak ne umduğumu bilmiyordum.

Bir şarkı çalmadan önce sonsuza dek geçmiş gibi görünüyordu, ama bir saniyeden daha uzun olamayacağını biliyordum.

Bir gitardan çıkan güzel bir akustik melodi yurt odasını doldurdu. Tanımadığım başka bir şarkı. Ekranda Calum Scott'tan "Rhythm Inside" yazıyordu ve ben ne olduğunu anlayamıyordum.

Ollie gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve şarkıyı durdurup başını bana doğru eğmeden önce yavaşça bıraktı. "Mia, bu çok çılgınca. Seni gerçekten öpmek istiyorum..." Bakışları gözlerim ve dudaklarım arasında gidip geliyordu. "Seni öpmek istiyorum ama bunları dinlemeni istiyorum.

daha da fazla çünkü onları kendim daha iyi söyleyemezdim. Söylediği her şey senin yanımdayken bana hissettirdiklerin."

Oynat tuşuna basıp telefonu başımızın üzerine yerleştirirken yutkunmaya çalıştım. Yüzünü bana dönmek için yan döndü. Calum'un güzel sesi kulaklarımızda çınlarken Ollie saçlarımı yüzümden çekerek, "Sadece dinle," dedi.

Ve yaptım.

Şarkının ortalarına geldiğimde geçmiş ve gelecekle ilgili tüm duygularımı yitirmiştim. Önümdeki tek şey Ollie'ydi -şimdiki zamanım- ve hala nabzımın atmasına şaşırmıştım çünkü bana bakan gözleri nefes kesiciydi. Sanki başka hiçbir yere ait değillerdi.

Panik ve huzur karışımı bir duygu kapladı içimi ve buna bir anlam veremedim. Nefesim göğsümde sıkıştı ve inkâr edilemez bir çekim ellerimi başının arkasına, kahverengi saçlarına götürdü. Yüzümü boynuna yasladım ve Ollie uzun kollarını belime dolayarak beni kendine doğru çekti.

Teninin hindistan cevizi kokusu ve saçlarımdaki nefesi paniği yok etti ve geriye kalan tek şey huzur oldu. Uzun bir tatilden sonra evinizin kapısından içeri girmenin verdiği histi bu. Günün son dersinden sonra çalan zilin hissi ve Temmuz ayının sıcak bir gününde buz gibi suyun tadı.

Barış.

Odasında olabilecek onca şey arasında ona sarılmak aklımın ucundan bile geçmiyordu.

Şarkı sözleri ona ne hissettiğimi göstermemi söylüyordu ve açıklanamayan bir nedenden dolayı ona yakın olmak istiyordum. Ollie'nin yanımdayken gerçekten de bir şeyler hissettim ve bu beni çok etkiledi. En son ne zaman birine sarıldığımı hatırlamıyordum. Ama başka kimseye sarılmak istemiyordum. Onun kollarının beni sarmasını ve bu tatmin edici duyguyu içimde olabildiğince uzun süre tutmayı istiyordum.

Boynuma doğru nefes alırken yavaşça sırtımı okşadı ve bacaklarımız iç içe geçerken birbirimize tutunduk; onun nerede başladığından ve benim nerede bittiğimden emin değildik. Ollie başka bir şey söylemedi ve ikimiz de

başka bir soru sormak için telefona sarıldı. Beni kucaklarken yatağına uzandık ve şarkıların geri kalanının olması gerektiği gibi çalmasına izin verdik.

Altıncı Bölüm

"Güzellik ve acı aynı şeyi istila edecek."

-Oliver Masters

KUCAKLAŞMANIN PARADOKSU, fiziksel olarak rahatlatıcı olsa da, ruhsal durumunuz üzerindeki iyileştirici özelliklerinin de bir o kadar güçlü olmasıydı. Uzun zamandır içimde çok ölü olduğum ve sarılmaya ihtiyacım olmadığı izlenimine kapılmıştım. Duygusal kopma bozukluğu yaşamama rağmen, neden sarılmak gibi basit bir şeyi bu kadar şiddetli arzuluyordum? Ve durumum böyleyken, neden beni bu şekilde rahatlatıyordu?

Evet, ayın altındaki diğer her şeyi araştırdığım gibi, boş zamanlarımda insan teması ve dokunmanın gücü üzerine çalışmalar araştırmıştım. Her şeye cevap aramıştım -insanların yaptıkları şeyleri neden yaptıklarına- çünkü sarılmak kadar basit bir eylemi anlayamıyordum ve tüm araştırmalarımın sonu bile hala kafam karıştı. Şu ana kadar, Ollie'nin sıcak kolları etrafımdayken, bedeni bedenime yaslanmışken, okuduğum her şeyi anlamıştım. Ollie ile güvenli bir yer bulmuştum. Kafamın içindeki fırtınadan sığınacak bir yer bulmuştum.

Ama ne kadar rahatlatıcı gelse de bir o kadar da korkutucuydu. Ve korku yavaş yavaş büyüdü, büyüdü ve Ollie'nin güvenlik ağını çok daha güçlü bir güçle, geçmişimin gücüyle altımdan çekti.

İçgüdüsel olarak kendimi geri çektim ve Ollie hızla yüzümü aradı. Gözlerimin içine baktığında -gerçekten baktığında- yüzü düştü ve yavaşça başını salladı. "Nereye gittin sen?"

Kaşlarımı birbirine örerken göğsümdeki hava gerildi. "Ne demek istiyorsun? Ben buradayım." Yine de onu anlıyordum. Bir parçam

Kayıyor.

Elini yanağıma koydu ve sıcaklığı yavaş yavaş tüketen soğukla savaştı. "Gözlerin... Bir şeyler değişti."

Ellerini çektim ve ayağa kalkana kadar şilteden yuvarlandım. "Gitmem gerek." Çılgınca, sanki arkamda bir şey bırakıyormuşum gibi odayı aradım. *Doğru ya, kitaplarım.* Kitaplarımı yerden aldım ve Ollie'ye son bir kez baktım. Sanki altından bir sandalye çekmişim gibi yatağın üzerinde şaşkın şaşkın yatıyordu. "Ben... şey... sonra görüşürüz."

Sonra kapıdan çıktım.

Yemekten sonra banyoya gitmek için sokağa çıkma yasağının hemen öncesine kadar bekledim. Boş bir duş bulmak için insanların arasından ve altından geçerken Jake'in ciyaklamaları banyonun karşı ucundan sekiyordu. Üzerinde yeni bir beyaz tişört, altında ekose pijaması ve ayaklarında Bart Simpson terlikleri vardı. Kaçacak yerim olmadığından, diğer arkadaşları beni görmek için dönerken el salladım.

Isaac üzerinde bira bardakları olan boxer'ıyla dişlerini fırçalıyordu ve Alicia lavabonun yanında oturmuş onun kulağını çınlatıyordu.

"Geceleri burası hep kalabalık olur. Gelmek için en uygun zaman ne zaman?" Eşyalarımı Alicia'nın yanına bırakırken sordum.

"Sabahleyin," dedi Bria saçlarına sardığı havluyla giyinmiş bir halde duş kabininden çıkarken. "Gecenin bu saatinde kendi duşunu bulmaktansa aynı duşu paylaşma şansın daha yüksek."

Ollie duştan Bria'nın yanında, parlayan tenine yapışan siyah boxer külotuyla çıktı. Göğsü ve karnı boyunca siyah beyaz dövmelerden oluşan bir koleksiyon boyanmıştı ve kuşlar bir çift el tarafından yanlarından sırtına doğru uçuyordu. Onu ilk kez tişörtsüz bu kadar yakından görüyordum ve sanat eserleri beni hipnotize etmişti.

Her şey siyah beyazdı - her bir pazusundaki semboller, kollarına dağılan sanat eserleri ve gövdesinin ortasında, göğsünün hemen altında, ağaç kökleri birbirine dolanarak iki insan silüetine dönüşüyordu. Sarsıldı

Kafası ve saçları her yöne su püskürterek beni trans halinden çıkardı. Gözleri gözlerimin üzerine düştüğünde, dudakları ayrılırken ayaklarımı hareket ettirme yeteneğimi kaybettim. "Merhaba aşkım," dedi sanırım ama başım suyun altında kalmış gibiydi.

"Bu gece geliyor musun, Mia, yoksa ne?" Isaac beni gelgitten çekerek sordu.

Başımı yana çevirdim. "Bu gece ne var?"

Bakışları diğerlerinin üzerinde dolaşırken Bria, "Perşembe gecelerini özel bir şeyle kutluyoruz," diye fısıldadı.

Herkesin yüzü aydınlanırken benim bakışlarım da onunkileri takip etti. Ollie başını eğip arkasını döndü ve acaba bunu öğrenmemi istemiyor mu diye merak ettim. "Hayır, ben iyiyim."

"Hadi ama Mia. Yeteneklerinle bizi kucaklayabilirsin," diye araya girdi Jake. Gözlerimi ona diktim ve *susmasını* söyledim. İhtiyacım olan son şey herkesin benden bir şeyler okumamı istemesiydi. Ben bir sirk gösterisi değildim. Beşi hakkında söyleyeceklerim sadece duyguları incitecekti ve bir kez ağzımı açtığımda durdurmam imkânsızdı.

"Hangi yetenekler?" Ollie saçlarını havluyla kurularken sordu.

"Hiçbir şey. Unut gitsin." Perdenin arkasında kayboldum ve konunun kapanmasını umarak soyundum.

"Zaten eğlenceli biri değildi. Mükemmel votka israfı." Bria'nın sızlanan acısı fayanslardan sekti. "Bu gece sakladığımız şeyi hak etmiyor."

Ters psikolojisini anlamıştım ama beni neden orada istediğini bir türlü anlayamıyordum. Benden hoşlanmadığını ve Isaac ya da Ollie'nin peşinden gitmemi istemediğini açıkça belirtmişti.

"Hâlâ gelmiyorsun Bria," diye bağırdım suyun altından.

Gitmek istiyordum ama nedense bir şeyi kanıtlamam gerekiyordu. Diğerleri gibi Bria'nın etkisi altında değildim ve beni kontrol edemese de, odamda tavana bakmaktan çok daha iyi geliyordu.

"Onu dinleme Mia. Gelin ve iyi vakit geçirin," diye gürledi Jake'in sesi, diğerleri birbirlerine fısıldarken.

Başımı tekrar suyun altına sokarak seçeneklerimi tarttım. Şu anda aklıma gelen tek şey "Bunu düşüneceğim" oldu.

Duştan çıktığımda herkes ortadan kaybolmuştu ve kapılar gece için otomatik olarak kilitlenmeden önce yatakhaneye dönmek için bir dakikam vardı. Koridorda hızla ilerledikten sonra, saniyeler kala çelik kapımın arkasına güvenli bir şekilde ulaştım.

Jake, Isaac ve ben her zamanki yerinde, yere serilmiş battaniyenin etrafında oturuyorduk. Ollie sırtını duvara dayayarak yatağında oturuyordu, yanında da alingan Bria vardı.

Alicia bu gece gelememişti ve onun korkusuz ağzı ve cesur tavrı olmadan boşluğu doldurmak daha da garipti.

"Bu geceyi bu kadar özel yapan ne?" Sohbet dağılırken sordum.

Ollie eşofmanının cebine uzandı ve küçük bir plastik torba çıkardı. Isaac ayağa fırladı ve poşeti Ollie'nin elinden kapmak için küçük alanı geçti. "Hayatta olmaz."

"Sakin ol, keş. Senin roxie ve oxy bağımlılığını beslediğimi mi sanıyorsun? Bu sadece Mandy," dedi Ollie, Isaac çantayı incelerken.

Başımı Jake'e doğru kaldırdım. "Mandy nedir?" "Ecstasy."

"Oh, biz ona molly diyoruz."

"Bunu daha önce hiç yaptın mı?" Ollie yatağın üzerinden sordu.

"Evet. Bir kez," diye yalan söyledim. "İşe yaramaz" olarak görülmem uyuşturucu geçmişim olduğu anlamına gelmiyordu ama deneyimsizliğimi itiraf etmek istemediğim başka bir konuşmayı başlatacaktı.

Isaac tabletleri eline boşaltırken, "Bu gece tuhaflaşmak üzere," dedi. Genelde sessiz biriydi ve onu ilk kez bir şey için heyecanlanırken görüyordum. Avucumun içine küçük bir hap bırakırken koyu kahverengi gözleri bana doğru kaydı.

Ollie'ye bakarak hapi ağzıma attım ve o da yavaşça onaylamaz bir şekilde başını salladı.

İkinci tabletten sonra etkilerinin başlaması uzun sürmedi. Jake'in gözleri yanımda kocaman oldu. "Vay canına," dedi ya da inledi, artık anlayamıyordum. "Mia, sana bir soru sorabilir miyim? Aslında sana sormayacağım... Sadece soracağım," diye geveledi Jake, "Jacob'a geri mi dönmeliyim yoksa Jake gerçekten daha havalı bir isim mi?"

"Jacob'ı severim. Jake'i de severim. Ama eğer adını değiştireceksen, neden daha havalı bir isim seçmiyorsun... Cash ya da Knox gibi."

"Ooh, Knox. Bana Knox de, tamam mı?"

"Tamam, Knox. Ayağa kalkmaya çalışacağım."

"Bekle," dedi Knox, kolumu tutup beni durdurarak. "Sana ne dememi istiyorsun?"

"Biliyor musun, bunu gerçekten hiç düşünmemiştim." En sevdiğim dizi aklıma gelince dudaklarımdan bir kahkaha döküldü. "Crap-bag. Bana Crap-bag de."

"Bok torbası mı?"

"Evet, bir torba dolusu saçmalık düşün," dedim, *Friends* dizisinden bir kahkaha daha atarak repliği tekrarladım.

"*Bok torbası. Bok torbası,*" diye tekrarladı Jake, tüm oda aydınlanırken Ben.

Tüm renkler daha belirgindi. *Işıl ışıldı*. Ollie'nin gözleri içimi yakıyordu. Sadece birkaç metre öteden, ama benden kilometrelerce uzakta ymış gibi görüldüğüne yemin edebilirim. Ayağa kalkarak arkamdaki duvarı kaldıraç olarak kullandım ve ona doğru yürüyüp iPhone'u yatağın üzerinden aldım. "Müzikte bir değişikliğe ihtiyacımız var. Dans etmem lazım." Ekran o kadar parlaktı ki, kelimelerin anlam kazanması için telefonu kendimden uzaklaştırmam gerekti.

"Mia, iyi misin?" diye sordu biri ve gözlerim rahatsız edici sesin nereden geldiğini görmek için odayı taradı. "Mia?" Ollie yatağın üzerinden bana baktı. "İyi misin, aşkım?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," dedim sanırım ve Calvin Harris'in "Feel So Close" şarkısını çalmaya başladım. Oda etrafımda dönerken telefon elimden düştü. Altımdaki yatak bir bulut gibiydi ve yüzümde bir gülümseme büyürken daireler çizerek zıpladım. Tüm varlığım kendi başına bir zihne sahipti.

kimyasallar beni ele geçirdi. Her şeyi hissediyordum: müziği, mandy'yi, kendimi. Daireler çizerek dönerken, bedenim havada süzülen bir tüy gibi hissediyordu. *Sürükleniyordum.*

Adrenalin kan dolaşıma karıştı ve ellerim belimden yukarı çıkıp saçlarımın arasından geçerken gülümsemem kalıcı bir lekeye dönüştü. Başka bir çift el kalçalarımı buldu ve Isaac'ın aynı gülümsemeyi takındığını görmek için döndüm. O da benimle aynı elektriği hissediyordu ve bu çılgınlık yakın zamanda durmayacaktı. Titreşim beni etkiledi, kendimi bırakmaya ve müziği hissetmeye zorladı ve müzik yüksek sesli olamazdı, ancak basların her vuruşu daha sert, bir tuşun her vuruşu daha belirgin.

Isaac sırtımı ona yasladı ve ben de Ollie'nin yanından bizi izleyen Bria'ya baktım. Onun adamlarından biri elimdeydi ve bir gecede ikisini birden elde edemezdi. Onun için hangisi daha önemliydi?

Müzik kulaklarıma ve kalçalarıma çarparken Ollie'nin yeşil gözlerinde artan gerilim açıldı. Gözlerim kapandı ve Isaac beni Ollie'nin bakışları arasında döndürdü ve başını aşağı eğmeden önce parmaklarım onun koyu renk saçlarının arasından geçti.

Dudaklarımız henüz birleşmişti ki bir güç beni kendimden uzaklaştırdı. Yataktan kaldırılıp götürüldüm ama dokuzuncu bulutun üzerinde süzülürken hiçbir şey umurumda değildi. Ollie'nin yeşil gözleri odak noktama gelmeden önce başım döndü. Başımı eğdim. "Bunu neden yaptın?"

Ollie beni duvara yasladı ve kulağıma eğildi. "Şu anda boku yemiş durumdasın. Isaac kötü haber ve ben seni pişmanlıktan kurtarıyorum." Arkasına bakmak için eğildim ve Ollie beni belimden yakaladığında neredeyse yere düşüyordum. "Mia. Bana bak," dedi iki parmağını gözlerinin önünde tutarak. Kollarında aşağı yukarı uzanan güzel siyah beyaz mürekkep dikkatimi dağıtınca parmaklarımı çizgilerin üzerinde gezdirdim.

Gözlerim onunkilerle buluşana kadar çenemi eğdi. Yeşil gözleri kahverengilerimi delip geçti. "İşte buradasın." Gülümsedi ve yanağımı avuçladı, tenimi okşayan başparmağının dokunuşu beni güçsüzleştirdi. "Geri döndün."

Elinin arkasını kavradım, yüzümde tuttum, tutmazsam ellerinin beni terk edeceğinden korktum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bazen sende bir değişiklik görüyorum. Garip ve açıklaması zor, ama ben

Ne zaman benimle olduğunu biliyorum, ne zaman olmadığını da biliyorum. Fiziksel olarak değil ama burada," dedi Ollie, boştaki parmağını şakağıma götürerek. "Ve burada." Elini göğsümün üzerinde gezdirdi. Aldığım her nefes avucuna baskı yaparken eli öylece kaldı. "Bu sefer beni bırakma, tamam mı?"

"Beni öpmeni istiyorum, Ollie."

Ne diyordum ben? Süzgecim neredeydi?

Öp beni.

Ollie gülümsemesini bastırmaya çalışırken gözlerini birkaç kez kırptırdı. "Ne dediğinin farkında değilsin."

"Bilmek istiyorum." Mantıklı konuşmuyordum ve hem kendime hem de bana istediğimi vermediği için ona kızmaya başlamıştım. "Öp beni Ollie... lütfen," diye yalvardım.

Hayır, yalvarmıyorum. Tanrım, lütfen bana yalvarmadığımı söyle.

Ollie başını salladı. "Hayır, bu gece kimseyi öpmeyeceksin."

Reddedilme.

Bazı nedenlerden dolayı, olması gerekenden daha fazla acıttı.

"Güzel. Teklifin süresi doldu. Eminim Isaac için sorun olmaz..." Ondan uzaklaştım ve odayı taradım. Isaac Bria ile dans ediyordu ve ben herhangi bir yöne doğru bir adım daha atmadan Ollie kolumdan tutup beni tekrar kendine çekti.

"Benden uzaklaşmayı bırak, Mia." Acı gözlerini doldurdu ve dili dudaklarını ıslattı. Yüzümü tekrar kavradı ve alnı alnıma yaslandı - kararsız ve mücadele ediyordu. "Bununla başa çıkamam."

Sonra ağzı çaresizce benimkini kavradı.

Soğuk betona sırtımı dayadığımda dudaklarımız kusursuzca birbirine yapıştı. Başparmağını çenemde gezdirdi ve dillerimiz çarpışmadan önce dudaklarım onun için ayrıldı. Tenimin geri kalanı onun sıcaklığıyla karıncalanırken kalbimde bir duygu patlaması oldu. Ollie'nin tadı nane ve yazın mükemmel bir karışımıydı. *Buz ve ateşin.* Dudakları daha da yumuşadı, tıpkı momentumumuz gibi. Dilinin, ellerinin ve dudaklarının benimkiler üzerindeki nazik ve yavaş ritmi beni aynı anda hem yok edebilir hem de yeniden bir araya getirebilirdi.

Ollie geri çekildi, yeşil gözlerinde onaylama parıltıyordu. "Ben çok

becerdim," diye fısıldadı gözleri benimkilerle ağzım arasında gidip gelirken.

Titreyen dudağımı ısırdım, aynı lanet şeyi düşünüyordum.

İlkel içgüdüğü onu ele geçirdi ve beni yerden kaldırıp bacaklarımı gövdesine doladı. Sırtım tekrar duvara çarptı ve ben onun kucağına gömölürken içimizden bir elektrik kaynağı geçti. İkimiz de çözölüp birbirimizin oksijeni olurken sıcak elleri popomu kavradı. İçimde bir yerlerde bir düzine mum yanıyor, Ollie Masters'ın gazabına karşı titriyordu.

Parmakları benimkilere dolandı ve onları başımın üzerinde sabitledi, müziğin basları ritim tutmamızı sağlıyordu. Bedenim onun oldu, dudaklarım onun oldu ve beni sabit tutan tek şey Ollie ve beni kutsadığı her şeydi. "İlk günden beri lanetliydim Mia," diye fısıldamadan önce dili boynumda ve kulağımın arkasında gezindi. Kollarım omuzlarına dökölürken alnını başımın yanındaki duvara yasladı. "*Lanet* olsun. Neden bana bunu yaptırdın?"

"Lütfen," diye yalvardım boynuna, tam olarak ne istediğimden emin değildim. Belki Ollie'nin bu işkenceye ve bana hissettirdiklerine bir son vermesini ya da devam etmesini. Yüzümün yan tarafına uzandı, parmakları şişmiş dudaklarımda gezindi ve dudakları tekrar dudaklarıma çarptığında ben gitmiştim.

Ateş fırtına boyunca yanmaya devam etti ve bu hissi mümkün olduğunca uzun süre canlı tutmaktan başka bir şey istemedim çünkü kimyasallar bedenimi terk ettiğinde, ardından neyin geleceğini biliyordum - hiçliğin gölgesi.

Yüzünde bir gülümseme belirirken gamzesi ortaya çıktı. Beni sağlam bir zemine getirdi ve duvardan çekmeden önce ellerimi ellerinin arasına aldı. "Şimdi benimle dans ediyorsun," dedi yeni bir şarkının bas sesiyle. Yurt odasında dans ederken gömleğini iki yanından kavradım ve o da başımı ellerinin arasına aldı. Bildiğim kadarıyla sadece o ve ben vardık. Ateş ve buz dilimin üzerinde yayılırken yeşil gözler görüşümü doldurdu. Parmaklarım

saçlarını okşarken, o da benim ağırlıksız bedenimi tutuyordu. Sadece Ollie'yi istiyordum. Sadece Ollie'yi gördüm.

Sürekli gülümsediğim için yanaklarım uyuşurken şarkının ritmi aklımdan çıkmıyordu. Etrafımızdaki oda bulanıklaştı ama o detaylıydı. Kollarımı ona doladım ve hırsım haline gelirken darp edilmiş nefesi boynumu okşadı. Ollie beni sersemletmişti ya da belki de bu coşkudan kaynaklanıyordu. Her iki durumda da inanılmaz hissettiriyordu.

Başka bir boyutta, başka bir zamanda birbirimize sarılmıştık. Zamanın kendisi durmuş ve eşzamanlı olarak hızlanmıştı ve ben kendimi kontrol edemiyordum ama her saniyesini kavradım. Hızımı durduramıyordum ama devam da edemiyordum. Neler olduğunu hiç anlayamıyordum.

"Ollie..." Bacaklarım altımda bükülürken daha fazla dayanamadım. Sıcak bedeni benimkinin üzerinde gezinirken beni yatağa indirdi. Umutsuz varlığım onun altına çökerken yavaş elleri çıplak karnımın üzerinde gezindi ve kalçalarımı kavradı. Dili ağzıma geri dönmeden önce çenemde gezindi. Parmaklarım bel kemerine gitti ve o da çekildi.

Ollie öpüşmelerimiz arasında başını sallarken, "Burada olmaz," dedi. "Şimdi olmaz, bu şekilde olmaz."

Saatler geçti ve ortamdaki müzik de onunla birlikte değişti. Tekrar Ollie'nin kucağındaydım ve başımı boynunun kıvrımına yaslamıştım. Zayıf ve rahatlamıştım, hindistan cevizi ve Ollie'nin kokusu teninden yayılıyordu.

Ollie okyanus ve deniz meltemi gibi kokuyordu; temiz hava ve özgürlük. "Neler oluyor Mia?" Hepimiz şaşkınlık içinde otururken Bria sordu.

"Artık *Crap-bag*," diye tısladı Jake ama sonra kendi kendine kıkırdadı.

Cevap vermek istemediğim için parmağımla Ollie'nin kolundaki dövmelerin izini sürmeye devam ettim. Ollie başını boynuma doğru eğdi. "Tüylerim diken diken oldu," diye fısıldadı ve burnu kulağımı silerken boynumu öptü.

Ona yakın olduğum her saniye içimdeki duygular daha da yoğunlaşıyordu. Kim ve ne olduğumu biliyordum ama bana hissettirdiklerinin de farkındaydım ve buna ihtiyacım vardı. Bunu arzuluyordum. Boş ruhum bir şeylere susamıştı ve o her boşluğu, her parçayı doldurdu.

"Bunun bitmesini istemiyorum," diye fısıldadım, kaçınılmaz olan onun ışığının ardında gizleniyordu. Ollie kulağını yaklaştırıp parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve ben saçmalamaya devam ettim, "Bitecek. Uyandığımda bunların hepsi geçecek ama ben geçmesini istemiyorum. Daha önce hiç geçmemesini istememiştim." Çenemi kapatamıyordum, filtrelerim hala hiçbir yerde yoktu. Bu aptal coşku bana hiç söylemeyi düşünmediğim şeyleri söyletiyordu. Düşüncelerim doğrudan bilinçaltımdan çıkıp etrafımdaki havaya karışıyordu.

Ollie ağzını kulağıma götürdü. "Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum." Sesi boynumu gıdıkladı. Ses tonu kalbimi gıdıkladı. Sözleri ruhumu gıdıkladı. Ollie'nin dudakları kulağımın üzerinde gezindikten sonra öpücüklerini boynumun alt ve hassas kısımlarında gezdirdi. Parmakları başımın arkasında gezindi. Gözlerim kapalıydı, her hissi alıyor, yakalıyor ve asla unutmak istemiyordum.

Bria odanın diğer ucundan ayağa kalktı ve kollarını havada salladı. "Alo?" "Ne, ruh hali katili mi?" diye sordu Jake ve sonra bir kez daha kıkırdama krizine girdi.

Isaac, Jake'in bulaşıcı kıkırdamasına güldü ve Bria gülmeden durdu.

Isaac soluklandıktan sonra, "Otur ya da yatakhanene geri dön," dedi. "Kimse seni burada tutmuyor," diye ekledi Ollie. Ağırlaşmış başımı kaldırdım.

sesini alçalttığında boynuna sarıldı. "Saat neredeyse sabahın dördü. Herkes gitmeli zaten."

"Böylece kendini bitirebilir misin?" Isaac güldü.

Ollie başını sallayarak, "Sen pis bir adamsın," dedi.

Elime uzandığında kendimi Ollie'nin kucağından kaldırmaya çalıştım.

"Bir tane daha," diye yalvardı, gözlerindeki o hayalperest bakışla bana bakıyordu. Beni, benimkinin tadını almak için can atan bir çift yumuşak dudağın içine çekti.

Güneş beni uyandırdı ve gözlerim kırpıştırarak açıldı. Kapının üstündeki saat kahvaltıyı kaçırdığımı söylüyordu ama umurumda değildi. Tek bir şey bile topalayamadım

düşündüm; kafam sis içindeydi. Kolumu kaldırmaya çalıştığım da kaldıramadım. Göz kapaklarım ağırlaştı ve tekrar uykuya daldım.

Gün boyunca kapım birkaç kez çalındı ama bilincim gidip gelirken hiçbirine cevap vermek için bedenimi hareket ettiremedim.

Tekrar uyandığımda karanlık etrafımı sarmıştı ve saatin ya da günün kaç olduğunu bilmiyordum. Pencereden dışarı bakmak için başımı kaldırmaya çalıştım. Karanlıktı ve ay, zeminime bir ışık yolu çizerek bir kağıt parçasını ortaya çıkardı. Not kapımın altından atılmış olmalıydı. Bacaklarımı yatağımın üzerine attım ve ona doğru yürüdüm.

"İçeride hayatta olduğunuzdan emin olmak için," yazıyordu ve altında bir 'O' harfi vardı.

Ollie.

Nefes alışım gittikçe kısılırken onunla geçirdiğim anların hatıraları aklımda dönüp duruyordu. Göğsümde bir acı hissettim ve kapının koluna uzandım ama kilitliydi. Kaçamıyordum. Yumruğumu kapıya savururken boğazımda bir çığlık yandı. Çelik kapıya vurup ciğerlerimdeki oksijen tamamen tükenene kadar çığlık atarken beni durduracak kimse yoktu.

Kapım aniden açıldı ve Stanley beni kolumdan tutarak yataktan çıkardı ve koridorda sürükledi. Diğer elim onun elini pençeliyor, kendimi onun elinden kurtarmaya çalışıyordum. Tutuşu daha da sıkılaştı ve "Bırak beni!" diye bağırırken başım kontrolsüzce sallandı. Stanley beni görmezden geldi ve koridorda sürüklemeye devam etti. "Bana ne yaptın sen?" Köşeyi dönerken parmaklarımla duvara tutunmaya çalışarak bağırdım. Sessizliği beni daha da öfkeliendirirken ona karşı koydum ve omzunu yumrukladım.

Kapıdan içeri girdiğimizde hemşire "Ne oldu?" diye sordu. Odadaki ışık çok parlaktı ve hiçbir şey göremiyordum. Bir çığlık daha atarken boşta kalan kolumu gözlerime siper ettim. Her şey tekrar karanlığa gömülmeden önce kolumda bir sızı hissettim.

"Duygusal bir çöküş yaşıyor... Bu geçici olmalı..."

Kirpiklerim ayrıldı ve gözlerim odanın içinde Dr. Conway ve Lynch'in yatağımın ayak ucunda konuştuklarını görmek için döndü. Çok parlaktı. *Çok parlaktı*. Gözlerimi kapatmaya çalıştım ama kolum bir şekilde engellenmişti.

"Neler oluyor?" Başımı kaldırmaya çalışırken sordum. Gözlerim yeterince hızlı uyum sağlayamadı.

"Hayır, sevgilim. Sadece uzan," dedi hemşire hayati değerlerimi almadan önce. Dr.

Conway yanıma bir sandalye çekti ve sessizce yüzümü inceledi.

"Cevap ver bana," dedim.

"Sinir krizi geçirdiğinize inanıyorum ama buna neyin sebep olduğunu bilmiyorum. Cuma günü kimse seni kahvaltıda, öğle yemeğinde ya da akşam yemeğinde görmedi. Bütün gün odanızda sızıp kalmışsınız. En son hatırladığınız şey nedir?"

Aklıma hemen Ollie geldi. Onun yoğun yeşil gözlerini ve dudaklarının benimkilere karşı verdiği hissi hatırladım. Naneyi, hindistancevizini ve... *coşkuyu* hatırladım.

Bu bir coşkuydu.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim.

"Bir şey bunu tetiklemiş olmalı. Bir şey bir kapıyı açtı ve bu vücudunuzun bir anda kaldıramayacağı kadar fazlaydı."

Hemşire ateşimi ölçtü ve ben Dr. Conway'in söylediklerini anlamaya çalışırken gözlerimi sıkıca kapattım. "Tüm bunlar sinir krizi gibi saçma bir şey olması için aşırı görünüyor."

"İyi olacaksın, bu normal." Dr. Conway hemşireye döndü. "Ateşi biraz yüksek ve vücudu tepki veriyor. Onu bir gün daha burada tutun," dedi Dr. Conway, ben tekrar uykuya dalmadan önce.

Yedinci Bölüm

*"İçinde bir ateş var,
gözlerinde altın korlar.
Beni o kadar derinden
yakıyor ki nefes almak bile
acı veriyor."*

-Oliver Masters

Hemşire odasında uykuya dalıp dalıp çıkarken ZAMAN HIZLA GEÇTİ. En son kontrol ettiğimde günlerden Salı'ydı ve burada sadece bir gün daha kalmam gerekiyordu. Hemşirenin geçmesi gerektiğini söylediği ateşim günlerdir düşmemiştii ve kimse neyim olduğunu anlayamıyordu. Ecstasy'den bahsetmek bir seçenek değildi. Ben ispiyoncu değildim.

Jake'in parlak gülümsemesi beyaz perdenin arkasından geldi.

"Selam Mia," dedi, ses tonuna empati karışmıştı. Kolları kitaplar ve atıştırmalıklarla dolu yatağımın yanında rahatsız bir şekilde duruyordu. Yere baktı ve mavi gözlerinde acıma duygusu belirdi.

"Bana öyle bakma. Ölmüyorum, Jake. Sadece ateşim var."

"Ateş mi? Gerçekten mi Mia? Herkes konuşuyor ve gece yarısı çıldırdığını duyduklarını söylüyorlar."

İnledim. "Harika, yani herkes konuşuyor mu?"

"Sen iyi olduğun sürece önemli değil." Elindeki eşyaları düzelttikten sonra bir paket cips düştü ama onu yakalamayı başardı. "Ev ödevlerini getirdim ve otomattan fazladan atıştırmalık aldım. Bu... steril ortamda iyi şeylere erişimin olup olmadığını bilmiyordum." Jake etrafına şöyle bir baktı. "Sanki beyazlar içinde cennetin kapısından geçmiş gibiyim."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Biliyorum. Kör edici."

Jake kitap yığınına yan sehpayı yerleştirdi ve üzerine atıştırmalıklardan bir dağ inşa etti. Bana baktı ve elini başının arkasına götürdü. "Ollie dışarıda bekliyor... içeri gelebilir mi?"

"Yani" deyişi *çok* sıradan görünmesine rağmen sinire dokunmaktan korkuyordu. "Ollie neden burada?"

"Bilmiyorum Mia. Belki de seni kontrol etmek istiyordur?" Gözlerini devirdi. "İster inan ister inanma, seni önemseyen insanlar var."

Başımı yastığa geri atarak tavana baktım. "Peki, onu içeri gönder. Neden Bria ve Isaac'i de getirmiyorsun?"

Jake mantıklıydı. Burada bulunmasının, ödevlerimi getirmesinin bir amacı vardı, çünkü o Jake'ti. Ama Ollie'nin hemşireye söylememem gereken bir şey söyleyip söylemediğini öğrenmek dışında buraya gelmek için bir nedeni yoktu. Ollie perdenin arkasından içeri girmeden önce parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve gözlerimin kenarlarını sildim.

Göğsüm onun varlığından daraldı ve yeşil gözleri boş ruhuma nüfuz etti, her kapıyı çaldı, bana bunun asla bir coşku olmadığını hatırlattı.

-Yoksa ateşim beni hiç terk etmedi mi?

Durumumu ve etrafımı incelemek için durakladı.

"Bok gibi görünüyorsun," dedi alaycı bir gülümsemeyle ve yatağının yanına bir sandalye çekti.

Nefes verdim. "Teşekkürler." En azından düşündüğüm kadar garip değildi. Belki de bütün geceyi geride bırakabilirdik. Sandalyede arkasına yaslanıp bileğini diğer kalçasının üzerinden geçirirken sırttı. Siyah kot pantolonu onu sarıyordu ve her zamanki gibi beyaz renkte olmayan tişörtü bel kemerinin üzerinden düşüyordu. "Burada ne yapıyorsun Ollie?"

Kaşlarını çatarken diğer kolunu sandalyenin koluna attı. "Seni kontrol ediyorum aşkım. Ne oldu? İyi misin?"

"Ben iyiyim ve endişelenmeyin. Ben hiçbir şey söylemedim... bilirsin ..."

Küçük bir sırtış oluştu. "Endişelendiğim şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Onun yerinde olsaydım, bu konuda endişelenirdim. Bu durum

O ve diğerk herkes en iyi ihtimalle hücre hapsine gönderilir. "Bilmiyorum... başka ne için endişeleniyor olabilirsin ki?"

Yüzündeki ifade benimkine hiç benzemiyordu. "Sen, Mia. Senin için endişeleniyorum," dedi sanki bunu zaten bilmem gerekiyormuş gibi. Ama bildiğim tek şey ne yöne gittiğiydi.

"Hayır, bunu yapma," diye mırıldandım ve elimi havada salladım.

Hızla bacağının çaprazını açtı ve dirseklerine yaslandı. "Ne yapacağım, Mia?"

"Olanları şu anda bir ilişkimiz olduğuna dair bir işaret olarak algılamayın. Uyuşturucu almıştık." Hafifçe güldüm. "Bu bir hataydı."

Başını omuzlarının arasına aldı ve yavaşça bir o yana bir bu yana salladı.

Tekrar bana bakana kadar üç saniye geçti ve gözlerinde bir şeyler değişti. Umudun yarısı yok olmuştu ve geriye kalan yarısı da kafa karışıklığıyla karışmıştı. "Bilgin olsun diye söylüyorum, sen uyuşturulmuştun. Ben değildim. Ne yaptıysam istediğim için yaptım. Kahretsin Mia, istediğim şey sen kafayı bulana kadar beklemektir ama bana fazla seçenek bırakmadın."

"Sen ... hiç almadın mı?"

"Hayır, öyle şeyler yapmam. Arada sırada içerim ama aşmak istemediğim bir çizgi var."

"Şimdi nedenini anlayabiliyorum," dedim kendime bakarken. Dışarıdan bakan birinin gözüyle acınası, hatta gülünç görüldüğümünden emindim. Bria, Isaac ve Jake ilacı aldıktan sonra burada değillerdi. Bu hastane yatağında bir monitöre bağlı olarak sadece ben vardım, takılamayan ve sömestrin geri kalanında -ya da daha kötüsü, burada geçirdiğim sürenin geri kalanında- herkesin hakkında şakalar yapacağı kişi.

Ollie elime uzandı ve başparmağı elimi okşayınca donakaldım. "Özür dilerim... Bunun olmasını istememiştim." Sanki daha sonra pişman olacağı sözleri düşünüyormuş gibi bir an durakladı ve başını çevirdi. "Ama aramızda olanlar bir hata değildi ve bunu sen de biliyorsun. Açıkçası, ben

Kafam karıştı çünkü bunu kendin söyledin. Bu duygunun geçmesini istemediğini söyledin." Kelimeleri her şeye rağmen söyledi.

Kapa çeneni, Mia. Elimi onunkinin altından çektim. "Hayır, anladığımı sanmıyorum. Sana karşı hiçbir ilgim yok. Sen oradaydın, doğru yer, doğru zamandı sanırım. Kolaylıkla Isaac de olabilirdi." Omuz silktim.

Aramızda ağır bir sessizlik oluştu ve hemşirenin hayati değerlerimi kontrol etmesini istediğim bir zaman varsa, o da şimdi idi.

Ollie ayağa kalktı ve ellerini kalça kemiklerinin üzerine koyarak odaya göz gezdirdi. Kafasının içinde yinelenen düşünceleri sanki fırtına bulutları gibi üzerinde dolaşan beyaz baloncuklarmış gibi görebiliyordum. Patlayacak mıydı? İnkâr mı ediyordu? Gözlerimin önünde kendini mi yok ediyordu? Uyuşturucu etkisindeki aptal bir öpücükten sonra bana aşık mı olmuştu?

Ama ilacı almadı...

"Annemi öldürmediğini biliyorum," dedi bana. "Gerçekten neden buradasın?"

Sorduğu soruda kendimi kaybederken monitördeki kalp atış hızım giderek arttı. Bu, sormasını beklediğim son şeydi ve cevabını bilmediğim tek soruydu.

"Yorulдум." Karşı tarafıma yatmak için ondan uzaklaştım. Belki düşmanca -hatta soğuk- davranmışım ama o öndeyken durmanın tek yolu buydu.

"Hayır," -şüpheli bir kahkaha atmadan önce pufladı- "yorgun değilsin, imkansızsın." Perdenin çubuğa çarpma sesi onun gittiğinin tek kanıtıydı ve oda birdenbire boşaldı.

Bu benim hatamdı. Beni kovalamasına izin vermişim ama berbat bir haldeydim ve gerçeği anlamasının hiçbir yolu yoktu. Hiç kimse anlamadı. Bunun bir paravan, bir maskaralık olduğuna inandılar, sanki bunu kendime ben yapıyormuşum gibi.

Floresan ışığını engellemek için beyaz çarşafı başımın üzerine çektim. Kimseyi öpmememin nedeni de tam olarak buydu. Sonunda, duyguları geliştirecek ve incinecek olan çocuktu.

O akşam, yirmi dört saat ateşsiz kaldıktan sonra taburcu edildim ve bu da Oscar-Salı günü beni mahvetti. Ollie'nin içimde yarattığı ateşi söndürmek için Oscar'a ihtiyacım vardı.

Jake'in acıyan bakışlarından ve Ollie'nin varsayımlarından kaçınmak için önlem olarak akşam yemeğini atladım ve onun yerine duş aldım.

Rahatlığı seçerek bir çift pamuklu şort, bir atlet ve kamuflajlı bir sweatshirt giydim. Saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yaptım ve masamın üzerindeki ödev yığınınına ve Dr. Conway'in bana verdiği boş kâğıda baktım.

Karar basitti.

Kâğıdın üzerindeki mürekkep noktalarına dokunurken boş alan bana bakıyordu. Dr. Conway'in sözleri kafamın içinde tekrarlandı. "*Zihnini serbest bırak ve yaz.*" Ve ben de öyle yaptım. Zihnim berrak, kalemim kâğıttayken parmaklarım sanki kendi başlarına hareket ediyorlardı.

Kapımın çalınması beni transa soktu ve saate baktığımda tam bir saat geçtiğini gördüm. Cevap vermek için masamdan kalkarken sandalyem gıcırdadı.

"Yaşıyor!" Jake kapıyı açar açmaz haykırdı. Kollarını uzatarak öne doğru bir adım attı ama ben alışkanlığım yüzünden kapının arkasına çekildim. "Özür dilerim. Biliyorum biraz fazla olabiliyorum ve bazen sınırların varlığını unutuyorum," dedi ellerini iki yanına indirdikten sonra.

"Sorun değil." Zorla gülümsedim, bu ziyaretin amacını bekliyordum.

Jake koridordan aşağıya ve bana baktı. "Bu gece gelersen çok sevinirim." Avucunu havaya kaldırdı. "Bu gece Mandy yok. Söz veriyorum. Sadece dostlar ve içkiyle iyi vakit geçireceğiz. Ne dersin?" Jake'in kirpiklerinin dalgalanmasının ardındaki güç neredeyse beni odanın öbür ucuna uçurup beton duvara yapıştıracaktı.

"Anlamıyorum, hepinizi arkadaşım olmak için bu kadar ısrarcı yapan şey nedir? Ben bir pisliğim."

"Haklı olabilirsin, ama tam da bu yüzden senden bu kadar hoşlanıyorum. Pisliğin tekisin ama Bria gibi değilsin. Daha çok havalı, *umurumda değil* tarzında. Bunu canlandırıcı buluyorum. Bria'nın önemseydiği tek şey

Tüm gözlerin onun üzerinde olduğundan emin olmak için. Kimsenin seni görmesini engelliyorsun. Bu oldukça ilgi çekici."

Kapıya doğru eğilirken elim kalçamı buldu. "Ben havalı bir pislik miyim?" İnce dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Çok havalı bir pislik."

"Tamam, iyi... ama bunu her gece gitmek için bir anlaşma olarak algılamayın ve yemekhanedeki masanızda da oturmayacağım. Hepinizle ancak küçük dozlarda başa çıkabilirim."

Jake başını eğerek bir omzunu silkti. "Alabildiğimi alacağım."

Jake gittikten sonra masama dönüp sayfalar dolusu yazılı kâğıdı yırttım, katladım ve yazdıklarımı okuyamayacağım bir yere kaldırdım. Zihnimi gerçekten meşgul eden şeyle yüzleşmek istemiyordum. Bu benim bilinçaltımla bilinçaltım arasındaydı.

Güvenlik görevlisi koridoru kontrol ettikten ve birkaç görev tamamlandıktan sonra, gece yarısından bir saat sonra dağımı inşa ettim. Son bir saat içinde birkaç kez fikrimi değiştirdim ama Dolor'daki tek yarı eğlenceye erişebilmek için herkesi iyi tarafımda tutabileceğime karar verdim.

Ollie'ninkine yaklaşırken havalandırmanın duvarlarında konuşmalar yankılanıyordu. Herkes çoktan oradaydı ve Ollie yatağında uzanmış, ellerini başının arkasında kavuşturmuş, gözlerini kapatmıştı. O anın tadını çıkararak güzelliğini takdir ettim. Onu bu şekilde azarlamak acı vericiydi ama geçmişte daha kötülerini de yapmıştım.

Yine de Ollie'de tam olarak yutamadığım bir şey vardı. "Ollie?"

Gözlerini açtı ve beni başımı onun üzerine eğmiş halde gördü. havalandırma deliğinden. Yüzü boşluğa dönerken ağzını araladı. Birkaç kez gözlerini kırptırdı ama ağzından tek kelime çıkmadı. "Gelmemeli miydim?"

Hızla ayağa kalktı ve kollarını havaya kaldırdı. "Hayır, tabii ki. Sen sadece üzerimde görmeyi beklediğim son kişisin..." Bana el sallarken bir kahkaha attı. "Yani, görmeyi beklediğim son kişi sensin. Nokta. Üstümde değil."

Ollie beni aşağı çekti ve hemen Jake'in yanındaki duvara yaslanıp oturduğumda herkes beni selamladı. Jake omzumu kavradı ve bana bir

viski şişesi. "Geldiğin için teşekkür ederim, Crap-bag,"-Jake gülümsedi-"

Alicia boğazını temizledi ve bir parmağını havaya kaldırırken ona baktım. "Tamam, Mia. Madem geldin, sıra sende. Soyun ya da cesaret et?"

Boğazımın dayanabileceği kadar viski içtim ve Ollie gözleri benimkilerden ayrılmadan yatağının üzerine yığıldı. "Soyun," dedim yanma hissi geçince. Şişeyi Alicia'ya uzattım ve kapüşonumu çıkarıp altındaki beyaz atleti ortaya çıkardım. Odanın sıcaklığı yüzünden er ya da geç çıkacağı belliydi ve çocukça oyunlar oynayacak havada değildim.

"Cesaret etmekten kaçınmaya devam ederse, gecenin sonunda onu çıplak yakalayacağız." Isaac kıs kıs gülererek Ollie'ye baktı. Ollie çenesini sıktı ve gerginlik birkaç kademe daha arttı. "Sakin olun, Ustalar. Şaka yapıyorum. Mia, devam et ve birini seç."

Odaya şöyle bir göz gezdirdim. "Bununla ne kadar ileri gidebiliriz?"

"Kural yok; ya soyunursun ya da cesareti tamamlarsın," dedi Bria.

"Tamam, görünüşe göre Ollie oradayken biraz eğlenmeye ihtiyacı var. kendisi. Soyun ya da cesaret et?" Duvara dayalı şiltede tek başına oturan Ollie'ye bakarak sordum.

"Cesaret" demeden önce dişlerini sıktı.

Dudaklarımda sinsî bir gülümseme belirdi. "Kendine dokun, Ollie. Kendini boşaltırken görmek istiyorum." Bunu yapmasına imkân yoktu.

Herkes Ollie'ye bakarken Jake tüm vücuduyla bir kahkaha attı ve neredeyse yere düşüyordu. Kaşları birbirine çarptı. "Ciddi olamazsın."

"Evet, sanki Ollie bunu yaparmış gibi." Jake kıkırdadı.

Ona meydan okuyan bir gülümseme fırlatarak, "Bu dünyada iki tür insan vardır Ollie. Cesaretlerini tamamlamayanlar ve tamamlayanlar. Şu parmaklarını boxer'ının altına sok da kendini kaybettiğini göreyim."

Ollie'nin ağzı açıldı ve yüzü kızardı. Yeşil gözleri benimkilere dikilmişti. "Biraz yardıma ihtiyacım olacak," diye itiraf etti.

Avuçlarımı havaya kaldırdım. "Üzgünüm, kuralların bir parçası değil. Huysuz bir eşek olmanın karşılığı bu."

Ollie sırtını duvara yasladı ve bacaklarını dizlerinden yukarı çekti. "Bu senin cesaretin, aşkım... sadece senin seyir zevkin için. Gelip önüme oturacak ve seyredeceksin." Sanki bunu ben istemişim gibi aynı meydan okuyan gülümsemeyle karşılık verdi. Ki istemiştim. *Eller alna.*

"Haklı Mia. Herkes görsün diye demedin, onun 'kendini kaybettiğini' görebilmek için dedin," diye alay etti Alicia. "Bir dahaki sefere daha açık konuşmayı öğrenirsin."

Nasıl bir insan olduğumu kanıtlarcasına viskiden bir yudum daha alırken şimdi tüm gözler üzerimdeydi. Yol boyunca kendimi tekmelemek isteyerek ayağa kalktım ve oraya doğru yürüdüm.

Ollie öne doğru eğildi, elimi tuttu ve beni uzun bacaklarının arasına çekerek herkesin onu görmesini engelledi. Diğerleri arasında sanki birazdan olacaklar çok da önemli değilmiş gibi konuşmalar başladı ve ben de nefesimi kontrol etmeye çalışarak bacaklarımın üzerine oturdum. Ollie'nin parlak gözleri önce arkamdaki arkadaşlarına, sonra da duvara yaslanıp rahatlatırken bana kaydı. Eli siyah boxer külotunun altında kayboldu ve ben de gözlerimi kapadım.

"Hayır, bana bak. Senin istediğin de buydu. Kendimi kaybettiğimi görmek istiyordun," diye fısıldadı Ollie ve gözlerindeki alaycı ifadeyi görmek için başımı kaldırdım. Parmaklarının onu sardığı düşüncesi içimin kendi nabzına göre atmasına neden oldu ve bacaklarımın arasında bir kıvılcım çakarken keskin bir nefes çektim. Fısıltıları devam ederken eli yavaşça pantolonunun içinde hareket etti. "Bunu sadece benim için kolaylaştırıyorsun."

Erkekliğinin silueti eşofmanına bastırdıkça şişkinliği büyüdü. Gömleği kalkarak mutlu izlerini ve dokunmak istediğim yerleri işaret eden derin çizgileri ortaya çıkardı. Siyah mürekkebi karnının alt kısmındaki kaslar esnedikçe sürünüyor ve ön kolundaki damarlar görünür hale geliyordu. Boyunu okşamaya devam ederken nefesim kesildi, ritmi yavaştı, işkence gibiydi ve onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ettim. Ollie'nin diğer eli bileğimi buldu ve parmakları tenimde dans etti. "Konuş benimle Mia," diye yalvardı, gözleri ve sözleri şehvet ve ihtiyaçla karıştı.

Elimi kalçasına koydum, diğer elimi de başının yanındaki duvara dayadım ve üzerine eğildim. Derin derin nefes alırken başı boynuma düştü. "Keşke şu anda hissettiğin kadar iyi hissetmeni sağlayabilecek kişi ben olabilseydim, ama ben," -ağzımı kulağına yaklaştırdım- "seni çok daha iyi hissettirirdim."

Serbest eli çıplak kalçamı sıyırdı ve kalçalarımın arasında oluşan akımı hafifletmek için bacaklarımı birbirine kenetledim. Savunmasızlığı beni kendimden geçirdi ve dudaklarını boynuma bastırırken nefes alış veriş gittikçe kısaldı.

"Şu anda bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok," diye fısıldadım, zihnim iznim olmadan özgürce bir şeyler söylüyordu ve aklıma tek bir kötü kelime bile gelmiyordu. Ollie çok güzeldi. Bununla ilgili her şey çok güzeldi. Elini kalçamdan enseme götürdü ve pantolonunun altından kendini okşamaya devam ederken çaresizlik içinde alnını benimkine yaklaştırdı.

Ollie'nin eli hızlandı ve dudaklarından çıkan nefesler benimkilerin üzerine düştü. Nefesindeki nanenin tadı mentol gibi içime işledi. Parmaklarımı yanağında ve alt dudağında gezdirdim. Başını hafifçe eğerek, dudaklarımı keskin çene çizgisi boyunca takip ederek ihtiyacımı kısmen giderdim.

Nefes kesici güzellikte.

Kulağının altındaki hassas noktayı öptükten sonra gözleri kapandı ve nefes alış veriş keskinleşirken saçlarını kavradı.

Ollie'nin başı duvara yaslandı, göğsü kabardı. "Vay canına..." diye nefes aldı kirpikleri aralanırken. "Bu kendimle geçirdiğim en iyi zamandı." Gözlerini kırıştırtarak gerçekliğe geri dönerken kısık bir kıkırdama duyuldu. "Mia?"

"Mmhmm?" Her türlü tutarlı kelime içimden çekilip alınmıştı.

"Bana bir gömlek getirebilir misin?"

Ne kadar uğraşsam da gülümsememi engelleyemedim. Yere uzanıp yatağın yanındaki giysi yığınının içinde düz beyaz bir tişört buldum ve ona uzattım.

Bria, "Tamam, bu geri kalanımız için sıkıcı oldu," diye inledi ve ben tereddütle çemberdeki yerimi aldım. Kendime karşı dürüst olsaydım, burada başka kimsenin olmamasını, sadece Ollie ve benim olmamızı dilerdim.

Jake, "Devam et Ollie, sıra sende," dedi ve önündeki viski şişesini yatağın üzerine fırlattı.

"Hiçbir şeyim yok, dostum." Ollie şişeyi dudaklarına götürdü, sonra gözlerini bana odaklayarak yutkundu. "Az önce her ne olduysa hâlâ kafam iyi."

Açık sözlülüğü beni kızarttı, zayıflattı ve başımı döndürdü.

"O zaman ben onunkini çalarım," dedi Jake. "Alicia, Bria'yı öpmen için sana meydan okuyorum."

Alicia omuz silkti ve dizlerinin üzerinde sürünerek Bria'ya doğru ilerledi ve birbirleriyle ortada buluştular. Bria dilini Alicia'nın dudaklarının arasına bastırıp ağzını onunkinin üzerinde şekillendirirken kendini tutmadı. "Evet!" Jake yumruğunu havaya kaldırarak haykırdı.

Öpüşmeleri bittikten sonra Bria Ollie'ye baktı ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Devam et, Alicia. Senin sıran," dedi Bria.

"Burada herkes herkesi öptü mü?" diye sordum. "Çoğunlukla herkes," diye yanıtladı Jake.

Ollie'nin Bria ve Alicia'yı öpüp öpmediğini merak ettim. Onları da beni öptüğü gibi öpüp öpmediğini merak ettim. En çok da onu neden merak ettiğimi merak ediyordum. "Merak ediyorum, en iyi öpüşen kim?" Kafamın içindeki işkenceden kurtulmaya ihtiyacım vardı.

"Hmm... Bilmiyorum ama fena fikir değil," dedi Alicia ve kafasında dönen çarkları görebiliyordum. "Bunu öğrenmeliyiz."

"Oh, hayır. Sadece merak ediyordum. Ben insanları öpmem," dedim başımı sallayarak.

Alicia, "Ollie'yi öptün," diye işaret etti.

Kahretsin. "Ekstazydi."

"O zaman seni sarhoş edelim. Diğer herkes sarhoş, değil mi?" Isaac sordu ve Ollie hariç herkes başını salladı. "Hadi ama Ollie. Yeni öpüşme arkadaşına karşı bencillik etme."

"Mia ve Ollie herkesi öpmeyen tek ikili olduğu için

Odanın içinde dolaşırlar ve sonra hepimiz nihai sonuçlarımızı açıklayalım," dedi Bria heyecanla avuçlarını birleştirerek ama benim tek odaklanabildiğim Ollie'nin herkesi öpmemiş olmasıydı. Neden herkesi öpmeyen tek kişi Ollie'ydí?

Ben konuşmaya başlar başlamaz Ollie, "Kesinlikle olmaz," dedi.

"Hayır, gerçekten çocuklar... Ben insanları öpmem. Geçen seferki bir şanstı." Bria'nın çarpık dişlerini ve Jake'in ince dudaklarını öpmemin imkânı yoktu. Alicia'yı umursamıyordum. Ateşli ve heteroseksüeldi ve bana karşı bir şeyler hissedemezdi.

Alicia ellerini birbirine vurdu. "Mia, o zaman Isaac'i öpmen için sana meydan okuyorum." Ollie'nin alçak sesi araya girdi, "Az önce dedi ki-"

"Tam olarak demek istediğim. O insanları öpmez. Bu onun için mükemmel bir cesaret. Ya öpüşmeye başlar ya da başka bir kıyafetini çıkarır. Sakin ol, Ollie. Sen zaten payına düşeni aldın."

Başımı Ollie'den Alicia'ya çevirdiğimde yüzünde alaycı bir sırıtiş belirdi. İnsanlara aptalca açıldığımda başıma bunlar geliyordu. Beyaz atletimi başımın üzerine çektim ve üzerimde sadece siyah sütyenim ve eşofman altım kaldı. "Sana söyledim... Ben insanları öpmem."

Ollie'yi öptüğümde etkisindeydim ve kafam iyi olana kadar kıyafetlerimi çıkarmaya devam edecektim. "Siz bana saçma sapan şeylerle saldırmak istiyorsunuz, ben de size on kat daha sert karşılık vereceğim." Gözlerimi Bria'ya doğru kıstım. "Jake'in göt deliğini yalaman için sana meydan okuyorum."

Isaac ve Ollie'nin ağzı açık kaldı, ardından bir kıkırdama duyuldu ve Jake'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bu iğrenç," diye tısladı Bria ve yenilgiyle gömleğini çıkardı. "Jake'i öpmen için sana meydan okuyorum," diye karşı çıktı ses tonundaki zehirle.

Ollie'ye doğru yürüyerek şişeyi elinden aldım. Birkaç yudum içtikten sonra ağzımı sildim ve şişeyi ona geri verip eşofmanlarımı çıkardım, üzerimde sadece sütyenim ve siyah külotum vardı. Alicia yerinde kıpırdanırken gözlerim ona takıldı. "Alicia-"

"Soyunmayı seçiyorum," diye tersledi Alicia ben sözümü bitiremeden ve tişörtünü başına çekti. "Cesaretin ne olacağını bilmek bile istemiyorum."

Isaac ve Ollie, Jake sızlanırken sessiz kaldılar, Bria'dan tamamen rahatsız olmuşlardı ve

Onu bir silah olarak kullanma yöntemim.

Alicia gülümseyerek, "Mia, Ollie'yi öpmen için sana meydan okuyorum," dedi. Sütyenimin kopçasına uzandığımda herkesin gözleri büyüdü. Beni çırlıçıplak soyabilirlerdi; yine de kimseyi öpmüyordum.

Omuzlarımdan geçirip kollarımdan aşağı indirmeye fırsat bulamadan Ollie şilteden atlayıp önüme geçti ve beni arkasına çekti. "*Lanet* olsun. Kızı rahat bırak," diye bağırdı Ollie.

Ollie'nin arkasında dururken bir kahkaha attım. Sütyenim çoktan yere düşmüştü. Viskinin sıcaklığı üzerime vurdu ve artık umurumda değildi. Ollie yüzünü bana dönerek beni diğerlerinin görüş alanından uzak tutmaya devam etti. Gözleri sanki beni sahipleniyormuş gibi göğüslerimin üzerinde özgürce dolaşırken ağzını araladı ve bakışlarının tenime işlediğini hissedebiliyordum. Ateşin parlayan vızıltısı göğsümden boynuma ve yanaklarıma doğru yayılıyordu. "Kahretsin Mia," diye mırıldandı.

Ben yana doğru adım atmaya çalışırken o da bir adım attı ve sanki beni bir yırtıcıdan korur gibi benimle birlikte hareket etti.

Ollie başının üzerinden uzanıp gömleğini sırtından çıkardı.

"Ne yapıyorsun? Sorun değil. Umurumda değil..." Gömleğini başımın üzerine geçirirken söyledim. Kollarımı deliklerden geçirirken hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Gömleğin etekleri uyluğumun ortasına denk geliyordu ve gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdığımda eğilip dudaklarını dudaklarıma çarptı.

Kuvveti beni betona geri gönderirken içimden bir inilti fısıltısı kaçtı. Bana dokunmadı; onun yerine avuç içleri iki yanımdaki duvara çarparak beni içine hapsetti. Birbirimize olan tek bağımız, korkunç bir ihtiyaçla birbirine kenetlenmiş dudaklarımızdı.

Ollie hafifçe geri çekildi ve ayırdığı ağzını benimkine değdirerek beni sınağı, bana sataştı. Daha fazlasını istiyordum ve o da bunu biliyordu ama bunun için geri gelmemi istiyordu.

Boyun eğerek başının arkasına uzandım ve onu kavradım. Dillerimiz çarpışmadan önce Ollie gülümsedi, beni kendinden geçirdi, onun cennetinde döndürdü. Şefkatli dudakları kendi bölgelerini işaretlerken sıcak vücudu benimkine karşı eridi. Nazikçe emmesi daha fazlasını istememe neden oldu. Saçlarını kavradım,

Onu daha yakına çekerek, tadına bakarak. *Buz ve ateş*. Hiçbir şey yeterli değildi. Tanıdık bir ışık tutuştu ve onu itmeden önce tutmam gerekenden bir an daha uzun süre tuttum.

Onu kol mesafesinde tuttum.

"Neden?" Nefes alış verişlerimiz düzensizdi.

Yüz hatlarında yenilgi ve kararlılık karışımı bir ifade belirdi. "Çünkü ben bencilim," diye fısıldadı ve zaten parlayan dudaklarını ıslattı, "ve başka kimsenin senin herhangi bir parçanı görmesini istemiyorum."

Ollie'nin bu kadar rahat konuşmasını kıskanıyordum. Arkasına saklanabileceği hiçbir engeli olmamasını kıskanıyordum. Hiçbir şeyden korkmuyordu - reddedilmekten, duygulardan ya da onu nasıl yok edeceğimden. Hiç korkmuyordu.

"Unutma, bunu kendine yapıyorsun." Onu birçok kez uyarmıştım. Şimdi, bunu o yapıyordu. Benim değil. Benim tek sorunum onun sonuçlarıyla yaşamak zorunda kalmaktı.

Ben uzaklaşırken, bir adım daha atmamı engellemek için parmaklarını bileğime doladı. Başını bana bakacak şekilde eğdi. "İnkâr ediyorsun." Elinden kurtuldum ve tekrar çemberdeki yerimi aldım. Bütün gözler Ollie'nin üzerindeydi, parmaklarıyla kalça kemiklerini kavrayarak sessizce duruyor, öpüşmemizin etkisiyle hâlâ nefes alıp veriyordu. "Ne?"

"Hiçbir şey..." dedi herkes hep bir ağızdan, bakışlarını kaçırarak ve gözlerini odanın içinde gezdirerek. Ollie tekrar yatağın üzerine düştü ve yerdeki viski şişesine uzandı. Konuşma normale dönerken uzun, sert bir yudum aldı.

Daha sonra oyun aniden sona erdi ve atmosfer de onunla birlikte yok oldu. Zaman geçti ve Isaac yatağın ucunda sızdı. Ollie şişeyi tek başına bitirirken Bria ona doğru yaklaştıkça yaklaştı.

İnkâr ettiğim hakkındaki son yorumu kafamda tekrarlandı. İnkâr etmiyordum. Neyi inkâr ediyor olabilirdim ki? Kendimi açıkça ifade ederek, ona karşı hiçbir ilgim olmadığını söylemiştim. Hissedemiyordum. Duygularımın hepsi vızıltıya karşı bir tepkiydi. Gececekti. Bir gömlek ve bir öpücük beni kurtarabileceğini düşünmüştü ama kurtarılmaya ihtiyacım yoktu.

"Ollie'ye ne yaptın?" Jake kulağıma kıkırdadı. Jake'in nefesindeki viski ve fısıldayamaması bana onun kızarmış olduğunu söylüyordu.

Ollie duvara yaslanmış, ne dediğini anlayamadığım bir şeyler geveliyordu. Bria saçını çekiştirirken gözlerini zorlukla açık tutabiliyordu.

Jake fısıltıyla Ollie ve Bria'nın yönünü göstererek, "Şunu izle," diye bağırdı. Bria bir bacağına Ollie'nin kucağına doğru sallayınca midem boğazıma kaçtı. Ollie onu itmeye çalıştı ama Bria kalçalarını Ollie'nin üzerinde dolaştırmaya devam etti. "Üç... iki... bir..." Jake geriye doğru saydı ve Bria birden dudaklarını Ollie'ninkilere dayadı. "Saat gibi," diye ekledi ve yavaşça başını salladı.

Boğazıma düğümlenen midem şimdi ters taklalar atıyordu. "Bunu Ollie sarhoş değilken de yapıyorlar mı?"

Alicia da konuşmaya katıldı. "Bir şeyi anlamalısın. Ollie şaka yapmaz. O öyle biri değil."

"Ne demek istiyorsun?" Parmakları Ollie'nin çıplak göğsünde, bana hâlâ anlamaya çalıştığım şeyleri hissettiren çocuğun göğsünde gezinirken gözlerimi Bria'nın sırtından ayıramıyordum. Ollie kendini uzaklaştırmak için ellerini Bria'nın kollarına koyduğunda içim burkuldu. Kimse umursamıyor gibiydi ve her geçen saniye karnımdaki çukur daha da büyüyordu.

"Ollie eğlenceyi sağlıyor ama o katılmıyor. Hiç katılmıyor," diye fısıldadı Alicia. "Bria'nın şansını deneyebildiği tek zaman, Ollie'nin yırtık pırtık olduğu zamanlar."

"Lanet olsun, o haklı." Jake kıkırdadı. "Ollie'nin önünde otuz bir çekmeyi bırak, isteyerek öptüğü tek kişi sensin."

"Yani, hiçbiriniz onunla takılmadınız mı? Bir öpücük bile mi?" Neden bu kadar önemsemişimden emin değildim. Tek istediğim Bria'yı ondan uzaklaştırmaktı, ellerini ondan, dudaklarını ondan. Gözlerim kafasının arkasında bir delik açarken, soğuk bir terle tenimi buz tuttu. *Buz ve ateş*. Ama bu farklıydı. *Öfke*.

Mavi ve kırmızı bükülmüş bir öfke.

Alicia ve Jake başlarını salladılar. "Her seferinde reddediyor."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Bria bile mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi. "Ollie'yle, Ollie'nin onunla ilgileneceğinden çok daha fazla ilgileniyor."

Jake araya girdi, "Evet, Bria normalde gecenin sonunda Isaac'e gider. Onu herkesin önünde becerir ama sanırım önce o kendinden geçtiği için listesinde sırada Ollie vardı."

"Bu benim için bile pek çok açıdan hastalıklı bir durum." Dikkatim Bria'nın üzerindeydi, onu bir şahin gibi izliyordum. Bria aniden ayağa kalktı ve bir hamlede şortunu ve külotunu çıkardı ve öfkem damarlarımdaki ateşten süzülerek sessiz bir çılgınlığa dönüştü.

"Ne demek 'senin için bile'?" Alicia önümüzde olup bitenlerden tamamen habersiz ya da normal bir şeymiş gibi tamamen görmezden gelerek sordu.

"Sekse ve iyi vakit geçirmeye varım ama bu tecavüz! Bana Ollie'nin şu anda ne yaptığını bildiğini söyleyemezsin," diye bağırdım, Ollie'ye doğru işaret ederek. Bria tekrar Ollie'nin kucağına oturdu.

Alicia Jake'e doğru baktı. "Evet ama burası bizim yerimiz mi?"

"Tabii ki, burası bizim yerimiz." Ayağa kalkarken mani bacaklarımı etkiledi. Birkaç adım sonra, Bria'nın boyunu kavrarken ona baktım. Cam gibi buz kırıldı ve geriye sadece içimdeki acı verici ateş kaldı.

"Mia, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye seslendi Jake ama ben dinlemedim.

Bria'yı aptal kısa saçlarından tutarak sürükledim ve Ollie'den uzaklaştırdım. "Neyin var senin?" Elimini pençelerken bağırdım.

Bria kelimeleri birbirine karıştırarak ayağa kalkmaya çalıştı. "Bırak lan beni!"

Ben Bria'yı duvara fırlatırken, Jake ve Alicia tökezleyerek kendi ayaklarına kalktılar. Yumruklarım iki yanımda sıkılaştı ve etrafında olup bitenlerden habersiz olan Ollie'ye baktım. Ben dikkatimi Bria'ya çevirmeden önce o duvara doğru yan yattı.

"O senin istediğin zaman oynayabileceğin bir oyuncak değil..." Gözlerim odanın içinde gezindi ve herkes şok olmuş bir şekilde bana baktı

sessizlik, Isaac hariç.

Isaac hâlâ yatakta sızmıştı.

Bria duvardan aşağı kayarken yüzü kıpkırmızı oldu ve poposu yere çarptı. Peşimden gelmeye cesaret edemezdi. Başımı sallayarak Ollie'nin yanına döndüm ve boxer'ının ve eşofmanının kemerini düzelttikten sonra başını duvardan kaldırdım. Başını ellerimin arasında tutarak, "Ollie, uyanmalısın," dedim. Ollie gözlerini açmak için mücadele etti. "Bunu neden yaptın? Neden kendini bu duruma soktun?" Onu bu kadar kırılgan ve savunmasız görmek içimde bir şeyleri kırdı. "Ollie, benim için gözlerini aç."

Ollie'nin kirpikleri kırpışarak açıldı ve güzel yeşil gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Mia." Nefes verdi. "Özür dilerim." Ve gözleri tekrar kapandı.

Başını yastığın üzerine koyarken herkes havalandırma deliğinden yataktan çıktı. Onun yanında kalarak, Bria ondan uzaklaşana kadar odadan çıkmayacaktım.

Seksi anlıyordum. Sarhoş seksi bile anlıyordum. Etrafta dolaşmayı, cinsiyetleri denemeyi ve anı yaşamayı kabul edebilirdim, ama bu konuda hiçbir şey tamam değildi. Hiç kimsenin "hayır" diyecek kadar akli başında olmayan birine tecavüz etmesine izin verilmemeliydi.

Bunun kaç kez olduğunu merak ettim. Bria ya da buradaki herhangi biri ona kaç kez dokunulmasını istemediği şekillerde dokunmuştu. Kaç kez o kadar sarhoş olmuştu ki, kimin elinin kimin üzerinde, kimin dudaklarının kimin üzerinde olduğunun farkında değildi. Ben burada olmasaydım, bu iş daha ne kadar ileri giderdi?

Yurt odasını temizlerken adrenalinim tavan yapmıştı çünkü yerimde duramıyordum ve gitme şansımı çoktan kaybetmişim. Isaac hâlâ baygındı ve yatağın ucundan sarkıyordu. Belki uyandığında ya da uyanırsa, birbirimize buradan çıkmamız için yardım edebilirdik.

Sonunda sinirlerim yatıştı ve yatağın yanında yere oturdum. Gözlerimi açık tutmak için mücadele ederken gözlerim ağırlaştı. Parmaklarım Ollie'nin sırtını kaşımak ve elimi saçlarında gezdirmek için ağrısa da,

Ona dokunmaya korkuyordum. Yan yatmış, elini yastığın altında başının altına koymuştu. Hafifçe ayrılmış, yumuşak pembe ve mükemmel yapılı dudaklarına ve ağzının kenarındaki küçük çile hayranlıkla baktım. Bana bu çılgınca şeyleri yaptıran şey neydi?

Sekizinci Bölüm

"Onu ağızımda bıraktığım tatla nefessiz bırakmak, ayrılmanın en kötü yoluydu. En iyisi kalmaktı ama o henüz bana hazır değil."

-Oliver Masters

Perşembe günkü ilk grup terapisi seansıma zamanında yetiştim ve çemberde boş bir yer buldum. Ne yazık ki, yoldan geçerken gördüğüm diğer öğrencilerin yanı sıra tüm ekip oradaydı. Herkes beni küçük bir gülümsemeyle karşıladı ama çoğunlukla sessiz kaldı. Grup terapisi Isaac, Jake, Alicia, Bria ve Ollie'nin bir araya getirildiği yer olmalıydı.

Karanlık odada sandalyeler daire şeklinde karşılıklı dizilmişti ve bir köşede, yanan bir lambanın altında tozlu bir piyano duruyordu. Piyano bana bakıyor, benimle alay ediyordu. Parmaklarım soğuk tuşları hissetmek için kaşınıyor ve kulaklarım çınlıyor, parmaklarımın her vuruşta üretebileceği müziği duymak için yalvarıyordu.

Annem bana *"bir müzik dehası"* derdi ama o ölmeden önce hiç piyano çalmamıştım. O kadar yer varken piyanonun bu odada olması tuhaftı. Bakışlarım siyah beyaz detayların üzerinde gezindi ve F akorunun hala nabzımın atmasına neden olup olmadığını merak ettim.

"Mia Jett?" diye seslendi koyu tenli bir adam, dikkatimi piyanodan ayırarak. Onun danışman olduğunu bilmiyordum. Genç yüz hatlarıyla kolayca öğrencilerden biri gibi görünebilirdi. Esmer ve krem rengi yüzünde tek bir kırışıklık ya da kusur yoktu.

Başımı salladım ve o da devam etti: "Lütfen kendinizi tanıtın."

"Az önce yapmışsın gibi geliyor. Neden bana adını söylemiyorsun?" Sanki görünmez bir çizgiyi aşmışım gibi çemberde bir hareketlenme oldu.

"Bana Arty diyebilirsin," dedi danışman, yorumum onu hiç şaşırtmamıştı. "Bize neden burada olduğunu söyle. Burası güvenli bir ortam, sizi temin ederim." Kucağında bir not defteri ya da elinde bir kalem yoktu. Arty sadece dinlemek istiyordu.

Dirseklerini dizlerinin üzerine koyan Ollie'nin yeşil gözleri bana dikilmişti. Bria olayından beri onunla ya da onlardan herhangi biriyle konuşmamıştım. Bakışlarını karşılamaya çalışırken, gözlerindeki kırgınlığın devam edip etmediğini merak ettim. Ollie ona ne olduğunu biliyor olmalıydı. En kötü sarhoşluk nöbetlerimde bile hep hatırlardım.

Yine de beni *bu hale* neyin getirdiğini hatırlayamıyordum.

Hayat böyle ironik.

Ollie gözlerini kırıştırarak benden uzaklaştırdı. Hatırlıyordu ama unutmamı istiyordu.

"Kendimi öldürmeyi denedim"-cümlemin ortasından küçük bir kahkaha yükseldi

"birkaç kez. Kendimden ya da hayatımdan nefret ettiğim için değil, nefret edemediğim için. Aslında hiçbir şey hissetmiyorum." Ollie parmaklarını çenesinin altına getirmeden önce oturduğu yerde kıpırdandı, ben de devam ettim, "Belki, sadece belki, son dakikada zihinsel bir kırıcının düğmesini çevirebileceğimi ve kendimi durduracak kadar önemseyebileceğimi düşündüm... ama bu asla olmadı. Babam her iki seferde de beni buldu ve eve erken gelmeseydi burada olmayacaktım."

Gerçeği söylerken odağım Ollie'de kaldı. "Duyguları hissetmekten ya da göstermekten acizim, tamamen kopmuş durumdayım. Dr. Conway şu anda hatırlayamadığım birkaç bozukluk sıraladı ama sonuçta ölmüş de olabilirim. Tedavim yok ve ümitsiz vakayım."

Oda sessizleşti. Eğer dikkatle dinlerseniz, Teksas'ta bir Coca-Cola kutusunun kapağının kırılma sesini duyabilirdiniz. Ve eğer gözlerinizi kapatırsanız, ilk yudumdan sonraki küçük rahatlama iç çekişini duyabilirdiniz. İşte o kadar sessizdi.

"Teşekkür ederim Mia," dedi Arty, beni içki içmeden odaya geri getirirken.

"Ciddi olamaz." Ollie başını Arty'ye doğru çevirirken inanamayarak güldü. "Ve sen de bu saçmalığa inanıyorsun, öyle mi?"

"Güvenli bir ortam Oliver," diye ısrar etti Arty gözleriyle beni dürterek. "Mia burada" -bana doğru işaret etti- "duygularından kopmuş durumda ve eğer bariyerlerini aşamazsa, çok geç olduğu bir zaman gelebilir."

Ollie başını tekrar bana çevirdi. Gözleri sanki yalanların ötesini görmeye, beni gerçeğime indirgemeye çalışıyormuş gibi kısılmıştı. Ama gerçek zaten gözünün önündeydi; sadece bunu kabullenemiyordu. Fiziksel olarak neden bu kadar etkilendiğini anlayamasam da, ben sakın kalırken dizi dirseğinin altında zıpladı.

Bria bir kahkaha attı. "Yani, şunu doğru anlamama izin ver. Diğer insanları umursamadığı için mi burada? Geçen gece durum pek de öyle değilmiş gibi geliyor..."

Bunu belirttiğin için teşekkürler, Bria.

Eylemleri kelimelerle savunmak insanı ancak bir yere kadar götürebilirdi çünkü ağızlar silah olarak kullanılmak için yaratılmamıştı ve tüm savaşlar da savaşmak için yapılmamıştı. Ama onun sözlerinin başkalarının kafasına, Ollie'nin kafasına fikirler yerleştirmesine de izin vermeyecektim.

Sandalyeme yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum ve durumu tersine çevirdim. "Benden bu kadar bahsettiğin yeter, Arty. Neden grup hakkında daha fazla şey öğrenmiyorum? Bria'yla başlayalım."

Bria benim hareketlerimi taklit ederek aynı anda bacak bacak üstüne attı, kılıcını çekti ve savaşa hazırlandı. Arty'nin başıyla onaylamasının ardından sinir bozucu sesi karanlık odada yankılandı. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Dur, tahmin edeyim." İki parmağımı çeneme götürdüm. "Okuldaki kavgalar, küçük hırsızlık suçları, kötü bir kalabalığın seni etkisi altına alması... Sen insanları memnun eden birisin. Hayır demeyi ya da hayır cevabını kabul etmeyi bilmiyorsun."

"Evet!" Jake ağzından kaçırıp ve ellerini birbirine vurdu. Arty benim yorumumdan dolayı uğuldayan odayı sakinleştirmek için bir avucunu havaya kaldırdı. "Sana onun bazı yetenekleri olduğunu söylemiştim," diye fısıldadı Jake Ollie'ye, onu kolundan iterek.

"Bir bok bildiğin yok!" Bria ayağa kalktı, parmağıyla beni işaret ederken solgun ve narin yüz hatları kızarmıştı. Görünüşü beni şaşkına çevirirken sırtarak oturdum.

Gözlerimin önünde dönüştü.

"Pekâlâ, sakinleşelim," dedi Arty iki elini havaya kaldırırken, sakinleştirici bariton sesi gruptaki konuşmalardan daha yüksekti. Arty devam etmeden önce Bria sonunda dinledi, "Isaac, sessiz kaldın. Neden az önce ne olduğu konusunda bize ipucu vermiyorsun?"

Bria yanaklarından bir nefes üfledi ve Isaac'ın cevap vermesini beklerken kaşlarımı kaldırdım. Isaac, Arty'nin yanına oturdu; gözleri önce Ollie'ye, sonra tekrar bana kaydı. "Mia'nın çevresini manipüle etmesinin bir yolu. Görünüşe bakılırsa sosyopat eğilimleri var. Bu boktan zevk alıyor." *Bana bilmediğim bir şey söyle.*

Saniyeler ve birkaç nefes alıp verme geçti ve Arty bana doğru baktı. "İşte görüyorsun" -Arty avucunu bana doğru çevirdi- "hiçbir şey yok. Bria böyle bir sözle çekip giderdi ama Mia çok kopuk olduğu için hiçbir şey onu kıramaz."

Çünkü ben zaten kırılmıştım.

"Mia sevecen olabilir mi?" Ollie, ben de dahil olmak üzere herkesi hazırlıksız yakalayarak sordu.

Arty bana doğru baktı, soruyu onun yerine benim cevaplamamı bekliyordu. "Sadece etki altındayken," dedim. "Ama öyle bile olsa, asla gerçek olmayacak. I

sadece şehvet ve yüksek motivasyonla hareket ediyordum. Yan etkileri geçince yine aynı duruma döneceğim: sevmekten ya da herhangi bir kişisel bağlılığı sürdürmekten aciz." Ollie gözlerini kısarken kendimi işaret ettim ve *"Kaybedilmiş dava" diye mırıldandım.*

"Tüm bunların hiçbir anlamı yoktu," diye ekledim ve kelimeler beni terk ettiği anda göğsümde yavaş yavaş yanan bir sızı başladı. Dilimin üzerinde kalan acıyı çabucak yuttum ve terli avucumu kot pantolonumun kenarından aşağı doğru kaydırđım.

Etrafımdaki hava ağırlaştı, boğucu bir hal aldı ve Ollie eğildi. Ellerini çenesinden indirirken dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. "Sana inanmıyorum," dedi bana çemberin öbür ucundan, sesi alçak ve dolaysızdı.

İçimde kıpırdanan ani kargaşaya rağmen omuz silkmeyi başardım.

Başını hafifçe bir o yana bir bu yana hareket ettirirken bana baktı.

"Yani Mia bir sosyopat mı?" Jake gerginliği bozmak için sordu.

Çemberi taradım, herkes ya bana, ya Ollie'ye ya da Arty'ye bakıyor, onun sessizliğini bekliyordu.

"Bu terimle ilişkilendirilen her kutucuğu işaretliyor ama ben onun öyle olduğunu düşünüyor muyum?" Arty'nin gözleri benimkilerle buluştu ve herkes gibi ben de onun cevabını bekledim. "Hayır, öyle düşünmüyorum. O her zaman böyle değildi."

Ve başka türlü olduğumu hatırlamıyordum. Böyle şeyler söylemeye hakkı yoktu. Her zaman böyle olmadığımı söylemek, bir yerlerde saklanan küçük bir umut kırıntısı olduğuna inanmamı sağladı ve umut hayal kırıklığı yarattı. Umut, karanlığın içine düşerken başımın üzerinde asılı duran ince bir ipti. Onu göremiyordum ve hissedemiyordum, bu yüzden orada değilmiş gibi davranmak en iyisiydi.

Bunu duymaya hakkı yoktu.

Umudu görmezden gelerek çenemi indirdim ve herkes odanın içinde dolaşp ilerlemeleri ve aksilikleri hakkında konuşurken gözlerimi mermer döşemeden ayırmadım.

Isaac'in ağrı kesicilere bağımlı olduğunu ve bu bağımlılığını gidermek için ne gerekiyorsa yaptığı bir geçmişi olduğunu öğrenmiştim. Alicia hayatının büyük bölümünde koruyucu aileye girip çıkmış ve kötü bir kalabalığa sahip bir aile bulmuştu, yine de gözlerinde bir umut kıvılcımı vardı ve bunun arkasında Dolor'un olup olmadığını merak ettim. Buradan ayrıldıktan sonra hemşirelik diploması almak istediğinden bahsetti.

"Ollie, geçen Salı'dan beri nasılsın? Ruh halini dengede tutacak bir şey bulabildin mi?" Arty sordu. Başımı kaldırdım, Ollie başından beri aynı pozisyondaydı, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Sağ dizi sinirli bir şekilde zıplıyordu ve onu kontrol etmek için daha fazla baskı uyguluyordu.

Ollie ellerini önünde birleştirirken başını Arty'ye doğru eğdi. "Güzel soru, Arty. Evet, yani Salı gününden beri iyiyim. Hiç taşkınlık yapmadım."

"Oh, güzel. Rahatlatıcı bir şey mi buldun?"

"Öyle diyebilirsin." Zıplayan dizi aniden sakinleşirken Ollie'nin gözleri tekrar bana kaydı.

"Çok iyi. Umarım bu seferki kalıcı olur."

"Bundan eminim," dedi Ollie yavaşça, sanki her kelimesi benim içinmiş gibi.

Akşam yemeğinde çatalımı mısırlarımın üzerinde gezdirerek onları ikiye böldüm. Mısırların sayısı eşit değildi, ben de bir tanesini ağzıma attım.

Ollie masama yaklaşırken kesin bir ifadeyle, "Konuşmamız gerek," dedi. Belki de yanımda durmuyormuş gibi yaparsam, bir elimi başının arkasına koyarak aşağıya bakarsam giderdi.

Dikkatimi tekrar tepsime yöneltip çatalımı bir tane daha çekirdeğe sapladım. Ollie başını geriye atıp derin bir nefes aldıktan sonra arkamdan yürüdü, kitaplarımı yanımdaki sandalyeden kaldırdı ve oturdu. Kitapları masanın üzerine koydu.

Benim gözlerim mısırdıydı; onun gözleri de bendeydi. Biliyordum çünkü aynı anda hem ağır hem de hafiftiler. Hâlâ onu onaylamadığımda, dizlerimi onunkilerin arasına yerleşene kadar çevirdi ve tüm bedenim onunla yüzleşene kadar hareket etti. "Çocuk gibi davranmayı bırak, Mia."

Çatalımı tepsimin üzerine bıraktım. "Konuşmuyorum. Sadece konuşmak istemiyorum."

"Burada olmanın sebebi bu mu? Duygusal olarak kopuk olduğun için mi?" diye sordu ve ben cevap vermeyince devam etti, "Buna inanmıyorum. Herkesi kandırıyor olabilirsin ama ben buna bir an bile inanmıyorum." Başımı başka yöne çevirdim ama Ollie parmaklarını çeneme doladı ve beni ona bakmaya zorladı.

Gözlerim onunkilerle buluşur buluşmaz aklına bir şey geldi.

"Korkuyorsun..." Başını salladı ve sesini yumuşattı. "Neden korkuyorsun? Sana ne oldu?"

Keşke bilseydim. "Bana hiçbir şey olmadı. Ben böyleyim işte." Yüzümü tuttuğu yerden çektim ve elini alnında ve dalgasının önünde gezdirdi.

"Hayır. Buraya geldiğinden beri kimseyi savunmadın ama kendimi tutamadığım anda imdadıma yetişiyorsun. Ve gözlerin, Mia." Elimi tutup kucağının üzerinden kendisine yaklaştırdı. "Beni gördüğünde parlıyorlar ve başka birini öpmek için eline geçen her fırsatı reddettin ya da kötü bahaneler uydurdun. Ama beni öpüyorsun ve buna bayılıyorsun. Kabul et Mia, duyguların var ve bu seni çok korkutuyor."

Haklısın, duygularım vardı. Kendimi köşeye sıkışmış hissediyordum; cevaplarını bulmakta zorlandığım aynı sert sorularla yüzleşmek zorunda kalmıştım. On yaşında duygusal olarak kopuk bir kızın neden zayıflık anları yaşamaya başlayabileceğine dair bana açıklama getirecek bir çalışma ya da Wiki Forumu yoktu. Ve siber dünyada bir yerlerde olsa bile, birileri bunu daha önce yaşamış olsa bile, bunu öğrenmek için hiçbir erişimim yoktu.

Her nasılsa, beni kızdıran tek kişi oydu ve onun yanıldığını kanıtlamam gerekiyordu. Tüm bunların benim lanet olası kafamda olduğunu kendime kanıtlamam gerekiyordu. Bakışlarım Liam'a gelene kadar yemekhanede gezindi ve birden ne yapmam gerektiğini anladım.

"Nereye gidiyorsun?" Ollie ben sandalyeden kalkarken sordu.

İçimdeki her hücrenin patlamasına neden oldu ve bunu durdurmanın tek bir yolu vardı

o.

Ayaklarım her zamanki masasının önünde duran Liam'a doğru yürüdü ve O tek kelime edemedi boynuna uzandım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Ollie ve Liam birbirlerinden nefret ederlerdi ve bu yemekhanedeki herkes içinde Ollie'yi benden uzaklaştıracak tek kişi Liam'dı.

Liam'ın eli belimi buldu, beni kendine doğru çekti ve diliyle dilime masaj yaptı. Ateş sönmüştü ve yemekhanede bir uğultu yükseliyordu.

Liam'dan uzaklaştığımda masama döndüm. Ollie gitmişti.

Sonunda.

"Bu da neydi böyle?" Liam orantısız bir sırtışıla sordu ve masasının etrafını saran kızlar gözlerini bana dikti. Liam bir açıklamayı hak etmiyordu, ben de arkamı dönüp uzaklaştım. Tek kişi

Ollie her türlü kelimeyi hak ediyordu ve ben de onun benim için hiçbir şey ifade etmediğini kanıtlamıştım.

Yemekhaneden çıkarken Jake, Alicia ve Isaac bana onaylamayan bakışlarla baktılar. Onları kendim hakkında uyarmaya çalışmıştım. Grup terapisi sırasında hepsi gerçeği öğrenmişti ama kimse bana inanmamıştı. Bu Ollie'nin suçuymdu, benim değil. Ona kurallarımı söylemiştim. Kendini neye bulaştırdığını biliyordu. Daha iyi bilmeliydi.

Yurt odamın kapısını açar açmaz kapı çerçevesinin altında durakladım. Ollie yatağımın kenarına oturmuş, dirseklerini dizlerinin üzerine koymuştu. Başı omuzlarının arasından sarkıyordu ve yemekhaneden buraya gelirken saçlarının defalarca kavrıldığı belliydi.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra masaya doğru birkaç adım attım ve ona doğru eğildim. "Seni uyarmıştım."

Ollie başını kaldırdı. "O arkadaki de neydi öyle? Kendine bir şey kanıtlamanın yolu bu muydu?" Sesi kalındı ama kötü niyetli değildi ve gözlerinde acı ve hastalık karışımı bir ifade vardı.

"Hayır, bu benim sana bir şeyi kanıtlama yöntemimdi."

Ollie şilteden kalktı ve bana doğru yürüdü. "Bana bir şey kanıtlamak istiyorsun, değil mi?" Avucunu yanağıma götürdü ve başım istemsizce avucunun içine gömüldü. "Bunun senin için egondan daha önemli olmadığını kanıtla."

Başparmağı yanağıma okşadı ve ben onun sıcaklığına karşı gözlerimi kapadım. "Hiçbir şey," diye yalan söyledim.

"Peki ya bu?" Ollie çenemi kaldırıp dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi ve ben onun tadını hatırladım. Nefesimi içime çektim. "Şu anda ikimiz de ayıgız ve hiçbir şey seni benden uzaklaşmaktan alıkoyamaz, ama yapamazsın." Nane dilinden yuvarlanırken uzun parmakları boynumun arkasına uzandı. "Mia, şimdi seni öpeceğim ve işim bittiğinde söz veriyorum gideceğim ama-"

Ve ağzımı onunkine dayayarak onu susturdum.

Dudaklarımız buluşur buluşmaz alev aldık ve bir tür çılgınlık bizi ele geçirdi. Dili dudaklarımda dans ettikten sonra içeri girdi ve bana

Hayatım. Ben ayıktım, ama o benim ilacım ve uzun boylu, güzel, dövmeli bir hafta toplanmış ilaç dozum oldu. Gövdesini bana doğru iterken diğer eli yüzümü buldu ve masa duvara çarptı. Dilinin her darbesi daha şehvetli, dudaklarının her yakalayışı daha kararlı ve parmaklarının her dokunuşu acısını çektiğim her ihtiyacımı karşılıyordu.

O benim oksijenim oldu, nefesimi çaldı ama geri verdi. Hayat çizgim. Ve tam parçalarımın nihayet bir araya geldiğini düşündüğüm anda, beni nefessiz bırakmak için çekip gitti. Ollie alnını benimkine bastırdı, mahvolmuş dudaklarında bırakacağı sözle mücadele ediyordu. Nefes alış verişindeki tempo sabitlendi ve alnımı öperken gözlerimi kapattım.

Elleri beni terk etmeden önce, "Bir daha asla gözlerimin önünde bir başkasını öpme," dedi.

Kapının kapanma sesi irkilmeme neden oldu ve gözlerimi tekrar açtığımda o gitmişti.

Dokuzuncu Bölüm

*"Herkes için o bir hiç olarak görülüyor.
Sahip olduğum her şeyle birlikte,
o tam bir insan."*

-Oliver Masters

Dolor'da nefes almak daha zordu. Nereye dönsem, *boktan* hisler ve *duygular* hakkında konuşmaya zorlanıyordum. İnsanlar sanki orada durmuyormuşum gibi benim hakkımda konuşuyordu. Neyim olduğunu, kim olduğumu, semptomlarımı, rahatsızlıklarımı, aklımdan neler geçtiğini sanki beni tanıyorlarmış gibi anlatıyorlardı. Hiçbir sorunum olmadığını haykırmak istedim. Dürttüler, dürttüler, dürttüler ve daha fazla dürtemeyeceklerini düşündüğümde Ollie ortaya çıktı ve beni *böyle* öptü.

Yurt odamda volta atarken, dudaklarım onun yokluğunda kendi nabzına göre davul gibi vuruyordu. Son beş dakika içinde bir ara onun gerçek bir şeytan olduğuna inanmışım. Yıkılmaz duvarlarla çevrili odamı ancak Şeytan delip geçebilir ve beni Ollie'nin yaptığı gibi içine çekebilirdi.

Mantıksız düşüncelerimden dolayı hayal kırıklığına uğrayarak başımı salladım. Ollie muhakeme yeteneğimi gölgelemişti ve doğru düşünemiyordum. Yavaş yavaş yükselen bir baskı vardı ve her adımda yavaş yavaş kendimi kaybettiğimi hissediyordum. Beni öpmüştü ve ayrılmadan önce bir şekilde dağılan parçalarımı toplayıp cebine koymayı ve yanında götürmeyi başarmıştı.

Ollie'den önce parçalarım yoktu. Onları inşa etti, kırdı ve çaldı.

Saçlarımı çektim ama hiçbir şey göğsümde biriken acıyı dindiremedi. Çekmek işe yaramayınca yumruğumu betona attım.

Duvar.

Anında pişmanlık.

"Orospu çocuğu!" Vücudum yere yığılırken avazım çıktığı kadar küfrettim. Göğsüm yanıyor, sonrasında tek bir nefes bile alamıyordum. Yumruğumu göğsüme bastırarak cenin pozisyonunda kıvrılırken düşüncelerim bile durdu. Kapım açıldı ve zaten donmuş olan bedenimi serin bir hava akımı sardı. Sesler odamda yankılandı ama ne dediklerini anlayacak kadar uzun süre odaklanamadım. Bir yerlerden alçak inilti geliyordu. Benden mi geliyordu? Ben mi inliyordum?

Kalbim düzensiz bir hızla çarparken avucumun içindeydi.

Görüşüm sersemlemişti. Artık göz kırpmıyordum.

"Alicia, git hemşireyi getir!" diye bağırdı biri. "Aman Tanrım... Alicia!"

Gözlerim dakikalar önce yumrukladığım gri çimento duvara sabitlendi, ve onları iki yöne de hareket ettirecek iradeyi bulamadım. Sesler, uzun mesafeli bir arama gibi odağa girip çıkıyordu.

"Onu hareket ettirmeyin. Şoka girdi. Herkes geri çekilsin." Arayan beyazlar içindeki kara meleğim, hemşireydi.

Kendime geldiğimde üzerimde ince gri bir çarşaf vardı. Elim alçıdaydı ve Dr. Conway masamdaki sandalyede oturmuş, kucağındaki kâğıtları okuyordu. Uzun ve gür siyah saçları fildişi tenini çerçeveliyordu. *My Big Fat Greek Wedding* filmine aitti. Yumruğuma camsil sıkacağı düşüncesiyle gülümsemek istedim ama yapamadım.

Uzun kırmızı tırnaklarını dudaklarına götürürken geniş bir esneme patlak verdi. "Ne oldu?" diye sordum. diye sorduğumda başını kâğıttan kaldırıp baktı.

Kucağındaki kâğıt yığınına kaldırdı ve bacak bacak üstüne atmadan önce masamın üzerine koydu. "Elini kırmışsın." Koyu kırmızı dudaklarından hafif bir iç çekiş çıktı. "Peki söyle bana Mia, duvar sana ne yaptı?"

Esprî yapma çabası karşısında gözlerimi devirmiştım.

"Şiddete başvuramazsın. Eğer bir kez daha olay çıkarırsan, odadaki tüm mobilyaları kaldırmak zorunda kalacağız ve eğer kendine tekrar zarar verirsen, seni hücre hapsine koymak zorunda kalacağız. Şimdi, neden duvarı yumrukladın?" Kaşlarını kaldırdı.

Gözleri yorgundu ve bir süredir benim uyanmamı beklediğini söyleyebilirdim.

Derin bir nefes aldım. "Bir adam beni öptü," dedim nefes vererek. Dr. Conway dudaklarını birbirine bastırdı.

"Hiç komik değil."

Elini havaya kaldırdı. "Hey, ben bir şey söylemedim."

"Söylemene gerek yoktu."

Her şeye rağmen yakaladığım gülümsemesini gizlemek için başını pencereden dışarı bakacak şekilde çevirdi. Gülmeyi o kadar çok istiyordu ki, bir psikolog olarak kendini konuşmaya geri döndürmesi biraz zaman aldı. "Kırık elin ya da duvara yumruk atmış olman beni ilgilendirmiyor. Beni daha çok olaydan sonra girdiğin şok hali ilgilendiriyor. Size kişisel bir şey sorabilir miyim?"

"Hayır." Bu otomatik bir yanıttı, "evet" demekten çok daha kolay bir yanıttı. Başkaları buna katılmazdı. Diğerlerine göre "evet" demek çok daha kolaydı çünkü kimseyi hayal kırıklığına uğratmak zorunda değildiniz. Bu tür insanlara gıpta etmezdim.

Dr. Conway kapımın üstündeki saate baktı. "Saat neredeyse dokuz oldu. Eve gitmem gerekiyor." Masanın üstündeki kâğıt yığınını aldı ve ayağa kalktı. "Bu arada, bu öfkeye neyin yol açtığını düşünmeni istiyorum. Her iki seferde de seni öfkeliendiren ortak payda nedir? Cevabını orada bulacaksın."

Dr. Conway çenesini indirdi ve gitti. Beni, yumruğum duvara çarpmadan önce sahip olmadığım milyonlarca düşünce ve cevapsız soruyla baş başa bıraktı.

Ders olmadığı için Cuma günlerinin en sevdiğim günler olacağını sanıyordum ama en sevmediğim günler oldu. Kahvaltı sırasında, alçımın üzerinde dinleyemediğim şarkıların sözlerini yenmemiş yemek tepsimin yanına bir kalemle yazdım. Geldiğimden beri beş kilo vermişim, sanki daha fazla kilo vermem gerekiyormuş gibi.

Önümdeki masadan Çığlık Atan Çocuk tepsisine bakıyor, sanki kelebeğe dönüşmek üzere olan bir kozaymış gibi sihirli bir şeylerin olmasını bekliyordu.

Çoğu kişi bunu bilmez ama bir kelebek hayatının büyük bölümünü tırtıl ve koza aşamalarında geçirir. Tırtıl aşaması en tehlikeli ve hayati tehlike arz eden aşamaydı. Sonra, eğer tırtıl aşamasını geçebilirlerse, sadece kısa bir süreliğine güzel bir şeye dönüşmek için iki haftaya kadar savunmasız bir kozanın içinde saklanmak zorundaydılar.

Hangi aşamadaydım? Lanet olası bir tırtıl mıydım yoksa bir kozanın içinde mi saklanıyordum? Bir kelebeğe dönüşebilecek miydim, yoksa gerçeği öğrenemeden fırtına beni alıp götürecek miydi?

Ollie zaten bir *kelebektir*, güzel ve *güçlüydü*. Ben lanetlenmişken, o ilahiydi.

Zeke bakışlarımın ağırlığını hissetmiş olmalı ki beni görmek için başını kaldırdı. Birbirimize ne kadar uzun süre bakarsak, hüznü kahverengi gözlerindeki derin acıyı o kadar çok fark ettim. Tek kelime bile konuşmamıştı. Ondan gelen tek ses çığlıklardı.

Ve sessizlikte bile gözleri çığlık atıyordu.

Ayağa kalktım, yanına gittim ve karşısına oturdum. "Adın ne senin?"

Bana bakarken yüz ifadesi dondu.

"Sanırım adın Zeke ve muhtemelen bana aksini söylemeyeceğin için sana böyle hitap edeceğim." *Çığlık Atan Çocuk'tan daha iyi*. Sandalyede arkama yaslanarak sağ elimdeki alçıyı masanın üzerine bıraktım. Zeke'in dikkati alçıma yöneldi. "Bir duvara yumruk attım. Aptalcaydı. Ve evet, pişmanım."

Zeke gözlerini tekrar benimkilere çevirdi ve kahverengi kıvrıkcık saçları alnına döküldü.

"Gerçek şu ki, buraya gelene kadar hiçbir şey hissedemiyordum... ama bir sır bilmek ister misin?" Eğildim ve gözlerimi Ollie'ye doğru çevirdim. "Şuradaki aptal adam beni üç kez öptü ve bu bana açıklayamadığım bir şey yapıyor. Ben de sinirimi duvardan çıkardım." Zeke bir Ollie'ye bir bana bakarken sandalyeye yaslandım. "Kahretsin, bunu içimden atmak iyi geldi."

Dudağının kenarı hafifçe yukarı kalktı. Her kelimeyi anlamıştı. "Buradaki herkesin aksine sen iyi bir dinleyicisin. Bunu yapmalıyız daha sık."

Üzerimize bir gölge düştü. Dikkatim kaynağı takip ederek Liam'ın masamızın üzerinde gezindiğini gördü. "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu, bakışlarını Zeke ve benim aramda dolaştırarak.

"Neye benziyor? Yeni arkadaşım Zeke ile konuşuyorum." Zeke'e bir gülümseme attım ve Liam'ın gölgesi altında irkildi.

Liam sarı saçlarını topuz yaparken kıkırdadı. "Nasıl istersen, Jett. Hadi buradan gidelim. Bir yer biliyorum."

Liam ellerini cebine soktu ve sabırsız bir kaşını kaldırdı. Liam'ın yanından geçen Ollie yemekhanenin ortasındaki masasından bizi izledi. Dün geceyi hatırlatan şeyler kan dolaşıma ve tenimin yüzeyine sıcaklık gönderdi. *Bir daha asla gözlerimin önünde bir başkasını öpme*, demişti bana elimi kırmadan birkaç dakika önce. Ollie manipüle edilmekten hoşlanmadığını bilmiyordu ve gözlerinin beni kontrol etme şekli ona karşı gelme isteği uyandırıyor.

"Evet, tamam." Ayağa kalktım ve Zeke'e döndüm. "Akşam yemeği, aynı yerde mi?" Zeke kımıldamadı. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Liam ve ben yemekhaneden çıkıp koridorda yan yana yürüdük. Neye doğru yürüdüğümün bilinmezliği ayaklarımı önümde tutuyordu ama Ollie'nin gözlerinin üzerimde olduğu anısı düşüncelerimi tüketiyordu. Ollie'nin bakışları beni Liam'dan uzaklaştırmak istiyordu ama merak beni ilerlemeye devam ettiriyordu. Sürekli bir itme ve çekme.

"Nereye gidiyoruz?" Bir köşeyi döndüğümüzde sordum.

Yanımızdan iki kız geçti, ikisi de bize doğru hançerlerini savurdular.

birbirleri arasında fısıldaşıyorlardı.

"Hey, Liam," diye neredeyse şarkı söylüyordu biri.

Liam başını saçlarına yaslamadan önce onlara sadece küçük bir selam verdi. "Sürprizi mahvedemem. Biliyor musun, dün beni öpmek için yaptığın cesur hareketi düşünüyordum. Çoğu kız bu kadar agresif değildir."

Liam ve Ollie aynı boydaydılar ama Ollie'nin bana doğru eğilme şekli beni farklı etkiledi.

Dudaklarımdan kısa bir kahkaha döküldü. "Kendini övme. Seni kullandım ve bunun için üzgün değilim."

Liam kapüşonlu mavi gözleriyle bana baktı. "Ben de öyle." Tek yönlü bir zihni vardı ve bir gün önce kaldığımız yerden devam etmek istiyordu.

Bir köşeyi daha döndük ve Dolor'u boydan boya yürüdüktan sonra, duvarında kapının yanındaki levhada "karanlık oda" yazan büyük siyah bir kapıya yaklaştık.

"Burası neresi?" Kapıyı açarken Liam'a sordum.

Beni önüne doğru yönlendirirken elini sırtımın küçük kısmına koydu. "Burası fotoğrafçılık için karanlık bir oda. Artık buraya kimse girmiyor."

Tepsiler arkadaki bir masanın üzerinde eşit bir şekilde dururken eski fotoğraflar tavandan sarkan taraklı iplere asılmıştı. Bir bilim laboratuvarına aitmiş gibi görünen makineler odanın büyük bir kısmını kaplıyordu ve Liam'a döndüğümde yüzünde tehlikeli bir gülümseme gördüm. Aç gözleri küçük ve boğucu odanın koyu kırmızı ışığında parlıyordu.

"Dünkü öpüşmemiz hoşuma gitti." Liam öne doğru bir adım attı. Eğilirken belimi kavradı.

"Hayır." Elimi yüzüne doğru kaldırdım. "Eğer düşündüğüm şeyi yapıyorsak, o zaman öpüşmek yok."

Liam heyecanla başını sallarken gözleri çılgına döndü. "Anlaştık."

Soğuk elleri gömleğimin altına daldı ve dokunuşuyla kaslarım sertleşti. *Neyim vardı benim?* Bunu daha önce pek çok kez yapmıştım. "Kollar yukarı," dedi ve sessizce itaat ettim. Gömleğimi başımın üzerine kaldırdı ve alt dudağını dişlerinin arasına alırken içimde onu durduracak hiçbir kelime ya da irade yoktu.

Aklımı başımdan alan sersemlikle arkama uzandım ve sütyenimin mandalını açtım. Göğüslerimi görünce Liam'ın gözleri doldu, sonra onları avuçlarının arasına aldı. Liam gibi erkeklerin buna ihtiyacı vardı. Onların kendinden emin, güvenli olduklarını düşünürdünüz ama aslında hiç de öyle değillerdi. Liam gibi erkeklerin istediklerini ve kabul edildiklerini hissetmeye sonsuz ihtiyaçları vardı.

"Siktir, çok seksisin," dedi ve eğildiğinde geri çekildim. "Özür dilerim, unutmuşum. Öpüşmek yok. Bir daha olmayacak."

O benimkini çözerken ben de onun kot pantolonunun düğmelerini açtım ve bir an önce işi bitirmeye çalıştım. Beni boşaltamazdı. Bu benimle ve sayısız partnerimle hiç bitmeyen bir savaştı. Herhangi biriyle orgazma ulaşmak benim intihar başarıım gibiydi - tam ve eksiksiz bir başarısızlık. (Söyleyeceğimi hiç düşünmediğim bir cümle). Belki de o noktaya gelmek için duygularınız olması gerekiyordu ve eğer durum buysa, başından beri lanetlenmişim.

Liam kot pantolonunu ve boxer'ını kalçalarına kadar indirmeden önce arka cebinden bir prezervatif çıkardı. Folyo paketi dişlerinin arasında yırtarken gözleri göğüslerimde kaldı, sonra prezervatifi taktı, beni çevirdi ve kuru olduğumu görünce içime girmeye çalıştı.

"Bana yardım etmek zorunda kalacaksın," dedim, sınırlarını merak ederek. Bu dünyada üç çeşit erkek vardı. Kayganlaştırıcı kullananlar, parmaklarını kullananlar ve bir de benim en sevdiğim tür vardı; kendi ihtiyaçlarından önce beni memnun etmeye istekli ve hevesli olanlar.

Liam beni masanın üzerine doğru itti ve parmaklarıyla seksimi okşamadan önce diziyle bacaklarımı ayırdı.

Çaylak hatası.

Gözlerim dövmeleeri, yeşil gözleri ve çekici bir gülümsemeyi görmek için kapandı ve sonunda bedenim tepki verdi. Liam parmağını içime bastırırken, "Çok ıslaksın," diye fısıldadı. Ollie'yle geçirdiğim anlar tüm düşüncelerimi bulandırıp beni gerçekte olanlardan uzaklaştırırken gözlerim kapalı kaldı. Bunu atlatmak zorundaydım.

Liam arkadan içime girerken kalçalarımı kavradı. Vücudu bana karşı gevşediğinde inledi, ama kısa bir süre sonra, bana daha fazla ihtiyaç duydu

onu deliliğe sürükledi. "Çok iyi hissediyorsun," diye homurdandı ve bundan sonra yaptığı her yorumu görmezden geldim. Hepsini daha önce duymuştum. *Çok iyi hissediyorsun. Çok sıkısin. Çok seksisin.* Yorumların hiçbirisi benim için bir şey yapmadı. Sessizlik istedim.

Liam sert ve hızlı pompalamayı seviyordu ve ben onun iyiliği için zevk alıyormuş gibi yaparken her pompalamada homurdanıyordu. Bu ikimiz için de daha iyiydi. Ne kadar çabuk boşalırsa, bu iş o kadar çabuk bitecekti ve yaklaşık dört dakikalık zihinsel sefaletten sonra bitti.

Çekildi ve suçluluk duygusu hemen beni istila ederken ellerini masanın üzerine koydu. "Bu iyiydi, değil mi?" Nefes almakta zorlanıyordu. Masayı ittim ve üzerimdeki kıyafetleri topladım. "Hey, bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun?"

Gözlerim karanlıkta gömleğimi ararken yerden sutyenimi aldım ve giydim. "Biraz ders çalışmam lazım." *Duş. Duş almam lazım.*

"Sen tam bir erkeksin, Mia. Genelde böyle durumlardan sonra kaçan ben olurum. Duygularımı incitiyorsun."

Gömleğimi başımın üzerine çektim. "Hayatta kalacaksın." Ve onu karanlık odada, pantolonu hala kalçalarına kadar inmiş halde yalnız bıraktım.

Kendimi bu durumlara soktuğum her sefer için bir *dolarım* olsaydı - tamam, *belki bir dolar değil, daha çok yüz dolarlık bir banknot-* o zaman zengin olurum. Seks benim için bir şey ifade etmiyordu ama nedense Liam'la seks yapmak, yatakhaneme attığım her adımda daha da büyüyen bir suçluluk duygusu yaratıyordu.

Elimde yeni bir şort ve rastgele bir gömlekle duşa girdim ve yaptığım şeyden duyduğum utanç ve pişmanlık beni tamamen ele geçirdi. Suçumu temizlemeye çalışan ılık suyun altında kendime küfrettim ama musluğun altında ne kadar kalırsam kalayım, günahımın suçluluğu dağılmıyordu.

Duştan çıktığımda, Liam'la yaptığım hatadan geriye kalan tek kanıt olan külotumu çöpe attım. Bir *daha asla.*

"Aptalca bir şey yaptım." Sanki olanları silebilecekmiş gibi başımı salladım ve boş bir yüzle bana bakan Zeke'e tekrar baktım. "Liam'la seks yaptım."

Zeke'in genç yüz hatlarında bir değişiklik olmayınca devam ettim: "Önceleri, beni normale döndüreceğini düşünerek kendimi o durumlara sokuyordum ve sonrasında işe yaramadığında bile bu beni rahatsız etmiyordu. Ama şimdi rahatsız oluyorum. *Kahretsin*. Ne söylemeye çalıştığımı bilmiyorum. Ne söylemeye çalıştığımı anlıyor musun?" İnsan yüzünde vücudun geri kalanından daha fazla kas olmasına rağmen, Zeke tek bir tanesini bile oynatmamıştı.

Arkama bakmak için boynumu büktüm ve Liam'ın odanın diğer ucundan beni izlediğini gördüm. Aptal dudağını dişlerinin arasına aldı ve yukarı çıkmakla tehdit eden safrayı bastırırken midem düğümlendi. "Yüce Tanrım, ne düşünüyordum ki? Al" -yemek tepsimi Zeke'in önüne ittim- "İştahım kaçtı. İstersen kurabiyemi alabilirsin."

Zeke kıpırdamadan masanın karşısından bana baktı.

"Erkekler neden bu kadar tahmin edilebilir? Bir kez olsun biri beni şaşırtabilir mi? Mesela senin gibi." Sandalyede arkama yaslandım. "Evet, konuşmuyorsun ve ne söylersem söyleyeyim, orada oturup o büyük kahverengi gözlerinle bana bakacağını biliyorum. Bu kadarı tahmin edilebilir." Küçük bir kahkaha attım. "Ama yine de şu anda aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok ve bu yönünü seviyorum."

Kollarımı masanın üzerinde kavuşturduktan sonra başımı öne eğdim ve kargaşanın içinde Ollie'yi buldum. Ollie gözleri benimkilerle buluşana kadar başını eğdi. "Bunu atlatmak için sürekli Ollie'ymiş gibi davranmam garip mi? Ollie'yle nasıl olurdu merak ediyorum ama asla yapamayız. Beni yok edecek kişi o olacak, Zeke. Bunu onunla hissedebiliyorum. Beni odamda öptüğüne ve hemen ardından çıkıp gitme cüretini gösterdiğine hâlâ inanamıyorum. *Bunu* beklemiyordum. Sence bu konuda onunla konuşmamı mı bekliyor?"

Başımı kaldırdığımda Zeke'in kurabiyemi yediğini gördüm ve ona orantısız bir sırıtış attım. "Yavaş ol bakalım boksör. Bu kadar hareketle bir yerini kırabilirsin."

Onuncu Bölüm

*"Güzelliklerinin farkında olmayan kızlar için mürekkep
harcamayın. Bunu bilen ama görmezden gelmeyi tercih edenler
hakkında yazın."*

-Oliver Masters

Ertesi sabah kapımın altından atılmış bir kağıt buldum. Kâğıtta, "*Kahvaltıyı atlayın ve saat 8'de 23 numaralı odada buluşalım*" yazıyordu. Saat on beş dakika olmuştu ve kimden geldiğini öğrenme ihtiyacımın, görmezden gelme seçeneğini gölgede bıraktığına karar vermem sadece yarım saniyemi aldı. Şort, Converse ayakkabı, derin V yakalı düz gri bir tişört ve kapüşonlu bir tişörtten oluşan hafta sonu kıyafetlerimi aldım. Tüm gardırobum beyazlar, griler ve siyahlardan oluşuyordu, renk patlaması yoktu. Her şey her şeyle uyumluydu.

Duştan sonra saçlarımı kuruması için açık bıraktım. Uçları göğsümün hemen üstüne geliyordu ve buraya geldiğimden beri yarım santim uzamıştı. Her zamankinden daha koyu görünüyordu ama yine de bir aydan uzun süredir güneşe çıkmamıştım. Güneşin tenimde nasıl bir his uyandırdığını unutmuştum ve bunu bir daha ne zaman hissedeceğimi merak ediyordum - tabii önce burası beni öldürmezse. Dışarı çıkmak için bulduğumuz her fırsatta güneş ya gri bulutların ardına gizleniyor ya da yağmur yağıyordu.

Yirmi üç numaralı oda birinci kattaydı. Aşağı inerken ayakkabılarım mermer merdivenlerde hiç ses çıkarmadı, beni bekleyenin Liam olmaması için dua ettim. Uzun bir koridordan sağa keskin bir dönüş yaptıktan sonra Ollie'nin ayağını duvara dayamış, elinde kahverengi bir çanta ve iki fincanla beni beklediğini görünce adımlarım yavaşladı.

İstemsizce, bedenim onu görmek için durakladı ve sanki hepsini aynı anda yapamıyormuşum gibi nefes almaya başladım.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda uykulu ama büyüleyici bir gülümseme belirdi. Güneş ışınları pencerelerden içeri süzülürken sanki güneş onun o lanet gülümsemesini bekliyordu ve memnuniyetini gizlemek için başını öne eğdi. Gür saçlarını her zamanki gibi geriye doğru dalgalandırmış ve küçük parçalar kulaklarının üzerinden dışarı taşmıştı. Çarpıcı bir sırtışıla bana baktı ve ona ulaşmak için adımlarımı hızlandırdım - beni lanet bir beton duvara yumruk atmaya zorlayan çocuğa ulaşmak için, çünkü bir kez olsun, beni ele geçirdiğini kabul etmeye hazırdım. Ve bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim.

"Geç kaldınız," dedi ben yaklaşırken ve bir içki uzattı. "Anladığım kadarıyla siz Amerikalılar kahveyi çaya tercih ediyorsunuz. Umarım siz de böyle seviyorsunuzdur." Hemen bir yudum alarak hem sinirlerimi yatıştırmayı hem de gülümsememi gizlemeyi başardım. Kahve ağzımda eridi ve boğazımdan küçük bir inilti kaçtı, o da bana sırıttı. "Açıkçası geleceğini düşünmemiştim."

"Ben de öyle." Arkasında, tepesi yarım daire şeklinde kemerli, uzun ahşap bir kapı vardı. Yanlış yerleştirilmiş gibi görünüyordu, sanki ait değilmiş gibi. Diğer her şey benim gibiydi, soğuk ve kişilsiz. Ama kapı sıcaktı, tarih ve karakterle doluydu. "Nedir bu?"

Ollie bir adım attı ve *KÜTÜPHANE oda 23* yazan tabelayı işaret etti. "Hadi ama, burada sadece yemek yiyoruz ama burası gerçekten harika bir yer. Bence hoşuna gidecek."

İçeri adım attığımda kapı gıcırdayarak açıldı ve beklediğim gibi bir yer değildi. Yerin ortasında sahipsiz küçük bir masa duruyordu ve üzerinde 90'ların başına ait bir bilgisayar monitörü vardı. Kağıtlar ve kitaplar eski ahşap masanın üzerine dağılmıştı ve arkamdaki Ollie'ye döndüm.

"Cumartesi sabahları burada kimse olmuyor. Her yer bize ait." Önümden geçip masanın arkasına doğru yürüdü, odanın içinde yürümek için birkaç seçenek vardı ve "Hadi, beni takip edin" dedi.

Ollie beni iki kişinin yan yana durabileceği kadar geniş olmayan bir koridora götürdü. Her sıra dardı ve yerden tavana kadar üst üste dizilmişti.

kitaplarla dolu. Kütüphanenin kâğıtla karışık çikolata gibi tatlı ama misk gibi bir kokusu vardı.

Ollie keskin bir sol yaptı, bu da dönmek için on farklı olasılık daha açtı. Her sıra bir öncekinden daha dardı ama Ollie sanki nereye gideceğini biliyormuş gibi hızla ilerledi. Sağımı solumu, yukarıyı aşağıyı ayırt edemediğim koridorlar ve geçitler her yöne ayrılıyor, iç içe geçerek edebiyatla çevrili bir hayal dünyası yaratıyordu. Her santimetrekareye kitaplar yığılmıştı ve Ollie beni hedefimize ulaşana kadar ağın içinde gezdirirken gözlerim etrafta geziniyordu.

Gizli, küçük, yuvarlak bir köşe renk uyumlu kitaplarla tavana kadar uzanıyordu. Spot ışıkları dairesel duvarlardan yere yansıyor ve başımı kaldırdığımda bir tavan penceresi gördüm. Ollie yere oturdu ve çantayı açmadan önce oturmam için yanındaki boşluğu sıvazladı.

"Bütün bunları nereden buldun?" Bana bir kruvasan uzattığında sordum.

İçkisinden bir yudum aldı ve sanki ilk yudum kadar basit bir şeyin tadını çıkarmak için yerine ulaşmayı bekliyormuş gibi gözlerini kapattı. Yutana kadar gözleri bir daha açılmadı ama açıldığında beni kendisine hayranlıkla bakarken yakaladı. "Küçük şeyler, Mia." Sonunda asıl sorumu yanıtlamadan önce bir gülümsemeyi paylaştık. "Sana bütün sırlarımı anlatamam. Ayrıca anlatırsam artık bana ihtiyacın kalmaz."

Dişlerim kruvasanın içine battı ve dışı çıtır çıtır, içi ise tereyağı kabarıklığıyla mükemmeldi. "Bana her cumartesi kruvasan getir, ben de memnuniyetle çocuklarını doğurayım."

Ollie başını çevirip bana baktı ve boğazındaki yumru hareket etti. "Bu konuda seni tutuyorum." Ses tonundaki ciddiyeti hafifletmek için sırtı ve ben de gözlerimi hızla onunkilerden çevremize çevirdim.

"Burası labirent gibi. Nasıl kaybolmuyorsun?"

Ağızındaki yemeği yuttuktan sonra şöyle dedi: "Evet, biliyorum. Bir keresinde girişı bulmam bir saatimi almıştı ama ne kadar uzağı gidersen gideyim her zaman geri dönüş yolunu bulurum. Genellikle her cumartesi sabahı buradayım. Yemekhanede her gün aynı insanlarla yemek yemek bir süre sonra sıkıcı olabiliyor.

Akıl sağlığını korumak için ayrılmak zorundasın." Dizlerini yukarı çekti ve kollarını dizlerinin üzerine koydu. "Yine... küçük Şeyler."

Kruvasanın geri kalanını ağzıma attıktan sonra kahvemden bir yudum aldım ve ayağa kalktım. Ollie ağzı açık ve meraklı gözlerle bana baktı. "Peki sen nereye kaçtığını sanıyorsun?"

"Bir oyun oynayacağız," dedim ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "nce sen beni bulacaksın, ben de sana bir cevap vereceğim-

"Neye bir cevap?"

"Bana ne sormak istersen sor, ama"- parmağımı kaldırdım

-"Eğer önce ben sana ulaşabilirsem, bana neden burada olduğunu söylemek zorundasın."

reğinin son parçasını da ağzına attı ve bir lokma daha alarak, "Pekâlâ, hadi yapalım şu işi," dedi. Ellerinin tozunu aldı ve ayağa kalktı.

Yavaşça ondan uzaklaştım. "Sen burada kal, ben kaybolmaya çalışırken altmışa kadar say."

Ollie bir adım ne çıktı, ben de bir adım geri.

Dudaklarında iddialı bir gülümseme belirdi. "Bu kütüphaneden ayrılma, Mia. Eğer gittiğini öğrenmek için aptal gibi saatlerce seni ararsam..."

Ellerimi kalçalarıma dayadım ve aynı gülümsemeyle karşılık verdim. "Ne yapacaksın?"

Ollie başını hafifçe sallayıp gülümsemesini gizlerken bakışları yere düştü. Bana sırtını dönerken elini saçlarının arasından geçirdi. "Yüksek sesle saymıyorum, aşkım. Gitsen iyi olur." Avuçlarını dairesel kitap kutusuna dayadı ve eğildi.

Onu izledim, kürek kemiklerinin gömleğinin altında nasıl hareket ettiğini hayranlıkla seyrettim; sonra gözlerim gövdesinden aşağı süzüldü ve sevimli poposuna takıldı.

"Beni süzdüğünü biliyorum." Güldü.

Yanaklarım ısındı ve labirentin içinde kendimi kaybetmeye çalışarak ters yöne doğru ilerledim. Yaklaşık bir dakika geçtikten sonra, bir geçitten geçip başka bir koridora doğru yavaşça yürürken sesim sayısız kitabın ciltleri arasında dans etti, "Gel beni bul Ollie."

Bir çıkılmaz sokağa varacağımı umarak önümde ilerlemeye devam ettim ama öyle olmadı. Her aı, her koridor beni öncekinden daha fazla döndürüyordu ve on gün sonra

Dakikalar geçti, kendimi romantizm bölümünde buldum, raftan kitapları koparıyor ve kapaklarını inceliyordum.

Her kapak pek çok açıdan birbirine benziyordu. Ya el ele tutuşan, ya sarılan ya da öpüşen bir erkek ve kadın, hepsi birbirlerine karşı sevgi gösterisinde bulunuyordu ama hepsi yalandı. Gözlerinde ya da gülümsemelerinde göremedim çünkü hiçbir gerçek değildi. Bana sorarsanız, yanlış reklam. Kitap kapakları sadece başlığı, yazarı ve kısa açıklamayı göstermelidir. Bir kitabı kapağına göre yargılamamak gerektiğini söylerler, ama herkes hep öyle yapmıştır.

Bir çift el kollarımın yüzeyine dokundu ve arkamda Ollie'nin bedeninin sıcaklığı beni gülümsetti. "Görünüşe göre sana bir soru sorma hakkım var." Nefesi boynumu ısıttı.

Parmak uçları benimkileri bulana kadar kollarımda gezindi. Tek ses kulaklarımdaki kalp atışlarıydı ve bedenimin onun içine gömülmesini engellemek için mücadele ettim.

Ollie de aynı gücü hissetmiş olmalıydı çünkü aramızdaki mesafeyi açan o oldu ve bedenini arkamdan bedenime bastırdı. Saçlarımı omzumdan diğer tarafa doğru çekti.

"Bir soru." Zorlu nefesi saçlarıma dolanırken iki kelimeyi bir araya getirmeyi başardım.

"Bu hiç adil değil. Bilmek istediğim çok şey var." Başını kulağıma doğru eğerken parmaklarını benimkilere geçirdi. "Kahveni nasıl sevdiğini ve en sevdiğin şarkının ne olduğunu bilmek istiyorum. Seni neyin sinirlendirdiğini ve şimdiye kadar yaptığın en kötü şeyi bilmek istiyorum. En büyük korkunu ve uykunda konuşup konuşmadığını bilmek istiyorum. Çikolatayı vanilyaya tercih edip etmediğini ve *The Notebook*'u izlerken ağlayıp ağlamadığını... eğer *The Notebook*'u izlediysen ya da filmleri seviyorsan. Sizi en çok ne uçurur ve tüm acınızı ne dindirir..." Ollie derin bir nefes aldı ve aynı anda kalbim göğsümde çarpmaya başladı. "Ama bilmem gereken şey... bunu öğrenebilmem için kendini bana açmaya istekli misin?"

"Sorunuz bu mu?" Kekeledim, söylediklerinin içinde

kaybolmuştum. "Evet." Nefes verdi. "Bu benim son sorum."

Onunla yüzleşmek için döndüğünde, gözleri umut ve merakla doluydu, ama yokluğu

Gülümseme kaçınılmaz gerçeği bekliyordu. İkimiz de içimde açılacak bir şey olmadığını, boş bir kabuk olduğumu biliyorduk. Peki, tam olarak kaybedecek neyim vardı?

Ve işte orada, Birleşik Krallık'ta Guildford'un dışındaki Dolor Üniversitesi'nin labirent gibi kütüphanesinin romantizm bölümünün ortasında, ona boş bir ruhtan başka bir şey olmadığını göstermeye karar verdim. "Seni sadece hayal kırıklığına uğratacağım."

"Bundan şüpheliyim."

"Ve ben zor biriyim," diye uyardım.

"Güzel." Ollie sırtıttı. "Daha azını beklemiyordum, Mia. Senden sadece bir duvarı yıkmanı istiyorum. Duvarı bile değil, bana bir kapı açmanı. Sadece seni tanımak istiyorum." Elimi tuttu ve üzerime bir sakinlik çöktü.

Bırakın bir kapıyı oymayı, bir duvarı yıkacak aletlerim bile yoktu. Bariyerler on yıl dayanmıştı. Sert, sağlam ve bir sebep için yerleştirilmişlerdi. Her birinin bir amacı vardı ve en başta neden orada durduklarını unutmuş olsam da, delikler açmaya başlarsam ne olacağından korkuyordum. Duvarlar arkadaşlarım olmuştu, güvendeydiler. Ama yine de başımı salladım, çünkü gözlerindeki küçük umut ışığı bir enfeksiyon gibi yayılmıştı.

"Ve açıklığa kavuşturmak gerekirse, hayır, *The Notebook*'u hiç izlemedim ve izlemeyi de düşünmüyorum."

Ollie başını geriye attı ve hırıltılı bir kahkaha labirentimizde yankılandı. Kısa sürede bayıldığım bir kahkahaydı bu.

Başlarımız yan yana ve ayaklarımız zıt yönlerde olacak şekilde yere uzanıp kitap kulesine yıldızlanmış gibi bakarken zamanın nasıl geçtiğini anlamadık. Çok renkli ciltler belirli bir düzende dağılmamıştı.

Eğer yeterince konsantre olursam, farklı şekiller seçebiliyordum. Gözlerimi kırpmadan yeterince uzun süre bakarsam, renkler sanki yavaşça hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Tek yapmam gereken gözlerimi üç saniyeliğine kapatmaktı ve onları tekrar açtığımda paletim yeni bir çift göz altında tazeleniyordu.

"Şu anda aklından ne geçiyor?" Ollie bir elini başının arkasına götürürken sordu.

Gülümsedim. "Bu odada uçuşan tüm kelimeler. Düşünmek bile çılgınca

Burada bir kütüphanede yatıyoruz ve etrafımız ilk önce insanların aklından geçen hikâyelerle çevrili. Sadece bu koridor bile tamamen ilk önce düşünülmüş ve şimdi var olan karakterlerden ve dünyalardan oluşuyor." Elimi başımızın üzerine kaldırdım ve hayretle etrafımızı işaret ettim. "Etrafımızda ölüm anları, trajediler, ilk öpücükler, son öpücükler, zayıflık anları, yakınlık ve ağlanan gözyaşları var... ve bu duyguların hiçbirini asla bilemeyeceğimi ya da anlayamayacağımı düşünmeden edemiyorum."

"Hiç ağlamadın mı?"

"Küçük bir kızken ağladığıma eminim ama nasıl bir his olduğunu hatırlamıyorum." O tavana bakarken yan dönüp yüzümü ona döndüm. "Peki ya sen?"

"Ağlayıp ağlamadığımı mı soruyorsun? Bu nasıl bir soru böyle?" diye sordu ses tonundaki komiklikle. Gözleri benimkilere kaydı ve ben ciddiyetle başımı salladım. "Gözyaşı döktüğüm bilinir, ama sadece Pazartesi ve Çarşamba günleri."

Onu şakacı bir şekilde omzundan ittim. "Ollie, gerçekçi ol. Anlat bana. Nasıl bir his?"

"Tamam, tamam. Fiziksel müdahaleye gerek yok." Ollie yan dönerek bana baktı ve başını avucunun içine aldı. "İki tür ağlama vardır," dedi ve sonra durakladı. Parmaklarını gözlerine götürürken bir kahkaha attı. "Vay canına, şimdi işler ciddileşmek üzere, değil mi?"

Kendini toparladı ve tekrar bana baktı. "Tamam, yani acıdan gelen bir tür var, fiziksel acı olması gerekmiyor çünkü o da var ve herkes aynı olduğunu söylese de öyle değil. Bu yüzden en kötüsü olan duygusal acının üzerinden geçeceğim. Tam burada başlar" -ciğerlerimi işaret etti- "ve aniden nefes alamazsınız, sanki midenize bir darbe almışsınız gibi ve buna neden olan kaynak her neyse etrafınızdaki tüm havayı çalar. Panik başlar..."

Parmakları ciğerlerimden göğsüme doğru ilerledi ve parmaklarının altındaki atışı hissedip hissetmediğini merak ettim. "Kalbinde öyle şiddetli bir sızı oluşur ki, bir saniye daha acı çekmektense yüz kez ölmeyi tercih edersin. Kalbiniz pompalanır ve bir zamanlar ait olduğu parçalar artık kayıp olduğu için çırpınırken yanmayı hissedersiniz."

Ollie parmaklarını nazikçe şakağıma bastırmadan önce saçlarımı kulağımanın arkasına götürdü. "Ve daha kötüsü olamaz diye düşündüğün anda, kafan oksijensiz ve uygun miktarda kan akışından yoksun bir şekilde çarpmaya başlıyor. Hiçbir şey ve her şey aynı anda aklından geçmiyor. Ve tam gök gürültüsü kafanızın içinde yuvarlanırken, gözlerinizin arkasında şimşek çakıyor. Elektrik, yakıcı ve serbest bırakılmak için yalvarıyor ve yapılacak en iyi şey onunla savaşmayı bırakmak. Eğer gözyaşlarını tutarsan Mia, acı kalbinde birikir ve kalbin ancak bu kadar uzun süre bağışlayıcı olabilir."

Ollie avucunu yüzümün yan tarafına dayadı. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı ağzımdan. Ona daha önce hiç böyle hissedip hissetmediğini sormak istedim ama her şeyi bu kadar canlı hatırladığına göre hissetmişti. O kadar canlı ki, bu tür bir duygusal acıyı bir kez yaşamış olamazdı. Uzun boylu ve güçlü adamı kaç kez parçalara ayrılmıştı da aynı eziyeti tekrar yaşamak için tekrar bir araya getirilmişti? Bunu öğrenecek kadar umursadım mı?

"Güzel olan, bunun gerçekleştiğinin farkına bile varmadığınız zamandır," diye devam etti. "Onunla savaşmıyorsunuz çünkü ruhunuz sonunda olanlarla barışıyor ve işte o zaman anlıyorsunuz..."

"Neyi biliyor musun?" Onun her güzel sözüne tutunurken ağzımdan kaçırdım.

Ollie sırtıttı. "O kadar güçlü bir şey hissettin ki, artık onsuz yapamıyorsun."

Sabahın geri kalanını kütüphanede konuşarak ve oynayarak geçirdik, ateşimiz içinde sıkışıp kaldık. Tarih bölümünde koştuk, her adımda onlarca yıllık savaşları, mücadeleleri ve uğruna savaşılan özgürlükleri geçtik. Ollie çocuk bölümünde beni yakaladı ve omzunda suç ve gerilim kitaplarına doğru taşıdı. Ben gizemde onun elinden kurtuldum, ama gülümsemelerimiz yavaş yavaş solarken o romantizmde beni yakaladı. Bir adım daha yaklaştığında aramızdaki ruh hali de türle birlikte değişti; ayaklarımız hain sularda yürüyor, kalplerimiz ateşle oynuyordu. Onu itip koşmaya başladım ve arkama baktığımda Ollie gülümseyerek bir kez daha peşimden geldi.

Öğle yemeğine kadar burada olduğumuzu bile unutmuştum.

"Bu gece uğrayacak mısın?" Ollie biz yemekhaneye varmadan önce sordu

Salon.

Alçımı havaya kaldırdım. "İstesem bile, yukarı çıkamazdım. kırık bir el ile havalandırma."

"Bu doğru. Peki söyle bana... neden duvarı yumrukladın?"

"Çünkü beni öptün," dedim omuz silkerek.

Boğazından bir kıkırtı kaçarken burnunun köprüsüne uzandı. "Pardon, sen" -hem adımlarını hem de cümlesini durdurup iki büklüm oldu ve bir kahkaha daha attı; kendini toparladığında derin bir nefes alıp yüzünü düzeltti- "seni öptüm diye duvarı mı yumrukladın?"

"Hiç komik değil, orospu çocuğu canımı yaktı..."

Ollie ellerini birbirine vururken başını arkaya attı. "Canın yandığı için gülmüyorum, ama bunu o kadar soğukkanlılıkla söyledin ki... kahretsin..." Bir nefes verdi ve kolunu bana dolayarak beni yanına çekerken gülümsemesi soldu. Yeşil gözleri sanki kafasında bir ampul patlamış gibi değişti ve adımlarını yavaşlattı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Ne?"

Ollie'nin dudağı köşede yukarı kalktı. "Göreceksin."

On Birinci Bölüm

*"Aynı anda hem karanlık tarafını susturacak
hem de ruhunun renklerini ateşe verecek birine
layık bir canavar ve başyapıt."*

-Oliver Masters

Pazar sabahı, sağanak yağmur pencereme vururken gürültülü bir fırtına beni uyandırdı. Yağmur, karanlık gökyüzünde en rahatlatıcı tempoda Dolor'un üzerinde şarkısını söylüyordu. Kampüsü çevreleyen tuğla duvarın yanından geçip tepelere baktığımda gri gökyüzünden başka bir şey görünmüyordu. Günün geri kalanında havanın düzeleceğine dair hiçbir işaret yoktu. Güneş güne ara vermeyi planlıyor, yağmurun bu şehirde her zaman yaptığı gibi parlamasına izin veriyordu.

Alçım ile başlı başına bir antrenmana dönüşen sabah duşumun ardından rahat gri eşofman altımı ve beyaz tişörtümü giydim, dişlerimi fırçaladım ve o günlerden biri olduğu için saçlarımı başımın üzerinde özensiz bir şekilde topladım. Rain'in günüydü.

Yemekhaneye vardığımda Zeke yemeğini bitirmişti ve Jake'in tüm ekibi ortalıkta yoktu. Dün gece çok eğlenmiş ve sabaha kadar bir rüyanın içinde kendilerini kaybetmiş olmalılar.

Zeke'in karşısındaki koltuğuma oturup kapüşonumu başıma çektim. Ne zaman Yağmur'un günü olsa, bina on derece düşüyordu.

"Günaydın, Zeke."

Zeke'in vahşi gözleri tabağını karıştırmadan önce etrafta geziniyordu. Tabandan tavana kadar uzanan büyük pencereler yemekhanenin bir tarafını kaplıyordu.

Yağmur gürültülü bir davul gibi çalarken masaya sertçe vurdu. Zeke çatalını tutarken elleri titriyordu.

"Sorun yok. Güvendesin."

Onu rahatlatmaya çalışmam pek işe yaramadı, ben de dikkatimi tekrar yemeğime verdim. "Dün bir kruvasan yedim, bu boktan daha iyi olduğu kesin," diye mırıldandım yumurtaları karıştırırken. Bir lokma aldım ve açlıktan ölmek üzereyken zorla mideye indirdim ama her şey hiç yoktan iyiydi. İngilizlerin baharatlara inanmadığını düşünmeye başlamıştım çünkü buradaki yemekler fazlasıyla yavandı - muhtemelen İngiltere'deki herkesin zayıf, Amerika'daki herkesin kilolu olmasının nedeni de buydu.

"Dün Ollie ve ben kütüphaneye gittik. Sen gittin mi?"

Zeke, kahverengi gözlerindeki panikle gök gürültüsünün altında irkildi. Onunla konuşmaya devam edersem, belki bu onun aklını fırtınadan uzaklaştırabilirdi. "Bu bir labirent gibi. Orada kaybolabilirsin. Her yerde kitaplar, yerde tavana kadar üst üste yığılmış. İnanılmazdı." Zeke'e dönüp bakmadan önce yaptığım kelime oyununa kıkırdadım. "Oh, hadi ama. Bu komikti."

Şimşek çakarken yakınlarda gök gürültüsü patladı ve yemekhane tamamen karanlığa gömüldü. Zeke bir çılgılık attı ve ben de hiç düşünmeden onun yanına koştum. Yanına çömeldim, ne yapacağımdan emin değildim - ona dokunmak için uzanmalı mıydım, yoksa konuşmalı mıydım? Hava karanlıktı ve yüzünü zar zor seçebiliyordum.

"Her şey yolunda. Nefes al, Zeke, sadece nefes al. Benim. Mia. Hiçbir şeyin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim," dedim çılgınlıklarının üzerine.

Ben onunla konuşmaya devam ederken Zeke'in çılgılığı kesildi ve ışıkların tekrar yanmasını ya da jeneratörlerin devreye girmesini beklemeye başladı.

Karanlıkta yaklaşık iki dakika kaldıktan sonra, dahili telefonda bir anons yapıldığında ışıklar yavaşça yandı. *"Ben Dekan Lynch. Lütfen fırtına geçene kadar yatakhanelerinize geri dönün. Tekrar ediyorum, yatakhanelerinize dönün ve bir sonraki talimata kadar bekleyin."*

"Tamam Zeke, seni odana geri götüreceğim ama bana nerede olduğunu göstermelisin." Sandalyeden kalkmasına yardım ettim. Zeke'in söylediklerine göre

fiziğine bakılırsa on altı yaşından büyük olamazdı.

O önden giderken ve insanlar koridorlarda yanımızdan itişip kakışırken birbirimize yakın yürüdük. Kapılar açılıp kapanıyor, belirli oda numaralarındaki parti davetiyeleri havaya savruluyor, gülüşmeler ve hakaretler koridorlarda kol geziyordu. Zeke zaman zaman duraklıyor ve olduğu yerde donup kalıyordu.

Zeke'in odası benimkiyle aynı büyüklükteydi ama küçük alana sığdırılmış mobilyalarla daha küçük görünüyordu. Duvarları dolguyla kaplıydı ve benim masamın bulunduğu duvara dayalı bir şifonyerin üzerinde bir televizyon ve DVD oynatıcı duruyordu. Köşede küçük bir masa ve bir kişilik sandalye vardı. Masanın yanında mini bir buzdolabı vardı. "Burayı çok güzel yapmışsın, Zeke."

Zeke doğruca yatağına gitti ve ben veda edip kapısını arkamdan kapatmadan önce bir topun içine kıvrıldı.

Yataktaneme ulaştığımda kapımın altından bir not daha geçtiğini gördüm. "*Kahvaltı odamda, kapıyı iki kez çal -O.*" yazıyordu. Bir gülümseme oluştu ve her seferinde onun adına gülümsemek daha da kolaylaştı. Bu gülümseme diğerlerinden farklıydı. Taklit etmek zorunda olduğum türden bir gülümseme değildi, ki bu benim her zamanki gülümsememdi. Bu gülümseme, birinin korkunç bir şaka yaptığı zamanki gibi baskı altında değildi. Bu gülümseme, insanların "Gülümse Mia. Her şey daha kötü olabilirdi." Hayır, bu Ollie'nin gülümsemesiydi; alışılmış, kendine özgü ve kolay.

Ollie'nin evine kadar dört oda yürüdüm ve söylendiği gibi kapıyı iki kez çaldım.

"Kim var orada?"

"Mia."

"Mia kim?" Ollie kapının diğer tarafından eğlenerek sordu.

Başımı sallayarak Ollie gülümsemem gözlerime ulaştı. "Mia, içeri geldin mi?"

Kapı açıldı ve yarı uykulu Ollie tembel bir gülümsemeye diğer tarafta durdu. Bu onun "Mia gülümsemesi" miydi, yoksa böyle bir gülümsemesi var mıydı diye düşünmeden edemedim. Saçları dağınıktı ve bol siyah bir tişörtle eşofman giymişti.

"Tak-tak şakaların üzerinde çalışmamız gerekecek, aşkım." Onun

Sağlam elime uzanıp beni kendine çekerken iki zümrüt gözü parlıyordu.

Odası hiç görmediğim kadar temizdi. Yatağının üzerinde yastıklar - gerçek *yastıklar*- ve battaniyeler vardı. "Dün gece parti vermedin mi?"

"Evet, ama herkesi erkenden dışarı attım. Al, kruvasanını getirdim," dedi Ollie, bana bir poşet uzatarak, "ama kahve getiremedim. O sadece Cumartesi günleri var."

Hiç vakit kaybetmeden çörek için çantaya uzandım ve dişlerimi ihtişamına batırdım. "İnanılmazsın," diye mırıldandım ağız dolusu yerken.

Ollie yatağın üzerine tırmandı ve duvara dayalı yastık yığınının içinde eridi. "Bugün için ne planlıyorsun?" diye sordu, ben şiltenin üzerine, onun yanına düşerken.

"Tecrit altındayız, o yüzden sanırım hiçbir şey yok. Şu anda yataktan olmam gerekiyordu."

"Hayır, sen iyisin. Stanley fırtına yüzünden güvenlik kontrolü yapmayacak."

Çöreklerimi bitirdikten sonra, içimden fevri inlemeler yükselirken parmaklarımdaki sırları emdim. Ben her parmağımın tadını çıkarırken Ollie'nin gözleri parlıyordu. "Yemek yerken hep inler misin? Çünkü beni tahrik ediyorsun."

Omzuna şakacı bir dirsek attım ve yaralanmış gibi davranarak geriye düştü.

"Yemek yerken seks sırasında çıkardığımdan daha fazla ses çıkardığımı söylerler, yani evet... yemek güzel olduğu sürece elimde değil."

"Hoşuma gitti," diye fısıldadı ve rüzgâr pencereye vururken bir gök gürültüsü sesi daha odada yankılandı, "ama seks hayatın hakkında bir şey duymak istemiyorum."

"Kıskanç mı?"

Ollie başını salladı. "Crestfallen."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Berbat" -kollarını belime doladı ve beni arkaya doğru sürükledi.

"cesareti kırılmış" taşındı ve saç gelen benim boyun

- "Ezilmiş"- burnunu kulağımın altındaki deride gezdirdi- "Devam edeyim mi Mia?"

Tek düşünebildiğim üzerimdeki elleri ve boynumdaki nefesiydi.

Evet, devam et Ollie.

"Anlıyorum."

Aptal, aptal ağzım.

Ollie beni tuttuğu yerden bıraktı ve arkamda sırt üstü yattı. Üzerine çıkmamak için bütün gücümü harcadım. "Peki, kendimizi nasıl oyalayacağız?" Aklından neler geçtiğini merak ederek sordum ama sonra Jake ve Alicia'nın söylediklerini hatırladım. Onların sözleri tekrar tekrar aklıma geldi. *"Ollie boş işlerle uğraşmaz. O öyle biri değil."*

Ollie yan döndü ve başını elinin içine aldı. "Tamam, sen bir şey söylemeden önce-"

Yüzümü ona dönerek yan yattım. "Bu cümlenin başlangıcı beni neden korkutuyor?"

"Başka bir şey söylemeden önce ..." Ollie yastığının altına uzandı. "Bana açılmaya, bir duvarı yıkmaya istekli olduğunu söylemiştin..."

Parmağımı havaya kaldırarak "Kapıyı kes," diye düzelttim. "Şansınızı zorlamayın, Ustalar."

Ollie güldü. "Pekala, 'bir kapı kes.'" Bir kitap çıkardı ve uzattı.

Başımın üstünde sallandırdım. *"The Notebook?"* Film bir kitaptan mı uyarlanmıştı?" İçimden bir inilti çıktı ve kitabı geri uzattım. "Hayır, ben okumam."

"Öncelikle, sana kitap okuyacağım... ve ikincisi, seni yemekhanede elinde *Bülbülü Öldürmek* kitabıyla gördüm. Benim gibi erkeklerin ilgisini çekmek için mi okuyormuş gibi yapıyorsun?"

"Dr. Conway'ın verdiği bir görevdi. Ben zevk için okumam." "O zaman iyi ki okuyan sen olmayacaksın." Arkasına yaslandı

Yastığa yaslandı ve kitabı açtı, sonra kaşlarının arasında bir kırıksıklıkla bana baktı. "Bir şeyler eksik," diye mırıldandı ve kolunu altımdan geçirerek beni yanına çekti. Yüzüm boynuna doğru düştü.

kıkırdama kaçtı. "Ah, çok daha iyi. Şimdi sessiz ol Mia. Okumam gerek." Ollie başımın tepesini öperken, ben de onun yanında eridim.

Teşekkür bölümünü geçip "Mucize" başlıklı ilk bölüme geçti. İlk cümle dudaklarından döküldüğü anda dikkatimi kitabın içindeki siyah mürekkepten ona kaydırardım, gözleri sayfa boyunca dans edip bir uçtan diğerine geçerken dudaklarının hareket edişini izledim. Bir eliyle parmaklarını hafifçe saçlarımda gezdirirken ve diğer eliyle yıpranmış kitabı tutarken melek gibi sesi sabit kaldı. Ollie büyüleyiciydi ve bir saniyeliğine bile kafamı çevirirsem bir ritmi kaçıracağımdan korkuyordum; dudaklarından dökülecek bir kelimeyi kaçırıacaktım ve kendini kitaba kaptırırken kalın kirpiklerinin kırpışını kaçırıacaktım.

Yazarın yarattığı dünya. *Kesinlikle nefes kesici.*

Saatlerce öylece kaldık, o okuyordu ve ben onun her kelimesini, dilinden dökülen her heceyi dinliyordum. Nicholas Sparks'ın sözleriyle büyülenmiştim ama bunun tek nedeni onun zarafet dolu sesiyle söylenmiş olmalarıydı. Hikayeye hayat veren sadece Ollie'nin aksanı değildi; her kelimeyi yavaş bir zarafetle telaffuz etme şekliydi.

Soğuk ayaklarımı bacaklarının arasına gömdüm, sıcaklığını arzuluyordum ve Ollie sayfaya dönmeden önce dudaklarını başımın yanına bastırmak için bir an durakladı. Yağmur bir ara hızlandı, sonra kendi kendine cama vururken yavaş yavaş azaldı. Göz kapaklarım ağırlaştı ve onlara karşı savaştım ama sonunda Ollie'nin şiirsel sesi beni alt etti.

Dahili telefondan Dean Lynch beni uyandırdı ve gözlerim açıldığında Ollie'nin göğsünün, üzerine yayılmış açık kitapla birlikte yavaşça inip kalktığını gördüm. Yüzünü görmek için başımı göğsünden kaldırdım, ağzını hafifçe aralamış sessizce uyuyordu ve kendi kendime gülümsedim.

Bir parçam onun yanında kalıp zaman yokmuş gibi davranmak istiyordu ama mantıklı tarafım bu ana sonsuza kadar tutunamayacağımı biliyordu. Onu rahatsız etmediğimden emin olarak dikkatlice yanından ayrıldım.

Ollie'nin eli hemen kolumu kavradı ve gözlerini açmadan beni tekrar üstüne çekti. Yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüm ve

kıkırdadı.

"Bu anı biraz daha yaşamama izin ver," diye fısıldadı.

Tenini içime çektiğimde, hindistan cevizi ve sandal ağacı karışımı zayıf bir deniz meltemi yarattı. Yan tarafına döndüğünde, açık kitap aramıza düştü ve kolları bana sıkıca sarıldı. "Uykunda konuşmadığını söylemek yanlış olmaz." Gözleri hâlâ kapalıydı. Onları açarsa, dışarıdaki yağmur gibi gerçeklik kontrolünün üzerimize yağma ihtimali vardı.

Ama sadece gözlerini açarsa.

"Bu rahatlatıcı." *Güçlü kal Ollie, ikimizin de iyiliği için.*

Ollie gözlerini açtı, kitabı katladı ve yastığının altına sıkıştırdı.

"Hayatımın en iyi uykusu," diye itiraf etti ve saçlarımı yüzümden çekti.

Onun

Elini yanağımda gezdirdi ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Şu anda seni öpmeyi ne kadar çok istediğime dair en ufak bir fikrin bile yok ama bencil olmamaya çalışıyorum... senin iyiliğin için." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

İkimiz için de işkenceydi. Bunu yüzünde görebiliyordum, bana aşık olduğunu. Yansımam onun yeşil gözlerine bakıyordu ve bir anlığına kendimi onun beni gördüğü gibi gördüm ve çok güzeldim. Onu uyarmıştım. Öpüşmeden önce ona bana aşık olmamasını söylemiştim ama görünen o ki kalbin kendi aklı vardı ve bu tür şeyleri kontrol edemezsiniz.

Ve şimdi kontrolsüz olan bendim.

Dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım ve Ollie keskin bir nefes aldı.

"Mia..." Gözlerini kapattı ve sanki çok fazlaymış gibi başını yavaşça salladı.

"O anın olması gerektiği gibi olmasına izin veriyorum. Bana her ne yapıyorsan, bunu durduramam." Konuşurken dudaklarımı onun yumuşak dudaklarına değdirdim ama bu ona olan ihtiyacımı karşılamıyordu. "Seninle geçirdiğim zamanın çoğu ya bir iç çatışmayla savaşmakla ya da bana neler olduğunu anlamaya çalışmakla geçiyor. Ben böyle konuşmam bile, Ollie. Bunu sana neden anlatıyorum ki? Bana ne yaptın sen?" Hayal kırıklığıma rağmen gülümsedim.

Nefes alıp verirken alnını benimkine bastırdı. Nefesindeki ferahlatıcı nane kollarımı titretti. "Ben tamamen

Şaşkına döndüm. Şu anda söyleyecek sözüm yok. *Bana yaptığınız şey bu.*"

Boyun eğerek hain dudaklarım Ollie'ninkilerle çarpıştı ve vücudumun geri kalanı bana ihanet etti. Sadakatsiz nefesim onun nefesi olurken, sadakatsiz elim saçlarındaydı. Her parçam beni terk etmişti ve bu konuda hiçbir şey yapamazdım. Ben ona aittim.

Dudakları korkunç bir istekle aralandı ve sıcak dili benimkine değdiği anda bir inilti aramızda kendini serbest bıraktı. Ondan mı yoksa kendimden mi geldiğini bilmiyordum ama umurumda değildi. Sıcak elleri yanlarımdaki çıplak tenimi bulup beni birden fazla şekilde ısıtırken dünkü alevler çılgınca yükseldi.

Ollie geri çekildi ve dudaklarını ıslattı. "Umarım... hayır, şu anda benimle oynamaman için *dua* ediyorum," dedi nefes nefese. "Mia, benimle taşak geçmediğini söyle."

Başımı sallayarak ne dediğini anlayamadım. İşte buradaydım, dakikalar önce aklımdan geçenleri, hiç kimseye itiraf etmediğim kadar çok şeyi ona anlatıyordum. "Ne söylememi istediğini bilmiyorum." Yüzünde yazılı olan soruyu aradım. "Gözlerimin içine bak ve seninle oynayıp oynamadığımı söyle Ollie." Dürüst olmak gerekirse, ne bulacağını bilmiyordum. Muhtemelen gerçeği mi?

Ollie elini yüzüme koydu ve gözlerimin içine bakmak için saçlarımı oynattı. Nefesimi tutmuş, ne olacağını bekliyordum. Orada hiçbir şey yoktu. Olamazdı da. Ama yeşil gözleri benimkilere bakınca, şüphesi kayboldu.

Dudakları bir kez daha teslim oldu ve bu sefer ikimiz de kendimizi tutamadık. Beni üstüne çekti ve dudakları dudaklarımda olmadan geçen dakikalar arasında eşofmanımı çıkardım. Tadı, kokusu, sıcaklığı, hepsi beni sarhoş etmişti.

Ollie'nin ağzı yavaşça benimkinin üzerinde geziniyor, en ince ayrıntılarımın bile tadını çıkarıyordu. Telaşsız, bizi bir sanat eseri gibi takdir ediyordu. Uzun parmakları kalçalarımı kavradı ve boynunu ve kulağının arkasını nazikçe emerken parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

"Mia, yapamayız," diye nefes aldı Ollie.

Burnum boynunun uzunluğunu sıyırdı. "Ne yapamayız?"

Beni sırtüstü çevirdi, böylece şimdi üstümdeydi ve bacaklarımın arasına yerleşti. "Daha ileri gidemeyiz" derken sert uyarılmışlığı içime bastırıyordu.

"Vücudun aksini söylüyor..."

Bir an için başını öne eğdi ve gözleri benimkilere döndüğünde gülümserken yanakları kızardı. "Senin yanındayken, vücudum kendi aklına sahip olma eğiliminde."

"O zaman sorun ne?"

Ollie başparmağıyla alnımı okşarken derin bir nefes aldı. "Sorun şu ki, ben sadece bir erkek değilim, sen de sadece bir kız değilsin, bu yüzden yapmamız gereken son şey bu şekilde davranmak."

"Hâlâ takip etmiyorum." O sadece bir erkek değildi. Beni kimsenin görmediği bir şekilde görebilecek bir adamdı. Ama ben sadece bir kızdım ve aniden ona ihtiyacı olan şeyi asla olamayacağımı ya da veremeyeceğimi fark ettim.

"Her ne kadar bedenlerimiz aynı fikirde olmasa da, hazır değiliz." Ollie yanıma düştü ve sıcaklığının yerini bir ürperti aldı. "Ben hızlı bir sevişme değilim Mia. Ya benimle birlikte olursun ya da olmazsın ve buna hazır değilsin ve bu okulun bize yapabileceklerine de hazır değilsin."

Reddedildi.

Odaya baktığımda gizli bir kamera olduğuna ikna olmuşum. Hiç kimse beni seks için geri çevirmemişti. Ollie "tamamen" derken neyi kastediyordu? "Bu okulun bize yapabilecekleri" derken neyi kastediyordu? Onu eğlendirmek yerine eşofmanımı buldum ve dikiş yerlerinden yavaş yavaş ayrılırken başımın üzerine çektim. Tanrı aşkına bana ne yapıyordu?

Ollie pantolonunu düzeltmeden önce elini yüzünde gezdirdi. "Konuş benimle. Neyin var?"

"Yok bir şey, ben iyiyim." Ona doğru eğildim ve dudaklarımı alnına bastırdım. Ve aniden, gözlerimin arkasındaki yakıcı elektrikten bahsettiğini anladım. Şimşek çaktı ama ben onu uzaklaştırdım.

Ollie'nin yanındayken kendimi hiç kendim gibi hissetmiyordum. Beni zayıf, korunmasız ve savunmasız yapıyordu; benim için iyi değildi ve tüm bunların nedeni

Onu lanet olası bir kapıdan dışarı atacaktım. Tehlikeliydi.

Ve işte buradaydım, bir enayi gibi alnından öpüyordum.

Ellerim kapı kolunun üzerinde hareketsiz kaldı ve kapıyı açmadan önce son bir kez dönüp Ollie'nin ellerini yüzünde ve saçlarında gezdirdiğini gördüm ve başımı sallayıp oradan ayrıldım.

Yemekhane o akşam her zamankinden daha kalabalıktı ve bunun nedeninin öğle yemeğini atlayanların sadece Ollie ve ben olmadığımızı düşündüm. Fırtına Dolor'un etrafında dönmüştü ve en kötüsü ikinci kez geri gelmişti. Zeke koltuğu kavrayıp başını sağa sola sallarken parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti. Yanımızdaki pencereye vuran yağmurun altında onunla konuşmaya çalıştım. Masaları değiştirmeyi teklif ettikten sonra başını şiddetle sallayınca bu onu daha da kızdırmışa benziyordu.

"Zeke, sorun yok. Sana dokunamaz," diye onu temin ettim ama bir şimşek çakmasıyla yakındaki bir ağacın dalı pencereye çarptı ve Zeke'nin sandalyesinden düşüp bitişikteki duvara doğru koşmasına neden oldu. Kulakları tırmalayan bir çığlık attı ve ben de sandalyemden kalkıp masanın etrafından koşarak yanına oturdum.

Başını göğsüme yaslayarak kıvrıcık kahverengi saçlarını okşadım ve çığlığı kesildi ama kollarımda titremeye devam etti. Bana ne olduğunu ya da neden onu rahatlatma ihtiyacı hissettiğimi bilmiyordum ama Zeke bana birini hatırlatıyordu ve içimde onu koruma dürtüsü vardı.

Parmaklarım başının üstündeki terli saçlarında gezinirken tanıdık bir melodi mırıldandım ve onu sıkıca kavradım. Birçok göz bize bakıyordu ve tek ses gök gürültüsünün bas sesiydi. Jake ve Alicia'nın çeneleri çiğnemenin ortasında gevşedi, Bria sinir bozucu siyah bir kaşını kaldırdı ve Ollie yeşil gözlerini dehşetle kapatarak çatalını bıraktı ama ben onların yargılarını görmezden geldim ve Zeke'in içindeki fırtınayı dindirmeye devam ettim, o kollarımda yavaşça gevşerken bir melodi mırıldandım.

Uğultu ve elimin alnına değmesi çok tanıdıktı. Çok uzun zamandır kilitli olan bir kapı açıldı ve annemle ilgili anılarım canlandı. Bunu bana yapardı.

Gecenin bir yarısı, annem beni gece teröründen uyandırırđı. Beni göğsüne bastırır, yüzüme yapışan terli saç tellerini silerken *"Hepsi benim hatam, çok üzgünüm"* gibi şeyler fısıldar, sonra da mırıldanarak beni rahatlatırđı. Parfüme batırılmış bir sigara gibi kokuyordu ve ben bunu rahatlatıcı buluyordum çünkü bu annemin kokusuydu.

Anılar içimden geçerken ellerim titredi ve mırıldanmalarım artık yatıştırıcı değil, kırıcıydı. Ve sanki Zeke'in dehşetini içime çekmişim gibi sıcak bir panik beni tüketti. Üzerime bir öfke sisi çöktü ve Zeke'den uzaklaştım. Destek için arkamdaki duvarı kullanarak tökezleyerek ayağa kalktım. Bütün gözler Zeke ve benim üzerimdeydi.

Dişlerimi sıktım, avuçlarım terledi ve bir sonraki adımın ne olacağı konusunda panik içinde yemekhaneden dışarı fırladım. Annemin kokusunun, sesinin, elinin dokunuşunun anıları eski bir yarayı deşiyor, ortak tuvalete doğru attığım her uzun adımda daha derin ve daha geniş bir yara açıyordu.

Göğsüm kabarıırken lavabonun kenarını kavradım ve bir çözüm için yalvardım. Aynadaki kız gözlerimin önünde parçalandı ve ondan nefret ettim. Zayıf ve kırılmıştı. Onu annesinin anılarıyla birlikte kilitledim ve aniden karşıma çıktı, gözlerinde gerçekte bana bakıyordu ve söyleyeceklerine direnerek başımı salladım.

Bir çığlık atarken boğazım yandı ve alçım kızın gözlerinin arasına çarparak onu parçaladı ve etrafıma cam parçaları saçtı. Lavabodaki sepet banyo boyunca uçarak duvara çarptı, deneme boyundaki şişeler fayanslara döküldü. Banyonun kapısı açıldığında saçlarımı tuttum.

Ollie geniş ve endişeli gözlerle kapı çerçevesinin altında durakladı. Ben banyoda volta atarken alçım ciğerlerimin üzerinde duruyordu, nefes nefese kalmıştım. Ollie bir adım öne çıktı.

"Benden uzak dur!" diye bağırdım. Sesim çatladı ama onun önünde kırılan tek şey sesim değildi.

"Hayır," dedi sakince ve avuçlarını havaya kaldırarak bana doğru bir adım daha attı.

Bir perdeyi çubuğundan kopardım ve tehdit olarak ona doğru fırlattım. Ollie irkilmedi.

Sadece kırmızı gördüm. Daha önce hiç hissetmemiş olsam da şimdi tek yaptığım buydu. Hissediyordum ve canım acıyordu. Gitmesini istedim. Yapabileceğim tek şey kendime zarar vermektir. Göğsümdeki ve ciğerlerimdeki acıyı alıp başka bir yere aktarmak. Farklı bir acıya odaklanmak. Sol elimi başka bir aynaya fırlattım, cam beni kesti ama fiziksel acıya karşı hissizleşmiştim. İşe yaramadı. Hiçbir şey işe yaramazdı. Hatıralar hala içimi kemiriyordu, gece korkuları, ...

Hatırlayamadım.

Hatırlayacak kadar geriye gidemedim.

"Mia," diye fısıldadı Ollie, bana hâlâ orada olduğunu ve gözlerinin önünde kendimi yok edişimi izlediğini hatırlatarak.

"Benden uzak dur, Ollie!"

Ollie beyaz perdenin ve kırık camın üzerinden geçti. "Hayır, Mia."

Ona doğru atıldım ve kollarını benimkilere doladı ve beni duş kabininin içine çekerek göğsüne yasladı. Boğuşma sırasında duşu açtı ve ben kollarında çırpınırken soğuk su bizi ıslattı. "Acıyor," diye bağırdım ama gözyaşı dökmedim. Kollarımı göğsümde sıkıca tuttu ve beni duş başlığının ısırın soğuşu altında yere sürüklemeyen önce sırtı fayansa çarptı. Onun demir atmış tutuşunda solup giderken geçmişimden kurtulmak için yalvardım. "Durdur şunu!"

Çıglıklarım dişlerimin takırtısına dönüştü.

Sıcak öfkem soğuk ısırığıyla boğuldu ve Ollie'nin sıkı tutuşu ikimiz için de devam ederken vücutlarımız sırsıklam giysilerimizin altında kuvvetle sarsıldı.

On İkinci Bölüm

*"Kaçınılmaz gerçek şu ki, kaderimizde bu var.
Direnişiniz ne olursa olsun, kalplerimiz acımasızdır.
Her sürüklendiğimizde, kaçınılmaz gerçekte
tekrar tekrar çarpışacağız:
Sen ve ben birbirimize aitiz."*

-Oliver Masters

TEK BAŞINA HAPSEDİLMEK Dekan Lynch'in tehdit ettiği kadar kötü değildi. Kırk sekiz saat boyunca Dr. Kippler'la bir sınıfta kalmayı ceza olarak kullanmalıydı. Yalnızlık umurumda değildi. Bunu tercih ederdim.

Sonuç olarak, hücrede geçirdiğim iki gün daha çok bir tatil gibiydi. Bir güvenlik görevlisi bana kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği getirdi. Uzun boylu, sıska, esmer adam kapımın önünden her geçişinde onunla konuşmaya çalıştım, özellikle de onu tak tak şakalarımın karşı tarafındaki kişi olarak kullandım ama o bunu hiç de komik bulmadı.

Odaya kapatılmak, açılan yarayı sadece geçici olarak onardı ve yarayı dikmeyi ve öfke nöbetlerimi yatıştırmayı başarsam da, anının hayaleti hala varlığını sürdürüyordu.

Gece korkularım hakkında düşünmeyeli on yıldan fazla olmuştu. Neden başladığımı ya da annemin neden bunun kendi hatası olduğunu düşündüğünü hatırlayamıyordum ama artık parçaları bir araya getirmeyi umursamıyordum. Felç geri geldi, duvarlar güçlü ve sağlam bir şekilde yeniden inşa edildi ve hücre hapsi tekrar normal benliğim gibi hissetmek için ihtiyacım olan şeydi. Dr.

Conway olanlar hakkında konuşmam için beni zorlamaya çalıştı ama ortada konuşulacak bir şey yoktu.

Her şey çok çabuk olmuştu. Stanley beni kollarından çekerken Ollie banyoyu mahvedenin kendisi olduğu konusunda ısrar etmişti. Ollie'ye yönelik tehditler fayanslı duvarlardan sekerken diğer güvenlik görevlileri onu kontrol etmek için çağırılmıştı. Ben ellerim arkamda, kapının yanındaki duvara yaslanmış titrerken ağızlarından çıkan kurşunlar her yöne doğru ateşlenmişti. Tehditlerini anlayamıyordum ama Stanley beni götürürken kavgacı Ollie'yi gözlerindeki yenilgiyle durmaya zorlamak için yeterliydi.

Çarşamba günü normal programıma döndüğümde Ollie benimle konuşmak için birçok kez girişimde bulunmuştu, ancak son iki gündeki tatilim için teşekkür ettikten sonra onu başından savmışım. Ollie'yle geçirdiğim hafta sonu olmasaydı, aklım bu kadar karışık olmazdı. Zeke'in yanına gidecek kadar umursamazdım, bu da annemi hatırlamama neden oldu. Fiziksel ve zihinsel olarak yüzleşmeye hazır olmadığım bir anı. Olanlar için Zeke'i suçlayamazdım; o ne yaptığını bilmiyordu ama Ollie kesinlikle biliyordu.

Ollie ne yaptığını çok iyi biliyordu. Ama ben her şeyle barıştım.

Mia'ya dönmüştüm.

Birçok kişi benim rahatsızlığımı depresyon ya da anksiyete ile karıştırdı, ancak bu çok farklıydı. Depresyonda olmak için umutsuzluk ya da üzüntü hissetmeniz gerekirdi. Ben ne hiçbir şey ne de kara bir delik hissediyordum. Boşluğa doğru düşmeye devam ederken savunmalarım beni çevreledi. Ollie'nin oyduğum kapısı beni bir kaçış kapısı olduğuna inandırmıştı ve bir parçam onun kapısına sürüklenmiş ve bir parmağımla tutunmuştu. Tutunmanın bana verdiği acıyı hissetmişim. Kalbimde başlamıştı. Kırmızı renk yavaş yavaş içten dışa doğru siyah karanlığın yerini almıştı. Göğsümdeki yanma, titreyen bir düzine mum, damarlarımdan damlayan balmumu ve en başta neden her şeyi kapattığımı hatırlamışım. Çıkıntıdan atlamadan önce bu duvarları yavaşça yeniden inşa etmek kırk sekiz saatimi almıştı.

Şimdi, yeni çitlerimin çevrelediği delikten bir kez daha huzur içinde düşünüyordum.

Grup terapisine erken geldim ve yerimi buldum. Diğerleri büyük, kullanışsız odanın çift kapısından içeri süzülürken, ben dikkatimi alçıma verdim, bir Sharpie kullanarak kafama takılan bir melodinin beyaz bandajları üzerine müzik notaları karaladım - tam şu anda kulaklıklarım için yapacağım şeyler. Müzik her zaman sohbetten kaçmak için bahanem, rahatsız edici bir durumdan kaçmak için nedenim olmuştu. Kulaklığımı kulağıma takardım ve herkes beni yalnız bırakırdı. *Ta-da. Sihir.*

Birisi boğazını temizledi.

Alçımdan başımı kaldırdığımda Arty'nin geniş beyaz gözbebeklerinin bana doğru baktığını gördüm. Sharpie'yi kapattıktan sonra parmaklarımın arasında döndürdüm. Ollie geçen seferki gibi karşımda oturuyordu ama farklı görünüyordu, hatta yorgun. Saçları her zamanki mükemmel dalgasında değildi, onun yerine gri bir berenin altına saklanmıştı.

Jake o anki ruh halimi anlamak için küçük bir el salladı. Sahte gülümsememi gösterdim.

Elimde bir tek o kalmıştı.

"Bugün biraz farklı bir şey yapacağız," dedi Arty, kâğıtları ve kalemleri çemberin etrafında dolaştırarak. "Her birinizden iki gerçek ve bir yalan yazmanızı istiyorum. Sırayla odanın içinde dolaşıp hangisinin yalan olduğunu tahmin edeceğiz. Ve lütfen, bunu on üç yaşından küçüklere uygun tutalım."

Boş kâğıda bakarken, Sharpie kalemimi iyi elimde -daha iyi elimde- döndürmeye devam ettim. Parmak eklemlerimin bir ucundan diğerine uzanan taze kesikler, manik dönemimden kalma yeni yara izleri bırakıyordu.

Kimin işini bitirdiğini sandalyesinde geriye yaslanıp rahatlamasından, sessizliği bozan küçük iç çekişlerinden anlayabilirdiniz. Beş dakika sonra hala tek bir mektup bile yazmamıştım.

"Tamam, zaman doldu. Ben başlayayım," dedi Arty ve elindeki kâğıda baktı. "Aslen Mısırlıyım, altı erkek ve kız kardeşim var ve çocukken astronot olmak isterdim."

Altı erkek ve kız kardeşi olduğu yalandı. Bunu söylerken ses tonunun değişmesinden, üçü arasında en sıkıcı olanın bu olmasına ve kullandığı tam sayıya kadar birçok faktör havada dalgalanan büyük bir bayrak oluşturdu.

Grup onun Mısır'dan geldiğinin yalan olduğunu söyledi ama ben sessiz kaldım.

"Aslında benim dokuz kardeşim var," dedi Arty gülümseyerek. "Tamam Isaac, seninkileri de dinleyelim ve saat yönünde devam edelim."

Isaac üç cümlesini sıralamadan önce oturduğu yerde kıpırdandı ve gerçekler ve yalanlar çemberin etrafında devam ederken, inanmayan yorumlar hemen arkasından geldi.

Sıra kendisine geldiğinde Ollie duruşunu düzeltti. Kâğıdına bakarken gözlerindeki savaş belli oluyordu. Kâğıdı avucunun içinde ufaladı ve "Öldüm ve hayata geri döndüm, bir hayattan vazgeçtim ve bir hayat kurtardım" demeden önce ön cebine soktu.

Sessizlik

. Bir

öksürük.

Sonra yorumlar geldi.

"Ollie hayatından vazgeçmedi. Kolunda sürünen kulağakaçanı bile öldürmez." Bria bir kıkırdama çıkardı. "Hatırlıyor musun, Jake? Onu yaprakla birlikte nasıl kaldırıp ağacın yanına getirdiğini?" Bir kahkaha daha.

Ollie'nin dikkati önündeki zeminde kalmıştı. Ellerini ceplerinin derinliklerine soktu. "Vazgeçmek" ifadesini kullanması geçmişiyile ilgili sadece kendisinin bildiği sessiz bir hikâyeyi anlatıyordu. "Bir hayat bile kurtarmadı," dedim o kadar alçak sesle ki beni duyan olmasına şaşırdım.

"Mia, neden böyle söylüyorsun?" Arty

sordu. "Sadece biliyorum."

Arty Ollie'ye baktı ve Ollie başını salladı. "O haklı."

Jake'in iki doğrusu ve bir yalanı, herkesin onun eşcinsel olduğunu bilmesini sağlayarak hafif kalpli kaldı.

Sıra bana geldiğinde boş kâğıdıma baktım ve zihnim benim yerime konuşurken sandalyemde arkama yaslandım. "Piyanoda her şarkıyı çalabilirim.

et yemiyorum ... ve ..." -hem *Arty hem de Ollie benden nefret edecekler-*
"Geçen Cuma Liam'la seks yaptım."

Hemen ardından nefesler ve kahkahalar geldi ve başımı boş kâğıdımdan kaldırıp elleri ceplerinden çıkıp çenesinin üzerine düşmüş olan Ollie'ye baktım. Dirseği gergin dizinin üzerinde zıplıyordu.

"On üç yaşından küçük Mia," diye hatırlattı Arty ve ben de omuzlarımı silktim. "Liam'la yatmış olmasına imkân yok. Bütün gün onunla birlikteydim," dedi sarışın-

Liam'ın masasındaki saçlı kız dedi ki.

"Onu et yerken gördüm. Piyano olmalı," diye ısrar etti Jake.

"Katılıyorum. Onun gibi bir kız piyano çalamaz," diye ekledi Bria.

Sarı saçlı kız ayağa kalktı ve odadaki piyanoyu işaret etti, yüzü kıpkırmızıydı ve gözyaşları düşmek üzereydi. "Kanıtla bunu. Orada bir piyano var ve bana bunun doğru olmadığını kanıtlamanı istiyorum."

Liam'a karşı bu kadar güçlü hisleri olduğunu bilmiyordum. Saldırımın hedefi o değildi. Bütün amacım Ollie'ye sandığı kişi olmadığını göstermekti.

"Alçılıyım," diye hatırlattım onlara kolumu havaya kaldırarak. "Sana oynayamayacağını söylemişim," diye alay etti Bria sarışına.

Hemen ayağa kalktım ve oturmadan önce piyanoya doğru yürüdüm. Hırpalanmış ellerim tuşların üzerinde hafifçe gezindi, ses çıkaracak kadar sert basmadım ama serinliğine, akışına, büyüklüğüne alışmak için yeterince dokundum. Alçıyla çalmak zor olacaktı. Başımı kaldırıp baktığımda Blondie'nin kollarını göğsünde kavuşturduğunu, Bria'nın sırttığını ve Ollie'nin gözlerinde kalan umut kırıntısını da yok etmek üzere olduğumu gördüm.

On yılı aşkın bir sürenin ardından, parmaklarım Demi Lovato'nun "Sorry not Sorry" şarkısının akustik versiyonu eşliğinde tuşların üzerinde dans ederken bekleyiş sona ermişti. Bana ne olduğunu bilmiyordum ama birden melodiyi mırıldanmaya başladım, mırıldanma bir şarkıya dönüştü ve sonra oda kükrerken nakaratı söylüyordum. Yaptığım müziğin içinde kendimi kaybederken gözlerim kapandı ve tüm bunların ne kadar iyi hissettirdiğini unuttum. Sesim yabancı geliyordu ama yine de sekiz yaşındaki halimle aynıydı. Daha olgun, daha güçlü ama yine de genç yaşta

mükemmelleştirdiğim doğal çakıllı sesimi koruyordu.

Son anahtar havada asılı kaldıktan sonra nefesimi verdim ve şöyle bir baktım

piyano. Ollie başını omuzlarının arasına alıp yavaşça ileri geri sallarken odanın geri kalanı alkışlıyordu. Ben yerime geçtim ve çevredeki konuşmalar kesildi ama Ollie ayağa kalktı ve arkasından tek bir kelime bile etmeden çıkıp gitti.

*Bunu hak etmiş
miydi? Hak etmedi.*

Daha önce benden çaldığı uyuşmuş halime rağmen, Ollie benim olmadığım her şeydi. En karanlık anlarda ışıktı, kimsenin göremediği zamanlarda inançtı ve etrafına şüpheyle örülmüş duvarlar çökerken umudun göstergesiydi. Ama ben gerçeği temsil ediyordum ve gerçek

-Asla değişemezdim. Ve eğer bu yolda ilerlemesine izin verseydim, lanetli bir ruhu özgürleştirmeye çalışırken sonunda benim gerçeğim altında boğulacaktı.

İster inan ister inanma Ollie, bunu senin için yaptım.

Grup terapisi sona erdikten sonra, Arty olanlar hakkında konuşmak için beni geride tuttu ve bir daha asla böyle davranmayacağıma dair söz verdirdi. Tabii ki, ona duymak istediği her şeyi anlattım. *Hayır, efendim.* Başını salladı. *Evet, efendim.* Başını salladı. Ve kapıdan çıktım.

Kanadımın köşesine ulaşmadan önce adımlarım yavaşladı. Midem bulandı, ağzım kurudu, nefesim kesildi ve anında anladım. Ollie'yi ne zaman yakınımda hissetsem hep böyle olurdu. Zihnim beni kandıramazken bedenim kandırıyordu. Kapımın yanındaki duvara yaslanmış olan, birkaç dakika önce kalbini söktüğüm çocuktu.

Hâlâ avucumun içinde atıyordu.

"Benden uzak durman en iyisi," diye ısrar ettim yaklaşırken. Ollie başını yerden kaldırdı ve ellerini ceplerinden çıkardı. Beresi alnının üzerinden aşağıya doğru çekilmişti ve gözlerinin etrafında kırmızı halkalar vardı. "Ve sen de bok gibi görünüyorsun," diye ekledim, daha yere düşmüşken ona vurarak.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu, beni odama kadar takip ederek.

"Ah." Kitaplarımı masamın üzerine bıraktım ve yüzümü ona döndüm. "Liam'ı beceren beni mi kastediyorsun? Nasıl bir adam olduğunu bilmenin senin için adil olacağını düşündüm.

bir insanım. Liam yaptıklarımın yarısı bile değil." Her şeyi bilmesi onun için en iyisiydi.

Soğuk ve mesafeli yüz hatlarıma bakarken parmaklarını beresinin tepesinde birleştirdi. "Hayatında bir kez olsun Mia, beni kendinden uzaklaştırmayı bırakıp beş dakikalığına kendine karşı dürüst olabilir misin?" diye sordu ve ben adımlarımın ortasında durakladım, "Senin nasıl biri olduğunu biliyorum ve bu sen değilsin." Ollie ellerini indirdi ve bana doğru bir adım attı, "Bana karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum çünkü hissetmeseydin lanet olası duvarı yumruklamazdın. Bunu gözlerinde görüyorum Mia."

"Dur! Hissetmiyorum!" Bağırdım ve odada tekrar volta atmadan önce ondan bir adım uzaklaştım. "Her ne olduğunu düşünüyorsan hepsi kafanın içinde."

Birden Ollie beni belimden kavradı ve masamın üstüne oturdu, hayal kırıklığına uğramış gözleri benimkileri ararken kenarları kavradı. "Sen lanet olası bir yalancısın."

Aşağı baktı ve kucağımdan elimi tutarak parmaklarını bileğime doladı. "Nabzın hızla atıyor Mia ve bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum çünkü senin yanındayken benimki de aynı şeyi yapıyor. Ve gözlerinin içine baktığımda, Mia'mın orada olduğunu görebiliyorum. Umursamıyormuş gibi davranan ama kalbi acımasız olan kız. Özür dilemeden beni öpen, kitap okumamı izleyen, boynuma bakarak gülen ve yanındayken içten bir gülümsemeye sahip olan kız. Benim Mia'm."

Olanları tamamen unutmuştum. Bizi buraya, bu duruma neyin getirdiğini unutmuştum. Ollie'nin neden üzgün olduğunu unutmuştum ve tek istediğim onun tekrar gülümsediğini görmektir. Ama o benim bocalayan zihnimden yararlandı ve devam etti.

"Mesafe bizim için iyi değil. Hapiste sadece iki gün geçirdim ve seni şimdiden kaybettim, ama geri döneceksin çünkü benimle hep dönüyorsun." Yüzünü koluna silmeden önce başını eğdi. "*Lanet* olsun. Ne yaptığın umurumda değil. Hafta sonundan önce doğru kişi değildin ama benimle doğru kişi olduğunu biliyorum. Bunu aşmak zorundasın, canın yanacak ve acı çekeceksin ama bunu yapmak zorundasın çünkü ben bencilim ve seni istiyorum." Başını salladı. "Hayır, sana *ihtiyacım var*."

Ollie ellerini yüzüme götürdü. Beni içine çekerken burnu benimkini sıyırdı. "Benim için bir şeyler hissetmene ihtiyacım var ve hissettiğinde de burada kalmanı istiyorum."

Ve sonra onu sustururken dudaklarım onun dudaklarındaydı ve bir anda nefesimi çaldı. O benim zayıflığım ve gücümdü; hayatım ve ölümümdü.

Dilinin her okşayışıyla verdi ve aldı, aramızdaki arzu arttıkça gevşemek istemiyordu. "Çok üzgünüm Ollie," diye fısıldadım dudakları dudaklarımda

olmadan yas tuttuğum anların arasında. Başını salladı ve bir kez daha nefesimi çaldı. Ağzı sanki fırtınanın ortasındaki bir deniz feneriymiş gibi benimkini kavradı. Beni daha sıkı öperken gözleri daha sıkı kapandı, dilinin nazik ritmi kalçalarını bacaklarımin arasında daha derine gönderdi. Elim kot pantolonunun bel bandına gittiğinde geri çekildi. "Lütfen bunu bana

yapma..." Derin bir nefes aldı. "Benim

Artık gücüm kalmadı."

"Bana sahip ol." Kelimelerim dilimden hızla döküldü. Ollie sadece başını salladı.

Parmaklarımı çenesine doladım ve daha önce bana defalarca yaptığı gibi onu beni görmeye zorladım. "Şu anda seninim. Asla başka birini istemedim, Ollie. Sadece ve her zaman seni istedim. Ben varım; benden geriye ne kaldıysa seninle birlikte. Lütfen beni bir daha reddetme. Bunu kaldıramam."

Ollie'nin kendisiyle savaşması sadece birkaç vuruş sürdü. Masayı itmeden önce avuçlarını masanın üzerine vurdu. Nefesimi tuttum. *Sakin beni bu şekilde bırakmaya cüret etme*, demek istedim. Ama kelimelerim beynimle dilimin arasında bir yerde kayboldu.

Kapıya doğru yürüdü.

Felç olmuş, var olmayan kalbim çoktan kırılmaya başlamış, asla gerçekleşmeyecek bu anın yasını tutuyordu.

Her şey durmuştu. Nefesim. Beynim. Kalbimin pompalaması. Ollie.

Kapımın kilitlenme sesi yankılandı.

Kalbim küt küt

atmaya başladı.

Yüzünü bana döndü.

Kalbim güm güm

attı.

Güçsüz gözleri ömür boyu süren bir özlemle doluydu, bana duyduğu özlemle.

Kalbim küt küt atıyordu.

Ve Ollie beyaz tişörtünü çekerek göğüs kafesi, göğsü ve karın kasları boyunca uzanan dövmelerini ortaya çıkardı. İki uzun adımda tekrar önümde durdu, beni masadan zahmetsizce kaldırdı ve yatağın üzerine yatırdı. Ağzımı kendi ağzıyla kapatırken ellerimi yavaşça üstümde sabitledi.

Tekrar nefes alabildim.

"Seni becermeyeceğim Mia," dedi yavaşça, nane şekeri ağzından sekerken burnu benimkini sıyrırıyordu. Onu sorgulamaya fırsat bulamadan dili dudaklarımın arasından kaydı ve sabırsız öpüşmemiz sarmal bir hal aldı. İçimde tanıdık bir kıvılcım patlarken yanıyorduk. Parmakları kot pantolonumun düğmesine doğru ilerlerken dudaklarım onunkilere karşı titriyordu. Ollie'nin beni kırma yeteneği vardı ve gözlerim ona dikildiği anda bunu anlamıştım.

Tereddütle geri çekildi ve bir dizi bacaklarımın arasında, diğer ayağı yere basar şekilde üzerimde durdu. "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

Başımı salladım. "Ve asla prezervatifsiz seks yapmam... Bavulumda bir kutu var."

Ollie bavulumu ve tekrar bana baktı. "Her zaman prezervatif mi kullanıyorsun? Tek bir hata bile yapmadın mı?"

Başımı salladım ve onun vızıltısına engel olamayarak başımı salladım. "Asla kaymadım."

"O zaman seninle lanet bir prezervatifle sevişmeyeceğim." Gözlerinde acı ve hayranlık birbirine karışmıştı ve sesinde bir söz vardı. "Ya hep ya hiç, Mia."

"Tamam," diye fısıldadım ve gömleğimi başımın üzerinden kaldırıp yanımda yere bıraktım.

Dudaklarından önce gözleri beni övdü ve sıcak elleri arkama uzanıp sütyenimin mandalını açarak göğüslerimi serbest bıraktı. Ollie kollarımı başımın üzerinde tuttu ve parmakları kollarımın uzunluğundan aşağıya, göğüslerimin yanından geçerek yanlarıma doğru ilerledi. Meme uçlarım onun sıcaklığıyla anında sertleşti. Nefes nefese kalan bedenim, köprücük kemiğim boyunca ve göğsümün ortasından aşağı inen ıslak dudaklarının altında büküldü.

Ollie acele etmedi ve dudakları tenimde izler bırakırken burnu karnıma değdi. Düğmelerimi ve fermuarımı açarken sabırsız kalçalarım onun altında hareket etti.

"Şu anda sahip olduğun duyguya mümkün olduğunca uzun süre tutunmanı istiyorum. Sana ne söylediğimi anlıyor musun?"

"Sanırım öyle," diye nefes aldım.

Ollie durakladı ve ellerini iki yanıma bıraktı. "Kaymaya başladığın ve artık hiçbir şey hissetmediğin anda gözlerindeki değişimi görebiliyorum. İçleri boşalıyor. Senden tek istediğim olabildiğince uzun süre benimle kalman. Lanet düşmenin tekrar açıldığını fark ettiğinde, bu anı hatırla. Beni ve sana hissettirdiklerimi hatırla, tamam mı?"

"Evet Ollie," dedim hevesle.

Botlarımı çıkardı ve kot pantolonumu sıyırdı, ben beklentiyle orada uzanmış, onun her santimime tapmasını izliyordum. Yumuşak dudakları kalça kemiğim boyunca ve külotumun üzerinde gezindi. Çenesini karnımın alt kısmına dayadı ve bana baktı. İki zümrüt mücevheri parıldıyor, sessizlik içinde onay istiyordu.

Başımı salladım ve ağzı uyluğumun iç kısmına doğru hareket etti ve içim aydınlandı. Dizlerimi büktü ve parmak uçlarını uyluklarımın arkasından geçirdi. Külotumun iplerini kancalayarak kolaylıkla çıkardı.

Ollie dizlerimi ayırdı ve elleriyle kalçalarımın iç kısımlarına masaj yaparken, gözleri önce cinsel organıma, sonra karnıma, sonra göğüslerime, sonra da yüzüme kayarak tüm benliğimi içine çekti.

Ben zaten onundum ve ne isterse onu yapardım. Onun kölesi. Kurtarıcısı. Onun çapası.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı boğazından. Başımı salladım. "Konuşmak yok."

Gözleri tekrar benimkilerle buluşmadan önce bir aşağı bir yukarı gezindi. "Anladığınızı sanmıyorum aşkım. Konuşuyorum ve çok güzel olduğunu söylüyorum." Bakışları, zayıflık içinde boğulmadan önce tekrar cinsel organımda gezindi. "Hepiniz." Sözlü tacizinden nefret edemeden Ollie başını eğdi. Başını eğdi.

Sıcak, ıslak dili merkezimi aşağıdan yukarıya doğru okşamadan önce nefesinin sıcaklığı üzerime indi.

Aman Tanrım.

Başım geriye düştü ve kalçalarım anında onun ateşine karşı tepki verdi. Ağzı beni tamamen tüketmeden önce beni iyice aralamak için geri çekildi. Gözlerimi kapattım, kırık inilti benden kaçtı ve içimde bir dalga oluşurken yumruklarım saçlarını buldu, usta dili beni başka bir boyuta sürükledi. Yeşil gözleri her hassas vuruşta beni ıslatırken kalçalarımı daha da genişletti.

Ollie dudakları sinir düğümlerimi kaplamadan önce bir kez daha ateşimin üzerinde gezindi, şefkatle emdi ve içimdeki karıncalanma alevlendi, elektrikli bir orman yangını gibi yayıldı.

Gerçekleşiyordu. Ollie parmağını girişime bastırdı, işkenceci diliyle aynı tempoda yavaş daireler çizdi. Kalçalarım daha önce hiç hissetmediğim duygulara karşı hareket etti. İçimde kopan fırtına dalgaları cehennemin üzerine gönderiyordu. *Ateş ve buz.*

Sonra parmağını içeri daldırdı ve ben yeniden tutuştum. Zarif parmağının her sabit sıyrılışı daha da derine iniyor, her ihtiyacı karşılıyor, onu arzulayan yerlere dokunuyordu. Bacaklarım onun kavrayışı altında titrerken bir çığlığı bastırmak için dudağımı ısırdım.

"Ollie," diye inleyerek yalvardım. Daha fazla dayanamadım ya da bir daha dayanamadım. Birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını ayırt edemiyordum. Orgazmlarımın hepsi birbirine karıştı. Çok geçmeden benden uzaklaştı ve gözlerini benden ayırmadan kot pantolonunu ve boxer'ını hızla yırttı.

Sonra çırılçıplak soyundu, sanki kendini bana sunuyormuş, asla geri alamayacağını bildiği bir parçasını bana veriyormuş gibi önümde durdu.

Çok güzeldi.

Ağzı benimkiyle buluşana kadar özlem dolu bedenimde süründü, dudakları her öpücükte daha yumuşak ve duygusaldı. Kaya gibi sert uyarılmışlığı ıslaklığıma baskı yaparken beni tekrar tekrar yavaşça öptü.

Kendini santim santim içeri sokarken öpüşmemizi sürdürdü, beni

Beni doldururken inliyordu. Bir zamanlar yoğun olan öpüşmemiz aramızdaki bağın hissiyle zayıfladı ve başı boynumun kıvrımına düştü. "Lanet olsun... Mia... Bir saniyeye ihtiyacım var..." dedi nefes nefese ve kalan duvarlarım bir milyon parçaya bölündü, sel kapıları açıldı ve Ollie ile ben ikimizin de hayal edebileceğinden daha derin bir şeyle birbirimize bağlandık. Onu kendime getirmek için ipeksi, kalın saçlarını kavradım ve ağzı tekrar benimkini kapladığında, gitmiştik.

Nazik başparmağı parlayan alnımda gezinirken, "Mia, bana bak," dedi. Tekrar tekrar içime pompalarken göz kapaklarım yeşil güvenle buluşmak için aralandı. Onu ayakta tutan tek şey dirseğinin yanımdaki yatağa saplanmasıydı ama dirseği bile titriyordu.

Beni tekrar öpmeden önce başparmağını alt dudağımda gezdirdi. Mükemmel uzunluğu beni okşadı ve duvarlarıma doğru kayarken *her* hissi, *her itiş*i hissettim. Her bükülmüş kası vahşi parmaklarımın altında hareket etti.

Serbest eli göğsüme, belime, ... *oh* ...

Dirseği bacağımdaki titremeyi sabit tutarken klitorisimin üzerinde yavaş, nazik daireler çizerek beni uçurumun kenarına gönderdi. Pompaları birbirine yaklaşıp beni inletirken saçlarını terli alnından çektim. Bir dalgalanma hızlanırken tırnaklarımı sırtındaki kaslara geçirdim ve adım dudaklarından bir yakarış olarak döküldü. "Mia... Yapmak üzereyim... Bırak beni ve benimle gel." Beni daha derine götürürken popomu kavradı, yavaş, sinir bozucu bir öğütmeyle ona ihtiyaç duyan yerlere dokundu.

Birdenbire içimdeki her kan damarı, her molekül patladı ve saf coşkunun zirvesine ulaştığımda gözlerimin arkasındaki gece yarısı gökyüzüne binlerce yıldız gönderdi. Tüm vücudum histeri içinde gerilirken bacaklarım Ollie'nin beline dolandı. Ollie dudaklarıyla beni susturmadan önce zevk çığlıklarımı motive etti, aynı kutsal duyguyu kovalarken tanıklığımı yuttu.

On Üçüncü Bölüm

*"Bazıları tüm
hayatları
boyunca
bu tek an için. Gözünü
kırpma, aşkım. Sonunda
buradayız."
-Oliver Masters*

HAYAT KÜÇÜK ANLARDAN OLUŞUR - sizi tanımlayan anlar, sizi şekillendiren anlar, sizi düşünme, kendini keşfetme ve amaç yolunda ilerleten anlar. Bu anların kalp atışları, kim olduğunuzun ve kim olmanız gerektiğinin koleksiyonlarıdır-küçük anlar. Ve biz sadece ruhumuzu etkilemiş olanları hatırlarız.

Şimdiye kadar ruhumun beni uzun zaman önce terk ettiğine gerçekten inanıyordum. Ruhumun aslında hiç gitmediğini, sadece travma, yalanlar ve mutlak inkârın ardında kilitli kaldığını anlamamı sağlayan bu anı asla unutmuyacaktım. Geçmişimin üzerinde tepinerek onu bilinmezliğe itmiştim. Eğer hiç yaşanmadığına inansaydım, yaşanmamıştı. İnkârımın arkasına o kadar uzun süre saklandım ki geçmişim yok oldu.

Mürekkepli ve terli vücudu serbest bırakıldıktan sonra kendini tutmak için titrerken, yansımam onun duygu dolu gözlerinde yandı. Bu çok önemli anda, ruhumun hala orada olduğunu, kefareti için yalvardığını ve sessizce karşılık beklediğini, hatırlamam için yalvardığını bilinçsizce bana hatırlattı. Geçmişimdeki şeytanlarla ve çocukken asla yüzleşemediğim travmalarla yüzleşmem için. İşte o zaman, ancak o zaman bana tamamen sahip olabilirdi. O bunu biliyordu. Ben de biliyordum. Ne de olsa ruhumun ait olduğu yer onun yanıydı.

Ama durumu bildiğim tek şekilde ele aldım.

Reddettim.

Çünkü bağıımız ne kadar derin olursa olsun ve bağıımızın gücü ne olursa olsun, hiçbir şey asla yeterli olmayacaktı. Zaten kırılmış olanı kimse kıramazdı. Aklım ve kalbim iki farklı oyun alanında var oluyordu. Değersiz kalbim köle, aklım ise efendiydi.

Birkaç saniye içinde yeniden inşa edilen duvarların dışındaki gölgelerde gizlenen korku en büyük suçluydu. Duyularımı ele geçiren Suçluluk duygusuydu ve bedenimi kontrol edip ruhumu kovan da Öfke'ydi. Bariyerlerim yıkılmışken, ne zaman yalnız kalsam bu üç şeytan peşimi bırakmıyordu. Ve eninde sonunda, yine yalnız kalacaktım. Bu kaçınılmazdı.

Böylece, duvarlar saat gibi işledi. Bilinçaltım benim kalkanımdı ve kontrolü tamamen elinde tutuyordu. Varlığımın her zerresiyle birlikte yarattığımız coşkuya tutunmaya çalıştım ama sonunda kalbimin efendisi kazandı. Üç iblisimin oluşturduğu öfke kontrolü ele geçirdi ve kalbimin onunla kalma ihtimalini yok etti.

Ollie gözlerimdeki değişimi hemen fark etti.

"Hayır, Mia." Başını iki yana salladı. "*Siktir*. Benimle kal." Yüzümü ellerinin arasına aldı ama ben onu ittim. Öfkem artmıştı ve artık çok geçti. Kıyafetlerimi ararken ayaklarım yeri buldu.

"Lanet olsun, yavaşla ve buraya gel," diye fısıldadı Ollie, çarşafı üzerine çekip yatağın kenarına otururken, yüzünde belirgin bir şaşkınlık vardı. Onu görmezden gelerek kot pantolonumu tekrar giydim ve üzerime rastgele bir gömlek geçirdim. Yerimde duramıyor, yataktan volta atıyor, kafamdaki anı silkeleyip atıyordum.

Ollie pantolonunu giyerken, "Lütfen, benimle konuşmalısın," diye ısrar etti. Ona baktım ve yeşil gözlerinde umutsuzluk belirdi.

Ayaklarım ona doğru uzun adımlar attı ve onu göğsünden bir kez ittim. "Bu da neydi böyle?" Ona tekrar vurdum. O benim öfkem oldu. İlham perim oldu. İçimde sakladığım her şey oldu ve hepsini ortaya çıkaran oydu ve ondan nefret ediyordum. Büyük bir tutkuyla ondan nefret ediyordum. Bağırırken kollarımı ona doğru savurdum. "Bana ne yaptın?!"

Ollie çırpınan kollarımı kavradı ve sırtımı uzun gövdesine yaslamak için beni döndürdü. "Senden nefret ediyorum!" diye bağırdım ve Ollie beni susturmak için elini ağzımın üzerine koydu.

"İhtiyacın olan Şey buysa kum torban olurum," dedi boğuk bir sesle. "Bunu atlatman için ne gerekiyorsa yaparım."

Başıımı elinden çektim ve yüzümü ona döndüm. "Bunu atlatmak mı? Ben senin için bir oyun muyum? Bir fetih mi?"

Gözleri *buğulandı*. Gzyaşıları köşelerde toplanıp düŐmekle tehdit ederken başını iki yana salladı. "Tanrım, hayır Mia. Seni önemsiyorum, tamam mı? Hiç kimseyi ya da hiçbir Şeyi umursamadığım kadar."

"Gitmeniz gerekiyor. Şimdi." Ben kırılma noktama ulaşımtım, Ollie de onunkine.

"Hayır, bana ne hissettiğini söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorum."

"Şu anda, hissediyorum... hissediyorum. .." İçimi aradım ve orada kesinlikle hiçbir Şey. "Sana hissetmediğimi söyledim, Ollie. Benden ne istiyorsun?"

Ollie bir adım geri çekildi ve fısıldadı, "Sen, Mia. Sadece seni istiyorum." Gzyaşıları pamuk ipliğine bağlıyken bir an yüzümü inceledi. Gözlerini bir kez kırpması yetecekti ve gzyaşıları yanaklarından aşıağı yuvarlanacaktı.

Söylemek istediği çok Şey vardı ama ben çoktan gitmiştim ve Ollie yenilmiŐti.

Kollarımı bıraktı, derin bir nefes aldı ve gömleğini bulana kadar odaya göz gezdirdi. "Benden nefret ediyorsun. Bu bir his ve Őimdilik bunu kabul ediyorum ama aramızda bir Şey var Mia. Henüz ne olduğunu bilmiyorum ama gerçek ve nadir bir Şey ve ben bunun peşini bırakmayacağım. İstedğin kadar inkâr edip bastırabilirsin ama ikimizin de burada olmasının bir sebebi var ve sen neler olduğunu anlamaya başılayana kadar bunu sana gösterecek olan benim." Durakladı ve tişörtünü başının üzerinden geçirdi. "Ne kadar sürerse sürsün savaŐmaya devam edeceğim."

Canlı gözleri son bir kez benimkileri ararken Ollie'ye sessizce baktım ama ona geri dönüş yoktu. Gözlerini kapadı, bir nefes verdi, sonra döndü ve kapıdan çıkıp gitti.

Kaçınılmaz.

Ollie ile hayat bozuk bir plak gibiydi.

Uyuşuk. Ollie. Duvarlar yıkıldı. Duygular. Anılar. Öfke. Ollie olmadan. Duvarlar yeniden inşa edildi. Uyuşuk. Tekrarla.

Birleşik Krallık'a uçarken kimsenin beni hazırlamadığı sıkıcı bir döngü. Engellerimin yenilmez olduğunu düşünmüştüm; gerçekçi olmayan kavramlarla dolu sıra dışı bir yolda yürüyen güzel bir yaratığa karşı duyarlı değildim.

Eninde sonunda Ollie Masters'ın yan etkileri geçecekti ama tek yapmam gereken ondan uzak durmaktı. O uzak durduğu sürece ben de uyuşuk kalacaktım.

Saat sabahın altısıydı. Cuma günleri ders olmadığı için herkesin uyumasını ve banyonun boş olmasını planlıyordum.

Ve haklıydım.

Suyu çalıştırmak için kabine uzandım, sonra aynada kendime baktım ve birkaç değişiklik fark ettim. Kaşlarım her zaman kalındı, ama onları yolma yeteneğim olmadan daha da dolgun görünüyorlardı. Çillerimi sevmeye başlamıştım. Belki buradan ayrıldıktan sonra artık onları gizlemeyecektim.

"Bizden kaçtığını düşünmeye başlıyorum," dedi tiz bir ses ve beni kendimden uzaklaştırdı. Bria kıyafetlerini göğsüne ilıstirmiş bir halde bana doğru yürüdü.

"Düşünceleriniz doğru." Duşa girdim ve soyundum ama soruları bitmedi.

"Dün gece Ollie'lere gitmedin. Bir şey mi oldu?" diye sordu duş sesi yanımda açılırken.

"Hayır."

"Eh, zaten sıkıcıydı. Ollie'nin keyfi yerinde değildi ve kimse Ollie'nin keyfi yerindeyken yanında olmak istemez," diye seslendi su sesinin üzerinden. "Neden bugün bizimle takılmıyorsun? Kahvaltıdan sonra ormana gidiyoruz."

"Hayır, teşekkürler."

Perdem açıldı ve diğer tarafta sinirli bir Bria vardı. Parmağını bana doğru kaldırdı. "Seni anlamıyorum. O yatakhane de tıklıp kalmayı tercih ederdin, değil mi? İyi davranmaya çalışıyorum ve eğer konu Ollie'ye..."

Dudaklarımdan bir kahkaha dökülürken gözlerimi devirdim. "Değil, inan bana. Ollie'yle hiçbir şey yapmak istemiyorum. O tamamen senin."

Ollie benden başka hiç kimseye ait olmayacaktı. Bunu ben de biliyordum, o da biliyordu. Lanet olası iblislerim bile bunu biliyordu. Şu anda korku içinde etrafta koşturmalarının ve dün verdiği zararı silmeye çalışmalarının nedeni de buydu.

"Ollie zaten gitmek istemiyor ve bir kişiye daha ihtiyacımız var-" "Ollie orada olmayacak mı?" İhtiyacım olan şey dikkat dağıtmaktı ve eğer Ollie Bria ve arkadaşlarını ondan uzaklaşmak için kullanmakta bir sakınca görmedim.

Yüzünden şaşkınlık ifadesi geçti.

"Hayır mı?" "Tamam, ben giderim."

Perdemi kapatmadan önce yüzünde memnun bir gülümseme belirdi ve ben de suyun altında rahatlayarak duşumun geri kalanını keyifli bir sessizlik içinde geçirdim.

Kahvaltı sırasında eski masamda otururken, Zeke bir masa aşağıdan bana bakıyordu. Yemeğimden her ısırık aldığında gözlerini kırıştırıyor ama yüz ifadesinin geri kalanı sabit kalıyordu. Ona anlatmak istediğim o kadar çok şey vardı ki, neden her şeyi bir dilsizle dökmem gerektiğini anlayamıyordum. Bir ısırık daha aldım ve Zeke'in bakışları içimde bir delik açtı. İç çekerek, "Pekâlâ, Zeke. Sen kazandın."

Tepsimi kaldırdıktan sonra bir masa aşağı inip karşısına oturdum. "Daha iyi misin?"

Zeke kıpırdamadı ama içinden bir yerlerden küçük bir homurtu geldi.

"Tamam, bunu bir daha yapmayacağım. Her zaman seninle oturacağım. Ne olursa olsun."

Zeke'e olanları anlatırken Ollie'nin gözlerinin ağırlığı içimde geziniyor, beni sıcak bir battaniye gibi rahatlatıyordu. Üzerime çöken huzuru meşrulaştırmak için başımı hafifçe soluma çevirdim. Ve işte oradaydı, beresi başının üzerine düşmüş, saçları altından her yöne doğru uzanıyordu. O

bugün hangi Mia'ya sahip olduğunu görmeye çalışarak bakışlarımı tuttu. Sevişmeden önce bahsettiği Mia *onun* Mia'sı mıydı?

Ben kendimi tanımıyordum ama o her zaman tanıyordu. Tek yapması gereken gözlerimin içine bakmaktı.

"Mia, geliyor musun?" Bria odanın öbür ucundan düşüncelerimi bölerek sordu.

Ollie ayağa kalktı, gözleri Bria'dan bana dönüyordu. Ona tam olarak anlayamadığım bir şey söyledi.

Bria ona omuz silkerek, "Bir kişiye daha ihtiyacımız vardı," diye cevap verdi.

Zeke'i arkamda bırakarak masalarına doğru yürüdüm. "Bana ne için ihtiyacın var?" "Güç," dedi Isaac. "En az beş oyuncuyla daha iyi olur." Kaşlarım kalktı. "Güç mü?"

"Yolda açıklarım." Bria diğerleriyle birlikte ayağa kalktı. "Yata Khanende iyi eğlenceler, *Ollie*."

Ollie nefesinin altından, "Hayır, geliyorum," diye mırıldandı.

Onun katılmayı kabul etmesi geri çekilmem için bir işaret olmalıydı, ama bunu yapamadan Bria beni kolumdan tutup çift kapıya doğru sürüklemeye başladı bile. Temiz hava yüzüme çarptı ve onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Durma noktasına geldiğimde yüzümü güneşe doğru kaldırdım ve tenime verdiği hissi takdir ettim. Ağaç kabuklarının ve yeni kesilmiş otların hafif kokusu, saçlarımı savuran soğuk rüzgârla karışarak kollarımdaki tüylerin bir anda diken diken olmasına neden oldu. Kapalı göz kapaklarımda ardında parlayan güneş bile altmış küsur derecelik sıcaklığa yardımcı olmuyordu. Gözlerimi açtığımda grubun geri kalanı on adım ilerideydi ama Ollie büyülenmiş bir halde yanımda duruyordu.

"Tamam, hepimiz bir eylem yazacağız ve eylemleri yerleştirmek için ... Ollie'nin beresini kullanacağız. Bu eylemi gerçekleştirmeniz gerekiyor ve geri kalanımız birden üçe kadar olan sayılara göre karar verecek. Tamamlanana kadar kimse eylemi bilemez. Oyunun sonunda kim kazanırsa güç onda olacak ve bir saat boyunca yetki onda olacak. Ne derlerse yapmak zorundasınız," diye açıkladı Bria ormana vardığımızda.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca oyun," diye iç geçirdim.

Bria topu tekmeleyen çocukları işaret ederek, "Ya bizimle oynarsınız ya da şuradaki serserilerle futbol oynayarak eğlenirsiniz," dedi.

Bir inilti çıkardım. "Tamam."

Arazinin sonuna ulaşana kadar seyrek ağaçlı ormanda yürüdük ve yüksek tuğla duvarın yanında özensiz bir daire şeklinde oturduk. Ben kendimi Jake ve Isaac'ın arasına sıkıştırmıştım, Ollie ise Bria solunda ve Alicia sağında olmak üzere karşımda oturuyordu. Dizlerini yukarı çekti ve uzun kollarını dizlerine dayadı.

Uzun ağaçlar üzerimizde geziniyordu ve başımı kaldırıp dalların arasından gelen güneşi gördüm. Sert rüzgâr dallardaki en zayıf yaprakları savuruyor, onlar da etrafımıza düşüyordu.

Bir yaprağa odaklandım ve Ollie ile Alicia'nın arasına, son dinlenme yerine düşene kadar rüzgârın gücüne karşı ileri geri sallanışını izledim.

Alicia bir kâğıdı altı parçaya böldükten sonra bir parçasını etrafa dağıttı. "Bu sefer dalga geçmek yok. Jake ile seks yapmayı reddettiğim için kaybedemem," dedi Alicia.

"Evet, bu çok sertti," diye sızlandı

Jake. "Siz bu oyunda seks yapıyor musunuz?" "Görünüşe göre bugün

değil," diye mırıldandı Bria.

"Eylemler belirli olmalıdır. Başka bir kişiye ihtiyaç varsa, adını yazdığınızdan emin olun," diye açıkladı Isaac. "Çıplaklık seviyesi nedir?"

"İç çamaşırı," diye ısrar

etti Ollie. "Tam çıplaklık,"

diye karşı çıktım.

Bria ellerini birleştirdi ve "Tam çıplaklık o zaman" diye onayladı, sonra Ollie'nin beresini başından çekip aldı ve kalın kahverengi saçları serbest kaldı.

Ollie elini alnına götürdü ve saçlarını karıştırdı ama bana doğru bakmayı reddetti. Kalem bana uzatıldığında, bir eylem yazdım, kâğıdımı katladım ve Ollie'nin beresinin ortasına yerleştirdim. "Skoru kim tutuyor?"

Alicia bir kâğıt ve kalem uzattı. "Anladım."

Önce Jake gitti ve şapkadan bir hareket çekti. O kıkırdadı

Yüzü kızarıırken gözleri kâğıttaki kelimeleri taradı. "Pekâlâ, pekâlâ." Ben aşağıdan onu izlerken Jake ayağa kalktı ve derin bir nefes aldı. Ellerini yüzüne götürüp başını salladı ve ellerini yana bıraktığında geniş bir gülümseme belirdi. Vücudu sadece kafasının içinde duyabildiği bir ritimle hareket ederken kıkırdadı.

Sonra gövdesi Jake'in seksi dans girişimi olarak tanımlayabileceğim bir şekilde yuvarlanırken şarkı söyledi. Ginuwine'in "Pony" şarkısının ilk mısrası dudaklarından dökülürken gömleğini çıkarıp yüzüme attı. Parmakları pantolonunun üzerine indi ve Alicia eliyle ağzını kapatarak bir kahkaha bastırdı. Isaac gözlerini kapadı ve başını Jake'in striptiz numarasının görüntüsünden başka yöne çevirdi.

Jake sözlerin arasında, "Biri bana yardım etsin," diye araya girdi. Parmaklarım şakladı ve ikinci kıtayı onunla birlikte söyledim.

Ollie başını bana doğru çevirdi ve Alicia, "Ah, o harika!" diye bağırdı.

Jake Alicia'yı yerden kaldırmaya çalışırken Alicia ve Bria da koroya katıldı. Alicia kontrolsüz kahkahalar atarak onu eliyle uzaklaştırdı ve Jake avuçları ve omuzları havada bana döndü.

Ayağa kalktıktan sonra Jake soyunmaya devam ederken ben dans ettim ve nakaratı söyledim.

Ollie gözlerinde iyi niyetli bir gülümseme ve nirvana ile eğlenerek oturdu. Dudaklarını ıslatırken, birlikte geçirdiğimiz anlar gözümün önünden geçti. Etrafımızdaki herkes gülüyor ya da şarkı söylüyordu ama Ollie ellerinin üzerinde arkasına yaslanırken "*Seni istiyorum*" diye mırıldandı.

Başımı salladım. Bana kendimi o kadar doğru hissettirmişti ki, bu çok yanıltı.

"Tamam, tamam... striptiz. Şimdi sayı yapalım," dedi Alicia, Jake ve ben tekrar otururken, "Mia?"

"Üç," dedim herkes puanlarını saymadan önce.

Sıra bana gelmişti ve şapkadaki bir harekete uzandım. "*Solunuzdaki kişinin tüylerini nasıl isterseniz öyle diken diken edin*" yazıyordu. Sırtarak Isaac'in arkasına çömeldim ve Ollie yerinde kıpırdanıp gözlerini kıstı.

Üzerine eğildiğimde saçlarım Isaac'in omzuna döküldü. Gözlerimi tutarak

Dudaklarım kulağının arkasındaki hassas noktaya, Ollie'yi çıldırttığını bildiğim noktaya gelene kadar dilimi Isaac'ın boynunda gezdirdim. Dudaklarım Isaac'ın tenine incelikle dokunduğunda Ollie çenesini sıktı. Parmak uçlarım kolunun uzunluğunu takip etti ve Isaac'ın kulağına tatlı sözler fısıldadım.

"Kahretsin Mia," diye nefes aldı Isaac. Ollie'den Isaac'ın koluna baktım, tüylerim diken diken olmuş ve kolundaki tüyler diken diken olmuştu.

Ollie bakışlarını kaçırdı.

"Tüylerim diken diken mi oldu? Gerçekten mi Alicia? Her seferinde ..." Ben tekrar Jake ve Isaac'ın arasındaki yerime yerleşirken Bria alay etti.

"Beş. Ona beş veriyorum," dedi Isaac coşkuyla. Bria ona "Puan üçe kadar çıkıyor," diye hatırlattı.

"Yine de ona beş veriyorum." "Üç olsun."

Grubun geri kalanı sayıları saydı ve sıra Ollie'ye geldiğinde o sayı yapmayı reddetti.

Sıra Isaac'e gelmişti ve herkesi daire şeklinde ayağa kaldırdı. Gözlerini bağladıktan ve yönettiği gibi üç kez döndürdükten sonra bir adım geri çekildim. Isaac kollarını önüne uzattı ve kimsenin bunun amacının ne olduğuna dair bir fikri yoktu. Isaac Alicia'ya doğru bir adım attı ve yüzünü buldu. Isaac başını aşağı eğip ağzını tamamen ıskalayarak burnuna tek bir öpücük kondurduğunda Alicia donakaldı.

Isaac gözbağını çıkarırken Alicia'nın yüzünde mahcup bir ifade belirdi. "Üzgünüm, sevgilim." Güldü.

"Oh, hadi ama, bundan daha iyisini yapabilirdin." Güldüm. "Benim için bir tane."

"Keşke seni seçseydi mi?" Bria sordu.

Onun saçmalıkları karşısında gözlerim doldu. Sırada o vardı ve geriye sadece üç kişi kalmıştı, umarım benim aksiyonumu alan kişi o olurdu. Herkes puanını söyledikten sonra Bria şapkaya uzandı ve bir kâğıt parçası çıkardı. Başını Ollie'ye doğru çevirmeden önce kâğıdı okurken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Görev tamamlandı.

"Herkesin önünde mi?" diye tekrarladı son kısmı yüksek sesle okurken.

Jake ona, "Bir şey söyleyemezsin," diye hatırlattı.

Bria ayağa kalktı ve elini Ollie'ye uzattı. "Gel bakalım. Sen de bunun bir parçasısın."

Ollie tekrar gruba baktı ve ben gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Bria onu bir ağaca doğru iterken Ollie, "Bu her kimse mahvolacak," dedi. Dizlerinin üzerine çöktü ve adamın bel kemerine uzandı.

Kalbim göğsümde karmakarışık oldu ve bu en başta benim fikrim olmasına rağmen, farkına varmadan içimi pişmanlık kapladı. Üst düğmesi çözüldü, fermuarı aşağı çekildi ve Ollie yüzünü gökyüzüne kaldırdı. İçimden çığlık atıyordum. *Bunu kendime neden yapmıştım?*

Sonra Ollie onun ellerini itti. "Hayır, yapamam." Kâğıdı Bria'nın elinden aldı ve okudu. "Bunu yapmayacağım, deli misin sen?"

"Karşılıksız bir sakso teklifini geri mi çeviriyorsun?" Bria şaşırarak sordu.

Ollie ellerini havaya kaldırarak, "Evet, aynen öyle yapıyorum," dedi. "Yapamam... seninleyken olmaz."

Bria elleri kalçalarına giderken ayağa kalktı. "Pardon? Ne demek benimle değil?"

"Unut gitsin," diye mırıldandı nefesinin altından ve ondan uzaklaşıp gruba geri döndü. "Şimdi, bunu kim yaptı?"

Jake gülmekten gözyaşlarına boğulmuştu ve ben de farkında olmadan Ollie'ye karşı duygularımı test ettiğim ve sonuçtan hiç hoşlanmadığım gerçeğinin etkisinden kurtulmaya çalışıyordum.

Ollie eğilip şapkadan bir kâğıt aldı ve okudu. "Bir dakika boyunca zihinden sayacak birine ihtiyacım var." Ollie bana doğru yürürken Bria reddetmenin acısını milyonlarca kez hissederek yerine oturdu. "Benimle gel," dedi ve elini uzattı.

Ollie onun elini tutarak ayağa kalkmama yardım etti ve beni tuğla duvara doğru götürürken diğerlerine baktım. Beni duvara yasladı ve ben de onun yanından geçip arkasındaki gruba baktım, ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ollie Jake'e dönmeden önce, "Gözlerini benden ayırma," dedi. "Bir dakika, dostum."

Ollie bir adım daha yaklaşırken derin bir nefes aldı. Yüzüme birkaç santim yaklaştığında boğazımda betondan bir yumru oluştu. "Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum aşkım, ama işe yaramayacağına söz verebilirim. Eğer henüz fark etmediysen, ilk günden beri bana sahipsin..."

Ollie nefes verdi ve bir avucunu yanımdaki duvara dayadı. Kulağıma eğilerek, "Mia, sadece seni istiyorum... Odanın öbür ucunda senin tarafından bulunmak istiyorum, istediğim zaman dudaklarını dudaklarımda istiyorum ve kendimi senin içinde hissetmek istiyorum. *Buna ihtiyacım var.* Sen ve hayatın boyunca herkes sana hissetmekten aciz olduğunu söyledi, ama hepiniz yanılıyorsunuz. Odanda olanlar gerçektir - o kadar güçlü bir duyguydu ki, daha önce hiç böyle hissetmediğin için çıldırdın ve söz veriyorum bunu bir daha asla başka biriyle hissetmeyeceksin. Seni kurtarmayacağım Mia. O kişi olmak istemiyorum. Sana kendini nasıl kurtaracağını göstereceğim."

"Yirmi saniye," diye seslendi Jake.

Ollie dikkatini tekrar bana çevirdi. "Elimdeki bu kâğıtta sana dokunamayacağım yazıyor ve seni konuşturmamam gerekiyor ama bunu senden duymam gerekiyor. Ve bana karşı dürüst ol Mia, bana karşı bir şeyler hissediyor musun?"

Yeşil gözleri benimkileri ararken avuçlarım terlemeye başladı ve ağzım kurudu. Ağzındaki sakızın nanesi titreyen dudaklarıma değerken, "Orada olduğunu biliyorum," diye fısıldadı ve bunun Ollie'ye mi yoksa ısırın soğuğa mı bir tepki olduğundan emin değildim. Emin olduğum tek şey onun sıcaklığına ihtiyacım olduğuydu.

Küçük bir baş hareketiyle çenemi indirdim ve tekrar gözleriyle buluştum. Çocuksu bir gülümseme gözlerine ulaştı ve biraz daha yaklaşırken tek parmağını çenemin altına dayadı. "Söyle Mia."

"Zaman doldu Ollie," diye duyurdu Jake.

Ollie arkasını döndü. "Ah, siktir git, dostum," diye seslendi ve o dikkatini dağıtırken elinden kâğıdı çalıp kendi kendime okudum. "*Jake'e elini ver ya da Bria'yı bir dakikalığına parmakla.*"

Kâğıdı elimden kaptı ve cebine koydu.

Joggers. "Bu seninle benim aramda." Avucunu tuğlaya geri koydu ve arkasına yaslandı. "Şimdi, şu anda ölüyorum. Cevap ver bana."

"Evet," dedim, sesim çatallaşarak. "Senin için hissediyorum, hep hissettim. Ve ne kadar yapmamaya çalışsam da"-omzumu silktim-"geçmiyor. Her zaman orada."

Ollie'nin dudakları seğirdi. "Artık kavga etmeyi bırakabilirsin, Mia."

Topuklarım yerden kalktı ve hiç düşünmeden ağzım onunkini buldu. Dudaklarımla birleşmeden önce gülümsemesini dudaklarımda hissettim ve dilimi içeri kaydardım, onun tadını arzuluyordum. Ollie'nin vücudu bana karşı gevşedi, başımı eliyle tuttu ve alt dudağımı dişlerinin arasına aldı.

"Ollie, bitti!" diye bağırdı biri, ama Ollie bir elini arkalarına uzatıp benden ayrılmadan onları uzaklaştırdı. Aramızdan bir kıkırdama kaçtı.

"Sen. Ben. Bu gece. Senin odan," diye fısıldadı ve elimi tutup beni duvardan kaldırdı. Daireye dönene kadar sözleri kafamın içinde dönüp durdu. Sonra mesafesini korumayı reddetti ve beni bacaklarının arasındaki yerine çekti. Herkesin gözleri etrafta geziniyordu ama o boynumu öperken ve beni kollarının arasında sıcacık tutarken ikimizin de umurunda değildi, en başından beri olmam gereken yerde, güvenlik ağımda.

"Doğum günün olduğunu mu sanıyorsun, dostum?" Jake Ollie'ye bakarak alay etti ve

Be

n. Ollie ses tonunu yükselterek, "Her gün bir hediyedir," diye cevap verdi.

Alicia eğildi ve Ollie'nin kulağına fısıldadı.

Tehlikeli bir hat... Dikkatli olmalısınız."

Ollie başını salladı ve dikkatini tekrar bana vererek avuçlarını kollarımda aşağı yukarı gezdirdi.

"Bu da neydi şimdi?" Ona bakarak sordum.

Ollie başını öne eğdi. "Bunu sonra konuşuruz, aşkım." Ve şakağıma bir öpücük kondurdu.

Bir şeyler söyleyebilecek kişiler arasında Alicia en son beklediğim kişiydi. Ona karşı olan hislerimi açıkça itiraf etmem için çok şey gerekti. I

Bunu daha önce Zeke'ye itiraf etmiştim ama Zeke konuşmadığı için onu hiçbir zaman gerçek bir insan olarak görmemişim - daha çok bilinçaltımın bir parçası gibi. Şimdiye kadar bunu açıkça söylemekten korkuyordum. Ama onun gözlerindeki bakışı gördükten sonra, "*bana güven ve seni asla yalnız bırakmayacağım*" diyen o bakışı gördükten sonra, tek bir kelime bile etmeme gerek kalmadan, kelimelerim zahmetsizce dökülüverdi.

Belki de haklıydı ve beni kendimden kurtaracak kişi o olacaktı.

"Mia?"

"Öyle mi?" Başımı kaynağa doğru çevirerek sordum.

"Bir skora ne dersin?" Alicia sordu.

Ollie'ye bakmak için başımı geriye attım. "Eh, ona bir tane vereceğim."

Alicia elini bereye daldırmadan önce puanları sayarken Ollie de dahil herkes güldü. "Tamam, sıra bende."

Alicia eylemini geri çekti ve gözlerini çemberin etrafında gezdirerek okudu. "Mia ve Isaac, siz buradasınız. Ayağa kalkın," dedi.

Isaac ve ben bakışlarımızı değiştirirken Ollie'nin parmakları kollarımda gerildi. Ayağa kalktık ve Alicia'nın önündeki çemberin dışına doğru yürüdük. "Önümüzdeki bir dakika boyunca benim gerçek boyutlu Barbie'lerimsiniz ve ne dersen yapmak zorundasınız," diye fısıldadı bize.

Dudaklarımı birbirine yapıştırarak Isaac'ın önünde durdum ve garip bir kahkaha atmaktan kendimi alıkoymaya çalıştım.

Jake çemberin içinden, "Bu benim," diye böbürlendi. Ollie başını salladı. "Evet, bunun için teşekkürler dostum."

Alicia, Isaac ve beni piyonları olarak kullanarak rol yapma oyununa başladı. "Oh, Ken. Lütfen tişörtünü çıkar, vücudunu benimkine karşı hissetmek istiyorum," dedi Alicia en otantik İngiliz versiyonu Barbie sesiyle ve Isaac bunu yerine getirdi. Ollie hariç gruptaki herkes kahkahalar atarken Isaac tişörtünü çıkardı. Ollie hiç de eğlenmemişti.

Alicia bana tekrar, "Vücudunu hissetmek istiyorum," diye ima etti.

"Ah, doğru ya," diye mırıldandım ve ellerimi Isaac'ın karın kaslarına götürdüm.

"Evet, Barbie. Güzel bir his. Neden tişörtünü çıkarmana yardım etmiyorum?" dedi Alicia derin bir erkek sesiyle. Isaac bana doğru bir adım attı ve bana yardım etti.

gömleğimden çıkardı ve bir sonraki talimatımızı beklerken yere düştü.

"Öp beni, Ken. Ellerini göğüslerimde ve dilini boğazımda hissetmek istiyorum," dedi Alicia gülerek ve ben kocaman gözlerle Ollie'ye baktım.

"Hayır, o öpüşmez Alicia. Bunu biliyorsun," dedi Ollie ve elindeki Hat.

Liam'ı öptüğümde Ollie'nin yüzündeki hastalığı hatırladığımda Bacaklarım titriyordu. Ollie beni ayıkken öpmeden hemen önceydi ve ben duvarı yumruklamıştım. Gitmeden önce yurttaki odamda, *"Bir daha asla gözlerimin önünde bir başkasını öpme,"* demişti.

"Seni öptü, değil mi?" Alicia sordu.

Dikkati benden Alicia'ya kayınca Ollie telaşlandı. "Evet, ama bu farklı..."

"Farklı mı?" Alicia yüzünü bana döndü. "Mia?"

Bir kaya ile zor bir yer arasında sıkışıp kalmaktan bahsediyorum. Bir kez olsun doğru olanı yapmak için zihnimi zorlarken başımı ikisinin arasında gezdirdim. Ollie'yi sayılamayacak kadar çok kez incitmişim ve gözlerindeki acı dolu ifadeyi tekrar görmeye dayanamıyordum.

Ollie beni etkiledi. Beni pek çok yönden, pek çok seviyede etkiledi. Ollie benim bu halimi kabullenemese de, benim için savaşılan tek kişi oydu, ki bu da hak ettiğimden çok daha fazlasıydı.

Tişörtümü yerden aldım ve ormana doğru yola çıkmadan önce başımın üzerine çektim.

Bu doğru, kaçtım.

O anda en mantıklı gelen tek seçenek buydu. Ormanın içinden geçtim, yeşil çimenleri aştım ve Dolor'un çift kapısından geri döndüm.

Bölüm On Dört

*"Bu kız benim cennetim.
Bir meleğin dudaklarıyla, tatlı
Merhametin tadı kalıyor. Gözlerinde haleler
var ve kalbim onun kanatlarının sesiyle atıyor."
-Oliver Masters*

Bozuk plağın yarısına gelmiştik ve kendimi aptal gibi hissediyordum. Ollie'nin bana neler yapabileceğini görmüşler miydi? Tekrar öfkelenmemi görmek için bilerek mi düğmelerimize basıyorlardı? Bu noktaya gelmem tamamen zor olmuşken, sevgi ve duygularımı açıkça göstermem bir şaka mıydı? Öfkem kabardıkça bir duvar yükseldi, ama onunla savaştım, kayıt bu özel şarkıda takılıp kalırken Ollie'nin sözlerini devam ettirdim.

"Dur!" diye seslendi ama köşeyi dönerken başımı salladım. "Kahretsin, Mia. Yavaşla," diye bağırdı banyoya varmadan önce ve kapıyı arkamdan kilitleyebileceğim özel bir banyo olmasını diledim.

Musluğu açtıktan sonra yüzüme soğuk su çarparak son on dakikanın etkisinden kurtuldum. Gözlerimi açtığımda Ollie yanımda duruyordu, nefes almaya çalışırken göğsü kabarıyordu.

"Bunu yapamazdım, Ollie. Bunu sana yapamazdım ..."

Ollie suyu açıp ellerini yıkarken sessiz kaldı ve aynadaki yansımada yüzümü inceledi. *Bir şey söyle.* Kağıt havluyu rulodan koparıp ellerini kurulamak için acele ederken yüzünde bir gülümseme belirdi ve ben onun bu cüretkarlığı karşısında başımı salladım. *Bir şey söyle.* Kağıdı çöp kutusuna atmadan önce bir top haline getirdi ve bana doğru döndü.

"Neden koşmaya başladın?" Ollie gri joggers'ını kalçalarına göre ayarlarken sordu. Beyaz tişörtünün alt eteklerini aşağı çekti ve birkaç adım atarak arkamda durdu, böylece ikimiz de aynı aynada duruyorduk.

"Bilmiyorum," dedim ve Ollie kollarını belime doladı. Ben devam ederken gergin bedenim onun sarılışıyla gevşedi. "O anda yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu."

Aynada bakışlarımı tuttu, yeşil gözleri kahverengi gözlerime yapışmıştı, sanki ayrıldıklarında beni kaybedecekmiş gibi.

"Bize birlikte bakar mısın?" Sırılarak başını aynaya doğru itti. Yansımada iki çift göz geri baktı. Bir çift benimdi. Diğeri onunkilerdi; benim eksikliğimi telafi edecek kadar parlak, canlı bir ruh. Çok güzeldi. Onun ne gördüğünü merak ettim.

"Tam orada... gözlerini görüyor musun?" diye sordu. "Genellikle rengin o kadar koyu olur ki, gözbebeğinin ne zaman bittiğini ve irisin ne zaman başladığını söylemek zordur. Çoğu zaman bu boşluk sana hakim olur, ama şimdi gözlerine bak." Aynada gözlerime odaklandım. Daha önce hiç görmediğim kehribar rengindeydiler. "Parıltı... bu senin ruhunun ışıltısı. Birlikte olduğumuzda gözlerin parlıyor ve ben böyle biliyorum ..."

"Neyi biliyorsun?"

Ollie gülümsedi ve beni kendine doğru çekti. Başını kulağıma doğru eğdi. "İçindeki ışığı ortaya çıkarıyorum. Bana karşı bir şeyler hissediyorsun ve bunu senden duymaya hiç ihtiyacım olmadı, Mia. Sana sorduğum onca soru, bunu kendin duyman içindi. Biz sadece ayrı olduğumuzda, iki pürüzlü parça gibi kırıldığımızda birbirimize ait oluruz. Bunu gözlerinde görebiliyorum ve şimdi sen de görebiliyorsun. Ama sen hep biliyordun, değıl mi? Kanıtı hiç ihtiyacın olmadı."

Sözsüz, bana gösterdiği bu yeni renk tonunda kendimi kaybettim. Üzerimde bu etkiyi yaratabiliyordu. Bunun arkasında mantık ya da bilim yoktu, ama kanıt bunca zamandır gözümün önündeydi. Bir parçam her zaman onda bir şeyler olduğunu biliyordu. Köleleştirilmiş kalbim, zihnim kavrayamadan önce biliyordu - ne kadar uğraşırsam uğraşayım onu asla tamamen dışlayamamamın nedenini. Çünkü o zaten benim bir parçamdı. Her şey

Birbirimize bağılydık. Işığım onun varlığında aydınlandı çünkü onun ruhu benimkine vaat edilmişti.

O yaptı.

Ollie'ydi.

"Bir keresinde senden kendini bana açmanı, bana bir kapı açmanı istemiştım..." Konuşurken sıcak nefesi boynumda gezindi ve hareketsiz durmakta zorlandım "... ama beni tamamen içeri almana ihtiyacım var. Her şeyine ihtiyacım var Mia." Sırtıma bastırırken yutkunmaya çalıştım. "Neden beni sadece uzaklaştırmak için kendine çekmeye devam ediyorsun?"

Başım döndü. Kulaklarım çınladı. Ollie seviyem aşırı doza yükseldi. Beni istiyordu, her şeyimi. Bedenimin her kırık parçası, kalbim ve yeni keşfettiğim ruhum, hepsi acıdan yapılmış parıltılarla delinmişti. Silkeleyip atmak zordu çünkü onlar benim en derin parçalarım gömülmüş küçük parçalardı. "Çünkü beni çok korkutuyorsun."

Bakışları aynadan ayrıldı ve bana baktı. "Neden?"

"Yanımdayken bana yaşadığımı hissettiriyorsun ve sen gittiğinde içimde yarattığın küçük ateş yanmaya devam ediyor, bana seninle hissettiklerimi hatırlatıyor. Ve hissettiğim zaman iyi olmuyor Ollie, çünkü hissetmeye başladığımda acı çatlaklardan sızıyor ve canımı yakıyor." Bir nefes aldım. "Bunu durduramıyorum; beynim otomatik olarak her şeyi kapatıyor, hisleri, duyguları, acıyı, seni... hepsini. Uzun yıllar boyunca bilinçaltımda bir alışkanlık haline geldi."

Ollie'nin elleri beyaz gömleğimin altında kayboldu ve çıplak tenimi sıyırdı. "Ateşimiz şimdi yanıyor mu?"

Nefesimi içime çektim ve başımı salladım. "Ama yandığında ne olacak?"

Sırtarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Burada bizden bahsediyoruz. Bu asla olmayacak." Kotumun düğmelerini açtı ve fermuarımı indirdi. "Hiçbir yere gitmiyorum, Mia."

Eli külotumun üzerinden uzandı ve uzun parmakları bana doğru bastırdı. Bacaklarım güçsüzleşirken başım göğsüne doğru yuvarlandı. Hassas derimi hafifçe emerken dili boynumda gezindi ve becerikli

Parmakları onun dokunuşunu özleyen yerleri yoğurdu. "Alışkanlıkların seni kaç kez ele geçirirse geçirsin, senin için her zaman savaşıcağım, beni duyuyor musun?"

Duruşumdan vazgeçerken lavabonun kenarındaki tutuşum sıkılaştı. "Evet," diye inledim.

Diğer eliyle bacaklarımı ayırırken, ereksiyonu ince joggers'ının içinden arka tarafıma sertçe bastırdı. Külotumu yana çekti ve parmağı tekrar ateşimi okşadı. Düğümümün üzerinde daireler çizerek, seksimden gelen aynı ateş boynuma doğru ilerlerken yansımadaki bakışlarımı tuttu. Kendimi onun yeşil gözlerinde kaybederken yumuşak pembe bir parıltı yanaklarımı aydınlattı. "O kadar nefes kesicisin ki..." diye fısıldadı bana.

İçimdeki ateş alevlendi ve onu kontrol etmek için dudağımı ısırdım.

"Siktir," diye nefes aldı ve beni duşa çekmek için elini geri çekti. ve beni fayansa yapıştırdı. Dudakları dudaklarımı buldu ve bacaklarım onun işkencesinden gevşedi. "Kendi başına ayakta durmalısın, aşkım..." Ve önümde dizlerinin üzerine çöktü, kot pantolonumu ve külotumu ayak bileklerime kadar indirdi ve bacaklarımı açtı. "Ve bu sefer, benimle kal."

İçime dalmadan önce tek bir parmağını göbeğime doğru kaydırıp ve dudaklarını kalçalarım ve karnıma bastırırken nefesim yeniden titredi. Ollie esnek parmağını her kucaklayışında dudakları karnıma ve kalçama bastırana kadar ağzını alçalttı. Kendimi bir arada tutmaya çalışırken bacaklarım büküldü ve kollarım ağırlaştı ve patlamanın eşiğinde titredim.

"Mia," diye aşağıdan nefes aldı ve gözlerim kırpışarak açıldı. "Sen benim her şeyimsin. Sen benim cennetimsin."

"Ve sen de benim cehennemimsin," diye cevap verdim, yüzünü avuçlarıma içine aldım ve onu ayağa kaldırdım. Sabırsız ağzım o daha ayağa kalkmadan onunkini buldu, ama ayağa kalktığı anda kot pantolonumu ve külotumu tek ayağıyla çıkarıp onun jogger ve boxer külotunu içimde olması için ihtiyaç dolu bir telaşla aşağıya çektim.

Ollie benimkini yırtmadan önce kendi gömleğini çıkardı, sonra sabırsızlıkla sütyenimi çözdü. "Seni bana karşı hissetmem gerek," dedi özür dilemeden ve

Beni kalçalarımın tutup kaldırdı. Bacaklarımı kalçalarına doladım ve göğüslerimiz birbirine çarptı.

İçime gömüldü, beni sonuna kadar doldurdu ve gözleri kapanırken alını benimkine düştü. Ollie'nin kendini toparlaması ve benim de onun içime tekrar girmesinin yarattığı ilk şoku atlatmam için saniyeler geçti. Nefes almaya çalışırken başının arkasını tuttum. "Kahretsin Mia, bu kadarı çok fazla."

"Gözlerini aç," diye yalvardım başı ellerimin arasındayken. "Bana bak."

Ollie dudaklarını ıslattı ve gözlerini açtı. "Mia, ben..." demeye başladı ama onu bir öpücükle susturdum. Sırtım fayansa çarptı, dili benimkinin üzerinde gezindi ve içime inanılmaz bir hızla girip çıktı, tüm doğru notalara bastı, mükemmel bir senkronizasyonla çözülene kadar ikimizin de ihtiyaç duyduğu bağlantıyı biliyordu.

Onun kasırgasına kapılmayı ve ona karşı bir şeyler hissetmeyi hiç beklemiyordum ama hissetmişim. Başından beri kartların içindeydi. Ollie ve ben beklenmedik bir alamettik. Doğanın bir gücüyduk.

Akşam yemeği için yemekhaneye girer girmez Stanley beni kenara çekti. Dekanın gece ayrılmadan önce beni görmek istediğinden bahsetti ve zamanında dönemeyeceğim için yemeğimi getirmemde ısrar etti.

Stanley'nin peşinden koridora, merdivenlerden aşağıya ve Lynch'in ofisine doğru ilerlerken yemek tepsisi ellerimde titriyordu. Oraya vardığımda yemek soğumuş olacaktı ama umurumda değildi. Dekanla bu ani buluşma, düşüncelerimi olası en kötü senaryolara sürüklemişti. Ne olursa olsun midem yemek yemeye elvermeyecekti.

"Mia, evet, otursana," dedi Lynch. "Teşekkür ederim, Stanley." Stanley'nin başını salladığını ve kapıyı arkasından kapattığını görmek için döndüm. Tepsimi masanın üzerine bırakıp buradaki ilk günümde oturduğum sandalyeye oturdum. Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu ama sadece bir ay olmuştu. Dışarıda güneş batarken oda karardı, yarı açık pencereden turuncu ve kırmızının tonlarını gönderdi.

Lynch, "Yemek yiyebilirsiniz," dedi.

Sessizlik.

"Nasılsınız Bayan Jett?"

Çatalımı aldım ve makarnayı hareket ettirdim. "Şey, sanırım." Biraz rahatladım. Sesi bir sorun olduğunu göstermiyordu. Belki de bu sadece bir konuşmaydı.

-Nasıl başa çıktığımı kontrol etmek için bir konuşma.

"Terapi seanslarında ilerleme var mı?"

"Evet efendim," diye yalan söyledim - kısmen. Ollie terapimde ilerleme kaydetmiştim.

"Sizi buraya çağırdım çünkü... ilk ay içinde bir hafta sonunu hemşire odasında geçirdiniz, elinizi kırdınız, bir banyoyu tahrip ettiniz ve hücre hapsini ziyaret ettiniz. Buranın sizin tahribatınız için uygun olduğundan emin değilim Bayan Jett ve başkalarının hayatını tehlikeye atamam."

Terk edilmişlik yüzünden okunuyordu. Beni programdan çıkarıyordu ve kafamın içindeki ses "*İyi, beni buradan çıkar*" ve "*Sonunda, lütfen... beni Amerika'ya geri gönder*" ve "*Umurumda değil*" gibi şeyler söylüyordu. Ama kulaklarımdaki gümbürtü, tenimde biriken soğuk ter ve gözlerimin arkasındaki sızı bana bedenimin ihanetini hatırlatıyordu. Gerçek şu ki, Ollie'siz bir hayata uyanmaktan korkuyordum. Onun varlığını ve birlikte geçirdiğimiz anları bastırma ve hiçbirisi olmamış gibi davranma alışkanlığımdan dehşete düşmüştüm çünkü deneyimlerimden bunun nasıl başa çıkacağımı bildiğim tek yol olduğunu biliyordum.

Hayır. Ollie ile kalmam gerekiyordu.

İçimde yavaşça boğulurken ciğerlerimdeki tüm hava yerini suya bırakmıştı. Bir sis görüşümü bulanıklaştırdı ve başımı salladım. "Ne... ne diyorsun?" Sesim kesildi.

Lynch çenesini indirdi ve ellerini masasının üzerinde kavuşturdu. "B Blok'a transfer ediliyorsun, Mia..." Bir nefes verdi. "Psikiyatri bölümümüze transfer ediliyorsunuz."

Uzun süren sessizlik Lynch'in masasının etrafında dolanmasına ve klavyesine birkaç vuruş yapmasına neden oldu. Ağzımı açarsam söyleyeceğim şeylerden pişmanlık duyacaktım. Eğer öfkelenirsem, kampüsü tamamen terk etmemi isteyebilirdi. Dilimi ısırarak kollarımı kavuşturdum ve tırnaklarımı

Normalde yapacağım bir şeyi yapmaktan kendimi alıkoymak için dirseklerime bastırıyorum. Kafamın içinde savaşılan bir kurban ve bir canavar.

"Stanley eşyalarınızı toplamanız için sizi yurda götürecektir. Seni bekliyor olacaklar." Sandalyesinden kalktı ve masasının üzerine eğildi. "Mia, bu senin son şansın. Bir hata yaparsan, temelli olarak ayrılmak zorunda kalırsın."

Ben eşyalarımı bavuluma yerleştirirken Stanley yurt odamın önünde duruyordu. "O eşyaları uzun bir süre göremeyeceksin. İşlemden geçirilecek ve bodruma yerleştirilecekler," diye mırıldandı Stanley. "Diğer tarafta sana yeni kıyafetler ve bir diş fırçası verecekler."

Bavulumu kapatıp fermuarını çektiğim anda kaymaya başladığımı hissettim. Başımı sallayarak Ollie'nin yeşil gözlerine, sözlerine, gülümsemesine odaklandım; beni karanlığa düşmekten alıkoyacak her şeye. Bavulumu duvara fırlatmak istedim. Alçılı yumruğumu *tekrar* betona atmak istedim. Bedenimden kaçmak ve kendimi sarsmak istedim çünkü kayıyordum. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim, ama şimdi çok açıktı. Oluyordu; zihnim bir düzine odası olan bir evin ışıklarını birer birer söndürüyor, her dakika daha da karanlıklaşıyordu.

"Hazır mısın?" Stanley sordu ve ben de bir sonrakine geçmeden önce eski hapisanemden uzaklaştım.

Akşam yemeği telaşı koridorda ağır ağır ilerliyor, yatakhanelerine çekiliyorlardı. Stanley'nin yanında durarak, kapıyı kapatıp kilitlemeden önce odamı bir kez daha gözden geçirmesini bekledim. Elimde bavulumla Stanley ve ben kalabalığa doğru döndük.

Ve sonra gözlerim Ollie'ye takıldı. Yanındaki Jake ve Isaac'le birlikte bana doğru gelirken gürültülü kahkahası koridorda yankılandı. Bir daha asla duyamayacağımdan korkarak kahkahasını hafızama gömerken gözlerimi kapattım.

Jake önce beni fark etti ve aniden durdu. Jake'in hızı yavaşlarken Ollie de onun bakışlarını takip etti. Ollie'nin gözleri ben, Stanley ve bavul arasında gidip geliyordu.

yüzündeki renk kaybolduğunda elimde tutuyordum. Çenesini sıkarken yavaşça başını salladı.

Sanırım Stanley, "Gidelim Mia," dedi ama Ollie gözlerimin önünde patlarken kıpırdayamadım.

Ollie bize doğru koşmaya başladı ve birkaç saniye içinde Stanley'i duvara yaptırdı. "Onu nereye götürüyorsunuz? Neler oluyor?" Ollie çaresizce sorular sorarak kalın havada uçtu.

"Geri çekilin, Masters. Bunu yapmak istemezsin," dedi Stanley, Ollie'nin ellerini iterek.

Ollie'nin yüzü solgundu. Bir zamanlar güzel olan yeşil gözleri şimdi Stanley'i tekrar göğsünden iterken gerilmişti. "Onu nereye götürüyorsun lan!" diye bağırdı, yüzü Stanley'den sadece birkaç santim uzaktaydı. Ollie'nin bu yönünü daha önce hiç görmemiştim ama bu çok tanıdık bir görünümdü ve daha önce birçok kez bulunduğum bir yerdi. Onun içindeki bendim.

Korkuyla karışık öfke, en güçlü olanı bile yok etmek için mükemmel bir karışım.

"Seni geri çekilmen için uyarıyorum," dedi Stanley sakın ama sert bir sesle, kemerine takılı telsize uzanırken.

Isaac onu ters yöne doğru çekerken Ollie bana döndü ve yüzümü aradı. "Bırak onu, dostum! Bitti artık! Onu bırakmalısın," diye tekrarladı Isaac ama bu Ollie'yi daha da çileden çıkardı.

Ollie tünel görüşüyle Isaac'i üzerinden itti, gücü Isaac'i mermerin üzerine gönderdi ve Stanley'i iterek onunla benim aramdaki her şeyi temizledi. Başımı tuttu ve yüzümü inceledi. "Konuş benimle, iyi misin? Seni nereye götürüyorlar?" Ollie gözlerinde acelecilikle sordu ama sesi her kelimedede çatallaşıyordu. "Cevap ver bana, Mia."

"Psikiyatri koğuşu." Başımı ellerinin arasında salladım. "Geri dönmeyeceğim Ollie... Çok üzgünüm."

Stanley onu benden koparıp duvara çarpmadan hemen önce Ollie'nin gözleri parladı. Donup kalırken göğsüme bir acı girdi. Tek yapabildiğim Ollie'nin gözlerimin önünde parçalanmasını izlemektir ve neler olduğunu anlayamıyordum. Zihnim yavaşça kapanırken kalbim

göğüs kafesime sertçe vuruyordu. Kulaklarımdaki çınlama, kafamın içindeki gürültülü gümbürtüyle yarışıyordu.

Ollie ona karşı mücadele ederken Stanley Ollie'nin bileğini arkadan bağlamaya çalıştı ama Stanley daha güçlüydü. Ollie'yi bir kez daha duvara çarptı, bu kez ön koluyla Ollie'nin başının arkasına baskı uygulayarak yüzünü soğuk betona bastırdı. Stanley Ollie'nin kulağına duyulmayan sözler fısıldadı ve Ollie'nin mücadeleyi bırakmasını sağladı.

Ollie gözlerinde yaş ve yanaklarında kızarıklıkla başını çevirip bana baktı. Diğer her şey onu hayal kırıklığına uğrattırken yeşil gözleri daha da güzelleşmişti. *Bana ihtiyacı vardı.*

Ayaklarım Ollie'ye doğru hareket etti ve o da Stanley'e karşı sarsıldı.

"Hayır, Mia. Geri çekil," diye yalvardı Ollie, sonra Stanley kollarını geriye doğru büküp sonunda onu fermuarlı bağların içine soktuğunda yüzünü buruşturdu. Başım ikisinin arasında gidip geldi, bir adım daha atarken kendimi tamamen güçsüz hissediyordum. "Jake, onu geri getir!" Ollie bağırdı ve Jake beni saniyeler içinde uzaklaştırarak bir kol mesafesinden daha uzakta tuttu - hiç olmak istemediğim kadar uzakta.

Ollie tekrar bana dönmeden önce bir an alnını betona bastırdı. Ellerim iki yanımda titrerken kan çanağına dönmüş gözlerinden ve dudaklarından yaşlar süzülüyordu. "Mia, beni dinle. Ben yokken bile benimle kalmalısın, beni duyuyor musun? Tükenmesine izin verme. Bana söz ver," diye yalvardı ama ben hiçbir kelime oluşturmamıştım. Bedenim Jake'in tutuşuyla zayıfladı ve Ollie'nin gözleri tekrar açmadan önce daha fazla gözyaşı dökülürken kapandı. "Kahretsin, Mia. Bana söz ver!"

Zihnimdeki son ışık da sönmeden önce konuşabildim. "Söz veriyorum."

On Beşinci Bölüm

*"Ve eğer bir gün seni
tanıyamazsam, yine
de seni seveceğim."*

-Oliver Masters

Dolor'a gittiğimde iki şeyden emindim. Birincisi, babama inat kovulmak için elimden geleni yapacaktım, ikincisi ise... bu arada sevişecek birini bulmam gerekiyordu. Söylemeye gerek yok, ikisini de başarmıştım.

Stanley'le birlikte yeşil çimlerin üzerinden geçerek "Looney Bin" olarak da bilinen B binasına doğru yürürken kahverengi saçlarım gece rüzgârında şiddetle dalgalanıyordu. Stanley sessiz ve sakindi, gözlerini önünde sabit tutuyordu. Ama duruşundan, aceleyle ormana doğru koşmaya karar verirsem saldırmaya hazır olduğunu anlayabiliyordum ve fiziksel egzersiz eksikliği ve sağlıksız beslenme alışkanlıklarım yüzünden ne kadar zayıfladığımı düşünürsek, bana yetişebileceğinden şüphe duymuyordum.

Girişe ulaştığımızda çelik kapının yanındaki siyah dahili telefonun düğmesine bastı ve kapı vızıldayarak açılmadan önce zihnimin kavramaya hazır olmadığı birtakım kelimeler geveledi. Stanley arkamdan içeri girdi ve bir cam bölmenin açıklığından başka bir güvenlik görevlisine bir pano uzattı. Kafası tıraşlı ve gözlerinin altında torbalar olan güvenlik görevlisi, sanki doğal bir refleksmiş gibi başka bir kapıyı zil çalarak açmadan önce panoya baktı.

İkinci kapıdan geçtik ve Stanley bana hemşirenin gelmesini beklememi tavsiye etti. Bavulumu güvenlik görevlisine verdi ve

Dolor gömleğimi bir daha giyip giyemeyeceğimi merak ediyordum. Doğruca cehenneme gittiğinden emin olduğum uzun bir koridorun girişinde durdum. Her iki taraftaki duvarlar beyaz kapılarla kaplıydı ve floresan ışıkları titriyor, ürkütücü bir vızılı sesi cızırıyordu.

Beyaz önlüklü bir kadın bana yaklaştı ve temiz bir yığın gri giysiyi bana uzattı. Tek söylediği "Beni takip edin" oldu. Stanley'e döndüm ve o da tek bir baş hareketiyle başını eğdi. Bu, Sessiz Stanley'i de son görüşüm m  olacaktı?

Keskin bir sağa dönüş yapmadan önce küçük kadını zayıf ışıklı koridorda takip ettim. Bir  nceki koridordan daha karanlık olan başka bir koridor açıldı. Geçtiğimiz odalardan gelen alçak inilti ve çığlıklar boynumdan yukarı ve omurgamdan aşağı ürperti gönderdi. Konuşmaya korkarak, sanki beni koruyabilirmiş gibi sessizce arkasından yaklaştım. Arkamızda sürekli bir varlığın olduğu hissi başımı arkama ve omzumun üzerinden  evirmeme neden oluyordu.

Beyaz kapılardan birine yaklaştık. Ana binadaki ortak tuvalete hiç benzemeyen küçük beyaz bir banyoya girerken bayan da peşimden içeri girdi. Burası o kadar da temiz değildi.    kabinden birinde musluğu açtığında tavanın köşesinde çürüyen bir noktadan su damlıyordu. Fayanslardaki çatlaklarda koyu kırmızı lekeler vardı. *Kan mı bu? Lanet olsun, bu kan.* Sanki ne düşündüğümü duymuş gibi başımı ona doğru çevirdim.

"Soyun. Tüm mücevherleri, giysileri ve sa  aksesuarlarını  ıkarman gerekiyor," diye açıkladı gözlerimin içine bakmadan. "Sana odanı göstermeden önce duş alacaksın."

Bana söyleneni yaptım, eğer dinlemezsem boynuzları ya da keskin dişleri çıkacağından korktum, sonra da etimi kemiklerimden ayırdı ve kanım aynı fayansa sıçrayarak diğerlerine katıldı.

Su soğuktu. Sıcaklık sadece Ollie'yle ortak banyodaki kabinin zemininde birbirimize sarıldığımız anıları canlandırdı. O gece suyun altında bana öylesine sıkı sarılmıştı ki, n ksetmemi engellemeyi başarmıştı. O benim tek panzehirim olmuştu.

kendime karşıydım. O her zaman benim ilacımdı, ama bunu daha önce göremeyecek kadar ileri gitmiştim.

Duştaki tek eşya bebek pudrası gibi kokan bir şişe sabundu. Durulanıp çıkmadan önce onu saçıma ve vücuduma sürdüm. Ben giyinirken kadın gözlerini kucağındaki kitaptan ayırmadı.

Gri büzgülü pantolon belimden aşağı sarkıyordu, belli ki bir beden büyüktü ama her şey kocaman olacaktı. Artık kemiklerimde et kalmamıştı. Düz gri tişörtü ve ardından düz gri sweatshirt'ü başımın üzerine çektim. B binası ana binadan çok daha soğuktu ve sweatshirt mantıklı geliyordu.

Sessiz, ufak tefek bayanın yüzü gençti ama saçlarına aklar düşmüştü. Diyaloglarını minimumda tutuyor, sadece bana talimat vermek için konuşuyor ve asla gözlerimin içine bakmıyordu.

O da benim gibi kendini etrafındakilerden soyutlamıştı. Ama gerekçesi farklıydı. Sadece burada soğuk ve mesafeli bir insan olmuştu. Eğer bir bağlılık geliştirirse, bu onun işini daha da zorlaştırırdı. Hangi noktada bu hale geldiğini merak ediyordum. Hoşlandığı biri mi vardı? O kişiye bir şey mi olmuştu? Buradan canlı çıkamayacağımı biliyor muydu? Banyo fayansındaki o kişinin kanı mıydı?

Beni odama götürdü. Kontrplak üzerine sert bir şilte serilmişti, odada başka mobilya yoktu. Yastık yok, çarşaf yok, sadece bir şilte. Duvarda bir pencere bile yoktu. *Sadece lanet bir şilte.*

Mavi şiltenin üzerinde cenin pozisyonunda kıvrıldım, ağlamak istiyordum ama gözyaşlarım akılmıyordu. Bunun yerine, Ollie'nin ne yaptığını, gece yarısı randevusunda likör ve Bria'yla eğlenip eğlenmediğini ya da koridordaki olaydan sonra hücre hapsine zorlanıp zorlanmadığını merak ederek kendi kafamın içinde kayboldum. Beni mi düşünüyordu?

Ollie ağlamıştı. Babamı daha önce de ağlarken görmüştüm ama bu beni Ollie'nin gözyaşları kadar etkilememişti. Onu benden önce ağlarken görmek göğsümdeki acıyı daha da arttırmıştı. Sanki biri bir hançer alıp kalbimi delmiş, sonra da onu bükmişti. Canım yanıyordu ve eğer Jake beni çekip

Yalnız olmadığını bildiğinden emin olmak için her şeyi yapardım. Gözyaşlarını silmek ve en karanlık saatlerimde meleşim olduğu gibi ona sarılmak için. Ollie ağlamıştı ve şimdi yalnızdı. Yoksa yalnız mıydı?

Her iki durumda da yapabileceğim bir şey yoktu.

Geçen zamanı ölçemiyordum. Kapı defalarca açıldı ve diğer taraftaki küçük hanım bana yemek teklif etti ama reddettim. Bu cenin pozisyonunda, önümdeki boş duvara bakarak ne kadar kaldığımı söylemek zordu. Güneş yoktu, ay yoktu, kapının üzerinde saat de yoktu; sadece beyaz dolgulu duvarlar ve bu lanet yatak vardı. Tüm bunlardaki ironi, geldiğim ilk gün limuzinden adımımı atmadan önce nasıl olmasını bekliyorsam öyle olmasıydı. Psikiyatri koğuşu hayal ettiğim gibiydi.

Zümrüt gözler, mürekkepli bir ten ve güzel bir ruh
değil. Ollie'yi hiç hayal etmemiştim.

Onun geldiğini hiç görmemişim.

Kasvetli bir duruma girip çıkarken sonunda midemin gurultusu kesildi. Acı göğsümde daha da yoğunlaşıp derinleşirken bedenim titriyordu. İçimdeki ateşi yakmaya devam edeceğime söz vermişim ama o yanımda olmadan bunu yapmak çok zordu. Zihnim yavaş yavaş dengesini kaybederken bedenim savaştı. Yüzünü görmeye kararlı bir şekilde gözlerimi kapattım ve bana bir şeyler okurken dudaklarının kıpırdadığını hayal ettim. Beni nasıl öptüğünü, nasıl güldüğünü hatırladıkça göğsümün içindeki acı alevlendi.
Yüce Tanrım... onun gülüşü.

Gerçek bir kahkahaydı bu, tüm vücudunu içine attığı bir kahkaha. Ağzı kocaman açılırken ve gözleri yarıklara dönüşürken elleri her zaman hemen yüzüne giderdi. Bazen parmakları gözlerine ulaşırdı, bazen dizlerinin üzerine çökerdi ama benim en sevdiğim, ellerini birbirine vurduğu ve gırtlğından bir kıkırdama geldiğı zamandı.

Ve benimle sevişme şekli. Bana
yaşadığımı hissettirmesi.

Bana hissettirdikleri.

İçimde kısık bir inilti titreşti ve dizlerimi kendime doğru çektim.

Göğüs. Hiçbir şey acıyı dindirmiyordu. Yavaş yavaş yükselen bir panik hakim oldu ve inlemelerim çığlıklara dönüştü.

Sesim kesilene ve ciğerlerimde hava kalmayana kadar çığlık attım. Lanet yatağa dönerek, kendime karşı dönmeden önce yatağı dövdüm, saçlarımı çektim ve kollarımı tırmaladım. Alçım çatlayıp açılana kadar çimento duvara vururken bir çılgınlık beni ele geçirdi. Çıkardım ve odanın diğer ucuna fırlattım. *Histeri*. Tek istediğim bu odadan çıkmaktı. Tek istediğim hatırlamaktı. Neden hatırlayamıyordum? Neden bunu kendime yapıyordum?

Kapı açıldı ve önüme kim çıkarsa fırladım, ama onlara elimi sürmeden önce bayılmaya hazır değildim.

Bilincim her şeyden önce uyandı. Kurumuş boğazıma uzandım ama ellerimi hareket ettiremiyordum. Gözlerimi açtığımda Dr. Conway başımda durmuş, elindeki kâğıttan bir şeyler okuyordu. Onu görünce üzerime bir rahatlama örtüsü örtüldü.

"Oh iyi, uyanmışsın," dedi sırtarak. "Sana çok fazla verdiler diye endişelendim."

"Ne kadar sürecek?" diye sordum. Boğazım bıçakla kesilip açılmış gibi hissediyordum.

Dr. Conway yanıma oturdu ve ben de tanımadığım odayı taradım.

"Altı gündür psikiyatri koğuşundaydın," dedi ve ben geçen zamanı düşünerek gözlerimi kapadım - Ollie'siz geçen altı gün. "Sistemin dumanla çalışıyor. Kendini aç bırakmaya devam edemezsin. Sıvı alman için seni hastaneye götürmek zorunda kaldık."

Hastane mi? "Oraya geri dönemem," dedim başımı sallayarak. "Lütfen, iyi olacağım, sadece beni ana kampüse geri getir. Uslu duracağım," diye yalvardım.

"Üzgünüm Mia. İşler böyle yürümüyor." Bacağımı okşadı. "Ama merak ediyorum... yazma ödeviniz, kitaplarınız ve evraklarınızla birlikte bana getirildi. Okudun mu?"

Yazma ödevim mi? Şimdi de yazma ödevimi mi gündeme getiriyordu? Ona ne kadar kızmak istesem de başımı salladım. *O benim tarafımda*, kendime hatırlatmak zorundaydım.

"Her şeyi hatırlıyorsun Mia, ya da en azından bilinçaltın hatırlıyor. Seni tetikleyen her neyse, ona tutunmanı istiyorum. O duyguya tutun ve gidebildiğin kadar derine dal. Taburcu olduktan sonra, nasıl olduğunu görmek için seninle psikiyatri koğuşunda buluşacağım."

"Gidiyor musun?" Umutsuzca sordum. Ona ulaşmaya çalışırken kelepçelerim parmaklıklara çarptı. "Lütfen, gidemezsin..." Ollie olmadığında o benim tesellimdi. Boğazım yanıyor, başım ağırlaşıyor ve tek istediğim onun kalmasıydı.

Ama ayağa kalktı ve gitmek için dönmeden önce avucunu alnımda gezdirip saçlarımı okşadı. Sıcak elini alnımda gezdirmesi Ollie'yi gözümün önüne getirdi ve eskiden o tek dokunuşla nasıl rahatladığımı ama şimdi sadece beni rahatsız ettiğini hatırladım.

Annem de böyle yapardı ama o zamanlar ...

Daha önce.

Hastane odamın kapısı gıcırdayarak açılırken ve Dr. Conway dışarı çıkarken bu tek kelimeye tutundum.

Bu ses.

Hayır...

Başımı hızla sallayarak onu tekrar aşağı itmeye çalıştım.

Ama tüm gücüm tükenmişti. Geçmişimin anıları, sonunda bir barajın patlaması gibi çağıladı. Suyun basıncı bariyerlerimin kaldıramayacağı kadar fazlaydı ve etrafımda yıkıldılar.

Her şeyi hatırladım. *Her mide bulandırıcı şeyi*. Yanımdaki monitörden gelen bip sesi kulaklarımda çınladı. Hava ararken gözlerim etrafta uçuşuyordu. Dr. Conway'e seslenmeye çalışırken ağzımdan hiçbir şey çıkmıyordu. Bizi ayıran camın arkasından koridorda yürümeye devam etti. Kelepçeleri hastane yatağına doğru çektim, anılara karşı savaştım.

"Benimle kal Mia," Ollie'nin sözleri kafamın içinde tekrar tekrar çınladı. Ve birden her şey sakinleşti. Ciğerlerim yeniden hava buldu, kalp atışlarım

sabit bir ritme geri döndüm, ama her şeyi hatırladım.

Geceleri odama girdiğinde kapımın nasıl gıcırdayarak açıldığını ve karanlığın içinden bir parça ışık sızmasına izin verdiğini hatırladım. Sesin korkusu beni uyutmuyordu ve Tanrı'ya bir kez olsun, sadece bir kez olsun sesin gelmemesi için dua ediyordum. Ama her gece gelmeye devam etti. Uyuyormuş gibi yaparsam gıcırtının olmayacağını düşünmüştüm, ama her zaman oluyordu -tüm bir yıl boyunca ve Tanrı beni asla kurtarmamıştı.

Gözlerimin açık olup olmadığına bakmak için eğildiğinde yüzümün yan tarafındaki sıcak nefesini hatırlıyorum. Tek bir kasımı bile oynatmaktan korkarak mümkün olduğunca hareketsiz dururken vücudum gerilirdi. Bira ve kül tablası kokusu beni sarhoş bir kasırga gibi vururdu. Annemin uyanması için dua ederken gözlerimi sımsıkı kapatırdım. Belki kızında bir sorun olduğunu hisseder ve gelip beni kontrol etme ihtiyacı duyar diye düşünürdüm - annelerin altıncı hissi. Ama annem beni hiç kurtarmamıştı.

Yanıma tırmanmadan önce kemerinin çıkardığı sesi hatırlıyorum. Yatak bir yana yığılırdı ve ben ona yaklaşmamak için battaniyeme sarılırdım. Nasırlı ve fazla çalışan elleri, sekiz yaşındayken anlayamadığım şekillerde beni taciz ederdi. Babamın tabancasıyla gelmesi için dua ederdim ama babam beni hiç kurtarmamıştı.

Her gece saat gibi, ama yine de dua ederdim.

Bana tecavüz ederken bile, bir şekilde beni öldürmesi için dua etmiştim. Ama ölüm bile beni kurtaramadı.

Kimsenin gelip beni amcamın tacizinden ve işkencesinden kurtarmayacağını bilerek üç yüz doksan dört günümü ağlayarak uyuyarak geçirdim. O bendim. Kendimi kurtarmak zorundaydım. Ve üç yüz doksan beşinci gün, kapı gıcırdayarak açıldığında, yanağıma değen sıcak nefesin altında gerildiğimde ve parmakları geceliğimin altından kaydığında, yastığımın altından uzanıp babamın öğleden önce çaldığım tabancasını aldım ve onu başından vurdum.

Tetiği çekmek için ne kadar çaba harcadığımı hatırladım, ama elimdeki her şeyi kullanmışım - tüm bastırılmış öfkemi ve utancımı. Hatırladım.

Amcamın saniyeler önce şaşkınlıkla açtığı kara gözlerini ve sonrasındaki sakinliği hatırladım.

Bana bir daha asla dokunamaz.

27 Temmuz 1999 onu öldürdüğüm ve ağlamayı bıraktığım gündü. Tetiği çektiğim anda zihinsel bir şalter attı ve beynim otomatik pilota geçerek beni travmadan korudu. Çocukluğum, masumiyetim, hepsi ilk geceden beri benden çalınmıştı.

Annem intihar ettiğinde bir damla gözyaşı bile dökemedim. Beni kardeşinden koruyamadığı için suçluluk duygusuna teslim olmuştu ve ben zaten her şeye karşı hissizleşmiştim.

Babamın bir iş gezisinden eve döndükten sonra beni yatak odasında onun cesedine bakarken bulduğu zamanı hatırladım. Cesedinin başında ağlamıştı. Kan çoktan kurumuştur. Sanki onu ben vurmuşum gibi bana nasıl baktığını hatırladım, sanki ben bir canavardım. *"Ne yaptın sen?" diye sormuştu bana. "Neyin var senin?"* Ama ben kaskatı kesilmiş, gözlerinin açılıp açılmayacağını görmek için izliyor ve bekliyordum - sesini tekrar duymayı bekliyordum. Ölümü anladığımda, bunların hiçbirinin gelmeyeceğini biliyordum. Ama yine de bekledim ve izledim ve nedenini bilmiyordum.

Komodinin üzerinde, pembe şarap bardağının yanında yazdığı mektubu bulmuşlardı ve bu, tetiği benim çekmediğimi kanıtlayan bir başka delil olsa da, ben de çekmiş olabilirdim. Babam bana asla aynı gözle bakmadı ama bu beni incitemezdi.

Hiçbir şey yapamaz.

Ben çoktan gitmiştim.

Diğer çocuklardan farklı olduğumu ancak lise yıllarında fark etmişim. Diane'in onun hayatına girip benimle ilgili "normal" olmayan her şeye dikkat çektiği zaman da aynı zamanlara denk geliyordu. Yaşadıklarımı anlatmıştı ama Diane bunların hepsini bahane olarak kabul etmişim. Dinlemediğimi düşündüğünde arada bir yorum yapıyordu ama ben her şeyi duymuştum ve bu beni hiç rahatsız etmemişti çünkü *çoktan gitmiştim*. Babalık görevini yerine getirmiş ve beni danışmana, psikiyatriste, birçok doktora göndermişim ama hiçbirisi bana ulaşamamıştı çünkü *ben çoktan gitmiştim*.

İsyan etme ihtiyacım onların derisinin altına girmek içindi. Kızgın değildim. Üzgün de değildim. Sadece babam ve Diane'in sanki bir fark yaratacakmış gibi beni düzenli olarak oraya buraya göndermelerinden bıkmıştım. Benimle uğraşmak zorunda kalmamak için beni oradan oraya savuruyorlardı.

Gitmemi istediler.

Anılar yüzlerce kez geri geldi, ama tek hissettiğim fırtınanın sakinliğiydi. İçimdeki öfke her yere yayılmıştı ama bu farklı bir öfkeydi. Sakin bir tür, eğer böyle bir şey varsa. Ollie'nin kafamın içindeki sesi bana onunla kalmamı hatırlattı ve ben de öyle yaptım. Verdiğim zararın ateşi söndürmesine izin veremezdim.

Ölümünde bile, amcamın benden bir şey daha almasına izin vermeyi reddettim.

On Altıncı Bölüm

*"Eğer evren bizi yasakladıysa,
onlara hakkında yazacakları bir şey verelim."*

-Oliver Masters

O AKŞAM hastaneden taburcu edildim. Daha önce hiç görmediğim bir güvenlik görevlisi bana Dolor'a kadar eşlik etti. Buruşuk yüzlü ve iri burunlu yaşlı adam bir saatlik yol boyunca sohbet etti ve ben Stanley'nin sessizliğini özlediğimi fark ettim. Yaşlı adam bir soru sordu, sonra da kendisi cevapladı, bana tek kelime etme fırsatı bile vermedi. Konuşma zahmetine girecek değildim ama böyle bir seçeneğim olmasını isterdim.

Gün geceye dönerken güneş gökyüzünde alçaldı ve psikiyatri koğuşuna vardığımızda yıldızsız siyah, ateşli gün batımını yuttu. Küçük hanım beni ilk geldiğim gün yaptığım rutin işlemlerden geçirdi; önce kıyafetlerimi çıkardım, sonra düşün altına girdim. Daha sonra gri ipli pantolonumu, gri gömleğimi ve gri sweatshirt'ümü giydim. Saçımdaki suyu olabildiğince akıttım ve odama ulaştığımda sert yatağın üzerine kıvrılıp gözlerimi kapattıktan sonra uykuya daldım.

Dr. Conway döndüğümde beni psikiyatri koğuşunda görmeye geleceğini söyledi ama hiç gelmedi. Ufak tefek kadın beni zorla koğuşumdan çıkarıp diğerlerinin arasındaki ortak alana götürdüğünde sabah olmuştu. Buraya geldiğimden beri doktorlardan başka kimseyi görmemiştim, sadece geceleri çılgınlıklarını duyuyordum.

"Dr. Conway sizi odanızdan çıkarmamı ve yemek yediğinizden emin olmamı söyledi," dedi küçük hanım dönüp beni boş bir masaya bırakmadan önce.

El arabalı, iri yarı bir adam belirdi. Gitmeden önce tepsiyi önüme koyarken soru sormadı. El arabası yan masada durana kadar gıcırdadı. Yemeğime baktığımda, yulaf ezmesine benzeyen bir kase ve iki dilim yanmış domuz pastırması vardı.

"Bu yulaf lapası," dedi bir ses. Bir kız önümde otururken başımı kaldırıp baktım. Düz kahverengi saçlarını arkaya doğru savurdu ve fazla uzamış perçemlerini dar yüzünden silkeledi. "Ben Maddie."

Meşhur "Looney Bin" çantalarını giymiş kristal mavisi gözler cevap için bana baktı.

"Pek konuşma havasında değilim." İçimi çektim.

"Şanslıyım ki konuşmayı severim..." Maddie sözünü kesti ve ben yüzümü yulaf lapasına çarpmak istedim. Bu nasıl bir intikamdı. Artık Zeke'in bana karşı neler hissettiğini biliyordum. " ... yani, o zamandan beri buradayım. Sen Amerikalısın, değil mi? Daha önce bir kez Amerika'ya gitmiştim. Aslında Florida'ya. Annem ve babam bizi Disney World'e götürmüştü. Umduğum gibi değildi."

Avucumu havaya kaldırarak kalın İrlanda aksanını kestim. "Lütfen... konuşmayı kes."

Maddie dudaklarını birbirine bastırdı. "Çek şu suratını, ben sadece seni şımartıyorum! Beni kesmeden önce ne kadar dayanabileceğini görmek istedim."

Muhtemelen yemek yediğimden emin olmak için odanın diğer ucundan beni izleyen Müstakil Minik Hanım'a baktım. Maddie gözüme çarpan şeyi görmek için başını çevirdi. "Evet, o acımasız biri. Eğer yemek yemezsen seni tutup zorla beslerler."

"Şaka yapıyorsun."

"Ah, keşke." Maddie sandalyede arkasına yaslandı ve eşofmanını düzeltti. "Şuradaki sarışın midillili kızı görüyor musun?" Onun başını dürttü.

Hafifçe arkama döndüğümde benimle aynı yaşlarda bir kız gördüm. Saçları o kadar sıkı toplanmıştı ki, saç bağını çözdüğünde on yıl yaşlanıp yaşlanmadığını merak ettim - anında yüz gerdirme.

"Daha dn onu sandalyesine baēladılar ve bir keser gibi beslediler. Kutsal bir gösteriydi." Maddie bir kahkaha attı ve sadece bu düşünce bile kaşıēı aēzıma götürmeme neden oldu.

"İşte oldu. Tek ihtiyacın olan beş ısıruk ve Dr. L seni rahat bırakacak." Maddie gülümsedi, ben de ona bir aēız dolusu yulaf lapasıyla dudak bükerek sııttım. "Kart oynar mısın?"

Başımı salladım.

"Yemeēini yedikten sonra sana ēreteceēim."

Her lokmayı sayarken, Maddie'nin Dr. L. tarafından delilere yemek yedirmek iēin tutulmuş gizli bir muhbir olup olmadıēını merak ettim. Can sıkıcı derecede normal görünüyordu ve buraya gelmek iēin ne yapması gerektiēini merak ettim. Masamızın önünden geēen herkes Maddie'yle ayaküstü sohbet etmek iēin durdu ve ben yemek yerken o da onlara gülümsedi.

Son iērenē lokmamdan sonra Maddie masanın altından bir deste kâēıt ēıkarırken tepsiyi kendimden uzaklaştırdım. Bunca zamandır onları elinde mi tutuyordu?

"Kampüste ne var ne yok? Yazdan beri oraya gitmedim..." Harika, Maddie dramayı severdi. "Eminim hiēbir şey deēiřmemiřtir."

Maddie kartları bir profesyonel gibi kusursuzca karıştırdı. "Liam hâlâ bir pislik mi?"

Güldüm. "Liam zararsızdır."

"Deneyimlerinden biliyor gibisin," dedi ses tonunda bir eēlenceyle.

Gözlerimi devirerek sandalyede rahatladım. "Liam tahmin edilebilir biri. Dikkat etmen gerekenler senin gibi insanlar."

Maddie ayaklarını sürüyerek yürümesini yavaşlattı ve aēzının köşesinde küçük bir kalkma oldu. Başka biri olsa bu hafıf kıvrımı fark etmezdi ama ben fark etmedim ve bir yanım onun hakkında haklı olduēumu biliyordu. O bir belaydı.

"Liam'la birlikte falan mısınız?" diye sordu. "Hayır."

"O tarafta biriyle birlikte misin?"

"Hayır."

"Orada hangi gruba bağılsın?"

Neydi bu, yirmi bir soru mu? Sabrım tükenmişti. "Sana ne bundan? Bana sormak istediğin bir şey varsa, lafı dolandırmayı bırak ve hemen sor."

Maddie elindeki kâğıt destesini masaya çarptı ve eğildi. Sesi sert ama kontrollüydü. "Sadece seni tanımaya çalışıyorum, tatlım. Başka bir şey değil. Şimdi olay çıkarma." Koltuğuna geri çekilip kartları yeniden karıştırmadan önce odayı taradı. "Arkadaşım şu tarafta. Geri dönmemi bekliyor."

Jake, Alicia ve Ollie'nin bana söylediklerini hatırlayarak, "Dolor'da ilişki olmadığını sanıyordum," dedim.

"Bizimki bir sır."

"İnsanlara anlatıyorsan bu bir sır değil, öyle değil mi?"

Kıkırdadı. "Haklısın."

Ruh halindeki değişimler başımı döndürüyordu, bu yüzden saçma sorularına daha fazla cevap verme zahmetine girmedim. Elbette onun kazandığı bir tur pokerden sonra, ben odama çekilirken herkes dinlenmeye çekildi.

Daha sonra Maddie'den kaçmak için öğle yemeğini odamda yedim ve akşam yemeği geldiğinde Dr. L beni tekrar ortak alana sürükledi. Onu anlamaya çalışırken Maddie bana uzaktan baktı. Uzun boylu, zayıf ve güzel bir yüzü vardı; tahminimce 1.80 boyundaydı. Kâkülleri kaşlarının altına hafifçe inerken dengeli bir şekilde oturuyordu. Birkaç dakikada bir başını sallayarak onları gözlerinden uzaklaştırıyor, bir yandan da gergin bir şekilde desteyi karıştırıyordu. Duruşu, konuşma şekli ve yüz ifadeleriyle ilgili her şey kendine güvendiğini haykırıyordu ama mavi gözlerini ironi dolduruyordu.

"Bu ilaçlar senin için," dedi Dr. L ve içinde iki hap bulunan küçük bir fincanı bana uzattı.

"Hayır, ilaç kullanmamam gerekiyor. Dr. Conway'le konuşana kadar hiçbir şey almayacağım."

"Pekala, öyle olsun. Sana bir gün daha vereceğim. Ama Dr. Conway gelmezse ilaçlarını almak zorunda kalacaksın. Evraklarında yazıyor, Mia."

Evraklarımda yazmasına rağmen, Dr. Conway beni her şeyden mahrum bıraktı.

ilk muayenehane ziyaretimden beri ilaç kullanıyorum. Notlarında olmalı. Hangi cehennemdeydi? Eski halime geri dönemezdim. "Ona ulaşmayı deneyen oldu mu?"

"Bir telefon görüşmesi yapacağım." Dr. L ayrılmadan önce iç çekti.

"İlaçlar konusunda ciddiler, değil mi?" Maddie önümdeki sandalyeyi çekerken sordu. "Onları benim gibi alıyormuş gibi yap."

"Nasıl rol yapıyorsun?"

"Pratik yapmak gerekiyor ama onları boğazında tutmalısın... sonra o gittiğinde öksürerek geri çıkarmalısın." Maddie omuz silkti. "Ya da yapamıyorsan diş etinle üst dudağının arasına saklayabilirsin."

"Bunu her seferinde yapıyor musun?"

"Elbette. Tanrı beni nasıl yarattıysa öyleyim. Hepimiz normaliz. Sizi normal yapan haplar, şilinin tamamı değil."

Kısmen ona katıldım, kısmen de karşı çıktım. Elbette Tanrı bizi yaratmıştı, ama bu boş bir sayfayla mı yoksa hayatlarımız önceden planlanmış olarak mı olmuştu? Çünkü bizi değiştiren, bizi gerçekte olacağımız kişiye dönüştüren şey başımıza gelenlerdi. Doğaya karşı yetiştirme saçmalığı. Ben duygusal olarak kopuk doğmamıştım. Amcamın bana yaşattıkları yüzünden bu hale gelmiştim. Ama sonra gerçek psikopatları düşündüm. Düzgün evlerde ve sevgi dolu ailelerde yetişmiş olanları. Onlar bu şekilde mi doğmuşlardı, yoksa hayatlarında bunu tetikleyen bir an mı olmuştu? Hiç aynı şansa sahip oldular mı? Hepimiz kalplerimizde aynı miktarda ışıkla mı doğmuştuk?

"Düşünceleriniz için bir peni?" Maddie sordu. "Ha. Düşüncelerim seni borca sokar."

Maddie kıkırdarken, uzamış perçemleri bir o yana bir bu yana sallanıyordu. "Çok komiksin. Senden hoşlanıyorum Mia."

Harika. Maddie adımı biliyordu.

Akşam yemeği ve duş rutininden sonra Dr. L beni boş odama götürdü ve plastik yatağın üzerine kıvrılmadan önce kapıyı arkasından kapattı. Oda buz gibiydi ve kollarımı eşofmanımın içine soktum, sonra dizlerimi içeri çektim, bir top gibi titrerken kendime sarıldım.

Bir an için tekrar uyumuş olmayı diledim çünkü tüm bunlara sahip olmak

Sahip olmak için bir nedenim olmayan duygular eziyetti. Duygusal Kopma Bozukluğumla, duvarlarımla burada kolayca idare edebilirdim. Kalp ağrısı olmadan. Acıdan arınmış. Artık hatırladığım geçmişimden kurtulmuştum.

Ama Ollie'ye bir söz vermiştim ve sözüme sınıksıkı sarıldım çünkü bu ona olan tek bağlılığımdı.

Beni uyandıran adımın sesiydi. Gözlerimi açtığımda Ollie'nin yatağıının yanında diz çökmüş, parmağını dudaklarına götürmüş olduğunu gördüm.

Harika. Çıldırılmışım.

Parmakları alnımı okşayıp saçlarıımın tepesinde gezinirken birkaç kez göz kırptım.

"Ollie?" *Lütfen gerçekçi ol.*

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Selam, aşkım."

Bir anda dizlerimin üzerine çöktüm ve kollarımı boynuna dolayarak kokusunu içime çektim. O gerçektir ve buradaydı. Parmaklarıımı kahverengi dağınık saçlarında gezdirerek boynunu, yanağını ve dudaklarını öptüm. Başını boynuma yaslariken uzun kollarını belime doladı. "Ama nasıl?"

"Sana bağlantılarıım olduğunu söylemişim," dedi ve beni görmek için çekildi. "Sen buraya ait değilsin Mia." Gözleri tekrar benimkilerle buluşmadan önce etrafına bakındı. "Sen iyi misin? Neden hastanedeydin? Ne oldu?"

Bu noktada tüm sorular önemsiz görünüyordu ve elimi Ollie'nin yüzüne götürdüm. Dokunuşumla gözlerini kapattı. O kadar güzeldi ki. Çenesi gevşerken başparmağıım alt dudağını sıyırdı. Vücudumda ona karşı bir şeyler hissetmem için beni etkileyecek ya da ikna edecek hiçbir kimyasal madde yoktu. Sadece hissettim. Alevimiz titreyerek bana hâlâ orada olduğunu hatırlattı. Ollie'ye sahip olduğum sürece yanmaya devam edecekti.

Dudaklarıımı usulca onunkilere bastırdım ve yatağıın üzerine diz çöktüm. Ollie'nin ağzı şefkatliydi, Looney Bin'e geldiğıimden beri içimdeki tüm kuşkuları öpüp yok ederken dili yatıştırıcıydı.

"Tanrım, seni özledim Mia," diye fısıldadı alnını benimkine dayayarak. Ellerimi gömleğinin altından geçirip sıcak ve tanıdık teninde gezdirdim. Ollie tereddütle tekrar çekilmeden önce bir anlığına dudaklarımı dudaklarıyla yakaladı. "İyi olduğundan emin olmak için geldim. Lütfen konuş benimle Mia. Bana neler olduğunu anlat."

Ona her şeyi anlatma dürtüsüyle savaşıyorak dudağıımı çiğnedim. "Zamanımızı zor şeylerle harcamak istemiyorum. Sana her şeyi sonra anlatacağım. Buna ihtiyacım var" -dudaklarını öptüm- "Sana ihtiyacım var" Dudaklarını tekrar öptüm. "Bütün bunlar boyunca tutduğum tek şey senin düşüncen."

Ollie itirafım karşısında kaşlarını kaldırdı. Daha önce böyle bir şey söylediğimi hiç duymamıştı, çünkü hiç duymamıştım. Bu ikimiz için de yeniydi.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve sonra teslim oldu, kendini bana bıraktı. O da bunu istiyordu. Bildiğim beyefendi gibi davranmaya çalıştı ama fiziksel bağımıza olan ihtiyacı daha güçlüydü.

Üzerimdeki giysiler hızla çıktı, nefesler ve çarpışan diller arasında birer birer üzerimden eridi. Sıcaklığı beni hemen sardı ve Looney Bin'in acısı yok oldu. Sadece biz vardık. Saçlarını yüzümden çekti ve gözlerimi buldu. "Özür dilerim." Nefes verdi.

Başımı salladım ve kaşlarımı birleştirdim. "Ne için özür diliyorsun?"

Bana bakmadan önce bir an için başını eğdi. "Bana düşmememi söylemiştin ama o kadar sert düştüm ki..." Dudaklarını ıslattı ve gözleri benimkilere dönmeden önce yüzümü taradı. "Sana çok aşışım Mia."

Her kelime bana bir gök gürültüsü gibi çarptı ve onun gözlerine bakarken gözlerimin arkasındaki acı hissini yuttum. Aşkın bakışını daha önce hiç görmemişim, ama bana doğru bakıyordu. Mesele gözlerinin bana nasıl sabitlendiği, kalbimi nasıl sıkıca kavradığı, ruhunun benimkine nasıl demir attığı değil, bana neler hissettirdiği idi.

Ve aniden, artık düşmüyordum.

Uçuyordum.

Ollie karşılığında bir şey beklemiyordu. Bunun yerine başını eğdi ve öpücüğü başlı başına bir tanıklıktı. Dudaklarındaki sakinlik, yavaşça okşayışı

Dilinin benimkine değmesi ve bu kadar güçlü ama bir o kadar da uysal olması gri bir kalbi yeniden renklendirdi. Ollie'de bu güç vardı, *birlikte* bu güce sahiptik.

"Ne kadar zamanımız var bilmiyorum ama her saniyenin kıymetini bileceğim," dedi dudaklarından ayrıldıktan sonra ve yatağın ucuna doğru ilerledi. Bacağını omzunun üzerine aldı ve çıplak bedenim onun sıcaklığı olmadan titredi.

Dizimden başlayarak, titreyişimi izlerken bacağımdan iç uyluğuma doğru bir öpücük izi sürdü.

"Kimsenin malı değilsin ama başka biriyle birlikte olman düşüncesine katlanamıyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Gözlerinde bir güvensizlik parıltısı belirdi. "Başka kimse yok, sadece sen ve ben mi?"

Başımı sallayarak nefesimi içime çektim. "Sen ve ben. Her zaman."

Ve sonra elleri popomu kavrarken ağzı seksimin üzerindeydi. Kalçalarımı ona doğru eğdim ve aniden dili girişime doğru ilerledi, dönerek okşadı. Tutunacak bir şey aradım ama yatağın üzerinde ne bir çarşaf ne de zar zor tutunabildiğim bir yastık vardı. Haykırdım ve Ollie bir elini ağzıma götürerek haykırışımı bastırdı, bir şeyler yapmaya devam ederken beni bir coşku kasırgasına sürükledi.

Gövdemi tekrar yukarı kaldırdı ve ben onun altında hareket ederken elini dudaklarıyla değiştirdi, vücudum serbest kalmak için titrerken onu içimde hissetmek için yalvardım. Bir parmağını içime daldırmadan önce elini merkezimde gezdirdi ve telaşsızca içime girip çıktı.

"Ollie," diye yalvardım, her hücrem saf bir zevk denizinin üzerinde ip üstünde yürüyordu.

"Henüz değil, aşkım... sabırlı ol." Bir öpücükle beni bir kez daha susturdu. Başparmağının yoğurması ve parmağının pompalamasının birleşimi dünyayı sarsıyordu ve çatlaklardan düştüğümde, Ollie beni her seferinde geri getirdi.

Kolunu altıma sardı ve beni yatağın üzerinden kaldırarak üzerine oturttu. Boyunu avucumun içine alarak kendimi onun uyarılmışlığıyla doldurdum.

Yavaşça, tam da sevdiği gibi. Ağzı mükemmel bir sessiz "O" yaparken gözleri kapandı.

Güzel yüz hatlarının aramızdaki bağın hissiyle tepki verdiğini görmek diğer tüm hisleri büyütüyordu. Onu daha derine çekerken tırnaklarımı dağınık saçlarında gezdirdim. Elleri göğüslerimden saçlarıma ve sırtımın arkasına kadar her yerde geziniyordu. Dişleri çene çizgimi kazırken aramızda soğuk bir ter birikti. Adımın kutsamaları dudaklarından soluk soluğa dökülürken titreyen bacaklarımı sabitlemek için kalçalarımı kavradı. Klitorisim leğen kemiği boyunca kayarken kalçalarımı ona doğru yuvarladım ve beni doruğa daha da yaklaştırdım.

Sadece bir kez daha itti, bir kez daha "Seni seviyorum Mia," dedi, bir kez daha dilini benimkine değdirdi ve ben öpüşürken haykırdım. Ollie orgazmımı kendi orgazmıyla kovaladı. Kalçalarımı kavrarken kasları esnedi ve beni içindeyken ona karşı sabit tuttu.

Başım boynunun kıvrımına gömülürken göğüslerimiz birlikte yükselip alçaldı. Uzun kollarını etrafıma doladı ve ağır nefes alış verişlerimiz yavaş yavaş normale dönerken beni kendine çekti. Onu öpmek için çenemi kaldırmadan önce elini saçlarımda gezdirdi ve o anda gözümün kenarından sıcak su döküldü ve tuzun tadı dudaklarımıza sızdı.

Ollie beni çekti ve yüzüme baktı. "Mia, ağlıyorsun," dedi nefes verirken ve gözümün kenarındaki bir damla yaşı düşmesine fırsat vermeden öptü. "Lanet olsun, beni seviyorsun." Gözlerinde rahatlama belirdi.

"Ama ben aşka inanmıyorum," diye fısıldadım.

"O zaman bana inan." Ollie sırtıttı. "Bize inanın."

Ne yazık ki soğuk hava bizi tekrar giysilerimizin içine soktu ve birbirimize dolanarak yatağın üzerine uzandık. Ollie'ye geçmişimi nasıl hatırladığımı anlatmadım. Ona gerçeği -bana neler olduğunu ve neler yapabileceğimi- anlatacak gücü kendimde bulamıyordum. Olabilecek en kötü şey bana farklı gözle bakmasıydı. Babamın bana baktığı gibi. Ama bu daha kötü olurdu. Çok, çok daha kötü.

Bana her birini tarif ederken kollarındaki dövmelemin üzerinde gezindim.

"Peki ya makas?" Parmaklarımı ön kolunda gezdirerek sordum. "Ya makas?" diye sordum.

Makasın sapından keskin ucuna kadar karmaşık detaylar

mükemmel bir küratörlük.

"O bir örtbas d vmesiydi."

"Neyin üstünü kapattın?" Yeni mürekkebin arkasına bakıp eski mürekkebi seçmeye çalıştım ama sanatçı çok zekiydi. Anlaşılmıyordu bile.

"Kardeşliği temsil eden bir armam vardı," dedi Ollie sesinde derin bir acıyla. "On dört yaşımdayken kardeşimle birlikte almıştık. Aptalcaydı."

Yüzündeki isteksizliği fark edince elimi onun elinin içine koydum ve sıktım.

"K   k ken ona bir küçük kardeşin bakması gerektiği gibi bakardım, bilirsiniz. B y r ken k rd m, herkesin içindeki iyiliği görüyordum ama saftım. Yaşım ilerledikçe, başkalarının davranışları ve insanların yaptıkları şeyleri neden yaptıkları konusunda kafam daha da karıştı. Dünyada neden bu kadar çok kötülük olduğunu bir türlü kavrayamıyordum. Ve bir gün uyandım ve kardeşimin gerçekte kim olduğunu gördüm. Onu hayatımdan tamamen çıkardığımı hatırlatması için makası aldım. O bir vampir gibiydi, yavaş yavaş içimdeki hayatı emiyor, sahip olduğum her şeyi alıyordu. Ona bu kadar uzun süre bağlı kaldım çünkü o benim kardeşim ve değişmesini diledim. Belki ona iyi bir örnek olabilirim."

Ollie sadece nefesini kontrol etmek için durakladı. Parmaklarını sa larımin arasında ve kulağımın arkasında gezdirdi. "Biz... biz iyi yetiştirilmedik. Başkalarının daha kötüsünü yaşamadığını söylemiyorum ama her gün anneme ve kardeşime bakmak için elimden geleni yaptım. Benim gibi biri için büyük bir y kt . Karşılığında hiçbir şey almadan ikisinin de yükünü uzun süre taşıdım. Ama hiçbir zaman bir şey beklemedim. Ve yaşlandıkça, onu omuzlarımda taşımak yerine, o beni de kendisiyle birlikte aşağı çekti. Benden faydalandı."

Kalbim onun için kırıldı. Ağzından dökülen her kelime, buz tutmuş bir göletin yüzeyinde kayar gibiydi ve buz kırıldığında boğulacağından korkuyordu. "Bana söyleyebileceğini biliyorsun Ollie. Benden asla saklanmak zorunda değilsin. Senin hakkında asla farklı d ş nmeyeceğim. Bunu biliyorsun, değil mi?" Avucunun içini öptüm.

Ollie derin bir nefes aldı ve başını salladı.

"O zaman konuş benimle. Beni içeri alma sırası sende."

"Çok kötüydü Mia," diye boğuk bir sesle konuştu. "Yıllarca annemin kendini ele verişini izledim. O bir fahişeydi ve gerçek serserilerle sikişirken beni ve kardeşimi bir dolaba kilitledi. Kardeşim izlerken ben kulaklarımı kapatırdım. Çok hastaydı, hala da öyle. Bundan zevk alırdı. Benden on yaş büyüktü ve o evden ayrıldıktan sonra beni birkaç kez zehirledi. İki kez öldüm, kendi kusmuğumda boğuldum, ama sonra sanırım fikrini değiştirdi ve beni geri getirdi. Beni sevdiğini ve üzgün olduğunu söyledi. Ben kardeşimden çok farklıyım - babamız aynı değil ve ona nefret ettiği adamı hatırlattığımı söyledi. Sadece benimle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu."

Titrek bir nefes verdim. Yanımda yatan bu adam hayatı boyunca reddedilmişti ve hâlâ yüzünde bir gülümsemeyle dolaşıyordu. Şimdiye kadar geçmişindeki acıyı hiç fark etmemiştim. Asla içinde değildi, ışığını karartmasına asla izin vermemişti. Her zamankinden daha fazla, birinin onu rahatlatmak için söyleyebileceğim mükemmel kelimeleri yaratmasını diledim çünkü uygun görünen tek bir kelime bile düşünemiyordum.

"Annemin de bir parçası olduğu fuhuş çetesini ele geçirenin o olduğunu öğrendikten sonra onunla ilişkiyi tamamen kestim. Sonra, sanki işler daha da kötüye gidemezmiş gibi, annemin müşterisini ödeme yapmadığı için o kadar kötü dövdü ki, şu anda yaşam destek ünitesine bağlı ve tüm suçu benim üzerime attı. Sahte bir mazereti vardı ve EI ile olan geçmişim de yardımcı olmadı. Şimdi buradayım ve eğer burada başaramazsam, hapse gireceğim. İş bıraktı ve o zamandan beri beni takip ediyor, hayatımı cehenneme çeviriyor."

Ollie asla buraya ait değildi. "EI nedir?"

"Duygusal Yoğunluk. Temel olarak, sen hiçbir şey hissetmezken ben çok fazla hissediyorum." Ollie tepkimi görmek için başını eğdi. "Sanki bu dünya bize acımasız bir şaka yapıyor." Yumuşak bir şekilde güldü. "Ama birbirimize ait olduğumuzu bilmekten kendimi alamıyorum." Parmaklarını kolumda aşağı yukarı gezdirdi. "Ve ilaç almayı reddediyorum. İlaç kullanırken hissettiklerimden hoşlanmıyorum. Beni tamamen etkisiz hale getiriyor, kendimi bir hiçmişim gibi hissettiriyor."

"Sana ilaç mı yazdılar?" Ollie'nin ilaca ihtiyacı yoktu. Nasıl

çok fazla hissetmek bir bozukluk olarak kabul edilebilir mi?

"Evet, yazın buraya ilk geldiğimde bana da verdiler. En kötüsüydü. Benden kesinlikle nefret ederdin ama bir şey bana ilaçları kabul etmememi söyledi ve ben de kabul ettim. Geçiş süreci korkunçtu. Dekan dersler başlamadan önce beni haftalarca hücre hapsinde tuttu."

"Keşke ben de senin gibi hissedebilseydim, Ollie. Bu bir hediye. Sende hiçbir sorun yok. İlaç tedavisi görseydin nasıl olurdun hayal bile edemiyorum. Sanırım benim gibi olurdun ve ben senin için bunu istemiyorum. Bazen o kadar iyi olduğuna inanıyorum ki, bu dünya bile seni hak etmiyor, seni hak etmiyorum."

"Şaka mı yapıyorsun? Hayatım boyunca seni bekledim," diye gülümsedi. "Seninleyken kendimi sürekli çimdiklemek zorunda kalıyorum çünkü bu kadar şanslı olmama imkân yok. Seni yemekhanede ilk gördüğümde gözümü dikip kaybolmanı bekledim." Hafifçe güldü. "Sen gerçeksinsin, değil mi? Hayal gücümün bir ürünü değilsin. Bana karşı hisleri olan gerçek bir kızsın." Tek gözünü kapattı ve o güzel aptal gülümsemesini engelleyemedi.

Onu omzundan ittim. "Yine de çok korkutucu. Her an zihinsel şalterimin tekrar atmasından ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmamasından çok korkuyorum."

Elimi aramızdan aldı ve tekrar yüzüne götürdü. "Onu kucakla, Mia. Her an, ne kadar uzun sürerse sürsün, buna değer, tamam mı?"

Başımı salladım.

"Bırak tüm endişeleri ben yapayım. Sen sadece sahip olduğumuz anları yaşamaya odaklan. Eğer kaybolursan, ben seni her zaman bulurum."

Ollie beni kendine çekti ve başımı göğsüne yasladım. Ben onun yaşadığı her şeyi düşünürken o parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi. Geçmişinden sonra bile Ollie şalterini kapatmayı ya da ilaç almayı reddetti. Hâlâ hissetmek istiyordu.

Her zaman sevmek istemişti, sadece ona karşılık verecek kimsesi olmamıştı. "Buradan çıktığında yapacağın ilk şey ne olacak?" sordu.

"Ayak parmaklarımı suya sokuyorum. Peki ya sen?"

"Seni bulacağım... sonra da okyanusa götüreceğim." O göremiyordu ama ben gülümsüyordum. "Seninle bir hayat istiyorum Mia. Daha fazlasını hiç istememiştim. Sence önümüzdeki iki yılı atlatabilir miyiz? Sence b a ş a r a b i l e c e k miyiz?"

İçimi çektim. "Tanrım, umarım öyledir."

Nefes alış verişinde ani bir kesiklik oldu. "Seni kaybedemem," diye fısıldadı.

"Yapmayacaksın."

Göz kapaklarım ağırlaşırken göğsünün yükselmesi ve kalbinin atması beni rahatlatmıştı.

"Birazdan gitmem gerekiyor," dedi tereddütle.

"Ben uyuyana kadar bekle. Seni kapıdan çıkarken izleyemem."

"*The Notebook*'u getirmeliydim." Hafifçe güldü. "Ben ciddiym, Ollie."

"Biliyorum, biliyorum..." Eğildi ve dudaklarını başımın tepesine bastırdı. "Bana bir iyilik yap, yarın rekreasyona git. Arka tarafta çitlerle çevrili bir alan var ve ben seni diğer tarafta bekliyor olacağım."

"Tamam," diye nefes aldım, sürüklenmeye başladığımda göz kapaklarım tekrar kapandı. "Peki ya Mia?"

"Mmhmm?"

"Ben yokken bile benimle kal." "Söz veriyorum."

On Yedinci Bölüm

"Birlikte olmamız gerekiyordu ama bu hayat bizim için değildi."

-Oliver Masters

"KAHVALTI!" BİRİ BAĞIRDI ve kapıma vurarak ertesi sabah beni uyandırmayı başardı. Gözlerimi açtığımda Ollie'nin gittiğini, varlığının yerini göğsümde bir ağrının aldığını gördüm. Onu görebilmemin üzerinden altı gün geçmişti ve bir altı gün daha beklemek mümkün değildi. Kapının bir kez daha vurulması beni ayağa kaldırdı.

"Dr. Conway kahvaltınızı yapmanız konusunda ısrar ediyor," dedi adam, bir arabanın yanında dururken bana bir tepsi uzatarak. "Aksi takdirde fazladan çaba göstermezdim."

"Dinlenme ne zaman?" Söylediği her şeyi göz ardı ederek sordum. "Dinlenme bugün kahvaltıdan sonra içeride olacak. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor."

Gözlerim yere düştü ve tepsiyi almadan kapıyı kapattım. Arkamdaki odayı taramak için döndüm ve Ollie'ye dair herhangi bir kanıt aradım. Ne yazık ki burada ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Bir yastıkta ya da çarşafta kokusu bile yoktu çünkü sadece lanet olası yatakta vardı.

Dr. Conway çok geçmeden geldi ve yanında dırdırı da getirdi. "Yemek yemelisin Mia. Bunu yapmaya devam edemezsin." Siyah katlanır bir sandalyeye oturmuş, elindeki panoyu kucağında dengede tutarken rahatsız olduğu belliydi. Psikiyatri servisinde küçük bir ofisteydik ve küçük bir pencereden yağmur yağdığı görülüyordu.

Plastik kaplı koltuğa geri yaslandım. Beni Ollie'den uzak tutan havaya bakarken, "Hatırlıyorum," diye fısıldadım. "Hatırlıyorum"

her şey."

Dr. Conway sandalyesini bana yaklaştırmadan önce elindeki panoyu yanındaki masaya taşıırken kaşlarını kaldırdı. Kot pantolon, babet ve düz mavi bir gömlek giyerek rahat bir şekilde giyinmişti, ancak siyah saçları saç spreyi yüzünden uzun ve hareketsizdi ve makyajı ağırdı. Bostonlu tipik bir Yunanlıydı ve ne Birleşik Krallık ne de Dolor bunu ondan almıştı.

"Ne hatırlıyorsun?" Sesi sakın ve kararlıydı. "Yapma bunu.

Bana doktorluk taslama." Başımı salladım.

"Peki, gerçek olmamı mı istiyorsun?" Ayağa kalktı ve kanepede yanıma oturdu. "Çok kızgıyım. Bir aydır seninle çalışıyorum ve sen psikiyatri koğuşuna gittiğin anda hatırlıyorsun..." Kalçalarını tokatladı. "Mideye inen bir darbeden bahsediyoruz. İşimi de bırakabilirim."

O dudaklarını büzerken ben de kaşlarımı birbirine bastırdım ve ikimiz de bir kahkaha krizine girdik. Hiçbir sesin kaçamayacağı kadar güldüm ve gözlerimin kenarlarından yaşlar döküldü, ama sonunda kahkahalar soldu ve bir zamanlar mutlu olan gözyaşları çirkin olanlara dönüştü.

"Mia, buraya gel." Dr. Conway beni göğsüne çekti, iri göğüsleri beni bütünüyle yutuyordu ama bu bir bakıma rahatlatıcıydı. Gözyaşlarım serbestçe akarken ve ben nefes nefese kalırken bana sıkıca sarıldı.

"Çok kızgıyım," diye bağırdım, kelimelerim gömleği tarafından boğuldu. "Neden kimse bana yardım etmedi? Neden kimse beni duymadı? Neden kimse beni kurtaracak kadar umursamadı?" Her soru saçlarına daha fazla ağlamama, dökülmeyi bekleyen daha fazla gözyaşına ve bana sarılırken kaçan daha fazla birikmiş itiraflara neden oldu. "Kendi kişisel hapishanemde kilitliydim. *Ben!* Bunu ben yaptım! Tekrar hissetmek için pençeledim ve yumrukladım, ama kimse beni duymadı!" Ondan uzaklaştım. "Bunun nasıl bir his olduğu hakkında bir fikrin var mı? Sessizce kapana kısılmak?" Başımı ellerimin arasına aldım, nefes nefese kalmıştım.

"Mia, bana bak," diye ısrar etti Dr. Conway. Başımı kaldırıp üzgün ve bağışlayıcı gözlerini gördüm ve devam etti: "Sen çok güçlüsün. Sen bir savaşçısın.

-

"Hayır, ben bir savaşçı değilim. Ben zayıfım. Eğer güçlü olsaydım, beni

geçmişimi bir kenara bırakıp lanet olası düğmeye bastım. Bununla mücadele ederdim." "Sekiz yaşındaydın Mia. Kendini biraz rahat bırak. Herkes değil

ama sen yaptın. Hem de sekiz yaşındayken. O kadar küçük yaşta başa çıkmak zorunda kaldığını hayal edebiliyor musun? Artık çok daha büyüksün ve iyileşecek gücün var ve Mia, zamanı geldi. Her şeyi anlatmalısın. Yaşadıkların hakkında konuşmaya başlamalısın. Her şeyi daha fazla içinde tutamazsın."

"Ama acıyor... çok kötü acıyor."

"Ve sana söz veriyorum, acıyı atlattıktan sonra, tüm bunların sonunda bir ışık var."

Başımı göğsüne doğru çekti ve avucunu alnımda gezdirdi. "Sanırım ana kampüse dönme vaktin geldi. Sen ne düşünüyorsun?"

Sonraki iki hafta hayatımın en yavaş iki haftasıydı; son on yılda yaptığım tüm korkunç şeyleri düşünerek geceleri çok fazla duygu beni uyutmadı. İncittiğim tüm insanları düşündükçe pişmanlık gözlerimi yaşartıyordu. Kendimi nasıl incittiğimi. Kafam suçu başkalarına atmaktan, sebep olduğum şeylerden dolayı pişmanlık duymaya, suçu dünyaya atmaya kadar gidip geliyordu. Kafamın içindeki savaşın bir kurbanıydım ve tüm bunlar amcamın eylemleriyle başlamıştı.

Ondan önce, odama geldiği ilk geceden önce nasıl biri olduğumu hatırlamaya çalıştım. En sevdiğim renk neydi, ne yemekten hoşlanırdım ve en önemlisi piyanoda çalmayı en sevdiğim şarkı. Ama o kız artık yoktu; amcasının masumiyetini çaldığı gece yok olmuştu ama ölümü yavaş ve acı verici olmuştu. En azından o küçük kız ona hızlı ve acısız bir ölüm verme cüretini göstermişti. Bu kadar zarif bir ölümü hak etmemişti.

Sonra mantıksız düşüncelerim bunu istemek için ne yapmış olabileceğime gitti. Amcama bunu istediğime dair herhangi bir işaret vermiş miydim? *Bülbülü Öldürmek*'teki Mayella mıydım ve Ollie de beni Atticus'un gördüğü gibi görecekti miydi?

Mayella mı? Bu benzerlik karşısında kendi kendime iç geçirdim. Başından beri Dr. Conway bana aptalca ödevler vermişti ama bunu sadece bana hatırlatmak için yapmıştı.

Zekice, Dr. Conway.

Maddie akşam yemeği sırasında her zaman benimle konuşma fırsatı bulurdu. Her kahvaltıda poker, her akşam yemeğinde de yirmi bir oynardık. Ne zaman ana kampüsten bahsetse konuyu değiştirirdim.

"Dr. Conway beni buradan taburcu ediyor," dedim ona. Ben yüzündeki ifadeyi incelerken Maddie elindeki desteyle oynamaya devam etti. Hiçbir değişiklik yoktu. O iyiydi.

"Demek Dolor'dan temelli ayrılıyorsun?" diye sordu.

"Hayır, ana kampüse geri dönüyorum."

Maddie önümdeki masaya iki kart attı. "Doktorla hiç tanışmadım. Conway, ama senden gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor, değil mi?" "Evet, geldiğimden beri yakınlaştık." "Belki ondan rica edebilirim."

"Normalde bu tarafta çalışmaz, o yüzden bundan şüpheliyim." *Neden Dr. Conway'e karşı bölgeci davranıyordum ki?* "Vur bana."

Maddie kupa onluyu çevirdi ve ben de başımı arkaya atıp inledim.

"Her zamanki gibi kaybediyorsun. Çok kötü bir şansın var," dedi gülerek. Seçtiği kelimeler karşısında gülümsedim. "Hayır, güven bana. Ben dünyanın en şanslı kızıyım."

Çünkü Ollie var.

Pazartesi sabahı Looney Bin'den taburcu edildim ve ana kampüsteki sisteme geri alındım. Ollie'yi görmeyeli iki buçuk hafta olmuştu. Her gece geri gelmesini bekliyordum ama bir türlü gelmiyordu. Dehşete kapılmış, benim yüzümden yakalanıp yakalanmadığını merak etmiştim. Onu hücre hapsinde mi tutuyorlardı yoksa kampüs dışına mı çıkarmışlardı? Acaba

Hapishanede mi? Aklımdan çok fazla düşünce geçiyordu ve tek istediğim onu görmek ve iyi olduğundan emin olmaktı.

Önce Dean Lynch ile bir görüşme daha yaptım ama bu sefer yanımda Dr. Conway vardı. Atılımımı açıkladı ve iyileşme sürecindeki sonraki adımları gözden geçirirken sessizce onun yanında oturdum.

Dr. Conway, "Haftada iki kez beni görmeye geri dönmesi ve yeniden grup terapisine katılması gerekiyor," diye ısrar etti. "Arkadaşlarıyla etkileşime girmesi, düzenli bir rutine geri dönmesi gerekiyor. Mia yeterince uzun süredir izole yaşıyor."

Dekan Lynch kabul etti ama şartlı olarak.

Dr. Conway, Dekan Lynch ve ben ofisten çıktığımızda Oscar'ı elinde bavulumla dışarıda beklerken bulduk. Üzerinde resmi bir güvenlik görevlisi üniforması vardı, siyah saçlarını geriye doğru taramıştı ve kendini beğenmiş yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Okul yılının başındaki seks şenliklerimiz beynimde canlandı.

"Stanley nerede?" Dr. Conway'e bakarak sordum. Ahlaksızlığımı hatırlayınca midem bulandı.

Dr. Conway söze başladı ama Dekan Lynch araya girdi: "Stanley artık bizimle değil. Ancak Oscar dört aydır eğitimde ve taahhütlerimize aşına. Sizinle ilgilenmekten çok daha fazlasını yapabilir."

Oscar'ın sırtışı, beyaz inci gibi dişlerle dolu şeytani bir gülümsemeye dönüştü. "Dekanın da dediği gibi, sana çok iyi bakacağım Mia."

Eğer Dekan yanımda olmasaydı, yüzündeki gülümsemeyi yumruklayarak silebilirdim ama onun yerine, bana odama kadar eşlik etmeden önce tek bir baş selamı verdim.

Herkes derste olduğu için koridorlar boştu ve yatakhane girdiğimde odanın değişmiş olduğunu görünce şaşırdım. Duvarlarım beyaz dolgularla kaplıydı ve yatağım yerde bir şilteye indirgenmiş, üstünde de temiz bir giysi yığını duruyordu. Ollie'ye ulaşmak için tırmanacak bir masa yoktu. Kapı arkamdan kapandı ve irkilmeme neden oldu.

Oscar bavulumu duvara yaslarken belimden döndüm. Gömleğinin düğmelerini açtı ve kemerini çözmeye başladı. Ağzım kurudu ama yine de

konusmayı başardı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Ne yaptığını sanıyorsun?" Kemerini çıkarmış ve pantolonunun düğmesini açmıştı. "Beynini dağıtacağım."

Kahretsin. "Hayır, Oscar. O iş bitti. Ben artık o kişi değilim."

Oscar'ın yüzü düştü ama gözlerinde bir inançsızlık belirdi. "İnsanlar değişmez, Mia. Bunu istediğini biliyorsun. Benimle alay etmeyi bırak." Öne doğru bir adım attı ve ben geri çekildim.

"Gitmen gerek," diye boğazı düğümlenerek söyledim.

İtaat etmek yerine, ben duvara yaslanana kadar bana doğru adımlar attı. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, ben istediğimi alırım."

Bu tanıdığını sandığım Oscar'a hiç benzemiyordu. Belki de kendimi ona isteyerek teslim ettiğim için bunu hiç fark etmemiştim.

Hem Oscar'ı hem de kendimi şaşırtarak elimi kaldırdım ve yanağına vurdum. Elini yüzüne götürdü ve başını eğdi. Gözlerinde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ama şaşkınlığı kısa sürede öfkeye dönüştü. Bileklerimi yakaladı ve yastıklı duvara çarptı. "İhtiyacım olan şey sende olduğu için şanslısın ama bir daha bana vurur ya da itaatsizlik edersen seni doğruca dekanın odasına götürürüm."

Gözlerim kocaman oldu. Vücudum uyuştu. "Benden ne istiyorsun?" Biliyordum. *Tanrım, biliyordum.* Sadece buna inanmak istemiyordum. *Güçsüzdüm.*

Her şey yeniden, güçsüz.

Oscar'ın alaycı gülümsemesi büyüdü. "Bugün sadece sana dokunmak istiyorum, sevgilim." Kot pantolonum dizlerime kadar çekildi. Vücudum kaskatı kesildi. "Sadece küçük bir dokunuş." Elini külotumun üzerine bastırdı ve elini ileri geri kaydırdı. "Bir sorunum var Mia," diye itiraf etti. Çığlık atmak istedim ama sesimi bulamadım -yine sessizce kapana kısılmıştım. "Bir kere bana verdin mi, bir daha geri alamazsın. Artık bana aitsin."

Ovalamaya devam ederken parmakları külotumun üzerinde kaldı. "Gördün mü, o kadar da kötü değil, değil mi?" Boğazım daha da sıkıldı ve gözlerimi kapattım. Donup kalmıştım, başımı herhangi bir yöne bile hareket ettiremiyordum. Geçmişim ve onun tehditleri beni boğarken tek yapabildiğim duvara yaslanmaktı.

"Kimse sana inanmayacak, biliyorsun. Dosyanı okudum. Biliyorum.

Ne kadar berbat birisin... İstedğini elde etmek için seksi bir silah olarak kullanıyorsun, yabancılara bacaklarını açıyorsun, eski doktorunla sikişirken yakalanıyorsun." Kıkırdadı ve yanağımdan bir damla yaş süzülürken her iki bileğimi de sıkıca kavradı. "Sadece kurt gibi ağlayan bir kız olacaksın."

Bileğimi bıraktı ve duvarı itti. "Sonra görüşürüz, sevgilim."

Kapı arkasından çarptı, ben de altım yere değene kadar yastıklı duvardan aşağı kaydım. Yaptığım her hata için tek tek gözyaşı dökerken başımı ellerimin arasına aldım. Tekrar umursayacak noktaya gelebileceğim aklımın ucundan bile geçmemişti ve şimdi o noktaya gelmişim, tüm hatalarımla, tüm yanlışlarımla yüzleşiyordum. Hepsi bana musallat olmak için geri geldi.

Elleri üzerimdeydi ve ağzım sulandığında boğazıma önce safra geldi. *Banyoya*. Pantolonumu yukarı çekerek boş koridordan ortak banyoya koştum ve kusmak için tam zamanında tuvaletin önüne yığıldım.

Artık farklıydım ama yine de aynıydım. Bu durum farklıydı ama yine de aynıydı. Ben aynı zayıf kızdım ve bu dünya eskisi kadar acımasızdı. Ollie'ye söylersem, kendisini kovduracak bir şey yapardı. Ollie'ye söyleyemezdim ve başına bir şey gelmesi riskini göze alamazdım. Oscar haklıydı; geçmişim yüzünden Ollie dışında kimse bana inanmazdı zaten. Eninde sonunda Oscar gidecekti çünkü bunu sonsuza dek yapamazdı ya da belki de ben inkar ediyordum.

Daha önce istismara maruz kalmamış olsaydım, bu durum bana daha büyük bir zarar verebilirdi. Ama bu yoldan daha önce geçtiğim için, bunu bir kenara itecek ve hiç olmamış gibi davranacak araçlara sahiptim. Öğle yemeği için yemekhaneye gitmek yerine duş aldım ve Oscar'ın üzerimdeki ellerinin anısını silmeye yardımcı oldum.

O öğleden sonra her zamanki randevu saatimizde Dr. Conway ile buluştum. Ana binaya geri dönmek tuhaftı. Her şey bensiz ilerlemeye devam ediyor gibiydi. Ben önemli biri değildim. Dünya kendi zalim ekseninde dönmeye devam ediyordu.

Öğle yemeğini atladığımı söylediğimde Dr. Conway tedirginliğini gizlemedi,

ve yemek yediğimden emin olmak için bebek bakıcılığı yapmak üzere bize dışarıdan yemek sipariş etti. Onunla geçirdiğim bir saat boyunca fast food yiyip üniversite günlerinden hikâyeler anlatmak omuzlarımdaki yükü hafifletti. Tam bir saat boyunca Oscar'ı düşünmedim.

"Peki, buradaki çocukları nasıl buldun?" diye sordu. "Gözüne kestirdiğin biri var mı?"

"Henüz o noktada değiliz *Doktor*," diye takıldım.

Hamburgerini yere bıraktı ve peçeteyi ağzına götürdü. "Demek biri var." Gülümsedi. "Adı ne? Onu tanıyor muyum? Duvarı yumruklamadan önce seni öpen çocukla aynı kişi mi?"

Gözlerimi devirdim. "Yapacağım son şey sana onun adını söylemek olur." "Aman Tanrım, bu adamdan gerçekten hoşlanıyorsun..."

"Dur."

Dr. Conway'in gözleri daha da büyüdü. "Lanet olsun, ona aşık olmuşsun."

"Çok uzun zamandır buradasın." Güldüm. "Ve hayır, aşık olmak için aşka inanman gerekir."

Son lokmasını yutarken bir parmağını bana doğru kaldırdı. "Yıllar içinde öğrendiğim bir şey varsa o da aşkın var olması için ona inanmak zorunda olmadığıdır çünkü aşk *senin* seçtiğin bir şey değildir, aşk seni seçer. Ve aşk gerçekleştiğinde, bunu bileceksin çünkü başka bir açıklaması olmayacak."

Ben ona bakıp tavsiyelerini gözümün önünden uzaklaştırmaya çalışırken garip bir sessizlik çöktü üzerimize.

Hayır, hâlâ oradaydı -havadaydı- beni yutuyor ve geri tükürüyordu.

"Sadece bir düşün," dedi avuçlarını havaya kaldırarak.

Ollie'yi görme düşüncesi yatakhanedeki odamda volta atmama neden oluyor, bir yandan da gözüm yavaş yavaş ilerleyen küçük elimde oluyordu. Onu göreceğim için neden bu kadar gergin olduğumu anlayamıyordum. Bana aşık olduğunu söylemişti.

benimle. Onun sözleri filmlere ve aşk romanlarına aitti. Bu sözlerin hayatıma ait olmasını hak etmiyordum, özellikle de ondan gelmesini.

On dakika daha, dedim kendi kendime, sadece on dakikaya daha ihtiyacım vardı. Henüz kimse döndüğümü bilmiyordu ve eminim herkes - belki Bria değil ama diğer herkes- beni gördüğüne sevinecekti. Ama yeni Mia'yı görmekten memnun olacaklar mıydı?

-Duyguları olan ve gözyaşı döken Mia mı? Bir yandan yeni benliğimi tanımaya çalışırken bir yandan da geçmişimi, Ollie'yle olan duygularımı ve Oscar'la olan bu eziyeti çözmeye çalışıyordum.

Sıralama.

Ciğerlerimi doldurarak kapımı açtım ve koridora doğru yürüdüm. Yemekhaneye yaklaştığımda kemerin altında durup odayı taradım ama Ollie görünürlerde yoktu.

"Mia?!" Bir çığlık yükseldi ve ben onun Jake olduğunu hemen anladım. Kocaman gözleri ve ağzı açık bir şekilde masasından kalktı. Kısa sürede kollarını bana doladı. "Dönmüşsün!"

Çekildikten sonra beni masaya doğru götürdü, diğerlerinin sıcak gülümsemeleri beni karşıladı.

"Herkesin söylediği kadar kötü müydü?" Isaac sordu.

"Hayır, pek sayılmaz. Dürüst olmak gerekirse, zamanın çoğunda bilincim yerinde değildi, bu yüzden çok fazla şey hatırlamıyorum ..." Odayı tekrar sabırsızlıkla tararken sözümü yarıda kestim.

"Burada değil," dedi Alicia. "Sen gittiğinden beri bizimle yemek yemedi." "Bu çok garip. Ollie'yi daha önce hiç böyle görmemiştim," diye ekledi Isaac. Bria gözlerini önündeki masadan ayırmadan sessizce oturdu.

"Ben onu bulmaya gidiyorum. Sonra görüşürüz çocuklar."

Ollie'nin kapısına yaklaşırken ellerim titriyordu ve sinirlerimi yatıştırmak için ellerimi pantolonumun önünden geçirip havada salladım. Kapısını iki kez çaldım ve diğer uçtan onun güzel, hışırtilı sesi geldi.

"Kim var orada?"

Sesi Ollie gülümsememi yeniden canlandırdı.

"Su," dedim, bu kez Amerikan aksanımla.

Saniyeler geçti ve ben onun dudaklarının bulaşıcı gülümsemesine dönüştüğünü hayal ettim.

"Su kim?"

"Su mu içiyorsun, aşkım? Bırak gireyim..." Güldüm.

Kapı açıldı ve Ollie siyah kot pantolonu, bol beyaz tişörtü ve orantısız sırtışıyla durdu. Açık kapıya yaslanırken saçları beresinin altından dışarı fırlamıştı. "Rüya görüyorum, değil mi?" Beni görünce vücudu gevşedi. "Çünkü eğer öyleysem, sakın beni uyandırmaya kalkma." Aramızdaki boşluğu kapattım ve parmaklarımı onunkilere geçirmeden önce eline uzandım. Ollie'nin gözleri kapanırken dudaklarından yavaşça bir nefes çıktı. "Sensiz kaybolmuştum."

Elimi beline doladı ve uzun kollarını üzerime sararak beni göğsüne sabitledi. Bir süre öylece durduk, birbirimize sevgi dolu bir sessizlik içinde sarıldık, birbirimizi bırakmak istemiyorduk. Yüzümü göğsüne gömdüğümde Ollie'nin bana kendimi nasıl kurtaracağımı gösteren kişi olduğunu anladım.

Çenesini başımın üstüne koymadan önce dudaklarını alnıma bastırdı. "Çok özür dilerim. Sana ulaşmaya çalıştım ama başaramadım ve ne yapacağımı bilmiyorum Mia. Lütfen bana bunun geri döndüğün anlamına geldiğini söyle..."

"Öyleyim ve artık her şey farklı olacak."

Yüzümü görebilmek için başını geriye eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Daha önce bir şey söylemedim çünkü kendimden emin değildim ama Ollie, başıma gelen her şeyi hatırlıyorum. Ama en önemlisi, hissedebiliyorum ve bu böyle kalacak. *Kalacağım*. Tek istediğin bize inanmamdı ve inanıyorum. Bu inanç güzel bir şeye dönüştü ve şimdi anlıyorum." Gözlerim yaşarırken sesim kesildi. "Kalıyorum çünkü seninle bir evim var Ollie... o da burası." Avucumu göğsüne dayadım.

Yüzünü gömleğinin koluna silmeden önce gözünden tek bir damla yaş düştü. "Duygusal yoğunluk..." diye mırıldanarak hatırlattı bana, sanki karşımda ağlamak ona farklı bakmamı sağlayacakmış gibi.

Yüzüne uzandım ve parlak gözlerini karşımda sabitledim. "Asla utanmamalısın Ollie, benim önümde asla. Senin kalbin çok güzel.

Sen çok güzelsin." Bir damla gözyaşı daha dökülürken başını salladı ve ben de ayak parmaklarımın üzerinde durarak ağzımı onun tuzlu dudaklarına bastırdım.

Öpücüğü daha sert ve aceleliydi ve beni kapıdan uzaklaştırıp yerdeki şiltenin üzerine çekerken kirpikleri benimkilere karşı ıslaktı.

Saçlarımı okşarken yatağının üzerine uzandık. "Bizi kimse bilmemeli, Mia."

"Neden? Bunun Dolor'un ilişki karşıtı maddesiyle bir ilgisi var mı?" Ollie gülmesini beklediğim halde gülmedi, bu da beni oturmam için uyardı. kalktı. Gözlerim onu aradı. "Ne oldu?"

Ollie benimle birlikte oturdu ve sırtını duvara yasladı, yan yanaydık. "Buradaki pek çok insan Jake, sen ya da benim gibi değil. İnsanların bir ilişki içinde mutlu olduklarını gördüklerinde, bu onları ilişkiyi yok etmek için ellerinden geleni yapmaya itiyor. Herkesi kendi seviyelerine indirmek istiyorlar. Temel olarak, eğer onlar sahip olamazsa, kimse olamaz."

"Bunun ciddiyetini hala anlayabilmiş değilim..."

"Bir geçmiş var ama ben size en yakın zamandan bahsedeceğim: Thomas ve Livy. Onların ilişkisi de bizimki gibi bir yıl önce okulun başında başladı. Burada ilişki yaşamamanın getirdiği lanete rağmen kısa sürede yakın ve sadık bir ilişki kurdular. Her şeyin saçmalık olduğunu düşünüyorlardı. Ta ki öğrenciler onlarla uğraşana, dedikodular yayana, drama başlatana ve onları ayırmak için küçük şeyler yapana kadar. Bu işe yaramadığında, buradaki insanlar işi bir sonraki seviyeye taşıdı. İşler o kadar kötüye gitti ki, Alicia'nın en yakın arkadaşı Livy yurtta toplu tecavüze uğradı-"

Elim ağzımın üzerinde hareket etti. "Aman Tanrım."

"Daha da kötüsü var. Sonunda hamile kaldı. Thomas çılgına döndü. Zaten öfke sorunları vardı ama tecavüz ve hamilelik onu çileden çıkardı. Ona tecavüz eden adamlardan birini öldürdü ve sonra da hapse atıldı. Sanırım şu anda hapiste."

"Peki ya Livy?"

"Tommy'nin kovulmasından sonra daha fazla devam edemedi. Yazın onu odasında bulmuşlar-" durakladı ve kararsız bir nefes aldı. "Kendini öldürdü, Mia."

"Hayır..."

"Evet... bir ilişki yüzünden iki hayat mahvoldu. Bu iğrenç bir şey." Ollie elimi kalçamdan tutup kucağına götürdü. "Yemekhaneden içeri girdiğin anda lanetlendiğimi anlamıştım. Ve Tanrım, ilk öpüştüğümüzde..." başını salladı. "Senden önceki zamana dönemem Mia. Asla birlikte olamayız."

Kucağındaki elini tutarak başımı omzunun üzerine düşürdüm. "Yapamayız. Yapmayacağız."

Ollie nefesini bıraktı ve başımın üstünü öptü. "Yani iki seçeneğimiz var. Ya 'herkesin canı cehenneme' diyeceğiz ve buradan ayrılanlara kadar onlara karşı hep biz olacağız ya da kendimizi saklayacağız, kimsenin haberi olmayacak. Her ikisi de benim için eşit derecede zor olacak ve keşke her şey farklı olsaydı. Ama değil. Neyi seçersen seç, benim için sorun yok. Önemli olan tek şey sen ve benim, tamam mı?"

Önce hastalıklarımız bizi ayırmaya çalıştı, şimdi de Dolor. Ollie'den emindim. Sahip olduğumuz şeyin güçlü olduğundan emindim ama bazen en kolay karar her zaman doğru karar olmayabiliyordu. "Gizli kalmalıyız." Bu riske değmezdi.

Ollie nefes verdi. "Buraya gel," dedi ve beni kucağına alıp üzerine oturttu. "O zaman kimseye bizden söz edemeyiz..." diye iç geçirdi.

"Biliyorum."

"Sana istediğim zaman şefkat gösteremiyorum..." "Biliyorum."

"Bunu mahvedeceğim çünkü kendime engel olamıyorum..."

"Evet, biliyorum."

Ollie sırttı.

Ollie haftalarca onsuz kaldıktan sonra bu kadar uzaktayken akşam yemeği zahmetliydi. Sevişmediğini söyledi ama gözlerinin üzerimde olması bana aksini söylüyordu. Bana göz kırptı ve kafam her zamanki gibi başka ne yapacağımı bilemediğim o aptalca sallanmayı yaptı.

Bir porno yönetmenin bile onaylamayacağı sözler söyledi ve ağzım açık kaldı. Ollie sessizce güldü ve ben de şaşkın bir gülümsemeyle gözlerimi devirdim.

"Ye," diye karşılık verdim ve kaşığı yalayarak temizlemeden önce tamamını ağzına aldı. Başım ellerimin arasına düştü ve arkamı dönmek zorunda kaldım. Zeke bizi eğlenerek izlerken, "Zeke, hatırlat da sonra onun kışını tekmeleyeyim," dedim.

Dakikalar geçti ve Ollie yanımdaki sandalyeye kaydı. Alnını başımın yan tarafına bastırdı ve benimki bir refleks gibi ona doğru eğildi. "Seni öpemezsem nasıl vedalaşacağız?" Kulağımdaki nefesi, burnunun sıyrılışı ve vücudunun yakınlığı daha önceki konuşmamızın kurallarını ihlal ediyordu.

"Sakin ol. Vedalaşmayacağız."

Ollie geri çekildi ve gözlerinin arasındaki kaş çatma çizgileri derinleşti. "Varlığın için sana teşekkür etmeden odadan çıkamam, Mia."

Kulaktan kulağa sııttım. "Benden uzaklaşmanı izlemekte zorlanıyorum, bu yüzden sanırım ödeştik."

"Ödeşmek istemiyorum. Bir çözüm istiyorum," diye homurdandı ve tüm vücudunu bana doğru çevirdi. Derin düşünceler içinde dudaklarını yalarken gözleri pencereden dışarıya bakıyordu. Döndüğümünden beri beresi kaybolmuştu ve ruh halini simgeleyip simgelemediğini merak ettim. Bereyi her taktığında, sadece üzgün olduğu zamanlarda takıyordu, sanki onu dünyadan saklıyor ya da endişelerini örtüyordu.

"Pekâlâ, bir fikrim var." Gözleri benimkilerle buluştu ve parıldayan dudaklarından bir gülümseme belirdi. "Senden her zaman gözlerini kapatmanı istediğimi biliyor musun?" Başımı salladım. "Birimiz diğlerinden ayrılmak zorunda kaldığında, sana gözlerini kapatmanı söyleyeceğim. Öpüşüğümüzü hayal ederiz ve senin zihninde ben muhteşem bir

Bu arada öpüşüyoruz ama vedalaşmıyoruz ve gözlerini tekrar açmadan önce ona kadar sayıyorsun, böylece benim gidişimi izlemek zorunda kalmıyorsun."

Gözleri parladığında, bunun ne kadar saçma geldiğini söyleyemedim.

"Tamam."

Ollie kalçamı sıktı. "Gözlerini kapat Mia."

On Sekizinci Bölüm

*"Bunu nasıl yapıyorsun,
aşkım? Benim sığınağım senin
kalbinde ve benim barınağım
senin kollarında.
Gözlerin benimkileri
bulduğunda, fırtınadan bana
sığınak olurlar.
Sensiz evimi özlediğimi biliyor muydun?"*
-Oliver Masters

O GECE, Ollie beni havalandırmadan yukarı çekip odasına götürmek için sağlam elime uzandı. Elimin tamamen iyileşmesini bekleyemedim. İki hafta daha.

"Hazır mısın?" Ollie havalandırmada elleri ve dizleri üzerinde doğrulurken sordu. Daha önce duş aldığından beri saçları karmakarışık; bir gram bile yağ tutmamıştı. Gri joggers'ını ve siyah tişörtünü giymişti ama mükemmel beyaz gülümsemesi ona en çok yakışan şeydi.

Doğrulduğum ve sırtım temele değene kadar üzerimde süründü. "Yapabildiğim anları çalmalıyım," diye fısıldadı ve birlikte yalnız kalmak için sabırla bekledikten sonra, iki çift özlem dolu dudak çok uzun süre kendilerini tutmanın verdiği aceleyle birbirine dokundu.

Ağzı hevesle hareket etti, anlarını yakaladı ve bana aynı anda hayat verdi. Dili açgözlülükle benimkine süründü, ama acele edip sonra hızını yavaşlatırken, bir karar vermeden tadımın tadını çıkardı. Aynı anda hem vahşi hem de sakindi. Alt dudağımı çekiştirdi, emdi ve boğazından sessiz inilti gelirirken dilini bir kez daha benimkine çarpmadan önce öptü.

Buz ve ateş. Kış ve yaz. Ollie ve Mia.

Burnunu benimkine sürttü ve boynumu bulana kadar yanağımdan geçti.
"Tamam, sanırım artık hazırız." Saçlarıma nefes verirken kıkırdadım.
"Hayır. Geri dönmek istemiyorum. Senin odanda takılalım. *Kahretsin*,
ben kalacağım

bütün gece burada. Onlar kimin umurunda ki zaten?"

Ben değil. Jake bana karşı büyü müştü. "Eğer ortaya çıkmazsak, bir şeyler olduğunu anlarlar."

Ollie kollarını kaldırmadan önce boynuma doğru inledi. "Birlikte olmadığımız ilk gecemiz..." Tekrar kaldırıp yüzüme bakmadan önce başını salladı. "Çok zor olacağını biliyorum ama ellerini benden uzak tutmalısın. Ve beni kışkırtma, aşkım. Senin yanında kendimi bir arada tutmakta zorlanıyorum."

Bu beni aynı anda hem güldürdü hem de kızarttı. "Oh, öyle mi?"

Ollie gülümsedi. "Evet, eğer güçlü bir şekilde yaklaşırsam, beni uzaklaştırmak zorundasın. Yapmak zorundasın. Sen benden daha güçlüsün." Ciddi olduğunu biliyordum ama istese de gülümsemesini engelleyemezdi. "Ya da her zaman sarhoş olup suçu alkole atabiliriz."

O mutluydu, biz mutluyduk.

Ollie delikten inmeme yardım ettikten sonra, "Bu son gecemiz," diye odadakilere bilgi verdi. "Artık hiçbirinizin ortaya çıkmasına izin veremem."

"Ne? Neden?" Bria, o meşhur bluzunu ve ganimet şortunu giyerek şikâyet etti.

Ben Jake'in yanındaki duvara yaslanıp bir yudum bile almadan içki şişesini uzatırken Ollie bana baktı. Isaac, Bria ve Alicia Ollie'yi izliyor, bir cevap bekliyordı.

"Çünkü yakalanmaya değmez," diye açıkça belirtti Ollie. Ellerini kalça kemiklerinin üzerine koyarken ona baktım. Saçları dağınıktı, gülümsemesi hâlâ yanıktı ve güneşin öptüğü doğal teni dövmeleleriyle parlıyordu.

Bria meraklı bir kaş kaldırdı. "Ama daha önce hiç umursamamıştın."

Ollie, "Daha önce kaybedecek bir şeyim yoktu," diye karşı çıktı. Sabırsızlanmaya ve savunmaya geçmeye başlamıştı. Gülümsemesi soluyordu. *Seni etkilemesine izin verme, Ollie.*

Bria ayağa kalktı ve gözlerini ona dikti. "Şimdi kaybedecek neyin var?"

Ollie elini saçlarında gezdirdi ve uçlarını kavradı. Odadaki gerginlik inkâr edilemezdi. "Her şeyi."

Ollie konuştuğunda, ki bu diğerleri arasında nadiren görülürdü, etrafındaki dünyayı susturma yeteneğine sahipti. İnsanların dinlemesini istediği için değil, insanlar duymak istediği için. Sesi pürüzsüz, tonu kasıtlı ve her kelimesi incelikle düşünülmüştü. Bu müzikti, hayır, şiirdi. Evet, Ollie ağzını her açtığında dünyayı şiirle sustururdu.

"İyi, o zaman bu gece büyük içiyoruz. Sen içiyorsun Ollie," dedi Bria, elinde içki şişesiyle ona doğru yürürken. "Sen de Mia. Atlama saçmalığı yok."

"Fondip," diye ekledi Isaac, Bria'nın etkisiyle, geldiğinden beri ilk kez sesini yükselterek.

Duvara yaslanmış otururken Ollie bana baktı ve ben de omuzlarımı yarım bir silkişle kaldırdım. Her halükarda mahvolmuştuk; en azından geceyi öpüşerek bitirebilir ve onun önerdiği gibi suçu alkole atabilirdik.

Arka planda müzik çalıyor, içki aramızda ve içimizde dolaşüyor ve Alicia sarhoş Bria'nın etrafında beceriksizce dans ederken Jake ve ben kahkahalarımıza engel olamıyorduk.

Bria'nın dikkati Ollie'nin üzerindeydi ve gözlerindeki bakıştan ve Ollie'nin bana bakışından, bir şey bana Ollie ile aramızda neler olup bittiğini bildiğini söylüyordu. Ellerini havaya kaldırarak, "Kim striptiz ya da cesaret oyunu oynamak ister?" diye sordu. "Ben başlıyorum."

Altındaki siyah dantel tangayı ortaya çıkarmak için küçük şortundan sıyrıldı. Sınırları yoktu. Hem de hiç. Eskiden cesurdum ve sanırım bir parçam hala bir şekilde cesurdu. Artık tam olarak emin değildim; bir zamanlar olduğum kız ile olmayı umduğum kız arasında sıkışıp kalmıştım. Bir kız

Duyguları olan. Gerçek duygular. Ağlayan ve duygularını gösteren bir kız. Bir erkek onu sevdiği için kendini sevme ilhamı alan bir kız.

Ollie, "Ben oynamıyorum," deyince Bria ona doğru yürüdü ve kolundan tutarak yatağın üzerinden kaldırdı.

"Bu bizim son gecemiz, Ollie. Sen oynuyorsun." Onu odanın öbür ucuna sürükledi ve yanına, yere yatırdı. "Tamam, önce ben soyunduğuma göre... Ollie, soyun ya da cesaret et?"

Ollie gömleğini çıkardı ve ellerinin üzerinde geriye yaslandı. Kasları esnedikçe göğüs kafesi boyunca ve sırtındaki kuşlar hareket ediyordu. Yakınlaşmayalı çok uzun zaman olmuştu ve kucağına tırmanıp hemen o anda onunla birlikte olmamak için tüm gücümü harcadım. Ollie bakışlarımı karşıladı ve çemberin öbür ucundan bana göz kırptı. "*Seni istiyorum,*" dedim ona, daha önce bana yaptığı gibi. Yanakları kızardı ve gülümsemesi yeniden ortaya çıktı.

"Alicia, soyun ya da cesaret et?" Ollie yüzünde kalıcı bir gülümsemeyle sordu. "Cesaret."

"Jake'le kıyafetlerinizi değiştirin."

Alicia ve Jake birbirlerini aşağı yukarı taramadan önce bakışlarını değiş tokuş ettiler. Alicia sadece bir atlet ve küçük tayt şort giyerken, Jake uzun kollu flanel pijama giymişti.

İkisi de ayağa kalktı ve kıkırdayarak yatağın arkasına geçip soyundular. Alicia ve Jake dışarı çıktıklarında, Jake bana doğru kasıla kasıla yürürken hepimiz kahkaha krizlerine girdik. Gözlerim hemen minik şorttan sarkan şişkinliğe gitti. Dev bir testis dışarı kaymıştı. Elim ağzıma gitti.

Ollie'nin ağzı açık kaldı ve yüksek sesle kıkırdamaya başladı. Kıkırdaması sustuğunda Isaac'ın omzuna düşmeden önce ellerini birbirine vurdu ve vücudu titreyerek gözyaşlarıyla savaştı. Isaac kime daha çok güleceğini bilemiyordu: Jake'e mi yoksa Ollie'ye mi?

Ollie gözleri parlarken kendini zor t o p a r l a d ı . "Sanırım top artık senin sahanda dostum," dedi kontrollü dudaklarıyla ve sonra hepimiz kendimizi kaybettik.

Isaac sırt üstü düştü ve Ollie kahkahalarını daha fazla kontrol edemeyerek öne doğru eğilirken ellerini yüzüne götürdü.

Jake yere baktı ve testisini tekrar şortunun içine sokmaya çalıştı. "Her neyse. Evet, tamam mı? Testislerimde bir bozukluk var ve başka ne var biliyor musun? Bryan buna bayılıyor."

İtirafı işleri onun için daha da zorlaştırdı. Ollie yerde süründü ve geri kalanımız gözlerimizde yaşlarla nefes alamadık.

Bir saat içinde Ollie soyunarak birkaç cüreti reddetti ve üzerinde sadece siyah boxer külotu kaldı. Alicia Jake'i öpmüştü, Bria hâlâ üstünü ve külotunu giyyordu ve ben de tişörtüm ve şortumla tamamen giyiniktim. Üç kadeh içki içtim ve en iyi Bria taklidimi yaptım. Ben de dahil olmak üzere herkes izin vermemiz gerekenden daha fazla sarhoştı. Herkesin yüzünde sürekli gülümsemeler vardı ve kıkırdamalar sorunsuzca akıyordu.

Bria, bana bakarken Isaac'ın kulağına fısıldadı ve yardım edemedim ama bir plan tasarladıklarını hissettim.

"Pekala, Bria. Soyun ya da cesaret et?" Isaac sordu.

"Cesaret... bu sefer *düzgün* bir cesaret," dedi ve şişeden uzun bir yudum aldı.

"Tam burada, çemberin ortasında kendinize dokunmanız için size meydan okuyorum..."

Gözlerim büyüdü, gülümsemem kayboldu ve tepkisini görmek için Ollie'ye baktım. Böyle bir şeyin olması kaçınılmazdı. Sadece an meselesiydi.

Ollie ellerini kaldırdı ve eğildi. "Öyle bir şey yapmıyor, kızdın mı?" Bakışları Isaac, Bria ve benim aramda gidip geliyordu.

Bria ortaya doğru sürünmeden önce, "Ah, evet öyleyim ve Ollie'ye tüm bu süre boyunca beni izlemesi için meydan okuyorum," dedi. İsteddiği şey Ollie'nin ayağa kalkmasıydı. Gözlerim diğer herkesin tepkisini görmek için acele etti, ama yerde yatarken tüm gözler Bria'daydı, dizleri birbirinden ayrılmıştı, seksi doğrudan Ollie'nin önündeydi.

"Haydi, yerden kalk. Kendini aptal yerine koyuyorsun," dedi Ollie, hâlâ az da olsa kalan soğukkanlılığını koruyarak.

Bria yerde kıpırdandı. "Ya beni izlersin ya da üzerindeki son giysiyi de çıkarırsın."

Ollie çenesini sıkı ve bana baktı.

"Hayır, Mia'ya değil. Bana bak," diye tısladı Bria parmaklarını Mia'ya daldırmadan önce.

külotunu.

"Oh, kahretsin," diye nefes aldı Isaac.

"Dur, Bria," diye bastırdı Ollie. "Sarhoşsun, ne yaptığını bilmiyorsun ve Isaac -" arkadaşının göğsüne bir tokat attı "- onu kışkırtmayı bırak."

"Ne yaptığımı çok iyi biliyorum," dedi Bria. "Bana dokunmana izin vereceğim Ollie. Tam buraya..." Bria külotunun içinde kendini ovmaya devam etti. Ollie'ye bakarken midem düğüm düğüm oldu, ama o Bria ve kendine ne yaptığından başka odadaki her şeye odaklanmaya çalıştı.

"İstediğin bu muydu?" Ollie ayağa kalkıp giysilerini toplarken yüksek sesle sordu. Bria ve Isaac'i göstererek, "Sen de siktir git, sen de..." dedi. "Ben oyun oynamıyorum."

"Sakin ol dostum. Benden istedi," dedi Isaac kendini savunmak için. "Ben ona sadece istediğini verdim. Her zaman başkalarının iyi zamanlarını mahvetmek zorundasın."

Ollie yatağının üzerine düştü ve başını salladı.

Sebeplerinin ardındaki amaç tam olarak neydi? Ollie'nin tepkisini mi görmek istiyordu? Ollie'nin ona dokunmasını gerçekten istiyor muydu? Kimi kandırıyordum? Tabii ki istiyordu. Ben gelmeden önce Ollie'yle birlikte olmaya çalışıyordu.

Diğerleri soyunmaya ya da cesaret etmeye devam ederken ben Jake'in yanında duvara yaslanmıştım. Bria ve Isaac arasındaki fısıldaşmalar devam etti ve sonunda tüm cesaretlerim fiziksel hale geldi ve kıyafetlerim çıkmaya başladı.

"Bu gece Mia'ya karşı bir şeyler yapacaksınız, değil mi?" Alicia odadaki gerginliği fark ederek, "Bu gece Mia'ya yaparsınız, değil mi?" dedi. Üzerimde sadece sütyenim ve i   amaşırım vardı, basınç altında yüzüyordum.

"Pekala, Mia, son striptiz ya da cesaret. Merak etme. Çok kolay. Sadece Isaac'i  pmen gerekiyor," dedi Bria kayıtsızca.

Nasıl oluyor da kendimi hep bu durumların içinde buluyordum? Ollie'ye baktım, gözlerinde yenilgiyle bana doğru yaklaşan parmağıyla işaret etti. Ona başımı salladım. Kazanmalarına izin veremezdik. Gözlerim Bria'nın üzerine düşene kadar çemberi taradı. İnce kaşlarını kaldırdı. "Peki, ne bekliyorsun?"

"Mia," diye seslendi Ollie. Başımı ona doğru eğdim. "Lütfen..."

yüz hatlarında korkuyla ısrar etti.

Ayağa kalktım ve uzandığı yatağa doğru yürüdüm. Ollie belimden kavrayıp beni yerden kaldırdı ve kucağına oturtup yüzümü ona çevirdi. "Bu kötü bir fikir mi?" Bir eliyle saçlarımı geriye doğru tarayıp boynumu avuçlarken sordum.

"Muhtemelen." Sırıttı. Nefesi likör ve nane karışımıydı. Ve sonra beni öptü, daha önce aramızdaki sırrı saklamakla ilgili konuştuğumuz her şeyden çoktan vazgeçmişti.

"Biliyordum," diye ciyakladı Jake. "Onlar bir şey gibi!"

Ollie çekilmeden önce dudaklarıma gülümsedi. "Hayır, değiliz. Şimdi bizi yalnız bırak, olur mu?" Dudaklarını ve burnunu benimkilerin üzerinde gezdirerek dikkatini bana geri verdi ve herkes on adım arkamdan konuşmaya başladı. "Sarhoşlar. Sabah bunu unutacaklar. Şu anda sadece sen ve ben varız. Dokunmak istediğim tek kız sensin, öpmek istediğim tek kız sensin ve içinde olmak istediğim tek kız sensin." Yüzünde tembel, parlayan bir gülümseme belirdi.

"Bence sarhoş olan sizsiniz Ustalar," dedim küçük bir kahkaha atarak.

"Evet. Evet, çok sarhoşum." Ollie omzumun üzerinden baktı, "Ve beni affet ama şu anda sana ihtiyacım var ve kimse bizimle ilgilenmiyor..." Parmak uçları külotumun üzerinde gezinmeden önce eli kalçalarımın arasına kayd. "İzin verir misin?"

Sersemlemiş bir halde başımı çevirdiğimde ekibin geri kalanının Ollie ve beni tamamen görmezden gelerek gülüşerek oyuna devam ettiğini gördüm. Gözlerim tekrar onun puslu gözleriyle buluştu. Dudakları parlıyordu ve parmağı cinsel organıma değdiğinde nefesimi içime çektim. Yanaklarıma sıcaklık değerken adrenalin damarlarıma pompalandı.

Başımı salladım.

"Bana güveniyor musun Mia?" diye sordu, üzerimde tam kontrol sahibi olduğunu bilerek. Başımı salladığımda nutkum tutulmuştu. Öne doğru eğildi ve likörle ıslanmış dudaklarını dudaklarıma dokundurdu. "Ne olursa olsun kıpırdama."

Ollie duvara yaslanıp aşağı doğru kayarken alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. Elleri iç tarafımda geziniyordu.

kalçalarımı kavradı, sıktı ve birbirinden ayırdı. Gözleri arkamdan benimkilere, sonra da kalçalarımın arasına kayarken sisli dikkatim onun üzerindeydi.

Bir parmağını külotumun ortasına geçirip yana doğru çekerken seksime dokunduğunda nefesim kesildi. "*Kahretsin*, şu anda seni tatmak için her şeyi yaparım," diye fısıldadı, yeşil gözleri arzuya boğulmuştu. Ereksiyonu altımdaki eşofmanına baskı yapıyordu ve Ollie yerdeki battaniyeye uzanıp daha fazla mahremiyet için onu etrafımıza çekti.

Parmakları ateşimde aşağı yukarı kayarken bir eliyle popomu daha sıkı kavradı ve tüm duyularımın devre dışı kalmasına neden oldu. Kalçalarım istemsizce eline karşı yuvarlandı ve sonra aniden durdu.

"Sana hareket etmemeni söyledim ve daha yeni başlıyorum. Durmamı ister misin, Mia?" Ollie yavaşça, işkence edercesine fısıldadı. Söylemem gereken tek kelime boğazımda düğümlendi. Başımı salladım, ona ağzımın yapamayacağı şekilde cevap verdim.

Ollie'nin gülümsemesi geri döndü. Arkamda dizlerini büktü ve dizlerimin üzerinde dengede durmam için kıcımlı kaldırmamı emretti. "Daha fazla erişime ihtiyacım var," diye açıkladı. Sıkı ve mürekkepli gövdesi bacaklarımın arasında uzanıyordu ve Ollie beni boxer'ının üstündeki sıcak tenine geri götürmeden önce iki parmağıyla beni ayırdı. Kalçalarımı kavradı ve beni yönlendirdi, beni pelvisine doğru yukarı ve aşağı kaydırды, sıcak teninin bana karşı hissi inlememe neden oldu.

Bacaklarım güçsüzleşirken Ollie'nin sesi fısıltıyla titriyordu: "Sessiz kalmalısın aşkım." Avuç içi aşağı indi ve beni tekrar kapladı, klitorisime sürtündü, sonra geri kaydı ve parmağı içime pompaladı. Benden kısık bir inilti yükselirken omuzlarına sarılışım sıkılaştı. Oda dönerken yüzüne odaklandım, beni bir arada tutan tek şeyden uzaklaşırsam hareket edeceğimden ya da haykıracağımdan ve tekrar duracağından korktum. Akışı istikrarlı bir şekilde devam ediyordu. Oda karardı. Sessizlik uğuldu. Bir kasırga indi, beni döndürdü, beni onun coşkısına doğru sarmaladı. Yaklaşıyordum.

Elleri ilahi mahmuza devam ederken gözleri benimkilere sabitlendi. "Buraya gel ve beni öp," dedi kısa nefesler alarak.

ulaştığım nokta.

Ağzım onunkiyle çarpıştı ve çığlıklarımı yuttu. Öne doğru eğilip ön kolunu kalçamın üzerine bastırarak onu benim için kontrol etmeye çalışırken bacaklarım titriyordu. Saldırısı hızını yavaşlattı, beni zirveye ve uçurumun kenarına götürecek tek parçalara nazik bir ilgi gösterdi. Sıcak, sarhoş edici dili ben falsettoya ulaşana kadar benimkine sürtündü.

Orgazmımın yüksekliği, dudaklarım lapaya dönerken onu daha fazla öpme yeteneğimi ortadan kaldırdı. Başımı boynuna gömdüm. "Tanrım, Ollie..."

Parmağını yavaşça içimden çıkardı ve başımı kaldırdığımda parmağı dudaklarının arasından ağzından kaymış, sırtarak beni tadıyordu.

Ve tekrar ikinci raunda hazırdım.

"İyi misin?" diye sordu, külotumu düzeltirken.

Başımı salladım. "Seni içimde istiyorum, hemen şimdi," diye itiraf ettim, aynı anda hem tatmin olmuş hem de tam bir ihtiyaç içindeydim. Ollie'yle hiçbir zevk ve zaman yeterli olmayacaktı. Sürekli arzular içinde, fiziksel bağlantımıza bir uyuşturucu bağımlısı gibi ihtiyaç duyuyordum.

"Güven bana, ben de seni istiyorum. Ama onların önünde değil. Ben bir centilmenim," diye fısıldadı kulağıma. "Onlar buradayken bunu yapmamalıydım bile." Alnımdan öptü. "Sahip olduğumuz şeye saygı duyuyorum, tamam mı? Ama aynı zamanda bazen kontrolümü kaybediyorum."

Anlıyordum ama onun kadar kendime hâkim değildim. Kararlılık damarlarıma sızdı ve elim battaniyenin altından boxer külotunun üzerine kaydı. Uyarılmışlığı kaya gibi sertti, istekliydi ve bekliyordu.

Ollie gözlerini kapattı. "Mia..." sesi bir uyarıyla çatladı ama beni itmedi. Şaftı boxer'ının açıklığından fırladı ve parmaklarımı onun uzunluğunun etrafına sardım. Alaycı darbelerime karşı hareket ederken karnındaki kaslar esnedi.

"Mia..." diye tekrar nefes aldı.

"Orada yat ve tam bir centilmen ol, Ollie-" Özlem dolu bedeninin üzerine tırmandım "-ve senin için kötü olmama izin ver."

Ollie'nin kaşları kalktı, sonra bakışları odanın içinde gezindi. Bria, Isaac, Jake ve Alicia gülüşüp sohbet ediyorlardı. Dikkatinin dağıldığı bir anda

Uzunluğunu zaten sırlıslıkla olan seksime sürttü, onu aynı derecede ıslak ve vuruşum için kolay hale getirdi.

"Ah... kahretsin, Mia. Sana hemen şimdi ve burada sahip olmak istememe neden olacaksın," diye nefes nefese kaldı Ollie. Ellerini yüzüne götürdü ve saçlarında gezdirdi.

"Mesele de bu zaten."

Ollie tekrar diğerlerine, sonra da bana baktı. "Bu hiçbir şekilde benim için daha az değerli olduğun anlamına gelmiyor."

"Biliyorum Ollie," dedim, sert ve sıkı boyuna tekrar sürtünerek. "*Siktir*. Sahip olduğumuz şeye saygı duyuyorum."

"Ben de istiyorum."

"Sessiz kalacağına söz verir misin?"

Beklenti kanımda pompalanırken "Söz veriyorum," dedim.

Ollie gülümseyerek başını salladı ve diğerlerinin dans etmesi için olduğunu tahmin ettiğim bir şarkıyı açmak üzere yerden telefonu almak için uzandı ama seçtiği şarkı hiç de beklediğim gibi değildi. "Miley Cyrus mu bu?" diye sordum ve kıkırdadım.

"Oh, sus. Karıştırdım ama bu 'Adore' iyi." Sonra battaniyeyi üzerime doğru kaldırdı. "Bunu nasıl yapacağız?" diye sordu çarpık bir gülümseme ve gözlerinde macera ile. "Bana kendimi yeniden çocuk gibi hissettiriyorsun. Buna bayılıyorum."

"Dediğim gibi, orada öylece yat. Kımıldama," dedim alaycı bir şekilde.

Ollie'nin yüzü kızarıırken gözleri parlıyordu. Hâlâ çakırkeyifti, güzeldi ve sanki ilk kez içiyormuş gibi çocuksuydu.

Hızlıca, bacaklarımın arasında onun üzerinde durmadan önce külotumu bir bacağımdan çıkardım. Uzunluğunu kavrayarak Ollie'nin içine düştüm, kaygan duvarlarım onu kucakladı, beni tamamen doldurup tatmin edene kadar onu daha derine götürdü. "Mia. Öyle hissediyorsun ki... Tanrım..." Vücudu öne doğru sarsılırken kalçalarımı kavradı. "Harika hissediyorsun."

"Kıpırdama Ollie," diye takıldım, onu tekrar duvara yasladım. Parmaklarımı dudaklarına götürdüm ve çenesi gevşedi. Kalçalarımı ona doğru çevirdiğimde parmaklarını k a l ç a l a r ı m a geçirdi. Ruh hali değişti

Aramızdaki bağdan her zaman ortaya çıkan şeyle alay etmek ve işkence etmek - o kadar saf bir bağ ki, cennetteki tüm melekler kıskanırdı.

Ona karşı hafifçe sallanırken, başını kollarımın arasına yerleştirdiğimde ağzım onunkiyle buluştu. Dudakları yanağımı, boynumu ve omzumu okşuyor, ıslak dudaklarını kendisi için yaratılmış bedenimin yüzeyinde gezdiriyordu. İkimizin de ihtiyacı olan tek şey buydu, yavaş ve ilahi bir eziyet.

Diğer her şey kayboldu ve sadece Ollie ve ben kaldık. Diğerlerinin sadece birkaç adım ötede olduğu sarhoş, spontane anımızda bile Ollie bana evrendeki tek iki kişi olduğumuzu hissettirdi. Başımın arkasını kavradı, inlemelerini bastırmak için dudaklarımızı şiddetle birbirine bastırdı ve parmaklarım saçlarını sıkıca tuttu. "Mia, ben-

Ağzı tekrar benimkine çarpmadan önce başımı salladım. Beni kendine yapıştırırken tüm vücudu esnedi ve kutsal his geçene kadar öpüşmemizi sürdürdü.

Ona zevk veren kişinin ben olduğumu bilmek -mükemmel bir mutluluğun içinde erimeden önce nefes alışının titremesine ve vücudunun gerilmesine neden olmak- ona daha çok tapmam için bana her türlü nedeni verdi. Parmaklarımı saçlarında gezdirirken başını omzuma yasladı.

Bu güzel yaratık beni seviyordu ve ben bunu asla anlayamayacaktım.

Birkaç ayarlamadan sonra beni göğsüne çekti ve nefes alış verişimizi sakinleştirirken saçlarımı okşadı. "Ollie?" Fısıldadım.

"Öyle mi?" diye sordu parmaklarını saçlarımda

gezdirerek. "Benden önce kaç kişiyi sevdin?"

Sırıttı. "Hiçbirini."

"Benden önce kaç kişiyle prezervatifsiz yattın?" "Hiçbiriyle."

Başımı göğsünden kaldırdım. "Neden?"

"Ben de payıma düşeni aldım, Mia. Ama seni görür görmez doğru kişiye baktığımı anladım. Prezervatif benim için sıradan bir sevişme demek ve sen bunun tam tersisin. Sahip olduklarımıza inanıyorum ve sen doğum kontrolünde olduğun sürece kendimi sana tamamen vermek istedim. Engel yok, prezervatif yok, sadece ben. Senden önce hiçbir kadına vermediğim bir şey. Başka kimse olmayacak, bundan eminim ..." Başparmağını başparmağımda gezdirdi.

Parmaklarını çenemin altına dayamadan önce alt dudağına, "Seni seviyorum Mia. Bunu hiç kimseye söylemedim, asla. Kalbimin tamamına sahipsin ve onu göğsümden söküp tamamen yok edebilecek güce sahipsin ama bunu yapmayacağına inanıyorum."

İsteyebileceğimden çok daha iyi bir açıklamaydı. Ollie bana kendinden daha fazlasını vermişti. Birlikte olmamız gerektiğine inandığı için her şeyini - sevgisini, duygularını, bedenini- ortaya koymuştu. Bu güzel bir şeydi, sizi yok edebilecek başka bir insana karşı tamamen savunmasız olmak. Ama ondan hiç şüphe gelmedi. Tereddüt etmedi. Soru sormadı.

"Siz ikiniz orada ne yapıyorsunuz?" Isaac sordu ve Ollie'nin burnu benimkine değdiğinde odada sadece iki kişi olmadığımızı unutmuştum.

Ollie, "Sen kendi işine bak, dostum," diye seslendi.

"Neden orada parlıyorsun, Ollie?" Alicia alay etti. "Birdenbire daha iyi bir ruh haline bürünmüş gibisin."

Ollie en yakındaki yastığı kapıp arkamdan onlara fırlatırken hırıltılı ama gergin bir kıkırdama çıkardı. "Kapa çeneni, olur mu?" dedi ve yanakları kızarmış bir halde duvara yaslandı.

Isaac, "Mia, neden buraya gelip benimle ilgilenmiyorsun?" diye önerdi ve ardından bir kahkaha attı ama ruh hali tamamen değişti.

Ollie belimden kavradı ve ayağa fırlamadan önce beni yana çekti. Ben daha ne olduğunu anlayamadan Ollie, Isaac'i yerden kaldırıp göğsünden duvara doğru itti. "Onunla böyle konuşamazsın. Sana ne söylediğimi anlıyor musun?" Isaac'in yüzü kıpkırmızı oldu ve Ollie bir adım geri çekilmeden önce başını duvara doğru salladı. "Herkesin gitme vakti geldi."

Herkes şaşkınlıktan başka bir şey konuşamazken, birbirlerinin havalandırmadan çıkmasına yardım ettiler. Ollie başını avuçlarının arasına alarak yatağın kenarına oturdu. Dizleri kontrolsüzce zıplıyordu ve ben de sürünerek yanına oturdum.

Herkes gittikten sonra onu sakinleştirmek için elimi sırtına koydum.

"Özür dilerim Mia. İsteyerek yapmadım ama kendimi kontrol edemiyorum. Sen

lanet bir biblo. Kimse seni nesneleştirmemeli. Sen daha iyisini hak ediyorsun. ..." diye açıkladı ellerini saçlarında gezdirirken.

"Sorun yok. Düşündüğünden daha güçlüyüm. O insanların benim hakkımda ne düşündüğü ya da söylediği umurumda değil. Bunu hak etmek için kendime yeterince şey yaptım."

Başını bana doğru eğdi. "Hayır, bunu yapma..." "Ne yapmak?"

"Geçmişiniz nedeniyle başkalarının eylemlerini veya yorumlarını haklı çıkarmayın. Ne yaptığınız umurumda değil. Kimse bu şekilde davranılmayı hak etmiyor. Buradaki kızlara, özellikle de sana saygı duymaya başlaması gerekiyor."

Yataktan kalkarak ayağa kalktım ve karşısında dikildim. "İşte şimdi başımız belada."

Ollie gözlerini benimkilere dikti.

"Nedenmiş o?" "Çıkış planım az önce gitti."

On Dokuzuncu Bölüm

*"En karanlık yanlarımız bile
farklı bir gözle görüldüğünde
güzelleşir."*

-Oliver Masters

"EĞER YAKALANIRSAK, plan şu: Seni odandan kaçırdım ve tutsak ettim." Ollie elleri kalçalarında daireler çizerek yürüdü. "Sakın plandan sapma, aşkım." Yatakhane'de volta atmasını izlerken dudaklarımı birbirine bastırdım. Dudağını çiğnerken yüz hatlarında endişe okunuyordu. "Ve eğer bizi ayrı odalarda sorguya çekerlerse, ki çekeceklerini biliyorum, ne dediğimi unutma. Seni odadan çıkarıp burada tutan bendim. Bunu televizyonda pek çok kez gördüm ve onlar bizi ayıracak-

Ollie durakladı ve bana baktı, bir eli hala kalça kemiğine yapışmış, diğeri ise havadaydı. "Neden gülüyorsun? Bu hiç komik değil."

Yatağın üzerinde geriye doğru yuvarlanırken kahkahalarım ikiye katlandı. "Biz... biz iyi olacağız!" Nefes nefese kaldım. Ollie ikna olmamış bir sırıtışla başını sallamakla yetindi.

Sakinleştikten sonra devam ettim: "Sabahları güvenlik kontrolü bile yapmıyorlar. Kapılar altıda açılacak ve kimse fark etmeden gizlice odama geri döneceğim. Bunu daha önce de yaptım."

Ollie kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Bu ne zaman oldu?"

"Bria'nın neredeyse seninle birlikte olduğu gece. Sen uyurken otomatik kilitler açılana kadar orada oturdum." Yatağın yanındaki yeri işaret ettim.

Ollie kollarını iki yanına indirdi, sesi yumuşaktı. "Bütün gece benimle mi kaldın?"

"Sana dokunmadım Ollie. Seçme şansın olmasaydı senden faydalanmazdım. Kimse yapmamalı," dedim savunmacı bir tavırla. Bir kız olarak bunu bir erkeğe söylediğime inanamıyordum.

"Hayır, ondan değil. Sadece... Bunu benim için yaptığına inanamıyorum."

Omzumu rahat bir omuz silkme hareketiyle kaldırdım. Ollie yatağa doğru yürürken gülümsedi, eğildi ve başımın üstünü öptü. "İnanılmazsın."

Yatağın kenarına oturdu, düşünceler hâlâ zihninde dönüp duruyordu. "Belki de haklısın... Her ihtimale karşı cep telefonunun alarmini kuracağım."

"Kız arkadaşını dört kişinin önünde siken birine göre çok düzgün konuşuyorsun."

Ollie başını bana doğru eğdi. "Bir, sakın seni becerdiğimi söyleme... İki, herkesin önünde değildi. Üstün örtülüydü ve onların hiçbir fikri yoktu ve ... kendine kız arkadaşım mı dedin?"

Dilimden o kadar çabuk dökülmüştü ki, söylediğimi bile fark etmemiştim. "Evet, sanırım söyledim, değil mi?"

"Bana çok ... küçümsenmiş, olduğun şeyden daha az önemsenmiş gibi geliyor. Bundan hoşlanmıyorum."

"Arkadaş daha iyi bir terim mi?"

Ollie yerden bir yastık aldı ve bana fırlattı. "Defol git buradan..."

"Ortak mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Yoldaş mı?"

Kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Sen lanet bir köpek değilsin

Mia." "Pes ediyorum," dedim ellerimi havaya kaldırarak.

Ollie üzerime süründü ve dudaklarıyla boynuma saldırdı. "Bir unvana ihtiyacımız yok. Tek ihtiyacımız olan birbirimiz."

Ve o haklıydı. Paylaştığımız şey tek bir kelimeyle tanımlanmamalıydı ve tanımlanamazdı da.

Salı sabahı herhangi bir Salı sabahı gibi olmalıydı, ama değildi. Farklıydı, hem de kötü bir farklılık değildi. Ollie ile sadece rahat değildi. Çılgınca bir büyülenme haliydi. Her zaman Ollie vardı. Burada geçirdiğim süre boyunca sürekli aldığım ilaç oydu ve seve seve aşırı doz alırdım.

Yabancı bir alarm sesi beni uyandırdı ve yanımda mışıl mışıl uyuyan Ollie'yi uyandırmadan önce alarmı kapatmak için hızla yerimden kıpırdandım. Sonunda erteleme tuşuna bastıktan sonra tekrar uzandım ve Ollie'nin bacakları hala benimkilerle iç içe geçmiş halde tavana baktım, yüzümde yasak bir gülümseme vardı - yorgun, uykusuz ama gülümsüyordu.

"Neden gülümsüyorsun, aşkım?" Ollie fısıldadı, sesi uykulu ve yorgundu.

Ona baktığımda gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu gördüm, yan yatmış, bana bakıyordu. Sabahın bu erken saatinde oda hâlâ karanlıktı ama ay ışığıyla aydınlanan gökyüzü yumuşak bir parıltı yayıyordu üzerine.

"Gülümsediğimi nereden anladın?"

"Hissedebiliyorum."

Yan dönüp yüzümü ona döndüm ve başparmağımı kirpiklerinde gezdirdim. "Çünkü mutluyum."

Dudaklarının köşeleri yukarı kalkmadan önce nefes verdi. Beni mutlu eden oydu ve bunu o da biliyordu. Gamzesi bunu söylüyordu.

"Gözlerini aç, Ollie."

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Gözlerimi açarsam gitmek zorundasın demektir ve ben gitmene hazır değilim. Gözlerim kapalıyken, bir Pazar sabahıymış ve gidecek bir yerimiz yokmuş gibi davranabilirim." Gülümsemesi büyüdü ve gamzesi derinleşti.

"Hadi, kapat gözlerini ...."

"Neden?"

"Sadece kapatın..." Eli yan tarafıma ve arkama doğru ilerledi. "Kapalı mı?"

Hafif bir kahkaha atarak gözlerimi kapattım. "Evet, Ollie. Gözlerim

kapalı."

"Bugün Pazar sabahı ve seninle yatağa girmeden önce kahveni yaptım bile. Kokuyu alıyor musun?"

"Mmhmm ..."

"Bütün gün bizim, iş yok, yükümlülük yok... sadece sen ve ben... Güneş doğuyor Mia. Cumbamızdan gelen sıcaklığı ve göz kapaklarının ardındaki karanlığın yavaşça kalktığını hissediyor musun? Hissediyor musun? Güneşi?"

Onun hayal gücünde kendimi kaybederken yüzümdeki gülümseme kaçınılmaz oluyor. "Evet, Ollie. Bunu hissedebiliyorum."

"Kahveni suya götürüp güneşin doğuşunu izleyebiliriz ya da bütün gün bu yatakta uzanabiliriz. Kitaplıkta sana henüz okumadığım birkaç kitabım var. Ya da spor ayakkabılarımızı giyip el ele tahta kaldırımda yürüeyebiliriz, çünkü yazın bir Pazar sabahı yaptığımız şey budur. Bugün ne yapmak istersin?"

"Mmm... hepsi."

"İyi ki bütün günümüz var." Yavaşça nefes verdi. "Şimdi, soğumadan kahveni iç."

Gözlerimi açtığımda Ollie'ninkilerin hâlâ kapalı olduğunu gördüm, bizim için yarattığı dünyada kaybolmuştu. Ve onları açtığında gülümsemesi geri geldi. "Bir gün, değil mi?"

"Bir gün." Kolumu beline doladım, o da alnımdan öpmeden önce burnunu benimkine sürttü. "Buradan ayrıldıktan sonra ne yapmak istiyorsun?"

"Yani seni çalıp okyanusa götürdükten sonra mı?"

Gülümsedim. "Evet, yaşamak için mi?"

Ollie dudaklarını ıslattı, bunu sadece beni öpmek istediğinde değil, derin düşüncelere daldığı zamanlarda da yaptığını fark ettim. "Benim üç tutkum var Mia. Birincisi edebiyat, ikincisi insanlara yardım etmek ve bir fark yaratmak, üçüncüsü ve en önemlisi ise sensin. Eğer buradan çıkarsam, kâr amacı gütmeyen bir hayır kurumu kurmak istiyorum."

"Gerçekten mi? Ne için hayırseverlik?"

"Dünyayı gezmek ve her milletten insanla tanışmak gibi bir fikrim var."

hayatın içinden. Onların hikayelerini öğrenin, yazın, kısa hikayelerden oluşan bir koleksiyonu şiire, bir sanat eserine, bir romana dönüştürün. Dünyanın, en yıkıcı koşullarda bile hepimizin içindeki güzelliği görmesine izin verin. Bu dünyanın başkalarının neler yaşadığını bilmeye ihtiyacı var. Anlıyor musun?" Başımı salladım. Gözleri parlıyordu. "Bazen en karanlık yanlarımız bile farklı bir gözle görüldüğünde güzelleşebilir."

"Romanınızla ne yapacaksınız?"

Sırıtsı gözlerindeki parıltıyı andırıyordu. "Bu yüzden her yıl insanların hayatları, mücadeleleri, umutları ve yenilgileri hakkında yeni bir roman yazacağım. Sonra da elde ettiğim geliri gerçekten ihtiyacı olanlara geri vereceğim." Az önce söylediği her şey önemsizmiş gibi omuz silkti ama ben onun vizyonundan etkilenmiştim. "Benim hiçbir zaman çok şeye ihtiyacım olmadı Mia. Umarım bu işe para için girmemişsindir." Güldü ve bunun için onu öpmek istedim. "Peki, sen ne düşünüyorsun?"

"Ollie, burada oturmuş seni dinliyorum ve tüm bunları seninle birlikte yaşamak istiyorum. Sen anlatırken yüzünün aydınlanmasını izlemek..." Şaşkınlıkla başımı salladım. "Orada olmak istiyorum. Bunun bir parçası olmak istiyorum."

Yüzümü tuttu ve öpücüğü kısa ve narindi. "Bunu söylediğini duymak beni çok mutlu etti." Beni kendine çekti ve kollarını etrafıma doladı. "Her zaman ne hayal ettin?"

"Dürüst olmak gerekirse, yarını hiç düşünmedim. Seninle tanışana kadar ölüydüm. Uzaktan ilgilendiğim tek şey insanları ve yaptıkları şeyleri neden yaptıklarını incelemektir. İnsan davranışlarına, psikolojiye, beynin nasıl çalıştığına, hepsine kafayı takmıştım. Kendi başıma çok fazla araştırma yaptım çünkü insanların eylemlerini veya duygularını anlayamıyordum. Her şeyi haklı çıkarmaya çalıştım."

"Bu beni neden şaşırtmıyor..." Ollie saçlarımı okşayarak hafifçe güldü. "Bu bana şunu hatırlattı, bana gerçekten ne zaman bağlandığını hissettin? Öpüşürken mi yoksa ilk kez seks yaptığımızda mı, Bayan öpüşmek seksten daha yakın bir şeydir?" Sırıtsı bir ışın gibi parlarken bir kaşını kaldırdı ve *"Sana söylemiştim"* diye bağırdı.

Ollie'nin ilk konuşmalarımızdan birini hatırlamasından utanarak kızarmamı gizlemek için yüzümü kapattım. "Öyle güçlü kavramlar vardır ki bilim bile

kavrayamazsın, Ollie."

Başını geriye attı ve bir kahkaha atarken iki parmağını gözlerine götürdü.

Geleceğimi, ne yapmak istediğimi ya da nereye gideceğimi hiç düşünmemiştim. Daha önce hiç yeterince önemsememişim. Küçük bir kızken, tipik küçük kızların hayal ettiği şeyleri hayal ederdim. Bir gün bir balerin, bir prenses, hatta Madison Square Garden'da binlerce insanın önünde çalıp şarkı söyleyen bir yıldız olmayı. Ama bunlar sadece rüyalara ait hayallerdi. Hiçbiri gerçek değildi ve amcam bana aradaki farkı gösterdiğinde gerçekle çabucak tanışmışım. Gerçek hayatta kötülük vardı. Gerçek hayatta ebeveynler sizi her şeyden koruyamazdı ve en önemlisi, gerçek hayatta acı vardı.

Ama Ollie gerçektir. Geleceğimin neye benzeyebileceğine dair gözlerimi açmıştı ve onunla birlikte bir hayattan başka bir şey istememişim.

Haftalar geçti ve kendimi derslerimi ciddiye alırken ve beladan uzak dururken buldum. Hafta boyunca herkesin gözü önünde ayrı kaldık, sadece kapalı kapılar ardında yakınlık gösterdik. Daha fazla anı su yüzüne çıktıkça panik ataklar düzenli bir şey haline geldi, ancak Ollie her birinde bana koçluk yaptı. Bana müzik yoluyla öfkemi nasıl boşaltacağımı öğretti ve hafta sonları boş grup terapi odasında saatler geçirdik.

Bana farklı gözle bakacağından korktuğum için ona hâlâ geçmişimden bahsetmemiştim. Tek istediğim Ollie'nin beni gördüğü şekilde olabildiğince uzun süre kalmaktı. Kullanılmış ve değersiz küçük bir kız mı görecekti? Bir katil mi? Babamın gördüğü gibi içimde bir kötülük mü?

Artık Ekim ayına girmiştik. Değişikliği binanın pencerelerinden göremiyordunuz; gökyüzü aynı soluk gri renkteydi. Yine de binanın içinde sıcaklık yavaş yavaş düşüyordu. Günlerden perşembeydi ve saçlarımın bana isyan ettiği, zihnimin pelteleştiği günlerden biriydi.

Bütün gün beş dakika geride kalmış gibiydim. Gri kapüşonlu sweatshirt'ümü alıp grup terapisine gitmek için yataktan aceleyle çıktım.

Tamam, benim
değildi. Ollie'nin
kapüşonlusu.

Onun kıyafetlerini çalmak gibi kötü bir alışkanlığım vardı ama o başka türlü istemezdi.

Çemberde Ollie'nin karşısında her zamanki yerime oturduğumda tüm gözler üzerimdeydi. Sandalyede arkasına yaslandı, dudaklarını ıslattı ve *"Çok güzel görünüyorsun"* diye mırıldandı. Ve bulaşıcı gülümsemesi yüzüme yayıldı.

"Bugün o gün," dedi Arty, Ollie ile benim konuşmamızı bölerek.

Herkes şaşkınlıkla Arty'ye baktı. "Bugün günlerden ne patron?" Isaac sordu.

"Mia bize açılacak ve çocukken neler yaşadığını anlatacak. Henüz ondan haber almadık. Her zaman sessizdir," dedi Arty.

Adımın anılması kalbimin kontrol edilemez bir hızla çarpmasına neden oldu. Hazır değildim. Odaya göz gezdirirken midem bulandı. Ollie'ye bu şekilde söylemek istemiyordum. Herkesin önünde olmazdı. Gözlerim değişmez sakinlik kaynağını buldu ve Ollie tepkimi inceledi. "Ama... ben hazır değilim," diye kekeledim ve başımı salladım.

"İyileşme sürecine başlayabilmenin tek yolu bu konuyu açıkça konuşmaktır. Hepimiz senin takımındayız Mia," diye ısrar etti Arty. Ağzım kurudu. Yutkunmaya çalıştım ama yapamadım. Bunu yapabilir miydim? Herkese ne yaptığımı söyleyebilir miydim?

Ollie her zamanki gibi imdadıma yetişerek, "Onu bunu yapmaya zorlayamazsın," dedi. Benim için korkuyordu ya da burada danışmanımızın önünde öfkeden deliye dönmekten korkuyordu.

Arty, Ollie'nin sözlerini duymazdan gelerek bana baktı. "Psikiyatriden anılarla döneli bir ay oldu. Eğer şimdi bu konuda konuşamıyorsan, grup terapisinin şu anda senin için uygun olduğunu sanmıyorum. Sabırlı davrandık Mia, ama bu seansta iyileşmeye hazır olan bir başkasının yerini alman adil değil."

Gözlerimi Ollie ve Arty arasında gezdirirken etrafımdaki duvarlar yıkıldı. Terli avuçlarımı kalçalarımın gezdirirken dizlerim ellerimin altında zıpladı. Öfke içinde kıpırdanırken yumruklarımı sıktım, tırnaklarım avuçlarıma batıyordu. Korkuyla birlikte sıcak bir öfke de oluşmuştu. Herkese söyleyemezdin. Hâlâ her an patlamaya hazır o öfkeli küçük kızdım.

Ollie'nin sıcak elleri benimkileri kaplayana kadar.

Gözlerimi açtığımda, kucağımın önünde çömelmiş bana bakan yeşil gözlerini gördüm. "Beni dinle Mia. Eğer hazır değilsen, yapma. Arty'nin ne dediği kimin umurunda."

Odaya baktım, herkes şok içinde bize bakıyordu. Fısıltılar çemberin her tarafına yayılmıştı ama Ollie yüzümü tutarak beni sadece onu görmeye zorladı. "Herkesin canı cehenneme, onların bir önemi yok. Eğer hikayeni anlatmak istiyorsan, ben buradayım. Sadece sen ve ben olacağız. Yoksa, seninle birlikte bu odadan çıkar giderim. Başımız belaya girer ama bunu yapacağım. Sana söyledim Mia, bu işte yalnız değilsin."

Arty'nin yüzündeki sabır azalmıştı. Gerçek şu ki, bu odadan kaçarsam, Ollie'den beni takip etmemesini istesem de, edeceğini biliyordum. Ollie'nin başı belaya girerdi ve ben bunu göze alamazdım. Tek seçeneğim hikâyemi anlatmaktı ve bundan sonra Ollie bana asla aynı gözle bakmayacaktı.

Ollie ve Arty arasında bir ileri bir geri baktım. "Ben... bir dakikanızı alabilir miyim?"

Sabırsızlığı belliydi ama Arty'nin empati kurma eğitimi ona "Elbette," diye yanıt verirken bunu hatırlatıyor gibiydi.

Ollie herkesin önünde kendini tutmaya çalışarak elimi sıktı. "Sorun yok. Git otur," dedim Ollie'ye ve o da başını öne eğdi.

Saniyeler geçti ve sonunda ayağa kalkıp sandalyesindeki yerine oturdu.

Çemberin dışında durup volta atarken herkes beni izliyordu. Bakışlar yardımcı olmadı ve beni daha da gerdi. Piyanoya doğru yürüdüm ve parmaklarımı soğuk, parlak boyalı ahşap üzerinde tıngırdattım. Alçım nihayet çıkmıştı ve ben de oturup çalmaya başladım. Her notada, her tuşa basışımda sinirlerim yavaş yavaş dağılıyor, sinirlerim nihayet yatışırken şarkının beni ele geçirmesine izin veriyordum.

Şarkı bittiğinde ellerimi tuşlardan çekip kucağıma bıraktım. Artık titremiyorlardı. Ollie'nin koltuğunun kenarından beni izlediğini görmek için başımı kaldırdım. Çenesini ellerinin arasına almıştı.

İşte buydu.

Ollie bana bir daha asla aynı şekilde bakmayacaktı. Bundan emindim.

"Sadece sekiz yaşındaydım," dedim, herkesin gözü üzerimdeydi, "ve hatırladığım kadarıyla iyi bir kızdım. Asla ihtiyacımdan fazlasını almadım. Asla yalan söylemedim, asla çalmadım. İstedığımı elde edemediğimde asla mızımızlanmadım ve kimseyi incitmedim. Bir kızın isteyebileceği her şeye sahiptim. Beni ben olduğum için seven bir annem ve babam vardı, ki bu bazıları için söyleyebileceğimden çok daha fazlası..." Gözlerim Jake'inkilerle buluştu, gözlerinde anlık bir acı vardı.

"Ama ben saf ve korunaklı bir kızdım. Benim dünyamda kötü şeyler olmazdı. Onlar sadece Disney filmlerinde vardı. Bir canavarın boynuzları ya da keskin dişleri olmadığını kim bilebilirdi? Bu arada yoklar. Ben zor yoldan öğrendim. Uzun zaman önce bana zarar veren canavar amcam olarak ortalıkta dolaşıyordu ve kimse beni kendi ailenizin size asla mümkün olmadığını düşündüğünüz şekillerde zarar verebileceği konusunda uyarmadı.

"İlk gece odama geldiğinde, bunun arkasındaki niyetin farklı olduğunu düşündüm. İlk başta bana iyi geceler öpücüğü vermeye geldiğini düşündüm. Ya da belki bir kabus görmüştüm ve beni kontrol etmeye geliyordu. Bilmiyordum. Ama ne yaptığı hiç aklıma gelmedi çünkü o zamanlar sadece sekiz yaşındaydım ve daha iyisini bilmiyordum. Ailenin seni sevmesi ve sana bakması gerektiğini sanıyordum.

"Ama her gece, annemle babam uyuduktan, tüm ışıklar kapandıktan ve ev o kadar sessizdi ki, yaşlılığın çıkardığı en küçük sesi bile duyabiliyordunuz, işte o zaman canavar geldi. Bir yıl boyunca her gece bana tecavüz etti.

"İlk gece cezalandırıldığımı düşündüm, sanki bunu hak edecek bir şey yapmışım gibi. Babamın beni kürekle dövmesi gibi, bu da amcamın bir gün önce birasını düşürdüğüm için beni cezalandırma şekliydi. Ya da belki

Yemekte yanlış bir şey söylediğim içindi. Bilmiyordum ve anlayamıyordum. Ama sonraki her gece, benden bir parçayı da yanında götürdü.

"Tam üç yüz doksan dört gece boyunca ağladım ve kimse beni duymadı. Kimse bana yardım etme zahmetine girmedi ve her gece geçtikçe, bir hiç olana kadar yavaş yavaş içimde öldüm. Her sabah güneşin doğuşu bana fiziksel olarak ölü olmadığımı hatırlatıyordu, oysa bir gece daha acı çekmek zorunda kalmamak için öyle olmayı çok isterdim."

Derin bir nefes almak için durakladım. Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarında toplandı ve görüşüm bulanıklaştı. Kafamı kaldıramadım. Oda sessizdi ve ellerim yine titriyordu. Kalbimdeki acıyı ve nefes alışımındaki titremeyi dindirmek için tırnaklarımı etime geçirdim. Silahın ateşlenme sesi beynimde yankılanırken öfke dalgası yeniden yükseldi. Amcamın yüzündeki ifade gözlerimin önünden geçti ve sonunda gözyaşlarım aktı.

"Yani, son gece ..." Titreyen parmaklarımla gözyaşlarımı sildim "... Babamın silahını yastığımın altına sakladım. Kapı gıcırdayarak açıldığında, gözlerimin açık olup olmadığını görmek için üzerime eğildiğinde, yanımdaki yatağa süründüğünde ve parmakları geceliğimin altına girip külotumu çıkardığında, silahı çıkardım ve onu vurdum."

Hikâyenin geri kalanını anlatmaya çalışırken nefes almak için mücadele ettim. "Kendime bir daha asla ağlamayacağıma söz verdim. Bir daha kimsenin beni incitmesine izin vermeyecektim. *Bir daha* asla hiçbir şey hissetmek istemedim. Acı, incinme, ihanet, hatta aşk bile hissetmek istemiyordum çünkü hepsi bir yalandı. Hepsinin gitmesini istedim."

Gerilmiş ve sulanmış gözlerimin arasından Ollie'yi gördüm. Yüzünü ellerinin arasına sakladı, ben de devam ettim: "Sahip olduğum her şeyi tüketmişim. Bir yıldan fazla bir süre boyunca tüm gözyaşlarımı, umudumu, bir ömür boyu sürecekt dualarımı tükettim ve tetiği çektiğim an zihnimin şalteri attı.

"Yani, hayır. Öldürdüğüm amcamdı, annem değil ama onu da vurabilirdim. Kendi canına kıydı ve en kötüsü de *'İyi, bunu hak ettin'* diye düşündüğümü hatırlıyorum."

Gerçek dudaklarımdan dökülürken başımı salladım ve gözyaşlarım yanaklarımı ıslattı. "Bana ne yaptığını neden göremedi? Geceleri onun için haykırışlarımı neden duymadı? Neden kimse beni kurtaracak kadar umursamadı?"

Ben mi? En önemlisi, neden kolay yolu seçen o oldu? Bunu hak eden ben olduğum halde ölüm neden onu seçmişti? Bir yıldan uzun bir süre boyunca her gece onun tecavüzünün bir şekilde beni öldürmesi için dua ettim, ama ölen oydu ve ben onun cesedinin başında durdum, üzgün değil, kıskanç bir şekilde."

Ollie kan çanağına dönmüş gözlerle ellerinden başını kaldırdı ve artık odada başka kimse yoktu. Konuşmamı engelleyecek birine o kadar ihtiyacım varken kimse sözümü kesme zahmetine girmede. Ağzımdan bir şeyler çıkmaya devam etti. "Neredeyse on yıl boyunca kendi kafamın içinde hapsolmuştum ve dışarıdan iyi görünüyordum ama bilinçaltım hep oradaydı, dışarı çıkmak ve bununla başa çıkmak için çılglık atıyordu ve ben onu aşağı itmeye devam ettim. Yine de kimse beni duymadı.

"On yıl önce amcam benden her şeyimi çaldı. Masumiyetimi, çocukluğumu, hayallerimi, sevmeye ve mutlu olma yeteneğimi, annemi çaldı ya da belki de bunların hepsi benim suçum çünkü yeterince güçlü değildim. Yeterince güçlü olsaydım, onunla savaşıbilirdim. Karşı koyacak cesaretim olabilirdi. Bunların hepsi benim hatamdı..."

Herkesin önünde parça parça kırıldım. Her düşünce ağzımdan çıkıyordu ve kimse beni susturmaya cesaret edemiyordu. "Babam gözlerimin içine bile bakmıyor! O da aynaya baktığımda benim gördüğüm kişiyi görüyor: bir atık. Ben bir canavarım ve size söylemeye çok korkuyordum." Şimdi Ollie'ye bağırıyordum ve omuzları titrerken başını ellerinin arasına alarak eğildi. "Gerçeği öğrendiğinde, birini öldürdüğümü... bir başkasının hayatına son verebileceğimi ve hayatımın geri kalanını yapmam gereken tek şeyi yaparak, yani sevişerek geçirdiğimi öğrendiğinde bana asla aynı gözle bakmayacağından çok korktum.

"Çünkü amcam bir yıl boyunca beni her şekilde becerdi, sonra onu öldürdüm. Hayatı gözlerimin önünden geçti ve ben bunun için kötü bile hissedemedim. Canavar benim, Ollie!" İfadem sonunda beni terk ederken, bacaklarım altımda sallanırken piyano sehпасından kalktım. "Senin tarafından bakılmayı bile hak etmiyorum." Şaşkın şaşkın oturan Arty'ye döndüm. "İstediğin bu muydu, Arty? Hikâyem seni tatmin etti mi?"

Arty uzun soluklu itirafım karşısında şok içinde kekeledi. "Mia, bu öyle bir şey değil..."

Gözlerim etrafta dolaştı ve tüm çember bana bakamadı bile.

Hepsi kafalarını başka yöne çevirdi. Sonra gözlerim Ollie'ye takıldı. Gömleğinin yakasını gözlerinin üzerine çekmişti, hâlâ beni göremiyordu.

"Unut gitsin," diye bağırdım ve çemberin içinden geçip odadan çıktım.

Ayaklarım istemsiz bir şekilde önümde hareket ederken zihnim koşturuyordu. Yatakhane geri dönmenin yolunu buldum ve kapım kapanır kapanmaz yastıklı duvarıma yaslandım ve yerde cenin pozisyonuna geçtim. Göğsüm hava almak için ağırırken nefesimi tutamıyordum. Ağlayacak gözyaşım kalmadığından, gözlerim rahatlamak için yanıyordu.

Odamın kapısı açıldı ve Ollie'yi görmek için başımı kaldırdım. Önümde dizlerinin üzerine çökmüştü. "Mia... Çok üzgünüm," diye ağladı. Kendini toparlamaya çalışırken çenesi titriyordu. "Deniyorum, gerçekten deniyorum. Senin için güçlü olmaya çalışıyorum." Hava almak için savaşıırken üzerimdeki eşofmanını başımın üzerine çektim. Bir zamanlar kuru ve yanan gözlerim, burnum kapüşonuna girerken daha fazla yaş buldu. Hiperventilasyon geçirerek ellerini ittim.

"Git... git buradan. Bunu yapmak zorunda değilsin!" Boğuldum.

Ollie bana karşı mücadele etti ve beni göğsüne doğru çekerken kısa sürede teslim oldum. Tüm vücudum onun kollarında güçsüzleşti ve sonunda gözyaşlarımın geri kalanı boşalırken nefes alışım normale döndü. Sanki bir saat geçmiş gibiydi ama onun kollarında dakikalar bile geçebilirdi.

"Bana bak," diye ısrar etti Ollie. "Gözlerimin içine bak ve seni farklı görmediğimi söyle, çünkü aksini söylüyorsan yanılıyorsun."

Gözleri -kırık, yeşil ve her zamanki gibi güzel- bana bakıyordu, yüzünün geri kalanı bunun onu da en az beni etkilediği kadar etkilediğini kanıtlıyordu. Islak yüzümü tuttu ve devam etti, "Sana asla farklı bakmayacağım, Mia. Hepinizi seviyorum. *Hay sikeyim*. Eğer o piçi öldürmeseydin, şu anda Atlantik'i yüzerek geçip bunu kendim yapıyor olurum. Sen bir canavar değilsin. Beni duyuyor musun?"

Başımı salladım. Ne dediğini anlıyordum ama kabul edemiyordum. Nasıl olur da beni farklı görmezdi? "Ben bir canavarım, Ollie."

"Hayır aşkım, hiç de öyle değil. İmkânsız bir duruma sokulmuş küçük bir kızdın ve çok uzun bir süre boyunca her şeyle tek başına uğraşmak zorunda kaldın."

Durakladı ve yüzünü koluna sildi. "Bunu bildiğin tek yolla atlattın ve şimdi ben varım. Bunu asla yalnız yaşamak zorunda değilsin. Asla. Ben buradayım Mia. Seni asla terk etmeyeceğim. Seni her zaman duyacağım. Sana söz veriyorum. Sen ve ben olacağız, beni anlıyor musun?"

"Ben artık senin aşık olduğun kız değilim Ollie. Artık kırıldım. Artık güçlü değilim. Ne duvarlarım var ne de şalterlerim."

"Işığın duvarlarının arasından nasıl parlaması gerekiyor Mia?" Gözünden bir damla yaş daha düşerken nefes verdi ve sakinleşmek ya da kelime bulmak için tavana baktı. "Sana bu yüzden aşık olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Sert olduğun için mi? En başından beri senin saçmalıklarını gördüm. Benden asla saklanamazdın. Evet, beni kendinden uzaklaştırmaya çalıştın ama ben senin içindeki gerçeği gördüm. Benim yanımda farklısın çünkü o biziz. Ve ben bize aşık oldum."

Yirminci Bölüm

*"Ve eğer sizi dizlerinizin üstüne
çökertirlerse, halıyı altlarından
çekin."*

-Oliver Masters

Ekim ayının sonlarıydı ve tatil yaklaşıyordu. Dolor'da Noel için eve gitmek yoktu çünkü burayı bir üniversiteden çok hapis cezası olarak görüyorlardı. Zaten Diane gelene kadar bayramları evde kutlamamıştık.

Babam onunla Şükran Günü civarında çıkmaya başlamıştı. Yıllar sonra ilk kez bütün bir yemek pişirmişti, sadece ne kadar işlevsiz olduğumuzu gizlemek için. Hepsi göstermelikti. Noel geldiğinde de aynıydı. Merdivenlerde durup ağacı kolunun altında eve taşırken ona gülmüştüm. Şimdiye kadar hiç fark etmediğim şey, onun bu tatilleri sadece onlar için heyecan duyan biriyle paylaşmak istediğiydi. Sadece ikimiz varken, bunu hiç umursamamıştım.

"Baban Noel için geliyor mu?" Öğle yemeği için sırada beklerken Jake sordu. Bir muz almak için tepsime uzandım ve gömleğim bir ketçap yığınının üzerinden kaydı.

"Kahretsin," diye inleyerek Ollie'nin giydiğim gömleğine baktım. Sadece ketçap lekesi değil, şimdi de kendi kıyafetlerimi giymek zorundaydım. "Bu büyük bir olumsuzluk. Babam uçaklarda pek iyi değildir zaten. Onu iki saatten uzun bir uçuşta hayal bile edemiyorum."

Nefesimi üfleyerek ketçabı silmek için peçetemi suya batırdım, ancak daha büyük bir lekeye dönüştüğünü gördüm. Jake Ebeveynler Günü hakkında gevezelik ederken homurdandım.

"Annem ve babam geliyor, muhtemelen erkek ve kız kardeşlerim de. Kampüs dışında öğle yemeği için bize katılabilirsin. Alicia'nın geleceğini biliyorum çünkü onunki gelemeyecek."

Tişörtten vazgeçerek yemek sırasına girdim. Bütün bir gün boyunca buradan ayrılma ihtimali, bilinçaltında kalması gereken bir rüya gibi ulaşılmaz geliyordu. Ama babamın bunu başarabileceğine ya da bundan haberi olup olmadığına gerçekten inanmıyordum. Haftada bir kez onu arama fırsatım oluyordu ama asla aramıyordum.

Grup terapisinde geçmişimi açıkladığımdan beri Jake ile aramızda bir gariplik vardı. İnsanlar sanki her an patlayacakmışım gibi etrafımda dolanıyor, bana yöneltilen tek bir sesle saldırganlaşacağımdan korkuyorlardı. Jake sohbetimizi hafif tutmak için çaba sarf etti. Meraklı benliğinin sormak istediği çok şey olduğunu ama bunu nasıl yapacağından korktuğunu biliyordum.

"Elma mı?" diye sordu.

Tepsimi yere çarptım. "Dur, bu Jake."

"Neyi durdurayım?"

"Geçmişimle ilgili gerçeği söylediğimden beri etrafımda farklı davranıyorsun. Buna dayanamıyorum."

"Ketçap kazasının acısını benden çıkarma, kadın. Farklı davranmıyorum. Hepsi senin kafanda." Kaşlarını kaldırarak başımın üstünü okşadı. "Ebeveynler Günü'nü başka bir zaman konuşabiliriz ama cidden... elma istiyor musun, istemiyor musun?" Sırtışı büyüdü ve elmayı ondan alıp tepsiye bıraktım. "Sanırım bu gece bir araya gelme vaktimiz geldi. Biraz rahatlamaya ihtiyacın var. Ne dersin?"

"Hayır, Ollie buna izin vermez ve sen de bunu biliyorsun."

"Mia, Mia, Mia." Jake başını salladı. "Odamdan bahsediyorum." Bir kahkaha attım.

"Ne? Ben ciddiym." Jake meyve suyunu tepsiye koydu.

"Liam söze karışarak arkamdan geldi ve omzuma omzuyla vurdu. "Bir araya gelmeyeli uzun zaman oldu Mia. Bu gece biraz eğlenmeye ne dersin?"

Bakışlarım Liam'dan Jake'e gidip geliyordu ve Jake

Dudaklar ince ve sert bir çizgi halinde birleşti.

"Birden bire takılmaya mı başladınız? Bu ne zamandan beri olmaya başladı?"

"Sen ve Ollie kendi 'Ollie ve Mia dünyanıza' gittiğinizden beri. Siz ikiniz birleştiniz ve şimdi benden daha neşelisiniz."

Suçlamaları karşısında başımı öne eğdim. Tamamen doğru suçlamalar ama yine de. "Doğru değil. Öncelikle kimse senden daha gey olamaz ve Ollie ile ben o şekilde birlikte değiliz." Yüzde bin öyleydik ama yine de kimsenin bilmesine izin veremezdik.

"İşte yine başlıyoruz, ilişkinizi hafife alıyorsunuz ...." Jake sözünü kesti.

"Bekle, yani sen ve Ollie birlikte değil misiniz?" Liam kafası karışmış bir halde sordu.

"Hayır. Kesinlikle birlikte değil ..." Bu kelimeleri yüksek sesle söylemek bana acı veriyordu. "O zaman anlaştık. Jake'e gel o zaman," dedi Liam, sonra da

"Benim için hazır olduğundan emin ol, sevgilim." diye fısıldadı.

Omzumla onu üzerimden ittim ve dönüp uzaklaşmadan önce beni çabucak bıraktı.

Ollie normal koltuğunda, görüş mesafesi içindeydi. Omzumun üzerinden baktığımda onu gördüm; gözleri parlıyor, çenesi titriyor ve masanın üzerine eğilmiş, saldırganın eşliğindeydi. Dikkatimi tekrar önüme vererek uzun bir nefes verdim ve Jake'e, "Liam'la seks yaptığımı inanamıyorum," dedim.

Tepsimi kaldırdıktan sonra sinirli bir şekilde Jake'in yanından uzaklaştım ve her zamanki yerime, Zeke'in karşısına oturdum.

Ollie yanımdaki koltuğa tırmanarak, "Onu öldüreceğim," dedi. Çatalımı, gözleri önünde sabitlenmiş, trans halinde oturan Zeke'e doğru bastırdım. "Doğru... hey, dostum." Ollie bana dönmeden önce Zeke'e bir gülümseme attı. "O öldü, Mia. Bu saçmalığa daha fazla dayanamayacağım. Gözümün önünde sana sarkıntılık edilmesinden hoşlandığımı mı sanıyorsun?"

"Herkes öğrendiğinde ne olacağını biliyorsun." Ve bu doğrudu. Ollie bana geçen yıl Thomas ve Livy arasında neler olduğunu anlatmıştı. Herkes birlikte olduklarını öğrendiğinde, pençeler ortaya çıkmış ve onları ne şekilde olursa olsun ayırmak herkesin ana gündemi olmuştu. Hayat

Dolor çoğunlukla oldukça sıkıcıydı, bu yüzden ne zaman bir meydan okumaya dair bir ipucu olsa, insanlar bunu alır ve onunla koşar, geriye hiçbir şey kalmayana kadar onu yere sererdi. Burada kimse bir sonraki kişiyi mutlu görmek istemiyordu.

Ollie avucunu onun alnında ve saçlarında gezdirdi. "Sana bir daha dokunmasına izin verme. Elinden kaçırırsan bunu yapmaya devam eder. Uzak durmak için çok uğraşıyorum ama sen bir şey yapmazsan ben yapacağım."

Aramızda bir duraklama oldu, bir konuşmanın iki yönden birine gidebileceği türden bir duraklama. Duraklama orada, bir dağın en yüksek noktasında ileri geri sallanarak duruyordu ve Ollie'nin yüzündeki tartışmayı fark ettim. "Kahretsin. Özür dilerim... tam bir hıyar gibi konuşuyorum, değil mi? Yemin ederim sana sahip çıkan ben değilim, yaşadığın her şey-

"Ollie." Masanın altında kucağında duran boş elini tuttum ve hafifçe sıktım. "Her şey çok hızlı oldu ama bir dahaki sefer olmayacak.

..." Sıkıntılı zihnini rahatlatmak için ona küçük bir gülümseme gönderdim.

Ama aslında haklıydı.

Oscar beni tehditlerle boğmuş olsa da bu konuda hiçbir şey yapmamıştım ve bu da durumu daha da kötüleştiriyordu. Ollie'nin Liam'ı halledeceğini söylediğini duymak, eski stajyer güvenlik görevlisi Oscar'ın bana nasıl eziyet ettiğini öğrenmesinden korkmama neden oldu. Ollie'nin kendisini hapse gönderecek bir şey yapacağından emindim. Durumu sadece onu korumak için sakladığımı biliyordum.

"Jake bu gece beni evinde bekliyor," diyerek konuyu değiştirdim. "Anlaşılan artık Liam'ın da katıldığı partiler düzenliyor. Beni köşeye sıkıştırdılar ve başka ne diyeceğimi bilemedim. Benimle gelir misin?"

"Lanet olsun." Ollie gözlerini devirdi. "Aç kurtların inine girmene izin vereceğimi mi sanıyorsun? Tabii ki seninle geliyorum." Ollie'nin gülümsemesi yeniden ortaya çıktı. Bana dönmeden önce gözlerini önündeki tepsiye dikmiş olan Zeke'e baktı. "Gözlerini kapat, aşkım."

Ollie ne zaman gözlerimi kapatmamı istese kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Kalabalık odalarda bana istediği şefkati gösteremediği ama yine de benden ayrılmadan önce nasıl hissettiğini belli etmeye çalıştığı küçük kutsal anlardı.

Gözlerimi kapattıktan kısa bir süre sonra, uzun parmaklarının kucağımdan elimi tutmadan önce uyluğumun kenarından geçtiğini hissettim, her zaman kendi dokunmama kuralını çiğniyordu. Elimini dudaklarına götürdü ve avucumun içini öptükten sonra elimi kalçamın üzerine geri koydu. Zihnimden ona kadar saydım, Ollie'nin beni gerçekten öptüğü gibi öptüğünü hayal ettim çünkü zaten harika öpüşüyordu ve yemekhanenin köşesini döner dönmez gözlerimi açtım.

Ollie'nin lekeli tişörtünü yenisiyle değiştirdikten sonra son sınıfa geç girdim ve kapının altında önümdeki manzaraya bakarak durakladım. Ollie'nin önünde, benim sandalyemde Maddie oturuyordu. Ollie hemen başını benden yana çevirdi, bakışlarımla karşılaşmak istemiyordu.

"Yerinize oturun Bayan Jett. Bu sınıf sizin etrafınızda dönmüyor," diye tısladı profesör. İçim cayır cayır yanarken ayaklarım önümdeki boş sandalyeye doğru hareket etti.

Tüm saat boyunca Maddie'ye odaklandım. Kaküllerini gözlerinden uzaklaştırmak için başını sallayışına. Ollie'ye gülümsemek için koltuğunda dönmesi. Dirseğini Ollie'nin arkasındaki masaya dayaması, yaklaşmak için bir fırsattı. Sabırsızlıkla kovulmayı bekleyerek ayağımı şiddetle yere vurdum.

"Haftaya görüşmek üzere," dedi profesör ve bizi serbest bıraktı. Aklımdan hızlı senaryolar geçiyordu. *Bütün bunları görmezden gelip buradan kaçacak mıydım? Ollie'yle yüzleşmeli miyim? Onu nereden tanıyor? Onu tanıyor mu ki?*

Eşyalarımı hızla kollarımda toplayarak çok hızlı ayağa kalktım ve tüm eşyalarım yere düştü. "Kahretsin," diye homurdandım ve kamburumu çıkardım.

Ollie'nin siyah Chuck Taylors ayakkabıları önümde belirdi, sonra eğilip yüzümü inceledi. "İyi misin? Solgun görünüyorsun." Yanağıma uzandı ama temas etmeden önce elini bıraktı.

Başımı sallayarak, "Ben iyiyim" dedim.

Ollie benim için eşyalarımı topladı ve yerden kalkmama yardım etti ve işte oradaydı -Maddie- sahte bir şaşkınlıkla Ollie'nin hemen arkasında duruyordu

ifade.

"Mia! Görünüşe göre seni bahsettiğim adamla tanıştırmama gerek yok," dedi tatlı bir sesle ama toksinler onun sesinin dalgasına kapıldı. Bana bahsettiği çocuk mu? Konuşmalarımızı düşündüm. Yulaf lapası. Kartlar. *Gizli erkek arkadaş*. Midemde bir bulantı düğümlenirken gözlerim onlar arasında gidip geldi.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Ollie şaşırarak sordu.

Maddie parmaklarını nazikçe onun kolunun üzerine koydu. "Mia ve ben psikiyatri koğuşunda beraberdik."

Ollie yüz ifademe odaklandı. Beni tanıyordu. Ne düşündüğümü biliyordu. "Mia, hayır..." Başını Maddie'ye doğru çevirdi. "Ona ne söyledin?"

"Bana yeterince anlattı," dedim, kitaplarımı ondan aldım ve o beni durduramadan uzaklaştım.

Yatakhane geri dönerken gözlerim bulanıklaştı. Kapıyı arkamdan kilitlediğimde zihnim saniyede milyonlarca kilometre hızla koştu. Başından beri Ollie'ydi. Ollie onun erkek arkadaşıydı. Maddie'nin erkek arkadaşı Ollie'ydi. Hangi şekilde deşifre edersem edeyim, yine de mantıklı gelmiyordu. Odamda volta atıp parmaklarımı saçlarımda gezdirirken nefeslerim birbirine yaklaşıyordu. Böyle bir şey olamazdı.

Sonra kapım çalındı ve ardından Ollie'nin acil sesi duyuldu. "Mia, kapıyı aç."

Sessiz kaldım.

"Mia, lütfen..."

Sanki o da görebiliyormuş gibi başımı şiddetle salladım. Dudaklarının onun dudaklarında olduğu düşüncesi. Onun içinde olduğu düşüncesi. Hepsi çok fazlaydı. Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülürken, çığlıklarımı bastırmak için elimi ağzıma götürdüm.

"Kahretsin, Mia. Lütfen... beni içeri al ki açıklayabileyim." Ses tonunda acı vardı ama aptal değildim.

Ve sonunda Ollie gitti.

Yatağın üzerinde top gibi kıvrıldım ve çarşafı başıma çektim, ağlamalarım beni uyutmaya zorladı. Uyku, Ollie'nin yerine yeni

Çünkü aksi takdirde, sıcak öfke yumruğumu bir şeylere doğru gönderirdi. Ve yumruğumun diğer ucunda olmayı hak eden tek şey Ollie'ydi, ama bir hata daha yaparsam kığım akıl hastanesine doğru tek yönlü bir yolculuğa çıkacaktı.

Maddie yemek sırasında Ollie'nin yanında Jake, Alicia, Bria ve Isaac'le birlikte oturuyordu. Sanki hiç ayrılmamış gibi hayatlarına geri döndü.

"İşin komik yanı, Zeke, sosyopat olanın ben olmam gerekiyordu." Spagettisini yerken Zeke'e baktım. "Ama sanırım Karma bir sürtük, değil mi?" Tepsimi kenara iterek ellerimi uzattım ve odağımı önüme, Zeke'e yönelttim. "Kıskançlık böyle bir şey mi?" İçimi çektim. "Yanılıyor olmalıyım çünkü bunların hiçbiri mantıklı gelmiyor. Kıskanıyorum ve aşırı tepki veriyorum. Ama ya öyle değilsem, Zeke? Ya bunca zamandır bir kız arkadaşı varsa ve beni sadece dikkat dağıtmak için kullandıysa?" Zeke her zamanki gibi kıpırdamadı. "Ama bana aşık olduğunu söyledi, o halde her şeyi yanlış anlamış olmalıyım ve Maddie kafamı karıştırıyor."

Zeke başını kaldırıp bana baktı. Birkaç kez gözlerini kırptırırken küçük gözleri büyüdü. Ona zorla gülümsedim, neredeyse uzanıp elimi onun elinin üzerine koymak istiyordum. Ama yapmadım. Zeke çoğu zaman kendisine dokunulmasından hoşlanmazdı. Bunu zor yoldan öğrenmiştim.

Ollie'nin arkamdaki sıcaklığını ve kulağıma değen nefesini hissetmek beni şaşkına çevirdi. "Benimle yatakhane buluş. İki dakika sonra," diye fısıldadı.

"Hayır, Ollie."

Ollie homurdandı. "Kahretsin, Mia. Senin için bir şey ifade ediyorsam, geleceksin." Birkaç adım uzaklaştı, durakladı ve sonra geri döndü. "Gözlerini kapat, Mia."

Ama ben yapmadım ve Ollie başını eğip bana doğru yürüdü. Avuçlarını masanın üzerine koydu ve eğilerek yalvarırcasına gözlerimi yakaladı. "Lütfen, bunu yapma..."

Gözlerimi kapattım ve ona kadar saydım çünkü üzgün olsam da benden uzaklaşmasını izleyemezdim.

O gittikten sonra gözlerimi açtım ve inledim. "Bir 'Kahretsin Mia' daha duymak zorunda kalırsam sanırım çılgık atacağım," dedim Zeke'e, her kelimenin sesi giderek yükseliyordu ama Zeke, Ollie'nin hızlı varlığı karşısında sersemlemiş bir halde oturuyordu. Ollie daha iyisini biliyordu. Geldiğinde Zeke'i kabul etmeliydi. İnleyerek başımı bir an ellerimin arasına aldım ve gözlerimi tekrar Zeke'e diktim. "Gitmeli miyim? Muhtemelen gitmeliyim. Onu dinlemem gerek, değil mi?"

Yatakhanemin kapısı arkamdan kapandığında Ollie'yi odanın ortasında kollarını göğsünde kavuşturmuş halde buldum. Kollarını açtı, iki adım öne çıktı ve çenemi tutarak yüzümü kendisine doğru eğdi. Bir nefes verdi. "Bunu yapma Mia. Biz bundan daha güçlüyüz."

Başımı tuttuğu yerden çektim ve bir adım geri attım. "Siz birlikte miydiniz?"

Ollie başını salladı. "Onunla benim aramda her ne olduysa senden önce oldu."

"Bana onun erkek arkadaşı olduğunu söyledi, Ollie. Öyle. Yani, şu anda."

"Hayır, o haklı değil Mia. Hayal görüyor. Ona karşı hiçbir şey hissetmediğime inanmalısın. Hiç hissetmedim, hissetmeyeceğim de. Hep sen varsın."

"Yoksa iki kızı birden mi idare ediyorsun? Diğerinin öğrenmesi ihtimaline karşı ikisine de ilişkinizi gizli tutmalarını mı söylüyorsun? Çünkü" -boğazımdan bir kahkaha yükseldi- "bu çok zekice Ollie. Aferin sana."

Yüzünde bir duygu seli belirdi ve o anda söylediğim her kelimedenden pişmanlık duydum. Kalbimin derinliklerinde Ollie'yi tanıyordum. O bunu yapabilecek biri değildi.

Yaralanma gözlerini deldi. "Beni gerçekten bu kadar aşağılık görüyorsun, değil mi? Böyle bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun?"

Başımı sallayarak pişmanlığımı bir çırpıda dile getirdim. "Hayır." Aramızdaki boşluğu kapattım ve parmaklarımı onunkilere geçirdim. "Tanrım, hayır, öyle demek istemedim. Benim sorunum ne bilmiyorum Ollie. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Bana senin kız arkadaşın olduğunu söyledi. Sonra ikinizi birlikte gördüm. Kendimi hasta hissediyorum. Bunu bana açıkla. Bana bunun ne olduğunu söyle."

Ollie ellerimi göğsüne götürerek onları sabitledi ve beni dengeledi. Bizi sakinleştiriyor. "Gerçek mi?"

Başımı salladım.

Ollie derin bir nefes aldı. Göğsü elimin altında hareket etti. Nefes verdi. Sabırsızlık beni içten içe kemiriyordu. "Yazın burada sadece Maddie, Alicia, Isaac ve ben vardık. İlaçlarımı aldığım bir dönemde yanımdaydı. Zaman geçirmek için bir şaşırtmacaydı. Benden hoşlanıyordu ve ben de bundan faydalandım çünkü ilaçlarımla farklı bir insan olmuştum. Dünya umurumda değildi, vicdanım bile yoktu. Kim olduğumu unutacak kadar uyuşturulmuştum. Ve gerçek şu ki..." Ben kendi nefesimi tutarken Ollie bir nefes verdi "... Onunla oynadım. Benden ne kadar hoşlandığını biliyordum, bu yüzden onu becerdim."

Ollie durakladı. Üç kez göz kırptım. Her kelime için bir tane. *Ben. Becerdim. Onu.*

"Mia, bir şey söyle," diye yalvardı.

Ellerimi göğsünden indirdim ve yatağın kenarına oturdum. Kafamda onları birlikte canlandırırken midem bulanıyordu. Onlarla da bizimle olduğu gibi aynı olamazdı. Bu farklıydı. Biz farklıydık. Benim kendi geçmişim vardı, Ollie'nin de kendi geçmişi. Başımı kaldırdığımda karşımda durduğunu gördüm. "Peki onu becerdikten sonra ne oldu Ollie?"

Önümde çömeldi ve ellerimi kucağımdan alarak başparmaklarını ellerimin üzerinde gezdirdi. "Maddie bunun olduğundan daha fazla olduğuna ikna olmuştu. Takıntı yapmaya, takip etmeye, kaos yaratmaya başladı. Bir an iyi davranıyor, sonra Alicia'ya doğru baksam boğazına sarılıyordu. Onu gruptan çıkardıktan sonra yurda gittiğimde onu yatağında çıplak yatarken buldum ve kendimi kaybettim." Ollie'nin sesi titrerken nefesi kısaldı. "Onu boynundan yakaladım ve elime geçen her şeyi kırmadan önce dışarı attım. Mobilyaların her parçasını." Ollie bir an için başını eğdi ve sonra tekrar bana baktı. "Lanet olası bir gece yüzünden hayatımda çok fazla kargaşaya neden oldu."

Avucumu ağzına götürdü ve dudaklarını dudaklarına bastırdı, devam etmeden önce kalan tüm şüpheleri öptü. "Her neyse, Conway ilaçlarımı kesti ve Lynch beni iki hafta boyunca tecritte tuttu. Geçiş süreci korkunçtu. Ve çıktığımda, o gitmişti."

Ollie elini yanağıma götürdü. "Gerçek bu. Her ne kadar nefret etsem de

"Ona nasıl davrandığımı itiraf edersem böyle olur, Mia."

Ve ona inandım.

Kararsız bir nefes verdim ve başımı salladım.

Ollie dizlerinin üzerine çöktü ve bacaklarımın arasına yerleşerek kollarını kalçalarımına koydu. "Bana şimdi daha iyi olduğunu, ilaçlarını aldığını ve Conway'le düzenli olarak görüştüğünü söyledi. Olanlar için üzgün olduğunu ve bunu geçmişte bırakmak istediğini söyledi."

Dr. Conway? İlaç mı? Hap alıyormuş gibi yaptığı görüntüler gözümün önüne geldi. Konuşmalarımız aktı. "Ona güvenmiyorum, Ollie."

Ollie bakışlarımı korudu. "Bana güveniyor musun?"

"Evet." Dürüst olmak gerekirse, evet, ona güveniyordum ve bana güvenmemem için bir sebep verene kadar da güvenecektim.

Ollie'nin ciğerlerindeki hava, ellerini başımın üzerine koyup yüzümün kenarlarında gezdirmeden önce dudaklarından dışarı çıktı. "Asla endişelenmene gerek yok, aşkım. Bana tamamen sahipsin." Alnını benimkine bastırdı. "Bana sahipsin amına koyayım."

Bölüm Yirmi Bir

"O benim cennetimdi, ben onun cehennemiydim."

-Oliver Masters

"MIA!" Ayaklarım Jake'in yurt odasının mermerine bastığında JAKE SESLENDİ. Bizi buraya getirmek için bir sirk gösterisi gerekmişti ama Isaac'in yardımıyla başarmıştık. Ben etrafımı incelerken Ollie'nin eli belime dolandı. İlk başta dikkatimi çeken duvarlarındaki posterler ya da resimler ya da yatağının üzerinde gerçek bir yorgan olması değil, yatakhanede kimin olduğuydu.

Maddie.

Siyah yoga pantolonu ve ona uygun bir spor sütyeni giyen Maddie, biz gelir gelmez Isaac'in yanına akın ederken gülerек kulaktan kulağa gülümsedi.

"Gitmek istiyor musun?" Ollie kulağıma sordu.

"Hayır," dedim ve o da arkamdan başımın yan tarafını öptü.

Liam, Alicia, Bria ve Gwen de buradaydı. Gwen, Ollie'nin arkasında oturan psikoloji bölümünden kısa boylu sarışındı.

"Sana bir içki hazırlamamı ister misin?" Jake beni Ollie'den uzaklaştırıp bardak, likör ve karıştırıcılarla dolu şifonyerine doğru çekerek sordu. Başımı geri çevirdiğimde Ollie'nin Alicia ile sohbet ettiğini gördüm.

"Bütün bunları nasıl aldın?" Dikkatimi tekrar önüme vererek Jake'e sordum.

Jake ona yaslanırken bir elini kalçasına koydu. "Soru sormaman gerektiğini çok iyi biliyorsun." Kıkırdadı. "İşte, sana gizli tarifimi yapacağım. Çok lezzetli."

Sonra çalkaladı, karıştırdı ve bana bir içki vermeden önce doldurdu.

Elindeki içkiyi almak için uzanan Ollie bir hamleyle içkiyi ondan kaptı. "Sağ ol dostum, ama ben ona içki hazırlarım."

Jake gitmek için dönmeden önce parmağını havada şıklattı.

Ollie şifonyerden kırmızı bir fincan aldı. "Çok dikkatli olamazsın." Yeni bir votka şişesinin mührünü kırdı ve fincana bir shot doldurdu. "Sadece bunu yudumla," dedi ve fincanı bana uzattı.

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Paranoyak mı?"

"Temkinli." Bana göz kırptı, sonra kendisi de aynısını yaptı. Kırmızı fincanlarımızı tokuşturduk. Etrafında olmak istediğim tek insandan uzak durduğum, Maddie'nin deliliğine ve numara yaptığım uzun bir geceye.

Bria küçük kalabalığı yarararak ilerledi ve önümüzde durdu. "Getirdin mi?"

Ollie elini cebine attı, telefonunu çıkardı ve kızın önünde parlattı. "Yine de onu elimde tutuyorum... Biraz müzik başlatacağım." Ollie çalma listesinde gezinirken ekrana baktı. Bria mızızlandı ama müzik hemen başladı ve bu onun ruh halini anında değiştirdi.

Bria elimi tuttu ve beni dans etmeye zorlayarak sürükledi. "Hayır, Bria..." Beni Alicia'nın yanına çekerken inledim. Arkama dönüp baktığımda Ollie'nin orantısız bir sırtışıla kırmızı kupasını havaya kaldırdığını gördüm.

Bria kolumu havada tutarken, "Biliyor musun Mia, sanırım yanlış bir başlangıç yaptık," dedi. "Baştan başlayabilir miyiz?"

Ben orada garip bir şekilde dururken Bria baştan çıkarıcı bir şekilde kalçalarını döndürdü. "Bu da nereden çıktı?"

Bria durdu ve kulağıma eğildi. "Alicia bana Maddie'den bahsetti. Bence sayıca fazla olmamız daha iyi."

"Haklısın." Şarkı aniden değiştiğinde içkimden bir yudum aldım. The Fugees'in "Killing me Softly with His Song" şarkısıydı.

"Evet!" Bria tezahürat yaptı, ben de başımı Ollie'ye doğru çevirdim, o da gülümseyerek omuzlarını silkti ve bembeyaz dişlerini gösterdi. "*İyi eğlenceler,*" diye mırıldandı bana.

Yurt odasındaki zamanı hatırladığımda dudaklarıma durdurulamaz bir gülümseme yayıldı. Ritim düştüğünde, gardım da düştü. Sandviç

Bria ve Alicia arasında hepimiz kalçalarımızı sallayarak, akışı hissederek ve bu gecenin tadını çıkarmaya izin vererek dans ettik.

"Şarkı söyle, Mia!" Alicia müzik eşliğinde yüksek sesle rica etti. Ben de söyledim. Ollie'nin yüzüne dönerek, bedenimin ritmi devam ederken şarkı sözlerini söyledim. Ollie başını geriye eğdi ve yüzünde daha büyük bir gülümseme belirmeden önce gözlerini kıstı. Jake de ona katıldı ve şarkı bitene kadar bizimle birlikte şarkı söyleyip dans etti.

"Tamam, anladım. Neden dans ettiğini anlıyorum," diye nefes nefese Bria'ya şarkı değişirken söyledim.

Bria başıyla onayladı. "Şimdi gel bakalım. Sana bir içecek alalım."

Bria, güzel mi? Alternatif bir evrene mi geçtim? Belki halimden dolayı daha önce hiç fark etmemiştim, belki de aralarına karışan başka bir kız olduğu içindi. Her iki durumda da şikayet edemezdim.

Onu Jake'in şifonyerine kadar takip ederek şişeleri işaret etti. "Bu geceki zehrin ne?"

"Votka, sek." Şifonyere doğru eğildim. Bu aramızdakileri düzeltmek için bir fırsattı. "Bria, daha önce sebep olduğum her şey için özür dilerim. Artık ben böyle biri değilim ve sana karşı hiçbir şeyim yok."

Bria gözlerini dökülmekten ayırmıyor, sallanırken dökülmemeye dikkat ediyordu. "Daha önce de söylediğim gibi, yanlış bir başlangıç yaptık. Biz iyiyiz." Göğsümdeki küçük Bria ağırlığı kalktı. Ağzımdaki kötü tat tomurcuklarından biri gitmişti, bir milyonu daha gidecekti. Bria bana fincanımı uzattı. "Şimdi Maddie'yi Isaac'ten nasıl uzaklaştıracam?"

Başımı sallayarak bir kahkaha attım. Aynı eski Bria. "Bence Isaac onunla ilişkiye girmemesi gerektiğini bilecek kadar akıllı." Bria'ya dönüp baktığımda, köşede ikisini birlikte izlerken gözlerinde bir acı yakaladım. Maddie, Isaac duvara yapışmış haldeyken ona doğru dans ediyordu. "Bria..." Yüzündeki ifade çok tanıdıktı. "Isaac'ten hoşlanıyorsun. Yani, hoşlanıyorum."

Bria başını bana doğru çevirdi. "Hayır, görmüyorum."

Gülümseyerek, "Evet, biliyorsun. Yüzünün her yerinde yazıyor. Ona karşı bir şeyler hissediyorsun."

Bria inledi. "Yardım et o zaman. Ne yapmalıyım?"

Tekrar Maddie ve Isaac'e baktım. Kız kıza konuşmak benim için yeni bir şeydi. "Oraya doğru yürü, onu çek ve öp."

Bria başını salladı. "Hayır, onu öpemem."

"Onu hep öpüyorsun," dedim gözlerimi ona dikerek.

"Ama daha önce ondan bu şekilde hoşlanmıyordum. Herife karşı bir şeyler hissetmediğinizde daha kolay oluyor."

Haklıydı. "Siz çocuklar oyun oynayabilir misiniz?"

"Ah, evet!" Bria yüzümü tuttu ve başımı çekmeden önce dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Mia, sen bir dahisin." Bria uzaklaşıp herkese soyun ya da cesaret et oyununu ilan ederken öylece kalakaldım.

Sırtımdaki ani el ve saçlarımdaki nefes arasında, arkamdan bana kimin yaklaştığını hemen anladım. "Az önce Bria seni öptü mü?" diye sordu eğlenerek kulağıma. Ollie'nin nefesi tüylerimi diken diken ederken başımı salladım.

"Senden uzak kalmaktan nefret ediyorum, aşkım," diye tekrar fısıldadı ve parmak uçları gömleğimin arkasına daldı ve çıplak tenimi sıyırdı. Sıcak dokunuşu beni manyetik bir güç alanı gibi kendine çekti. Arkamdan bana doğru bastırdı. Kızarmamı gizlemek için fincanımı dudaklarıma götürdüm ve bir yudum aldım.

"Siz ikiniz şimdi sevişiyor musunuz?" Liam sordu. Ollie elini bıraktı ve benden bir adım uzaklaştı, soğukluk onun yerini aldı.

"Hayır, *sevişmiyoruz*," diye alay etti Ollie arkamdan.

"Gerçekten yapmalısın," dedi fincanını kaldırarak. "Çünkü dostum, sana söyleyeyim, onun amcığı..." Liam başını salladı. "İnanılmaz."

Göz ucuyla Ollie'nin Liam'a doğru hızlı adımlarla ilerlediğini gördüm. Parmaklarım bileğine gitti, onu geride ve sabit tuttu, tek kelime etmeme gerek kalmadı çünkü o biliyordu.

Ollie bir bana, bir de kendini beğenmiş bir gülümseme takınmış olan Liam'a baktı. Dolor'da olmasaydık, Ollie'yi memnuniyetle geride tutmazdım. Ama Dolor'daydık -gözlemleniyor ve tüm geleceğimiz söz konusuysen yargılanıyorduk. Geçmişim zaten benden çalınmıştı ve kimsenin geleceğimi elimden almasına izin veremezdim.

Elimi bileğinden çektiğimde Ollie yanımda dimdik durdu. "Asla

Ollie içkisinin geri kalanını yudumlamadan önce onu uyardı.

Liam dönüp soyun ya da cesaret et oyununda Bria, Maddie ve Isaac'e katılırken endişeyle güldü.

"Ollie, oynuyor musun?" Ben fincanımdan bir yudum alırken Maddie araya girdi.

Ollie, Jake'in masasının altından bir sandalye çekip oturdu. "Hayatta olmaz."

Alicia ve Jake yatakta derin, sarhoş bir sohbete dalmışlardı ve ben tek başıma kalmıştım. Bütün bu geceyi nasıl tersine çevirecektim? Gözlerim Ollie'nin elindeki telefona takılana kadar gezindi. Kısık sesler arka plandaki gürültü haline geldi. "Gitmek ister misin?" Ollie diğer elinde içkisiyle bana bakarak sordu.

"Hayır, bence dans etmeliyiz." Ona doğru bir adım attım.

Çenesini göğsüne indirdi ama gözleri geri döndüğünde gülümsemesi de geri geldi. "Mia, birlikte dans edemeyeceğimizi biliyorsun." Sesi kısık ve çığdı.

Neredeyse boş olan fincanını elinden aldım ve Jake'in masasının üzerine koydum. "Birlikte dans ediyor olmamız, birlikte olduğumuz anlamına gelmez."

Ollie sandalyesinde arkasına yaslandı ve bacaklarını uzattı. Yeşil gözleri vücudumun üzerinde gezinirken gamzesi muhteşem sırtışının yanında parladı. "Biraz daha yaklaşırsan ellerimi senden uzak tutamayacağım."

Kendimi onun dizlerinin arasına sıkıştırdım ve Ollie ellerini kalçalarımın arkasında gezdirdi. "Seni uyarıyorum. Sarhoşum."

Ona doğru eğilerek, "Ben de," diye fısıldadım ve kucağından telefonu aldım. "Sihirli telefon, Ollie benimle dans etmeli mi?" diye sordum ve karıştır tuşuna bastım. Ollie'nin yüzü kızarıırken gülümsemesi gerildi.

Goodwill ve Hook N Sling'den "Take You Higher - Club Mix" çalmaya başladı ve telefonu kucağına bıraktım. "Eee?"

Ollie yavaş yavaş ayağa kalkıp sandalyeyi tekmeleyerek yolumdan çekilirken ellerini kalçalarımdan yanlarıma doğru gezdirdi. Bir kahkaha benden kaçarken başımı geriye attım. Beni kendi etrafında döndürdükten sonra geriye doğru yatırırken gülümsemesi kalıcı hale geldi. Boynumu öpmek için başını eğmeden önce gözleriyle odayı taradı. Ben kıkırdarken beni yukarı çekti ve

Şarkı. Jake ve Alicia da bize katıldı, birlikte zıplayıp durdular ama benim odağım Ollie'de kaldı. Nefesi saçlarımda, boynumdaydı. Sıcak elleri gömleğimin altında, yanlarımda ve sırtımdaydı. Beni yukarılara, uzaklara götürdü. Ollie'nin her zaman böyle bir yeteneği vardı. Onunlayken, geçmişinden acı çeken kırık bir kız değildim. Onunlayken kaybolmamıştım.

Bulundum.

"Sen harikasin. Bunu biliyor musun?" diye boynuma fısıldadı ve kalçalarımı ileri geri hareket ettirirken kollarını belime doladı. "Beni inanılmaz derecede mutlu ediyorsun Mia." Sonra sırtı herkese dönük olacak şekilde beni çevirdi. Parmakları yakamın eteklerini çekerken, narin dudakları omzumun üzerinden boynuma doğru öpücükler gönderdi. Uzak durmak sürekli bir mücadeleleydi.

"Ah, siktir et," dedi Ollie çiğ bir sesle, boyun eğerek yüzümü kavradı. Dudaklarını dudaklarımin üzerinde eritirken alkol muhakeme yeteneğini etkilemişti. Beni tatmak için sabırsızlanan dili çatlaklarımızdan içeri süzülür ve neredeyse beni dizlerimin üzerine çökertecekti.

Ollie nefes nefese, "Bizi saklayamam," dedi, acı gözlerini ve sesini emiyordu. Beni duvara yasladı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Artık bunu yapamam."

Şu anda bizi saklamıyordu ama işin içine içki girdiğinde suçlayacak bir şeyimiz oluyordu.

"Şu anda doğru düzgün düşünemiyorsun." Avuç içlerimi ellerinin arkasına getirdim. "Bunu benim için yap. Bizim için, tamam mı?"

Ollie dudaklarını yaladı ve başını salladı. "Pekâlâ." Beni tekrar öptü. "Haklısın."

"İyi misin?"

Cevap vermeyince, elimi gömleğinin altından geçirdim ve göğsüne bastırdım. Kalp atışlarının gümbürtüsü sıkı teninden geliyordu. Düzensiz davranışları giderek sıklaşıyordu ve ne zaman böyle bir şey olsa onu sakinleştirmek zorunda kalıyordum. Ona hatırlatmak. Onu sakinleştirmek. Elimini göğsüne götürerek onun yanında olduğumu, onu anladığımı gösterdim ama aynı zamanda korkusunu da hissettim

ondan uzaklaşmak. Omuzlarındaki yükün kalkması sürecinde kendimi şımartmak için.

Gerçek şu ki, Ollie çok fazla şey hissediyordu. Çoğu zaman çok güzeldi. Diğer zamanlarda, kendini çok kaptırdığında, kalbi kendisinin en büyük düşmanı oluyordu. Belki de Maddie'nin dönüşü, Liam'ın kaba yorumu ya da düzenli olarak oynadığımız rol kafasını karıştırıyordu. Her iki durumda da bunu atlatmak zorundaydık.

Ollie elimi göğsüne bastırdı ve gözlerini kapatarak uzun, titrek bir nefes verdi. "Evet, ben iyiyim." Gözlerini açtı ve başını salladı. "Özür dilerim Mia."

Omuzlarımı yarı silkerek kaldırdım. "İkimiz de berbat durumdayız ama sen benim mükemmel dibe vurmuş halimsin." Ona doğru eğildim. "Birlikte dibe vurmanın nesi harika biliyor musun?"

Ollie ışınladı. "Ne?"

"Sadece buradan yukarı çıkabiliriz," dedim parmağımı havaya kaldırarak.

"Öyle mi?" Elleri kalçalarımın doladı ve beni havaya kaldırdı. "Beni unutacak mısın yoksa yanına mı alacaksın?"

"Ollie!" Herkesin gözü üzerimizdeyken güldüm. Odanın yarısı benimle birlikte gülüyor, yarısı da gözlerini deviriyordu ve ben havadayken Maddie'nin sadece külotunun altında olduğunu fark ettim, göğüsleri herkesin görmesi için sergileniyordu.

Beni daha yukarı kaldırdı. "Bana cevap verene kadar seni yere bırakmayacağım." "Seni alıyorum," diye bağırdım, omuzlarına vurarak.

"Seni alıyorum!"

Memnun olan Ollie beni indirdi, ayaklarım güvenli bir şekilde yere basana kadar beni uzun gövdesinin üzerinde kaydırды. "Ve düşmene asla izin vermeyeceğim," dedi ve alnını alnıma bastırdı.

Jake, Ollie'nin arkasından yüksek sesle, "Aman Tanrım, siz çok tatlısınız," diye bağırdı. "Eğer siz birbirinizi göndermezseniz, ben gönderirim."

"Kahretsin," diye fısıldadı Ollie bana. "Yalnız olmadığımızı unutmuşum."

Ollie'den uzaklaştıktan sonra baloncuğumuzun dışına çıkıp onu patlattım ve ön tarafa döndüm. "Ollie sadece onun teklifini reddettiğim için kızgın."

"Ah." Ollie masadaki sandalyeye otururken elini göğsüne götürdü. "Bel altı vuruş." Ollie sandalyede arkasına yaslandı ve gözleri Maddie'ye takılınca kocaman oldu. "Kimse bunu görmek istemez, Maddie. Üstünü ört."

Bria ve Jake'in yatağın üzerine sarkan bacaklarının arasına, yere oturdum. Maddie ellerinin üzerinde arkasına yaslanmıştı, mükemmel göğüsleri bir haber başlığı gibi önünde duruyordu. "Daha önce görmediğin bir şey değil."

Isaac fincanından bir yudum aldıktan sonra, "Soyun ya da cesaret et oyununun bir parçasıydı," diye açıkladı. "Başka ne yapması gerektiğini bilmek ister misin?" Dudaklarının kenarları yukarı kalktı. "Hadi Maddie. Ya donunu çıkaracaksın ya da cesaretini tamamlayacaksın."

Maddie ayağa kalkarken Isaac ve Liam birbirlerine beşlik çaktı. "Kim demiştin Isaac?" diye sordu.

Fincanını Ollie'ye doğru tuttu. "Ollie." Ollie kaşlarını kaldırdı. "Ollie ne?"

Maddie Ollie'ye doğru yürüdü ve içim içimi yedi. Onun önünde durakladı. Çıplak göğüslü.

Ollie dişlerini sıktı. "Ne yapıyorsun?"

"Benim cüretim," dedi alaycı bir şekilde, sonra eğildi ve onu öpmeye çalıştı.

Kalbim göğsümde sertçe çarparken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ollie hemen Maddie'yi itti ve başını salladı. "Neyin var senin?"

"Oh, hadi, Ollie. Şimdi kız tangasını çıkarmak zorunda ..." Liam gülümseyerek duyurdu.

Liam ve Isaac alkışlarken Maddie arkasını döndü, sırtı Ollie'ye dönüktü, eğildi ve tangasını indirdi. Ollie başını sallayarak ayağa fırladı. "Hepiniz boku yemişsiniz," diye nefes aldı.

Isaac fincanını dudaklarına götürerek, "Daha fazla içmen gerek, dostum," dedi. "Maddie, oğlumuza bir içki daha hazırla, olur mu?"

Gözyaşlarımın eşiğinde, kendimi biraz olsun toparlayabilmek için bakışlarımı Maddie ve Ollie'den kaçırdım. Ollie beni bu konuda uyarmıştı. Artık tamamen çıplak olan ve vücudunda tek bir kusur bile bulunmayan Maddie, Ollie'ye doğru yürümeden önce bir bardağa içki doldurup ona uzattı. "İç bakalım, düğün çiçeği."

Ollie sandalyeye tekrar oturdu ve gözlerini bana dikerek özür diledi.

"Oğlumuz için bir kucak dansına ne dersin?" Isaac bir içki daha aldıktan sonra Ollie'yi işaret etti.

Ollie başını sallayarak, "Dur," dedi. "Bu benim için lanet olası bir oyun değil." İçkisini yudumladı ve bardağı duvara fırlattı. Bunu yüzünden anlayabiliyordum, tavrı tehlikeli bir çizgide yürüyordu.

"Ollie, sana bir içki daha içip sakinleşmen için meydan okuyorum," diye bağırdı Liam. "Burada seni memnun etmeye fazlasıyla istekli güzel çıplak bayanlar var, bu yüzden minnettar ol."

Liam döndü, kolunu üstsüz olan Gwen'in boynuna doladı ve onunla öpüştü. Bu partinin ne olduğunu anlamaya başlamıştım ve Maddie Ollie'ye bir içki daha hazırlarken Ollie elini saçlarında gezdirdi. Çoktan sarhoş olmuştu ve gitmesi uzun sürmeyecekti ve benim her şeyi içime atmaktan başka çarem yoktu.

On dakika bir saate dönüştü. Liam ve Gwen odanın köşesinde iki tavşan gibi sevişirken, Bria ve Isaac de öpüşüyorlardı. Ollie'ye döndüğümde onu sandalyesinde arkasına yaslanmış, önünde bir fincanla, gözlerini kapamış, bana bakarken gördüm. Maddie bir yandan Ollie'nin içkisini doldururken bir yandan da çemberin içinde çıplak bir şekilde dans ediyordu. Ollie, "Buraya gel aşkım," dedi ve Maddie ona doğru yürüdü. Ollie başını salladı. "Hayır, sen değil." Beni işaret etti. "Sen. Buraya gel. Şimdi. Lütfen." Suratını astı.

Başımı salladım. Maddie, parti, Ollie, hepsi benim için başa çıkılamayacak kadar fazlaydı. Ollie içkisini masaya bıraktı, ayağa kalktı ve yanıma gelip elimi tutmadan önce bana doğru yürüdü.

"Buraya gel," dedi, beni üstüne çekti ve bacaklarımı beline doladı.

"Burası benim ait olduğum yer." Gülümsedi. "Tam burada, seninle."

Parmaklarımı kahverengi saçlarında gezdirirken bir gülümsemeyi paylaştık.

Yanakları pembeydi ve gülümsemesi tembeldi. "Şu anda ne düşünüyorsun? Şimdi mi?"

"Kahretsin..." diye nefes aldı. "Seni öpmeyi ne kadar çok istiyorum." "Sarhoş musun sen?"

Ollie başını salladı. "Öp beni, Mia."

"Hayır, Ollie." Parmağımla dudaklarının dış hatlarını çizdim.

"Tanrı aşkına... öp beni."

Ellerini sırtımdaki deride gezdirirken yavaşça başımı tekrar salladım.

"Kahretsin, Mia..." diye homurdandı ve başını omzumun üzerine düşürdü. "E e , ikinizin arasındaki hikâye nedir?" Maddie sordu

Arkamda.

"Kiminle?" Aptal rolü yaparak Ollie'nin adını söylemekten ya da olanları hafife almaktan kaçındım - her iki neden de aynı derecede kabul edilebilirdi. Ollie'nin kucağından kaydım. Ben bacaklarının arasında dinlenirken o da bacaklarını yukarı çekti, şimdi Maddie'ye bakıyordu.

Maddie gözlerini kıstı. "Bir hikâye var... ciddi olmalısın. Sana sorayım Mia, onun peşine psikolojideki konuşmalarımızdan önce mi yoksa sonra mı düştün?"

Ollie'nin alnı omzuma düştü. "Aldırma ona," diye mırıldandı ve omzumu, boynumu ve kulağımın arkasını öptü. Kıkırdayarak başımı ona yasladım ve gıdıklandığı için omzumu kaldırdım. Ollie tenime gülümsedi ve Maddie aniden ortadan kayboldu. Herkes kayboldu. "Hadi buradan gidelim," diye fısıldadı.

"Ortada bir hikâye yok," diye atıldı Bria. "Ayrıca, o güzel burnunu başkalarının işine sokmamayı öğrenmelisin."

Tamamen şaşırılmış bir halde başımı yavaşça Bria'ya çevirdim. Bria beni mi savunuyordu? Cehennem donmuş muydu? Isaac'le öpüşmeyi ne zaman bırakmışlardı?

"Pekâlâ, Mia. Eski günlerin hatırına bir Yirmi Bir oyununa ne dersin?" Maddie, Jake'in masasının üstünde duran, yanında getirdiği kâğıt destesine uzanarak sordu. Şakalaşmalar odanın içinde yayıldı.

"Hayır, iyi bir fikir değil," dedi Ollie, sıcak nefesi hâlâ boynumdaydı.

Maddie'den daha çok iç çekmeye benzeyen küçük bir kahkaha geldi. "Sakin ol, Ollie. Bu sadece bir oyun." Maddie kutudan kartları aldı ve önünde karıştırdı. "Nasıl oynandığını hatırlıyor musun?"

Ollie'nin bacaklarının arasına geçtim. "Şey, evet..."

"Ana kampüs kuralları... her kaybettiğinizde, bir soruya dürüstçe cevap vermek zorundasınız. Cevap vermezsen, vurulursun."

Maddie'nin alaycı sesi tıslayan yapışkan bir yılan gibiydi ve beni ısıırıyordu. Odadaki herkes benim hafif sıklet olduğumu biliyordu. Dolor'dan önce neredeyse hiç içmezdim. İkinci sınıftayken bana "Gondo" lakabını takmışlardı çünkü *iki* kadehten sonra tam anlamıyla yok oluyordum. Şimdi şimdiki düşmanımın yüz yüzeydim. Ya sorularına cevap verecektim ya da gidecektim.

Maddie önüme iki kart koydu, sonra destenin en üstünden iki kart aldı ve önüne koydu. Elimde bir onlu ve bir Vale vardı. Ollie'nin arkamdaki gergin duruşunun ağırlığını hissederek, "Ben kalıyorum," dedim.

Destenin en üstünden kendisi için bir kart daha aldı. "Kahretsin, patladı." Yerdeki kartları aramızda topladı. "Adil oyun, Mia. Bana bir soru sormak ister misin?"

"Pek sayılmaz."

"Tamam, yine de içeceğim." Şifonyerden bir içki şişesi uzattı. Isaac uzanıp şişeyi aldı ve bana uzattı. Maddie bir yudum aldı ve destenin en üstünden önüme iki kart daha koydu. Beş ve yedi. "Vur bana." Üzerimdeki baskı artınca bir kartı çevirdi. Bir kız. *Kahretsin*.

Ollie eğildi ve çenesini omzuma dayadı. Maddie gülümsedi. "Yakalandın," diye havladı. "İlk soru. Seni ve sorununu zaten psikiyatri koğuşundaki dedikodulardan biliyorum. Neden bana özel hayatından bahsetmiyorsun?"

"Soru nedir, Maddie?"

Bakışları Ollie'ye kaydı ve tekrar bana döndü. "Tam olarak kaç kişiyle yattın?"

"Bilmiyorum."

"Hadi ama Mia. Eğer sayıyı takip edemiyorsan, tahmini bir sayı söylemeyi dene. On mu? Elli mi? Yüz mü?"

Tenim yanarken kanım kaynadı. "Gerçekten bilmiyorum."

Votkayı uzatmadan önce parmaklarını votkanın boynuna doladı. "İç bakalım, tokatçı."

Bria soluk soluğa kalırken Ollie arkamdan, "Ağzından çıkanı kulağın duysun Maddie," diye homurdandı. "O anlamayabilir ama ben buna izin vermeyeceğim."

Ollie'nin neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim olmadığı için votka b o ğ a z ı m ı tutuşturdu ve yanık mideme doğru aktı.

Önümde zaten iki kart vardı, dokuz ve dört. "Vur," diye fısıldadı Bria.

"Kal," diye fısıldadı Ollie.

"Kal," dedim Maddie'ye.

Yığından kendi kartını aldı. Kazandı. Papaz beni geçeceği için zaten kazanacaktı.

Maddie kartları toplayıp ıskarta yığınının üzerine yerleştirdi. "Odadaki her bir kişi hakkında dürüstçe ne düşünüyorsunuz?"

İç çekerek dikkatimi herkesin üzerinde yoğunlaştırdım. Hiç kimseye karşı duygularımı saklamazdım. "Jake ilk başta sinir bozucu ama onu tanıdıktan sonra oldukça iyi bir adam. Alicia belalı ve muhteşem. Bria, üzgünüm ama biri seni tehdit ediyor gibi görüldüğünde tam bir sürtük oluyorsun" -güldüm- "ama tehdit ortadan kalktığında bambaşka biri oluyorsun." Dikkatim başka yöne kaydı ve Isaac'i işaret ettim. "Boynuz köpek. Ve

..." Şu anda yanında üstsüz bir Gwen'le onu izleyen Liam'ı işaret ettim. "İki numaralı boynuzlu köpek. Ve Gwen, seni çok iyi tanımıyorum."

"Peki ya Ollie?"

Kolum kucağıma düştü. "Ollie'nin istediği zaman çok tatlı biri olduğunu herkes bilir."

"Herkesin ne düşündüğünü sormadım. Senin ne düşündüğünü sordum."

Gözlerim Ollie'ninkilerle karşılaştığında arkama döndüm. Parmakları her zamanki gibi ağzının üzerindeydi ve bunun bir şekilde düşüncelerini gizleyeceğine inanıyordu. Ama gerçek her zaman gözlerinde parlardı. "Ollie çok güzel bir insan."

Maddie öksürerek bir kahkaha attı ve dikkatimi Ollie'nin gülümsemesinden çekti. "Sanırım onu sandığın kadar iyi tanımıyorsun."

"Kartları dağıtın."

Bana iki tane daha vurdu.

Kaybettim.

Tekrar.

"Kaç kişiyle seks yaptın- "Bunu bana zaten sordun."

"Bitirmeme izin vermedin."

Ollie'ye yaslandım.

"Bu odada kaç kişiyle seks yaptın?"

Öne doğru eğilerek önümdeki şişeyi aldım ve dudaklarıma götürdüm.

Maddie önüme iki kart daha koyarak alay etti. Alkol beni ısıtmaya başlamıştı bile. "Vur bana."

"Yine yakalandık," diye tezahürat yaptı Maddie. "Pekâlâ, Liam, Isaac ve Ollie. Kimi öldürür, kiminle tek gecelik ilişki yaşar ve kiminle evlenirsiniz?"

Başımı geriye attım.

"Sadece soruya cevap ver, Mia," diye nefes aldı Ollie.

Şişe hâlâ elimdeyken cesaretimi toplamak için bir yudum daha aldım.

"Liam'ı öldür, Isaac'le bir gecelik ilişki yaşa ve Ollie'yle evlen."

"Bu harika," diye güldü.

"Hayır." Elimin tersiyle dudaklarımı sildim. "Bu çok aptalca ..." Diğerleri etrafımda kıkırdarken ben inledim. "Aptal," dedim yavaşça, uzatarak, herkese gerçekte olduğum kadar sarhoş olmadığımı göstererek.

Önüme iki kart daha kaydı ve görebilmek için eğilmek zorunda kaldım. "Vur bana."

"Hayır, Mia." Bu Ollie'nin sesiydi. Hangi koşulda olursa olsun, onun yumuşak sesini her zaman tanırdım. Sesi çok uzakta ama yine de bana çok yakındı.

"Yakalandım." Maddie güldü. "Ollie'yi becerdin mi?"

"Hayır," dedim, sonra kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz güldüm. Ollie, "Pekâlâ, bu kadar yeter," dedi.

"Bir tane daha." Maddie önümde duran kartlarla alay etti.

Gözlerimi defalarca kırtığım halde rakamları ya da harfleri seçemiyordum. "Kal, Mia."

"Kal," dedim Ollie'nin fırlatacağı her kemiğı tekrarlayarak.

"Yine ben kazandım. Sanırım bu gece kartlar Mia'nın lehine değıl."

Başımı ellerimin arasına alarak ıskaladım ama hemen kendimi düzelttim.

"Ollie ile en son ne zaman seks yaptın Mia?"

"Ollie'yle ilgili bu sorular da neyin nesi?" Ayağa kalkmaya çalışarak bağırdım.

"Cevap ver ya da iç."

Güldüm. "Ollie ve benim hakkımda bir şeyler bilmek ister misin?"

"Yapma, Mia." Ollie beni sırtına yapıştırırken kulağıma fısıldadı. "Tek kelime daha etme."

Maddie kaşlarını kaldırdı. "Görünüşe göre biri senden utanıyor, Mia."

"Tanrım, hayır... dur!" Ollie bağırdı ve elini saçlarında gezdirdi.

Zaten kızgındım. Ve sarhoştum. Ve bu ikisi pek iyi karışmıyordu. "Peki ya sen? En son ne zaman gerçekten ilaçlarını aldın Maddie? Ya da Dr. Conway'e ulaşmak için ne yapmak zorunda kaldığını..."

Ben çömelip şişeye uzanırken Maddie ayağa kalktı. Şişeyi göğsüne doğru iterek, "Cevap vermek mi yoksa içmek mi istersin?" diye sordum. Aceleyle bir yudum aldım ve tekrar göğsüne götürdüm. Adrenalin beni çıldırtmıştı. Likör ağzımı bulandırdı. Ollie şişeyi elimden aldı ve önümde durmadan önce şifonyerin üzerine koydu.

Ellerini yüzüme götürdü ve ben de onun yalvaran yeşil gözlerine yapıştım. "Gidelim, tamam mı? Zaten yeterince şey yaptı." Ben kollarına tutunurken, o alnımdan öptü. "Lütfen."

"Tam da düşündüğüm gibi," dedi Maddie.

Sürünerek Ollie'nin odasına döndüğümüzde beni yatağının üzerine yatırdı. "Ollie?"

"Buradayım," dedi yanıma tırmanırken. "Sanırım kusacağım."

Ollie hemen şilteden odanın diğer ucuna atladı ve küçük bir çöp tenekesini kaptı. Vücudum yan tarafa savrulurken tam zamanında yetişti. Ollie yanıma çömelirken saçlarım anında geriye doğru çekildi.

Ortaya çıkan tek şey saf votkaydı. Kuru kusmanın kalıntıları gözlerimi yaşartırken boğazım yandı.

Ellerimi alnıma götürerek başımı salladım. "Çok utanıyorum."

Ollie çöp tenekesini kaldırdı ve siyah gömleğini çıkarmadan önce saçlarımın dökülmesine izin verdi. "Seni ilk kez kusarken gördüğümü mü sanıyorsun Mia?" Gülümsedi ve yüzümü avuçlarının arasına alıp gözyaşlarımı ve ağzımı sildi.

"Öyle tepki verdiğim için utanıyorum. Beni etkilemesine asla izin vermemeliydim."

"Onu saçlarından tutup yerde sürüklediğine şaşırdım." Sırıttı. "Şimdi iyi misin?" diye sordu çöp kutusunu okşayarak.

Başımı salladım.

Ollie gömleğini odanın öbür ucuna fırlattı ve tekrar üzerime tırmandı. Battaniyeleri üzerimize çekerken, hem onun kokusu hem de battaniyeler üzerimi örttü. Sakinleştirici. Bacaklarını benimkilere doladı ve dudaklarını tenime bastırmadan önce saçlarımı boynumdan uzaklaştırdı. "Rol yapmaya devam edemem Mia."

"Ollie..."

Beni gövdesine sabitledi. "Hayır. Aramızdaki şey bir sır olmamalı." Elim tuttu ve yüzüklerinden birini parmağıma geçirmeden önce önümüze getirdi. "Sana söz veriyorum Mia. Ne olursa olsun, asla tükenmeyecek, tamam mı?"

Başımı sallayarak parmaklarımı onunkilere geçirdim ve Ollie başını boynuma gömerken elini göğsüme yaklaştırdım.

Aşk hakkında pek bir şey bilmiyordum ama bana öğrettiği tek şey onu kucaklamaktı. Sana dokunduğu anda onu yakala. Ruhuna işlediğinde o duygunun içinde boğul. Aşk bu kadar derinken ve yarın asla vaat edilmezken, onun parlaklığındaki her saniye değerliydi.

Bunlar anılara dönüşecek anlarımızdı ve kimse onları bizden alamazdı.

Yirmi İkinci Bölüm

*"Sevişmemiz kadar
konuşmamıza da
değer verdiğimde
bunun sonsuza kadar
süreceğini
biliyordum."*

-Oliver Masters

OLLIE'NİN YÜZÜĞÜNÜ işaret parmağıma dolayarak kapıdan içeri girmesini bekledim. Yüzüğü yüzük parmağıma takmış olsa da, tamamen düşmediği tek iki parmak başparmağım ve işaret parmağımdı. Başparmağımı yüzüğün parşömeninde gezdirdim, kenarlarını, kıvrımlarını hissettim, siyah çizgilerle gümüş güzelliğini inceledim. Karmaşık detaylar. Bana yüzüğün nereden geldiğini ya da onun için ne anlama geldiğini hiç söylememişti ama bana verdiği sözün artık yüzüğe bağlı olduğu gerçeği, onsuz asla olmamam için gereken tek şeydi.

Günlerden Çarşambaydı ve Noel tatilinden önceki son günümüzdü. Profesörler iki haftalık uzun bir tatile çıkmışlardı ama bizim Noel'imiz Dolor arazisinde geçecekti. Cezalandırılan bizdik, onlar değil. Ama Ollie'yle geçireceğimiz bir Noel cezadan çok farklıydı.

Psikoloji dersinde en arkada oturuyordum. Ollie odaya girer girmez gülümsemesi içimi ısıttı. Saçları uzadı, çılgınlaştı, başının üzerine yığıldı. Orantısız dalga bir tsunamiye dönüştü ama bu benim için sadece daha fazla tutunacak dal anlamına geliyordu. Dr. Kippler gelmeden önce yerine oturdu.

Her zamanki gibi dağınık ve özensiz olan Dr. Kippler, her gün olduğu gibi geç kaldığı için özür diledi.

Bugün ögle yemeğinden sonra ders yoktu, sadece Dr. Conway ile danışmanlık seansım vardı. Ona güvenmek istiyordum ama Maddie'yle olanlardan sonra gardımı tekrar indirmeye cesaret edemiyordum. Kendisine atanmamış biri için neden bir istisna yapsın ki?

Hiçbiri bana mantıklı gelmedi.

Kıskançlık.

Danışmanıma karşı kıskanç ve bölgeciydim. Kulağa saçma geliyordu, biliyorum. *"Maddie'yi benimle konuşurken gördüğünde ya da Dr. C.'ye gittiğini duyduğunda midendeki o iğrenç his, o düğümlenen çukur, işte bu kıskançlık Mia. Eğer izin verirsen kıskançlık seni mahveder,"* demişti Ollie bana.

Bir yetişkin olarak kabul edilsem de, hiç yaşamamış olan çocuk hala içimde yaşıyordu. Her gün içimi kasıp kavuran çok sayıda duyguyla ilgili hiçbir deneyimim olmaması, bildiğimi sandığım her şeyi sorgulamama neden oldu. Yaptığım tüm araştırmalar kapı dışarı edilmişti.

Onlar sizin kendi duygularınız olduğunda, her şey değişti.

Dr. Conway'in ofisinden hızla yatakhaneme dönerken koridorlar sessizdi. Merdivenleri ikişer ikişer çıktım, eşofmanlarımı giymek için acele ettim, Ollie'ye ulaşmak için acele ettim. *The Notebook*'u neredeyse bitirmiştik ve hâlâ kitap okumaktan nefret ettiğimi kabul ediyordum ama bana kitap okuması, seks maceralarımızdan sonra haftanın en sevdiğim bölümü haline gelmişti.

"Vay canına, sevgilim. Böyle aceleyle nereye gidiyorsun?" Oscar ayağım son basamaktan çıkar çıkmaz sordu. Jöleli saçları geriye taranmıştı ve kara gözleri beni kesip kemiklerimi küle çeviriyordu.

"Yatakhanem," dedim onu iterek. Looney Bin'den döndüğümünden beri ondan uzak durmaya çalışıyordum ama yollarımız her kesiştiğinde, inadı zamanla daha da güçlenmişti.

Beni kolumdan yakaladı ve duvara yapıştırdı. Yapmak istediğim şey ona ters vurmak, kasıklarına diz atmak ya da yardım çağırmaktı ama o beni geçmişimden yakalamıştı. Bulduğu her fırsatta o tehditleri boynuma sıkıca doladı.

"Bu yüzüğü daha önce de görmüştüm. Bunu nereden aldın?" diye sordu, elimdeki yüzüğü inceleyerek. Elimi tuttuğu yerden çekerek yüzüğü çıkardım ve

cebime koydum. *En değerli eşyamdı.* Onu güvende tutmalıyım. "Mia, bunu nereden aldın?"

"Bu bir hediye idi. Bir aile yadigârı," diye yalan söyledim, sonra kolunun altına girdim ve boğucu alanından bir adım atmaya çalıştım. Beni tekrar duvara yapıştıırken elini göğsüme bastırdı.

"Oh, hayır yapamazsın," diye hırladı.

Titreyerek, "Benden ne istiyorsun?" diye sordum. Kendine daha çok güvenmeye başladı, kendinden ve üzerimdeki hakimiyetinden daha çok emindi.

"Bana borçlu olduğun şey." Oscar bana yaklaşırken sırıttı. Yanağıma değen sıcak nefesi beni kaskatı kesmişti. "Sana sahip olduğumu unutma, Mia. "Eli bacaklarımın arasındaydı, yukarı doğru ilerliyordu. "Sana sahibim ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok." Sonra seksimi avuçladı. Daha fazla baskı uygularken ağlamak isteyerek başımı çevirdim. Gözlerimdeki ağrı artarken boğazımda bir korku düğümü oluştu.

"Lütfen dur," diye yalvardım. "Durdur şunu."

"Bir kız hayır dediğinde ne derler bilirsin."

Durmadı, sadece parmaklarını kotumun kumaşı üzerinde daha güçlü bir şekilde ovuşturdu ve başımı şiddetle salladım. Oscar çenemi tuttu. Sigaralı nefesi dudaklarımı kapladı. "Karşı koymayı bırak, Mia. Böylesi daha iyi." Ve sonra tek bir adım geri atarak beni bıraktı. "Çok yakında görüşürüz, sevgilim."

Yolun geri kalanını koşarak yatakhane döndüm. Arkamdan kilidi tıklatarak kapıma yaslandım ve popom mermere çarpana kadar aşağı kaydım. Eğer Ollie'ye söylersem, kendini dışarı attıracak bir şey yapardı. Dr. Conway'e söylersem, Oscar sicilimi aleyhime kullanır ve hepsinin yalan olduğunu söylerdi. Onun üzerine geldiğimi söyleyecekti. Oscar her seferinde bana bunun sonuçlarını hatırlatıyor, kaçmamam için beni korkutuyordu. Ve işe yaradı.

Kapıma vurulması irkilmeme neden oldu. Sürünerek kapıdan uzaklaştım ve bekledim.

Bir kapı daha çaldı.

"Mia, benim."

Ayağa fırladım ve kapının kilidini açtım. Kapı açılır açılmaz

Ollie'ye sarıldım, kollarımı boynuna doladım ve başımı göğsüne gömdüm. Beni sıkıca tutarken bir eliyle saçlarımı okşadı, diğer eliyle de sırtıma sarıldı. "Kahretsin, Mia. Ne oldu böyle?"

Sadece başımı sallayabildim, o da beni odama götürdü ve kapıyı arkamızdan kapattı. "Bunu konuşmuştuk. Benimle konuşmak zorundasın," dedi ve başımı göğsünden çekip yüzüme baktı. "Lütfen, bu beni öldürüyor..."

"Yapamam, Ollie. Keşke yapabilsem ama yapamam. Bu olmaz." Gözyaşları hızla düştü. "Sana söyleyemem ve bu senin iyiliğin için."

"Bunu söyleyip duruyorsun ama bu, sen benimle konuşana kadar bunu düzeltmek için hiçbir şey yapamayacağım gerçeğini değiştirmiyor."

"Sadece bana oku."

Eşofmanlarımı giyip kapüşonunu başıma geçirdikten sonra da giydi.

Parmaklarını saçlarımdan ve sırtımdan geçirerek bölüm bölüm okudu. Onun rahatlatıcı dokunuşu, farkında olmadığı bir andan itibaren beni yatıştırdı.

Kendimi Noah ve Allie'nin sorunlarına odaklanmaya zorlarken, düşüncelerim yavaş yavaş Oscar tarafından çalındı. Okuma zamanımı, Ollie ile geçirdiğim anları, beynimi işgal etti.

Bunun daha fazla devam etmesine izin verirsem, beni kurtulmak için çok çalıştığım bir yere geri getirebilirdi. Zihnim yeniden bir düğme inşa edip sonra onu çevirebilir miydi? Oscar duvarlarımı geri getirir miydi? Aynı hatayı tekrar yapmayacaktım. Birine anlatmak tek seçeneğimdi. Dr. Conway tek seçeneğimdi. Ya bana inanmayacaktı ve kalıcı olarak akıl hastanesine geri dönmek zorunda kalacaktım ya da Oscar çok ileri giderse içimdeki tüm ışıklar tekrar sönecekti. Her iki durumda da yenilmiş olacaktım.

Ama ya bana inanırsa? İki hafta

içinde dönecekti.

Sadece iki hafta daha idare etmem gerekiyordu.

Maddie koridorda bana yaklaşırken, "Ollie'nin bilmediği bir şey biliyorum," diye şarkı söyledi. Noel'e altı gün kalmıştı ama Dolor'da pek de bayram havası yoktu. Yemekhanenin köşesinde küçük bir ağaç vardı ama ışık ve süslerden yoksun olması onu kötü bir şaka gibi gösteriyordu. Bu bir bağıştı - sadece tatillerde kendini iyi hissetmek isteyen biri tarafından yapılan acınası bir bağış. Bizi meşgul edecek dersler yoktu ve personelin yarısı gitmişti, kampüs hayalet bir kasaba gibiydi.

Başımı Maddie'ye doğru eğerek, onun çocukça oyunlarıyla eğlenmenin buna değip değmeyeceğini merak ettim. "Aferin sana, Maddie." Hayır, değmezdi. Maddie buna asla değmezdi.

"Ve ben senin bilmediğin bir şey biliyorum," diye karşılık verdi.

Yaptığı yorum beni durdurdu ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak onu incelemeye başladım. Yüzündeki şeytani gülümseme, gözlerindeki memnuniyet, duruşu, hepsi planladığı şeyin sonuca ulaşması için sabırsızlandığını haykırıyordu. "Ne söyleyeceksen söyle."

Ollie yanımda belirdi ve kolunu omzuma doladı. "Maddie yine oyunlarına mı başladı?" Ona zerre kadar ilgi göstermeden bana doğru baktı.

"Deniyorum."

"Ah, ulaşıyor, aşkım. Hadi," dedi kulağıma ve beni onun zehirli maskaralıklarından uzaklaştırdı.

Onunla aramıza biraz daha mesafe koyduğumuzda Maddie'nin sesi koridorda yankılandı. "Yaptığın şey için seni asla affetmeyecek!"

Ollie odamın kapısını açıp beni içeri çekmeden hemen önce başımı çevirdim. Kapı kapanır kapanmaz, "Siktir et onu," diye nefes aldı. "Sana kıskançlık hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun? O seni kıskanıyor. Unut onu."

"Sence bununla ne demek istedi?"

"Kimin umurunda? Küçük bir fare gibi, pençelerini geçirebildiği her şeyi tırmalayıp duruyor." Ollie uzun parmaklarını kalın saçlarının arasından geçirdikten sonra ensesini avuçladı. "Onunla daha fazla zaman kaybetmeyelim. Noel'e altı gün var ve ben o zamana kadar bekleyecektim.

Bunu sana veriyorum ama bu tür konularda çocuk gibiyim." Ollie elini arka cebine soktu.

İnledi. "Kahretsin. Bekle biraz." Ben yatağın kenarına oturup kürek kemiklerinin beyaz gömleğine doğru hareket edişini izlerken o arkasını döndü.

Arkasını döndüğünde parmağından kurdeleyle bağlı beyaz bir origami gül sarkıyordu. Elimi ağzıma götürürken gözlerim gül ve onun orantısız sırtışı arasında gidip geldi.

"Beğendin mi?" diye sordu önümde çömelerek.

"Ollie..."

Elimi ağzımdan aldı ve gülü içine yerleştirmeden önce düz bir şekilde koydu. "Gerçek şu ki, Noel'i hiçbir zaman pek önemsemedim. Çoğu insan fahişeler için yoğun bir sezon olduğunu bilmez." Omuz silkti. "Büyürken, Noel'de bütün günümü lanet olası bir dolapta geçirdim ve yaşlandıkça, gün daha da kötüleşti. Ama seninle her şeyi yaşamak istiyorum. Ve buradan ayrıldığımızda, birlikte, bir ağacımız, ışıklarımız, müziğimiz olacak. Gerçek bir Noel. Ve bu da ağacımızın ilk süsü olacak." Sırıttı. "Eğer kağıt hayatta kalırsa."

Parmaklarımı narin kenarlarda gezdirdim. "Nerede... Bunu yapmayı nasıl öğrendin?"

"Zeke origami yapmayı biliyor. Geçen gün kütüphaneye gittim ve en sevdiğim kitaplardan birinden bir sayfa yırttım ve gerisini Zeke bana öğretti."

Zeke. Kalbim kabardı. Ollie alnımdan öptü.

"Noel'de olduğumuzu bilmiyordum... Sana hiçbir şey almadım," dedim çabucak, sonra derin bir iç geçirdim. "Ben de Noel'den hep nefret etmişimdir."

Ama birdenbire bir ağaç süslemek, onun için piyanoda Noel müziği çalmak, *Ollie & Mia*'dan saçma Noel kartları göndermek ve ona hediyelerle sürpriz yapmak istedim, tüm bunları onunla birlikte yaşamak istedim.

Ollie gülü avucumdan aldı, ayağa kalktı ve dikkatle valizimin üzerine koydu. "Zaten sana sahibim. Daha ne isteyebilirim ki?" Gözlerinde hayalperest bir bakış vardı ve şimdi ne olacağını biliyordum. "Eğer bana gerçekten bir şey vermek istiyorsan... sen, üstümde, çıplak, her zaman işe yarar."

İşte oradaydı ve bu şekilde konuştuğunda altında yatan bir şaka değildi. O

beni *şimdi* istedi. Tam şu anda. Filtresiz, her zaman aklından geçeni söylerdi.

Ben. Onun üstünde. Çırılçıplak.

Başını eğdi, bir kaşını kaldırdı ve gözleri güçlü bir şekilde dikildi. Karıncalanma hissi ateşlendiğinde içim zonkluyordu. Eğilerek ellerimi bacaklarına doladım ve onu dizlerimin arasından kendime doğru çektim. Üzerimde dikilen ona bakarak parmaklarımı spor pantolonunun bel bandına soktum.

"Mia..." diye nefes aldı. Dudaklarından dökülen adım her şeyi ifade ediyordu. Bir yalvarış, bir yakarış, bir talep, bir söz, bir rahatlama, bir övgü, bir soru, bir cevap, bir özlem, bir arzuydu.

Tek bir nefeste her şey vardı.

"Sana daha önce hiç kimseye vermediğim bir şey vermek istiyorum." Ve bu doğruduydu. Önceleri bencil ihtiyaçlarım benim tek endişemdi. Kafa vermek tamamen özverili bir hareketti ve ben Ollie'den önce bencil, egoist bir kaltaktım.

Ollie bileğimi tuttu ve beni durdurdu. "Ağzın hiç kimsenin yanında olmadı mı?" Şaşırmıştı. Onu suçlamadım.

Parmakları bileğime dolanmış halde yatağın kenarından ona bakarken başımı salladım. "Hayır."

Yanağında bir gamze ışıldarken başını hafifçe çevirdi ve avucunu yüzünde gezdirip saçlarını karıştırdı. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda gülümsemesi her şeydi. "Bu aptal gülümsemeyi yüzümden silemiyorum."

"Neden gülümsüyorsun?"

İçini çekti, hâlâ gülümsüyordu, hâlâ hayranlık içindeydi. "Senden önce ben de kimsenin altına yatmadım..." Dudaklarından bir kahkaha döküldü.

Ellerimin üzerinde geriye yaslanırken kaşlarım birbirine çarptı. "Sen hiç kimseyle yatmadın mı?"

Ollie başını salladı. "Sana kadar değil." "Ama bu işte çok iyisin."

"Beni bu işte iyi yapıyorsun." Göz kırptı ve bileğimi bıraktı. "Ve eğer geriye dönüp diğer tüm ilkleri ortadan kaldırabilseydim, yapardım... Eğer bir gün

hayatıma girseydin, beklerdim."

"Tüm o küçük adımlar seni bana getiriyordu Ollie. Yollarımızdan birine bir taş atılsaydı, küçük bir şey değişseydi, hiç karşılaşabilir miydik?"

Ollie gülümsedi. "Her saniye hayatınızı değiştirecek bir karardır, ama tüm yollar tek bir hedefe çıkar. Zayıflıklar sizi kaderinizden caydıracak kadar güçlü değildir, hiçbir zaman da olmadılar. Bizler hatayla yaratıldık Mia ve farklı bir karar vermiş olsak da olmasak da, tüm yollarım beni yine de sana götürecekti."

Başımı sallayarak, "Beni gülümsetmeye devam edersen sana nasıl kafa verebilirim?" dedim. Kes artık. Hediye verme heyecanımı öldürüyorsun." Ellerimi bacaklarına götürdüm ve tekrar ona baktım. Yüzünde hayranlık ve şehvet karışımı bir ifade vardı, gözleri ihtiyaçtan ağırlaşmıştı ve dudakları beklentiyle hafifçe aralanmıştı. "Gömleğini çıkar, Ollie."

Ollie arkasına uzandı ve komut üzerine tişörtünü çekip yere bıraktı. Spor ayakkabısının üzerinden görünen çizgiler derinleşti ve kasları esnedikçe gövdesindeki mürekkep gerildi. Elini yüzüme doğru indirdi ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. Parmak ucunu öptüm ve Ollie gözlerini kapattı. "Şu anda ne kadar güzel olduğun hakkında hiçbir fikrin yok," diye fısıldadı, gözlerini kırpıştırarak tekrar açtı. "Kahretsin, Mia. Sen her zaman çok güzelsin ama şu anda..." Hayretle başını salladı.

Aleti spor pantolonunun ince kumaşına baskı yapıyor, serbest kalmak için can atıyordu. Pantolonunu ve boxer'ını birlikte aşağıya çekerek tahrik olmuş bedeninin üzerinden kalçalarına doğru kaydardım ve karnının alt kısmını öptüm. Ollie parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor, gözleri arzuya boğulurken saç tutamlarını yüzümden uzak tutuyordu.

Boyunu kavrayarak, dudaklarımı etrafına sarmadan önce dilimi şaftının alt kısmında gezdirdim. Yüzündeki tüm kaslar gevşerken Ollie'nin gözleri kapandı. Dudaklarım sıkı derisi üzerinde kayıyor, her vuruş onu daha derine götürüyordu. Ollie inlerken başı geriye düştü. "Kutsal... Tanrım, Mia..." Tekrar yere baktı ve ben de bakışlarını tuttum.

Emerken, dilim her bir damar boyunca kayıyor, bir elim kalçasının arkasında, diğeri ise uzunluğunu dibinden tutuyordu. Hangi kısımlarının

Parmaklarının saçlarımı kavraması ve bana karşı sarsılması gibi tepkileriyle diğerlerinden daha hassastım. Ucu boğazımın arkasına çarptı ve dilimi altındaki hassas kısma doğru fiske attım.

Ollie başımı çekmeye çalıştı, "Mia... Ben... sikişmek üzereyim..." Arka tarafını kavradım, ağzım onu kapladı, emdim, sonra bir kez daha derinlere götürdüm ve ağzımda nabızı atmadan önce ihtiyacı olan tek şey buydu. Güzel vücudundaki her kas kaskatı kesildi ve sonra benim tutuşuma karşı gevşedi.

Kendimi geri çekerek, yüzünde tembel bir gülümseme olan Ollie'ye baktım. Yüzümü kavradı ve beni ayağa kaldırıp sertçe, hevesle öptü. "Sen..." Beni tekrar öptü. "Bu..." Çaresizlik içinde ağzını benimkine yapıştırdı.

Spor ayakkabılarını ve boxer'ını çıkardı, kollarını belime doladı ve yatağın üzerine düşmeden önce beni döndürerek üstüne aldı. Başımın arkasını kavradı, dudakları benimkileri hiç bırakmadı, yumuşak, şehvetli ve beni arzuluyordu. Diğer elini gömleğimin altına daldırdı ve çıplak tenimde gezdirdi.

Öpüşmemizden uzaklaşarak ona sarıldım ve sutyenimi açmak için etrafıma uzanırken gömleğimi başımın üzerine kaldırdım. Sütyen askılarını teker teker omuzlarımdan ve kollarımdan aşağıya doğru çekerek tamamen çıkardı. Beni gördüğünde gözleri ışıldıyordu. Aramızdaki bağa susamış bir halde dudaklarını ıslattı ve başımın arkasından tutarak ağzımı tekrar onunkine götürdü. Diğer eliyle kot pantolonumun düğmelerini karıştırdı ve sonra tamamen çıkardı.

Tamamen çıplak kaldığımda, birbirimize bakacak şekilde beni yan tarafıma çevirdi. Kalçamın arkasını kavradı ve bacağımla kendi bacağının üzerine çekti. "Şu anda sevmek istiyorum. Bir süre burada uzanalım," dedi parmaklarını kalçamdan aşağıya, altıma doğru takip ederken ve seksimi onunkine sabitlerken. Islaklığıma karşı uyarılmışlığı yeniden arttı ve bu mutluluk verici bir işkenceydi.

Ollie'nin parmak uçları kıvrımlarımda, kalçalarımda, belimde gezinip sonra göğsümü avuçlarken parmaklarım yüzünün üzerinde çene çizgisini, çenesini, dudaklarını, ağzının yanındaki çilini kazır gibi gezindi.

Dudakları benimkileri şefkatle kavradı ve dilini yavaş bir tempoyla benimkilerle buluşturdu. Bu anın tadını çıkarırken, birbirimize hayranlık duyarken, birbirimizin cazibesine kapılırken tadı ilk seferki gibi aynı ateş ve buzu barındırıyordu. Güzelliğimize dökülmeden önce gözlerimin kenarlarında sıcak yaşlar toplandı.

"Neden ağlıyorsun, aşkım?"

"Çünkü biliyorum.

"Ne biliyorsun ki?"

"Artık bu olmadan... sensiz olamam," dedim. Ollie sırttı ve ben devam ederken göğsümü göğsüne yasladı, "Seninle tanışana kadar yarını hiç düşünmemiştim..." Yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzüldü, sıcak ve rahatlatıcı. "Biliyorum bugün ya da gelecek yıl değil, ama belki buradan çıktığımızda, sonsuza kadar seninle olmamı istersen, cevabım her zaman 'evet' olacak. Sana şimdi söylemek istedim çünkü şu anda seni sevdiğimi fark ettim Ollie ve senin de bu anın bir parçası olmanı istedim." Nefes verdim. "Ve bir şekilde, bunca zamandır seni seviyordum... Sadece bunu kabul etmeye hazır değildim."

Milyon yıl geçse de bu kelimelerin dudaklarımdan döküleceği aklıma gelmezdi. Çok fazla şey hisseden bir çocuk için çok kötüydüm.

Ollie başını geriye eğdi ve kaşlarını kaldırdı. "Mia Rose Jett, bana evlenme mi teklif ediyorsun?" Yüzümü tararken yüz hatlarına çocuksu bir sırıtma yayıldı.

Omzumu yarım bir omuz silkmeye kaldırarak, sadece aynı gülümsemeye cevap verdim. "Evlenme teklif etmem gerekiyor, biliyorsun değil mi? Eğer bu teklifi kabul edersen benden uzak tut." Üstüme yuvarlandı ve bacaklarımın arasına yerleşti. "Ne zaman öğrendiğimi bilmek ister misin?"

Kalçalarını bana karşı ileri geri sallarken başımı salladım.

"Bir sabah akşamdan kalma bir halde uyandım, tuvalete gittim ve gözlerimi açtığımda sen oradaydın. Orada durmuş, bana bakıyordun ve ben sadece biliyordum."

Şakacı bir şekilde omzunu ittim. "Daha hiç konuşmadık bile."

"Konuşmak zorunda değildik. Kafamı kaldırdım ve içimden bir ses şöyle dedi,

"İşte orada, işte beklediğim kız," dedin ve gözlerini

O parlak açık kahverengi gözleriyle bana baktı ve yemin ederim o anda neredeyse dizlerimin üzerine çöküyordum. Düşmemek için kendimi zor tuttum. Yemekhanede senin bir hayalet olduğunu düşünmüştüm, hayal gücümün bir ürünü gibiydin ama sabah banyoda tüm dünyamı değiştirdin ve hiçbir fikrin yoktu." Başım dirseklerinin arasında dururken o da dirseklerinin üzerine çıktı ve parmaklarını alnımda ve saçlarımda gezdirdi.

Tutkulu öpücüğü dudaklarımda sonsuzluk vaatleri bıraktı. Kendini alçalttı, dudaklarını çenemde, boynumda ve köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdi. Sert meme uçlarımı dudaklarının arasına aldı, gövdemden aşağıya doğru kaymadan önce nazikçe dişlerinin arasına çekti. Elleri kalçalarımın arkasına ulaştığında nefesim kesildi, dudakları karnımdaki bölgelerini işaretlerken kavradı.

Aşağıya.

Ollie kalça kemiğim boyunca ve leğen kemiğimin üzerinde öpücükler bıraktı. Başını kalçama, bacaklarımdan arasına yasladı ve çaresizce aşık olmuş bir halde bana baktı. Kelimeleri söylemesine gerek yoktu; biliyordum.

Sıcak nefesi önce cinsel organıma yayıldı, beni içine çekip soludu. "Senin tadına utanç verici bir şekilde takıntılıyım," diye itiraf etti. "Tamamen bağımlıyım." Sözleri içime çarptı, merkezime roketler fırlattı. Düğümümün üzerine inmeden önce oluğumu okşarken sıcak dili girişime çarptı. "Aşık oldum," diye nefes aldı.

"Benimle alay etme Ollie... Bunu kaldıramam." Her kelime özgürlüğe kavuşmak için mücadele etti.

Ollie sırtıttı.

Bir yastığa uzandı, onu ikiye katladı ve popomu üzerine kaldırdı. "Kımıldama," dedi ve dizlerimi birbirinden ayırdı. "Bunları açık tut. Her yerini görmek ve tatmak istiyorum." Sonra, diliyle yukarı doğru kesin ve talepkâr bir vuruşla, ağzı klitorisimi kapladı. Hafif inlemelerindeki titreşimler, dilinin manipülasyonuna sadece yakıt ekledi. Dudağımı çiğ çiğ ısıtırken, Ollie geri kalanımı bir arada tutarken aynı zamanda beni paramparça ederken yatağı kavradım.

İki eli cinsel organımın yanlarına baskı uyguluyor, yayıyor ve

Aynı anda bana masaj yapıyordu. Vücudumdaki her kas ona karşı gerilirken görüşüm bulanıklaştı. Esnek parmağını içeri daldırdı, beni uçuracağını bildiği noktayı sıyırdı, sonra işaret parmağını dudaklarının arasında emdi. "Tadın çok güzel, Mia."

Gülümsediğinde yorumunun sıcaklığı yanaklarıma yayıldı. Ve usta dilini içime soktu, dudakları beni sararken içimde gezindi, başparmağı klitorisimle ilgilendi. Kendimi bırakmam için gereken tek şey buydu. Doruk noktam ağzına çarparken haykırdım ve orgazmımın tadına bakarken elleri beni geniş ve hareketsiz bir şekilde sabitledi.

Cinsel organıma üç yumuşak öpücük kondurduktan sonra Ollie dizlerinin üzerine çöktü ve yavaşça içime boşaldı. Avuç içleri her iki yanımdaki şilteye vururken vücudu kıvrıldı. "Tanrım, Mia..." diye nefes aldı. "Hâlâ çarpıyorsun. Bana karşı attığını hissedebiliyorum." Boynumu öperken içimde hareketsiz kaldı, ben inlerken elleri göğsümde ve yanlarımda geziniyordu. "Kahretsin, sadece benim etrafımda devam eden orgazmın yüzünden boşalacağım." Başımı kollarının arasına aldı ve dudaklarımı öptü. "Bu iyi hissettirdi mi?"

"Ben ... hala ..." Kelimeler bulamadığım için nefes nefese kaldım ve başımı salladım. Ollie burnunu benimkine sürttü.

"Durmamı mı istiyorsun?" Titreyen dudağımı dişlerimin arasına alarak başımı salladım.

Ollie dizlerinin üzerinde doğrulurken gülümsedi. Yavaşça içime geri pompalamak için dışarı kaymasını izledi. Derisi gerildi, kollarındaki ve karnındaki tüm kaslar esnedi ve bir kez daha içime girmeden önce dudaklarını ıslattı. Gözlerim onun güzelliğine teslim olurken vücudumdaki her hücre zevkten çılgına dönmüştü.

Bacaklarım titrerken Ollie tek bir kelimeyle adıma küfredip övgüler yağdırdı. Gözlerini benimkilere çevirdiğinde sadece sonsuzluğu gördüm. Başparmağını dudaklarına götürdü, ucunu emdi ve klitorisimin üzerine sürttü, dairesel hareketleri tekrarlayarak işkence gibi yavaşça öğretmeye devam etti, içimi sıyırdı, her duyuma dikkat etti. İlk başta yavaşça hareket etti, her itiş ikimizi de daha yakına getirdi. Yavaş tempoyu sürdürmekle, daha uzun süre dayanmak arasındaki savaş

Kaçınılmaz eşiğe varmanın hazzı ve ihtiyacı çaresiz yüz ifadesinin her yerinde yazılıydı.

Ollie üzerime düşerken göğsü göğüslerime çarptı. Elimi tutup parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve kendini tutmak için başımın üzerine getirdi. Her öğütüşü daha hızlı ve muhtaç hale geldi. "Bebeğim, seni seviyorum..." dedi bana, sonra beni öptü, terli vücudu her hamlede benimkinin üzerinde kayganlaştı. Aşk ruhumun derinliklerine işliyordu. Sırılsıklam saçlarını kavradım ve dudaklarındaki tuzu, dilindeki ateşi, buzu ve beni tattım, ikimiz de kendimizi muazzam ve dünyayı sarsan bir *orgazmın* içine bıraktık - birlikte.

Böyle bir aşk sadece bir ömürde var olamazdı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

*"Barut kalbimden boğazıma doğru aktı ve dilimin
üzerinde kaldı. Tadı acı gibiydi
ve utanç. Her kelime bir mermi gibiydi."*

-Oliver Masters

NOEL sabahıydı. Güneş henüz doğmamıştı ama kapımın üstündeki saat sabahın 5:55'ini gösteriyordu. Otomatik kapılar açılmadan önce beş dakikam kalmıştı. On dakika içinde Ollie her zaman olduğu gibi çırılçıplak duşa girmiş olacaktı. Erken duş alma alışkanlığının en iyi yanı içeride başka kimsenin olmamasıydı.

Siyah bir kot pantolon ve Ollie'nin önünde "SAVAŞMA SEVİŞ" yazan tişörtlerinden birini giyerek koridordan geçip ortak tuvalete doğru ilerledim. O aynı fikirde değildi ama ben onun bir hipster olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Banyoya ulaştığımda, akan suyun sesiyle birlikte yoğun bir buhar yükseldi. Aynalar buğulandı ve perdeyi açmadan önce eşyalarımı sessizce banyo tezgahının üzerine bıraktım.

Ollie geri sıçradı. "Kahretsin, Mia..." Güldü ve parlak, uykuyla bir gülümsemeyle parmaklarını saçlarında ve yüzünde gezdirdi.

"Sana Mutlu Noeller dileyen ilk kişi ben olmak istedim," dedim ve arkamdaki perdeyi kapatıp onun muhteşem görüntüsüne baktım. Su saçlarına, kirpiklerine, dudaklarına, sonra da mürekkepli, belirgin cildinin çizgilerine dökülürken başı neredeyse duş başlığına ulaşıyordu.

Ollie yüzümü avuçladı ve su bile sırtışını yok edemedi. "Mutlu Noeller Mia," dedi ve beni sertçe öptü. Dudakları

yeni basılmıştı ve duştan gelen su dudaklarımızdan akıyordu. "Seni seviyorum ..." Beni tekrar öptü. "Çok fazla... ama bunu sen istedin." Sonra kollarını bana doladı ve beni akan suyun altına sürükleyerek iyice ıslattı. Ilık su kıyafetlerimi ağırlaştırırken ve gömleğim tenime yapışırken çılgılık attım. Eğilip gülümseyen dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırduğmda kıkırdadım.

Dolor Noel sabahı kahvaltı için özel bir şey yapmadı. Hep aynı ıslak yumurtalar vardı ve açıkçası yaşadığım sürece bir daha asla yumurta yemeyeceğim için mutluydum.

"Mutlu Noeller, Zeke," dedim önündeki sandalyeyi çekerken. Zeke kahvaltısından bir ısırık daha almadan önce sadece başını çevirdi.

Ollie yanıma oturdu. "Selam dostum. Mutlu Noeller." Zeke gülümsedi.

"Neden sen gülümsüyorsun da ben gülümsemiyorum?" Mırıldandım.

Ollie ağzına bir çatal dolusu yumurta attı. "Zeke'i senden daha uzun zamandır tanıyorum."

"Zeke ile senden daha çok konuştum." Gerçi bu her zaman tek taraflı bir konuşmaydı.

"Zeke bana origami öğretti."

"Zeke tüm sırlarımı biliyor."

Ollie kaşlarını birbirine yaklaştırdı ve yutkundu. "Her şeyi mi?"

Bir kez başımı salladım. "*Her şeyi.*" Kelimeyi vurgulamak için uzattım.

"Öyle mi?" Ollie çatalını tepsisinin üzerine bıraktı. "Sanırım çocuğu konuşturmam gerekiyor, o zaman." Ollie dikkatini çekmek için elini Zeke'in önünde salladı, sonra birdenbire elleriyle hızlı hareketler yapmaya başladı. Ben de başımı Zeke'in işaret ettiği yöne çevirdim ve bu tam bir dakika boyunca devam etti.

Tam bir dakika.

Ollie parmaklarını gözlerine götürürken bastırduğu dudaklarından kontrollü bir kahkaha döküldü. Bir an için başını çevirdi, sonra tekrar önüne döndü ve sırtarak yumurtadan bir ısırık daha almak için çatalını kaldırdı.

Çenem düştü. Gözlerim kocaman oldu. *Hayır.* "O da neydi?"

Ollie ağzını kapatmaya çalışırken gülümsemesini engelleyemedi.

yumurtaları yiyor.

"Ollie!" Bacağına vurdum. "İşaret dilini biliyor mu?"

"Evet," dedi yutkunduktan sonra.

"Peki ne dedi?" Masanın altına saklanmak istedim. Buradan kaçmak istedim. Yüzümü yumurta dolu tepsiye sürmek istedim.

Ollie'nin yanakları kızarıırken gözlerini Zeke'e dikti. "Liam'la seks yapabilmenin tek yolu benim yaptığımı hayal etmektir." Dudaklarını birbirine daha sert bastırdı. Gamzesi yanağını delip geçti.

"Aman Tanrım." Ellerimi yüzüme götürerek nefes verdim.

Ollie ellerimi kaldırdı ve birini kucağına kaydırıldı. "Gururumun okşanmadığını söyleyemem, aşkım."

Zeke'e söylediğim tüm itiraflar aklımdan geçti. Parmağımla onu işaret ederek, "Artık arkadaş değiliz." dedim.

Ollie, Zeke'le tekrar iletişim kurmak için kendi elini kullanırken benim elimi kalçasının üzerine koydu. Zeke'den, geldiğimden beri gördüğümünden daha fazla hareket gelince Ollie hırıltılı bir kahkaha attı ve masanın altındaki elime dönmeden önce onu yumrukladı.

"Şimdi ne dedi?" Sabırsızlıkla sordum. Hevesli. *Sinirli*.

Ollie elimi dizinin üzerinde zıplatırken hızla yanağımlı öptü. "Kankalık ilişkilerine asla güvenme, Mia. Zeke'le aramızdaki bağ ölümcül."

Ollie bir ısırık daha alırken yanaklarımdaki sıcaklık arttı, gülümsemesi yüzünden hiç gitmiyordu.

"Hey, siz sevimli ikili, Mutlu Noeller!" Jake, Zeke'in yanına otururken şöyle dedi.

Zeke inledi ve Ollie hemen yutkunarak onu başından savdı. "Hayır, bir sandalye çekmelisin. Onun yanına oturamazsın."

"Benim hatam." Jake savunmak için ellerini kaldırdı ve bir sandalye kapmak için arkasını döndü. Onu masanın ucuna doğru sürükledi. "Bugün ne yapıyorsunuz? Bütün gün serbestiz, tecrit yok."

"Hadi dışarı çıkalım," diye önerdim. Güzel bir gündü ve güneşi hissetmeyeli tam bir hafta olmuştu.

"Güç mü?" Jake kaşlarını kaldırdı. Ben kaçtığımdan beri güç oyunu oynamamıştık.

ve bir daha asla başka bir oyun oynamak istemedim. Onun yerine "güçsüz" denmeliydi.

Ollie başını salladı. "Hayır. Artık lanet olası oyunlar yok."

"Futbola ne dersin? Amerikan futbolu mu? Amerika'da Noel günü futbol oynamak ya da izlemek bir gelenektir. Eminim buralarda bir yerde bir top vardır."

Ollie elimi onaylarcasına sıkarken gözlerinde bir gülümseme belirdi.

Kapüşonlara sarınmış bir halde tarlanın ortasında durduk. Güneş beni ısıtmak için hiçbir şey yapmazken, sert kış havası şiddetle esiyordu. Ollie'nin burnunun ucu kızarmıştı, avuçlarının içine sıcak hava üfledi ve yüzümü avuçlamadan önce onları birbirine sürttü. "Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildi. Donuyorsun."

Düzelteyordum: Donuyordu.

"Ben iyiyim. Ben Pennsylvania'lıyım," diye hatırlattım ona, kara ve bundan daha düşük sıcaklıklara alıştı. "Fena değil, biraz fiziksel aktiviteye başladığında ısınacaksın."

Ollie gülümsemesi yavaşça büyürken kaşlarını kaldırdı.

"O tür bir fiziksel aktivite değil." Güldüm ve onu şakacı bir şekilde omzundan ittim.

Ollie bileğimi yakaladı ve beni kendine çekti. "Öp beni," diye emretti, "herkes buraya gelmeden önce." Ona karşı gevşeyerek, başını dudaklarımla buluşmak için eğdiğinde ayak parmaklarımdan üzerinde durdum. "Mmm... Şimdiden ısınyorum," diye homurdandı.

Onu içime çekerek, nefes verirken fısıldadım: "Seni seviyorum Ollie." İnledi. "Tekrar söyle."

Kulağının altındaki hassas noktayı öptüm çünkü bunun ona ne yaptığımı biliyordum. "Seni seviyorum."

Ollie boynuma doğru mırıldandı ve bu çok güzel bir sestir. "Bu sözleri söylediğini duymaktan asla bıkmayacağım." Ve ağzımı tekrar yakaladı.

"Bir top buldum!" Jake, Ollie ve beni anında birbirimizden uzaklaştırarak, "Top buldum!" dedi. "Ciddi misiniz? Benden saklanmak zorunda değilsiniz..."

"Sen neden bahsediyorsun?" Rahatça sordum ve ellerimi kapüşonun ön cebine soktum. İçki içmiyorduk. Jake'in gözünde öpüşmemiz için hiçbir mazeret yoktu. Benim gözümde ise Ollie'den başlayarak öpüşmemiz için binlerce neden vardı.

Jake kendisine attığı topu havada yakaladıktan sonra kalçasıyla kolu arasına yerleştirdi. "Bana güvenebilirsiniz, biliyorsunuz. Sahip olduğunuz her şeyi asla ayrı tutmam. Şuradaki çok değerli," diye ekledi ve aralarında en az bir metre mesafe olan ben ve Ollie'yi işaret etti.

"Minnettarım dostum," dedi Ollie Jake'e içtenlikle, sonra başını bana doğru eğdi. "Ona aşığım, biliyorsun..." Ollie'nin yüzü güldü. Ben de. Jake'in gözleri aramızda gidip gelirken şişti. Ollie, "Kahretsin, sonunda bir başkasına söylemek iyi hissettiriyor," dedi ve aramızdaki boşluğu tekrar kapattı. "Şimdi gidip işleri bozma, tamam mı?" "Ben de sizin sadece rumpy-pumpy yaptığınızı sanıyordum." Jake gülümsedi ve şaşkınlıkla başını salladı. "Bu harika. İkinci de." Elini göğsüne götürerek haykırdı. "Ben de düğün partisine katılabilir miyim?" Elini ateşledi. kolunu havaya kaldırdı. "Oh! Baş nedimeyi çağırıyorum!"

Ollie gülerek beresini başından çıkardı ve benimkinin üzerinden kulaklarıma doğru uzattı. Parmaklarımız iç içe geçerken ağzı bir kez daha benimkini kapattı. "Pekâlâ, pekâlâ Mia... şimdi de bunu yüzüme vuruyorsun." Jake topu Ollie'nin sırtına doğru fırlattı ve Ollie beni bırakıp topu çimlerin üzerinden aldı ve Jake'e uzamasını işaret etti.

Alicia ve Bria sonunda ortaya çıktı, onları Isaac izledi. Tüm ekip nihayet buradaydı ve güneş de yavaş yavaş üzerimizde yükseliyordu. Gökyüzü açıktı, rüzgâr hafifliyordu ve ben Amerikan futbolunun temel kurallarını gözden geçirdim. "Çalım yok, dokunarak oynuyoruz. İki elinizle dokunmalısınız," diye tekrarladım. Erkekler kızlara karşıydı. "Kim daha iyi yakalayıcı?" Küçük toplantımızda sordum. Bria Alicia'yı işaret etti ve ben de anladım. "Tamam, ben topu atacağım, sen de koşacaksın."

"Topa vurmak mı?" Alicia kaşlarını havaya kaldırarak sordu.

"Topu kaldır." İçimi çektim. "Boş ver, topu sana atacağım, sadece

son bölgede olduğunuzdan emin olun."

"Peki bu son bölge tam olarak nerede?"

Oflayıp puflayarak ve keşke diğer takımda olsaydım diyerek, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş endişeli çocukların arkasındaki iki ağacın arasını işaret ettim.

"Haydi hanımlar. Bütün gün bekleyemeyiz!" Ollie ellerini tekrar ağzının üzerinde ısıtmadan önce seslendi.

"Hazır mısınız?" diye sordum.

"Hayır," diye sızlandı Bria. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Isaac ve Ollie'nin dikkatini dağıt. Bu konuda zaten iyisin." Bria hınzır bir gülümsemeyle başını salladı.

"Ayrılın!"

"Şimdi de ara mı veriyoruz?" Alicia sordu.

Vay anasını. İnleyerek gözlerimi devirdim. "Hayır, konuşmam bitti demek.

Artık oynayabiliriz."

Kızları hızlı parmak hareketleriyle yönlendirdikten sonra, "Yürüyün," diye bağırdım ve Ollie bana doğru koşarken Alicia orada öylece durdu. "Koş, Alicia!"

Alicia, Isaac'i peşine takarak bitiş çizgisine doğru koştu ve ben Ollie bana ulaşmadan topu fırlattım. Ollie etrafında döndü, ikimizin de gözleri havadaki toptaydı, sadece birimiz sessizce topu yakalaması için dua ediyorduk.

Ve şaşırtıcı bir şekilde, o yaptı.

"Gol!" diye bağırırken ellerim havada uçtu ve ardından bir zafer dansı yaptım.

Alicia ve Bria zıplarken Ollie yüzünde etkilenmiş bir gülümsemeyle arkasını döndü. "Güzel atış, bebeğim." Sonra arkamdaki bir şey dikkatini çekince gülümsemesi dağıldı. "Mia, içeri geri dön," diye değişmiş bir ses tonuyla uyardı.

"Ne, neden?" Arkamı dönmeye çalıştım ama omuzlarımı kavradı.

"İçeri gir lütfen."

"İki kişilik daha yer var mı?" diye sordu bir ses. Bakışlarımı Ollie'den çekerek etrafımda döndüm. Midemde ani bir hastalık çalkalandı ve Maddie yanında Oscar'la bize yaklaştığında içimin geri kalanını yavaşça yuttu.

"*Siktir*," diye inledi Ollie ama beni ele geçiren tek şey Oscar'ın varlığıydı. Bakışları beni bir aşağı bir yukarı tararken geriye doğru tökezledim.

Maddie bakışlarını Ollie ile benim aramda gezdirirken sırtıttı. "Sizi tanıştırmak için biraz zaman ayırmak istedim. Ollie, bu Mia'nın becerdiği adam..." Maddie başını Oscar'a doğru eğdi. "Kaç kere dedin? Bir kere mi, iki kere mi?"

"İki kez," dedi Oscar kıkırdayarak, içim içimi yiyordu.

Ollie başını salladı, bakışları beni çağırıyor, beni teşvik ediyordu. Arkasındaki ağırlık dayanılmazdı ve utanarak ona baktığımda başını salladığını gördüm. "Hayır..." Tekrar Maddie'ye döndü. "Kes şu saçmalığı Maddie," diye bağırdı ona. "Lanet olası oyunlarını bırak!"

"Ve Mia," diye alay etti Maddie, dikkatimi Ollie'den alıp tekrar ona vermemi sağlayarak. Avucunu Oscar'a doğru kaldırdı. "Bu Oscar... Ollie'nin kardeşi."

Anında tüm oksijen ciğerlerimi terk etti -hiçbir şey- mideme bir yıkım topu gibi indi. Her şey beni terk etti ve ben sabit ve tamamen inanmaz bir şekilde dururken çimenlerin üzerinde kanadı.

Ollie önümde bir adım atarak bakışlarımla buluşmaya çalıştı ama ona bakamadım. Onunla yüzleşemedim. Omuzlarımı kavrayıp yüzümün önüne eğilerek beynimin çözemediği kelimeler kusarken dokunuşundan ısı yayılıyordu. Tek hissettiğim göğsümün içine saplanmış çelik bıçaktı. Yanık. *Acı*. Muhtemelen az önce onunkinden çıkan bıçakla aynıydı.

"Bilmiyordum." Diğer her şey elimden kayıp giderken kelimelerim tökezledi. "Ollie, bu senden önceydi."

"Konuşmayı kes Mia. Tek kelime daha etme." Benden uzaklaşırken ellerinin yerini soğuk aldı. "Bunu bana nasıl yaparsın?" Ollie, Oscar'ı göğsünden iterek sordu, "Başka biri! Neden o?!"

"Sadece sana mutlu Noeller dilemek istedim, küçük kardeşim." Güldü, sesi hastalıklı ve mazoşistti ve damarlarımdaki kanı donduruyordu. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sürtük önce beni çekti... Onunla ilk ben seviştik." Ollie'ye doğru bir adım attı ve göğsünü kabarttı. "Bir numaralı kuralımızı çiğnedin, Oliver..."

Ayaklarım anında tarlayı boydan boya koşmaya başladı ve

Ormanda. Koşarken savaş botlarımın altında yapraklar çıtırdıyordu. Rüzgâr yüzüme çarpıyor, kalan azıcık nefesimi de çalıyordu. Aklımda hiçbir yön olmadan, bacaklarım altımda bükülene kadar koştum ve kendimi bir ağaca yasladım. Midemde kaynayan hastalık boğazıma kadar geldi ve kusarken kamburlaştım. Vücudum kasıldı, gözlerim doldu ve ormanın ortasında kuru bir şekilde kalakaldım.

İçimde hiçbir şey kalmayana kadar o pozisyonda kaldıktan sonra, titreyen bacaklarımın üzerinde duramayarak yere çömeldim. Gözyaşlarım durdu ama sadece oksijene tutunmaya çalışırken zihnim nefes almaya odaklanabilsin diye.

Sırtıma dokunan bir el bana bunun Oscar olmadığını söyledi ama Ollie de değildi. "İyi misin?"

Jake'ti.

Başımı sallayarak ona doğru döndüm ve elimi göğsüme bastırdım.

Benimle kal, Mia.

Jake panik içinde, "Yardım çağırmaya gidiyorum," dedi ama yapmaması için haykırırken ona tutundum.

"Panik atak. Benimle konuşmalısın," diye nefes nefese başka bir ağaca doğru tökezledim ve yere yığıldım.

Jake yanıma oturdu ve elini sırtımda gezdirdi. "Ollie güvenlik görevlisinin kışına tekmeyi bastı ve güvenlik görevlisinin daha sonra Ollie'yi gözaltına alacağını düşünürsünüz ama hayır. Adam çekip gitti ve ben hâlâ ne olduğunu bile bilmiyorum. Bir saniye önce seni orada görüyorum, sonra Ollie adama saldırdığı anda sahada koşmaya başlıyorsun. Düşündüm ki, Ollie her şeyi kontrol altına almış gibi görünüyor ve ben de bir kavgada yardımcı olamam, işte buradayım."

Jake buradaydı.

Ben de
buradaydım.

"Olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

Başımı salladım. "Sanırım gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacım var, Jake." Sesim titremeye başladı. Başımı titreyen ellerimin arasına bıraktım, başım ellerime çarpıyordu.

"Evet, tamam." Jake ayağa kalktı ve elleriyle pantolonunun arkasını sildi.
"Ne zaman konuşmaya hazır olursan burada olduğumu bil."

Bununla birlikte, Jake çekip gitti.

Gözyaşlarıma karşı koyma mücadelesini kaybederek, dizlerimi göğsüme çektim, çünkü ağrı geri dönmüştü ve hastalık onunla yarışıyordu. Ollie'yi sevmek işin kolay kısmıydı. O bunu inanılmaz derecede kolaylaştırmıştı. Karmaşık olan diğer her şeydi. Ollie'nin beresinin kenarını yukarı doğru çevirerek başımı dizlerimin üzerine düşürdüm ve gözlerimi sıktım. Belki uykuya dalarsam gerçeğe uyanabilirdim. Oscar Ollie'nin kardeşi olamazdı ve eğer öyleyse, bu sadece Ollie ile aramızdaki şeylerin asla eskisi gibi olmayacağı anlamına geliyordu.

Bundan geri dönemezsin.

Soğuk şiddetlendikçe rüzgâr öfkeyle dönüyor, yanaklarımı ısıyor, parmak uçlarımı yakıyordu. Uyuyup kalmadığımdan ya da ne zamandır burada oturduğumdan emin değildim. Güneş alçaldı. Kemiklerim titriyordu ama yanmayı hak etmiştim. Boğazım acıyordu ama sertliği hissetmeyi hak ediyordum. Midem düğümlenmişti ama utancı hissetmeyi hak ediyordum. Başıma gelen her şeyi hak etmiştim çünkü onu hak etmemiştim. Gözlerim zar zor açık kalabiliyordu. Soğuk rüzgârla savaşırken gözlerim yanıyordu.

Uzaktaki silueti şişmiş gözlerimi yakaladı. Bana doğru yürüdü, yaklaştıkça güzelliğinin her detayı ortaya çıkıyordu. Bana doğru yürürken iki parmağını gözlerinin arasında tutuyordu. Uzun, kararlı adımlarla yürüyordu ama omuzları gri kapüşonunun içine çökmüştü. Kapüşonunu başına kadar çekmişti, ayağa kalkmaya çalıştım ama faydası olmadı.

Önümde çömeldi ve gözlerimi aradı. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve kırıldı; ağlıyordu. Eğilip başımın üstünü öptü ve ellerimi tutup ayağa kalkmama yardım etti.

El ele Dolor'a doğru yürüdük. Tek kelime etmedi.

Bu hem bir lanet hem de bir lütuftu.

Kapılardan geçtik, koridordan aşağı indik ve Ollie'nin kapısına kadar geldik, durduk. Elim onun elinde titriyordu, kaçınılmaz gerçeğe hazır değildim - asla eskisi gibi olamayacaktık ve o da bana asla eskisi gibi bakamayacaktı. Kardeşiyle birlikte olduktan sonra olmazdı.

Odasına girince Ollie ayakkabılarını çıkardı. Önce eşofmanını, sonra da tişörtünü çıkardı. Kalbim kapana kısılmış bir boğa gibi göğüs kafesime çarpıyor, onu sessizce izliyordum. Önümde durdu ve parmaklarını eşofmanımın alt kenarına dolayarak başımın üzerinden çekti, gömleğim de onu takip etti. Eğildi, ben tekmelemeden önce ayakkabılarımın bağlarını çözdü. Sonra kot pantolonumu çıkardı.

Davranışları tuhaftı ama konuşmak istemiyorsa konuşmazdı. Belki de bu onun başa çıkma yoluydu ve ben de onun ihtiyacı olan şey olacaktım.

Ollie elimi tuttu ve ben de onu yatağa kadar takip ettim. İkimiz de yan yattık, sessiz ve hareketsizdik. Sırtımı onun gövdesine dayamıştım. Elimi buldu ve yüzüğü parmağıma geçirirken önümde tuttu; kısa bir süre önce verilmiş bir sözdü bu. Benim hatam, onun bu sözden caymasına izin vermem için bir neden miydi?

Omzumdaki ve boynumdaki saçları kaldırdı ve kürek kemiğimi öptü, dudakları her zamankinden daha uzun süre kaldı.

Bir gece daha istedi.

Bize bir gece daha veriyordu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

*"Ben seninim, sen de
benimsin ve bileceğim tek şey
bu."*

-Oliver Masters

Başımın yanındaki notta *"BENİMLE KÜTÜPHANEDE BULUŞUN -O,"* yazıyordu. Uyandığımda Ollie gitmişti. Güneşi gözlerimden uzaklaştırmaya çalışırken bir gün öncesinden kalma ağırlı gözlerim acıyordu. Mide bulantısı çoktan başlamıştı. Eğer ortaya çıkmazsam, bizi bitiremezdi. Ondan kaçmak benim için daha iyi olurdu ama onun için değil. Yeterince zarar vermiştim. Ona bunu vermek zorundaydım.

Duş alıp dişlerimi fırçaladıktan sonra kütüphaneye doğru yola çıktım. Merdivenleri yavaşça çıkararak yolumuzun sonuna doğru yürüdüm. Elimden gelse ağlardım ama gözyaşlarımı tutamıyordum. Üzerimde buradaki ilk günümde giydiğim kıyafetler vardı. Şortum ve "Sevimli ama Psikopat" tişörtüm. Sadece uygun görünüyordu. Geldiğimde böyle bir kızdım ama Ollie bana dokunduğundan beri asla eskisi gibi olamayacaktım. Rolümü oynamış olsam da, sonsuza dek değişmiştim. İstesem bile, ondan sonra bir daha asla lanet olası bir anahtar yapamazdım.

Köşeyi döndükten sonra koridorun sonunda durdum. Ollie kütüphane kapısının hemen dışında sırtını duvara yaslamış bekliyordu. Gri eşofmanı kalçalarına tam oturuyordu ve beyaz tişörtü mürekkepli tenini daha da çarpıcı hale getiriyordu. Başını kaldırdı ve gözlerini kısarak koridora baktı. Gülümsemesi yoktu ama gözlerinde hâlâ bana karşı her zamanki bakışı vardı. Dört ay geçmesine rağmen hiç kaybolmayan o bakış. Sanki aynı anda hem kaybolmuş hem de beni bulmuş gibi bakıyordu. Varlığım onu hala etkiliyordu ve gözleri bana tutunmuştu - kaybolma ihtimalime karşı hayata tutunuyordu.

Ben utanç koridorunda yürürken o da duruşunu düzeltti.

Ona yaklaştığımda eğilip iki kahve fincanını aldı, benimkini uzattı ve kahverengi kâğıt torbayı yerden kaldırdı; hâlâ hiçbir şey yoktu, bir gülümseme bile yoktu. Yüzünde acı vardı ama hırpalanmış yeşil gözlerinde bir umut ışığı ve bir merak kıvılcımı vardı.

"Teşekkür ederim," dedim sessizce. Ollie başıyla onayladı ve benim için kapıyı açtıktan sonra kitap labirentinin içinden geçerek kendi yerine ulaştı.

Burası bizim yerimizdi, ama şimdi sadece onun yeri oldu.

Köşede yan yana oturduk. Ollie kahverengi kâğıt torbayı aramıza bıraktı ve bir nefes verdi. "Mia..." Durakladı ve boğazını temizledi. "Ben... *Kahretsin*, Mia..." diye boğuk bir sesle konuştu.

Gücü azaldı, yüzü okunmaz hale geldi. Yaralı gözlerine baktığımda, bunu ona benim yaptığımı biliyordum ve bunun için kendimden nefret ediyordum. Hissettiği tüm acıyı taşımaktan daha çok istediğim bir şey yoktu. Artık var olmayan bir kızı suçlamak ihaneti hafifletmeyecekti. Bunun yerine, ortaya çıkıp söylemesini istedim. Dudağını çiğnedi, gözyaşlarıyla savaştı ve duymayı hak ettiğim kelimeleri buldu.

"Beni kolay bırakma, Ollie. Ben kolayı hak etmiyorum." Kahveyi yanıma oturttum. Midem hiçbir şeyi kaldırmıyordu. "Lütfen, sadece söyle."

Ollie burnunun kenarını sıktı ve başını yavaşça salladı. Bana bakamıyordu.

Lütfen, bana bak.

"Mia, bu öyle bir şey değil."

Şimdi başımı sallıyordum.

Sırtını kitaplığa dayadı ve çenesini bana bakacak şekilde eğdi. "Dün senin peşinden koşmamak benim için ne kadar zordu biliyor musun? İstedim Mia. Öğrendikten sonra hâlâ peşinden koşmak istiyordum ve bunu yapmamamın tek nedeni bunun adil olmayacağıydı. Hâlâ kızgındım ve düşünmeye ihtiyacım vardı. Ama sonra doğru düzgün düşünemedim bile. Sen yanımda olmadan olmazdı.

"Ollie-"

Elini saçlarının arasında gezdirdi. "Hayır, bırak da bitireyim. Bunu çıkarmam lazım, tamam mı?"

Başımı salladım.

"Odana gittiğimde hâlâ dönmediğini görünce seni öylece bıraktığım için kendimi kötü hissettim ve seni almak için dışarı çıktım. Aramızdaki şeyin daha güçlü olduğunu biliyorum Mia. Tanrı aşkına, seni kimseyle hayal edemiyorum, kardeşimle bile. İnkâr etmiyorum. Ne olduğunu biliyorum ama bunu hayal edemiyorum. İkinize olanlar şu anda beni hasta ediyor olmalı. Beni rahatsız ediyor olmalı ama bunu göremiyorum çünkü ben seninim Mia, sen de benimsin ve bileceğim ve göreceğim tek şey bu.

"Dün gece bunu benim için doğruladı. O sırada açıklamanı duymak istemedim. İstemediğim aptalca bir şey söylemek istemedim. Sadece sahip olduğumuz şeyi hissetmek istedim. Onunla birlikte olmanın bu lanet duyguyu lekelemediğinden emin olmak istedim ve lekelemedi de. En azından benim için." Ollie nefesini verdi ve gözlerini kapadı. "Sana onun burada çalıştığını söylemeliydim ama söylemememin tek nedeni ikinizi ayrı tutmak istememdi. Onun seni öğrenmesini ve senin de onunla yüzleşmeni istemedim. Bu riski göze alamazdım." Ollie titreyen elimi kucağımdan alıp ensesine götürdü. "Jake senin kustuğunu söyledi..."

Başımı hızla bir o yana bir bu yana hareket ettirdim. "Sadece seni incittiğim için... Seni olabilecek en kötü şekilde incittim ve bunu sana yapanın ben olduğumu bilmek beni hasta etti."

Ollie titrek bir nefes aldı ve boş eliyle avucunu yüzünde gezdirdi. "Sana buna degecek hiçbir şeyin kolay olmayacağını söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum."

"İşler zorlaşacak ama hiçbir şey sana karşı hissettiklerimi değiştirmeyecek. Buna izin vermeyeceğim. Kalbim buna izin vermeyecek. Sen hayatımda olmazsan aldığım her nefes boşa gider ve ağabeyimi tanıyorum Mia. Benim kardeşim bir kızı bırakıp gitmez. Kardeşim bir şeyden bir dilim alır ve durmaz ..." Ollie'nin gözleri benimkilere kaydı, gözyaşları akıyordu ve onları silmek için hiçbir şey yapmadı. "Seninle ilişkisini kesmedi, değil mi? Panik ataklarının nedeni bu mu?"

Aklım olanları bir türlü kavrayamıyordu. Ollie bana bakıyordu.

Bunu geçtim. Bunun aramıza girmesine izin vermiyordu. Daha çok panik ataklarım konusunda endişeliydi. "Kimsenin bana inanmayacağını söyledi," diye geveledi sesim.

Ben onu hak etmiyorum.

"Sana inanırdım. Tek yapman gereken benimle konuşmaktı."

"Geleceğini tehlikeye atacak aptalca bir şey yapmış olmalısın."

Ollie gözlerini kolunun üzerinde gezdirdi. "Kahretsin, Mia. O ne yaptı?" Tekrar başını kaldırdı, daha fazla gözyaşı birikmişti. "Bu ne kadar zamandır devam ediyor?"

Gözlerim kurudu ve dudaklarım çatladı. Göğsümde devam eden ağrıyla birlikte burnumun içi de yanıyordu. Tüm zihinsel gücüm tamamen tükenmişti. "En son... onunla bu şekilde birlikte olduğumda..." Onu daha da kırmaktan korktuğum için o kelimeyi söyleyemedim bile. "Sen ve ben öpüşmeden önceydi. O zamanlar sadece stajyerdin. Sonra psikiyatriden döndüğümde bana asıldı, ben de onu itmeye çalıştım." Başımı çılgınca ileri geri hareket ettirdim. "Bana sahip olduğunu söylüyor. Bana istediğini yaptıracak ve kimse bana inanmayacak. Koridorlarda benimle alay ediyor ve yatakhane gelıyor. Duştan çıktığımda beni bekliyor. Ollie, ondan ve yapabileceklerinden çok korkuyorum..."

"Sana dokundu mu?"

"Ollie..."

"Cevap ver Mia. Öpüştüğümüzden beri sana dokundu mu?"

"Evet, ama beni buradan götürmekle tehdit etti. Beni akıl hastanesine göndermekle tehdit etti. Dosyayı okuduğunu söyledi. Önce kıyafetlerle ilgiliydi ama her seferinde biraz daha ileri gitti. Ben de ona, hayır Ollie, durmasını söyledim." Hiç gözyaşı kalmadığını düşünürken, daha fazlası yanaklarımdan aşağıya ve ellerime doğru yol buldu. "Artık ne yapacağımı bilemiyorum."

Ollie beni kucağına çekti ve kollarını bana doladı. "Yanımdayım. Sana söyledim, hiçbir şeyi tek başına atlatmana izin vermeyeceğim, tamam mı? *Lanet* olsun. Acı çektiğini biliyordum ama bunu atlatmana yardım ettiğimi sanıyordum. Bunun senin geçmişin olduğunu düşündüm. Bunu daha önce göremediğim için üzgünüm. Başarısız olduğum için çok üzgünüm.

Sen." Başımı boynundan kaldırdı ve parmaklarıyla gözlerimin altını sildi.
"Sadece sen ve ben varız, tamam mı?"

Beni tekrar kendine çekmeden önce başımı salladım.

Bir şekilde kütüphaneden taştan daha güçlü bir şekilde çıktık. Çok uzun zamandır geçmişimin içimde mayalanmasına izin vermiştim. Beni yönlendirmesine, kontrol etmesine, dünyaya ve içindeki insanlara karşı alaycı olmama izin vermiştim. Ve evet, hayat acımasızdı ve insanlar gaddardı ama gardınızı hiç indirmezseniz, güzelliklere ve insanların sizi nasıl şaşırtabileceğine karşı kör olurdunuz.

Ve insanlar sizi şaşırtabilir.

Ollie beni şaşırtmıştı; tek yapmam gereken konfor alanımın dışına çıkmaktı ve bu çok korkutucuydu. Karanlıktan geçmemiş olsaydım onun ışığını takdir edip edemeyeceğimi merak ediyordum. İşin komik yanı, bunu asla bilemeyecek olmamdı. Ama öğrendiğim şey, geçmişinizde ne olduğuyla ilgili değildi. Önemli olan onun sizi etkilemesine nasıl izin verdiğinizdi. Aydınlıkla birlikte karanlık, kötülükle birlikte iyilik, galibiyetle birlikte mağlubiyet ve nefretle birlikte sevgi olacaktı. Aşağıların acısını hiç hissetmediyseniz yukarılarda olduğunuzu nasıl takdir edebilirdiniz? Her an, güzel ya da çirkin, asla boşa harcanmış bir an değildi. Her an sizi şekillendirmek için oradaydı: bir ders.

Bir amaç.

Geçmişimi başım dik bir şekilde kabul ettim, çünkü beni buraya getirmişti ve olmayı tercih edeceğim başka bir yer yoktu.

"Yılbaşı gecesi havai fişekler gece yarısı pencereden mi atılacak, dostum? Ne dersin?" Isaac yemekten sonra ortak banyoda Ollie'ye sordu. Duş başlığının altında durup saçındaki sabunu yıkarken Isaac, Bria ve Alicia'nın bu gece için yaptıkları planları dinledim. Jake yanımdaki kabinde "Pony" şarkısını söylüyordu.

"Hayır, son olanlardan sonra olmaz... Bilmiyorum, ne zaman bir araya gelsek içiyoruz. Siktir. Hayır," dedi Ollie musluğu kapattıktan sonra yavaşça. Aynanın yansımasından Ollie perdemdeki boşluğu fark etti, döndü ve perdeyi kapattı.

"Bugün lanet olası yeni yıl Masters. Kutlamalıyız." Isaac işin peşini bırakmıyordu.

"Bu gece gelemem, ateşli bir randevum var," dedi Jake durduğu yerden ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Ne? Bryan ne olacak?" Suyun üzerinden sordum.

"Bryan ve ben ben yokken açık bir ilişki konusunda anlaştık."

Alicia başka bir yönden, "Ben de gidemem," dedi.

"Ne düşünüyorsun, Mia?" Isaac perdemin diğer tarafından sordu.

Suyu kapattıktan sonra saçlarımı sıktım ve kurulanmak için kancadan havluyu aldım. "Bilmiyorum..." İç çamaşırlarımı giyip Ollie'nin tişörtlerinden birini başıma geçirdim. Perdeyi açmadan önce ekose pijama şortumu giydim. Bu gece Ollie'yi yeni yıl için görmek güzel olacaktı. Yeni yıl öpücüğü geçmişte hiç istediğim bir şey değildi. Ollie'nin yanımda olduğu yepyeni bir yıl içimi kıpır kıpır yapıyordu.

"Gel hadi. Bu gece için uygun bir şişem var." Isaac Ollie'nin omzuna bir yumruk indirdi ama Ollie'nin dudakları hiç kıpırdamadı. "Rahat bir gece olacak."

Ollie bir bana bir Isaac'e baktı. "Güçleniyorsun dostum. Neden iyi bir şey yapmadığın hissine kapılıyorum?"

"Hiç iyi bir şey yapabildim mi?" Isaac kaşlarını oynattı. "Ayrıca, penceremden havai fişekleri göremiyorum, bu yüzden ya senin ya da Mia'nın odası. Öyle ya da böyle geleceğim."

Ollie, "Peki," diye

boyun eğdi. Isaac

alkışladı.

Bria ciyakladı.

Diş macunumu tükürdüm ve bunun Ollie ile iyi bir gece olacağını ya da işlerin korkunç bir şekilde ters gideceğini düşündüm.

Tatil boyunca güvenlik kontrolleri azalmıştı ama otomatik kapılar hâlâ tam zamanında kilitleniyordu. Her geceyi Ollie'yle geçiriyordum. O gözümün önünden ayrılmak istemiyordu, ben de onun ayrılmasını istemiyordum. Her yere benimle gelmek için ısrar ediyor ve Oscar'ın bana anlattığı şeyleri anlatıyordu.

geçmişte yaptıklarını. Bana ne kadar kötüleşebileceğini ve ne kadar tehlikeli olduğunu söyledi.

Isaac ve Bria, Ollie'nin odasındaki havalandırma deliğinden içeri düştüklerinde saat gece yarısına on dakika vardı. "Hadi yapalım şu işi!" Isaac ayakları yere basar basmaz elinde bir şişe içkiyle, "Hadi yapalım şu işi!" dedi.

Ollie şişeyi Isaac'ten aldı ve inceledi. "Bunu nereden buldun?"

"Bir ilişki Masters. Rahatlaman gerek," dedi Isaac şişeyi Ollie'den geri alırken.

Ollie gergindi. Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirip bana doğru döndüğünde tenindeki ısı alevlendi. "Bir şeyler oluyor Mia. Bunu hissedebiliyorum."

Isaac şişenin kapağını açtı ve Bria'nın ağzına biraz döktü. "Evet!" diye tezahürat yaptı, sonra Ollie'yle benim arama girdi ve şişeyi ağzıma dayadı. "Hadi Mia."

Omuzlarımı silkerek ağzımı açtım ve boğazımdaki acı yanığı tattım. Anında içimi ısıttı. Buradaki öğrenciler hakkında öğrenmeye başladığım bir şey varsa, o da tutarlı olduklarıydı. Kimse "hayır"ı cevap olarak kabul etmiyordu ve başımın etini yemeye devam edeceklerdi.

Ağzımda tuttuğum kalanı yutarken Bria elimi tuttu ve beni kenara çekti. Köşeye doğru zıplayıp beni döndürürken, göğüsleri kırpılmış gömleğinin içinde zıplıyordu. "Bu gece Isaac'i yapacağım." Kararlı gülümsemesi bir görevde olduğunu doğruluyordu.

"Burada mı?"

Heyecanla başını salladı. "Evet, onu başka nerede doğurabilirim ki?"

Elimi alnıma vurdum. "Tanrım, bunu görmek istemiyorum." "Eminim sen ve Ollie kendinizi meşgul edersiniz."

Gözlerimi devirerek, "Ne? Bunun bir seks partisi olduğunu mu düşünüyorsun?" dedim. Bria güldü. "İster misin?"

"Hayatta olmaz," dedim gülererek. "Böyle bir şey olmayacak."

Bria suratını astı ve fikirleri en iyi kararlarını gölgelemeden önce yanından uzaklaştım. Isaac Ollie'yi alkol konusunda cesaretlendirdi ve Ollie sonunda pes etti, birkaç yudum aldıktan sonra elinin tersiyle ağzını sildi.

Elini. Kapının üstündeki saate baktım. Havai fişeklerin patlamasına iki dakika vardı.

"Bir dakika!" Isaac seslendi ve Ollie parmaklarını bileğime dolayarak beni önüne, pencereye doğru çekti.

Sırtımı gövdesine yapıştırırken nefesi naneli ve alkollüydü. "Yeni bir yıla hazır mısın?" Nefesi tenimde küçük şişlikler yaratırken, sözleri saçlarımda dans ediyordu.

"Çok hazırım."

Pencereden dışarı baktık. İnişli çıkışlı tepelerin ve karanlığın ardında şehrin ışıkları, gökyüzündeki tüm yıldızlar toplanıp tek bir noktada toplanmış gibi parlıyordu. Ollie Dolor'a benden üç ay önce başladığına göre, ikimiz de okul yılının yarısını geride bırakmıştık ve önümüzde sadece bir buçuk yıl vardı. Başarabilirdik.

"On!" Isaac ve Bria geri saymaya başladılar. "Dokuz... sekiz..."

Ollie kulağıma eğildi. "Gözlerini kapat Mia."

Onunla yüzleşmek için döndüm.

"Neden?" "Altı ... beş ..."

Ollie parmaklarını çeneme doladı ve burnunu benimkine sürttü. "Sadece gözlerini kapat, aşkım. Buradan çok uzakta olduğumuzu ve sana şehrin ortasında, o ışıkların altında sarıldığımı düşün."

"Ollie..."

"İki!"

"Benim için yap." Ollie başını eğdi ve itirazımı öpücükle uzaklaştırdı. Başımı ellerinin arasında tutarken düşmemek için yanlarını kavradım. Dudakları benimkilerin üzerinde eridi, yumuşak ve büyüleyiciydi. Başparmağını çene çizgimde gezdirirken eli boynuma gitti. Dillerimiz çarpıştı ve tüm duyularım onun coşkusuna karşı tutuştu.

Hafifçe uzaklaştı ve ben onun tatlı nefesini içime çekerken dudaklarımızı birbirine değdirdi. "Yeni yılın kutlu olsun bebeğim," diye fısıldadı, dudakları benimkilere karşı bir gülümsemeye dönüşmüştü.

"Yeni Yılınız Kutlu Olsun."

Ollie'nin kollarında dönerek pencereden dışarı baktım ve

Ollie uzun kollarını belime dolayarak beni yavaşça ileri geri sallarken havai fişek gösterisi. Kırmızı, mor ve beyazın tonları uzakta parlıyor, yakındaki bir şehirden ateşleniyor, yıldız tozu yağmuruna dönüşmeden önce kadife siyahında desenler yaratıyordu.

Gözlerimi kapatarak, o renklerin altında, Ollie'nin kollarının arasında, saçlarımda gece rüzgârıyla olduğumu hayal ettim. Ollie çenesini başımın üzerine koymadan önce dudaklarını başımın arkasına bastırdı.

"Mutlu yıllar!" Isaac, Ollie'yi arkasından sarstı ve o an, benim yarattığım kadar hızlı bir şekilde yok oldu. "Hadi içelim!"

Şişe etrafımızda dolandı ve yüzümde belirdi. Şişeyi kaptım ve Bria beni pencereden çekmeden önce bir yudum aldım.

"Isaac beni öptü," diye fısıldadı. Şişeyi elimden aldıktan sonra ona iki baş parmağımla onay verdim.

"Gördün mü! Bunu yapabilirsin." Gülümsedim. Gergin olması için hiçbir neden yoktu. Adamı zaten birden fazla kez becermişti ama haklıydı. Kendi duygularımı tattığımda, bunun ne kadar sinir bozucu olabileceğini anladım - özellikle de ilk seferinde. Bekaretini yeniden kaybetmek gibiydi.

Çok fazla içmiş olamazdım, belki en fazla üç kadeh, ama görüşüm klor dolu bir havuzun içinden görmeye çalışıyormuşum gibi bozuldu ve ayaklarımın üzerinde durmaya çalıştığım her seferinde zemin altımdan kaydı.

Gözlerimi hızla kırdım ve Bria ile Isaac gözümün önüne geldi. Bria yerde çırılçıplak yatıyordu, Isaac onunla sevişirken göğüsleri zıplıyordu. Ama hareket etmiyordu. Hiçbir şey söylemiyordu. Gözleri kapalıydı.

"Ne yapıyorsun?" Seslendim. "Onun nesi var?"

Ama Isaac cevap vermedi. Hiç arkasını dönmedi. Konuşuyor muydum ki? "Ollie?" diye seslendim. "Neler oluyor?" Yatağın kenarına oturdum, Eğiliyordum, neredeyse düşüyordum ya da çoktan y a t m ı ş t ı m . *Buraya nasıl geldim ben?*

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Başımı çevirip arkama bakacak gücü bulduktan sonra gözlerim Ollie'yi yatağının üzerinde duvara yaslanmış uyurken buldu. Bir yudum içmişti; nasıl olmuştu da şimdiden sızmıştı? Bayılmış mıydım?

Benim vardı.

Ona doğru sürünmeye çalıştım ama uzuvlarım işe yaramadı. Korku beni tamamen sarmıştı.

"Ollie, uyan," demeye çalıştım.

Birden biri beni ayaklarımdan tutarak yatağın ayak ucuna sürükledi. "Oh, hayır yapamazsın." Onun Isaac olduğunu fark ettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Seni iyice hazırlamam gerekiyor." Isaac başını kapıya doğru eğince başımı salladım. "Kahretsin. Geç kaldı."

"Ne yapıyorsun?" Bacaklarımı tekmelemeye çalıştım ama hiçbir şey olmadı. Güç yoktu, hareket yoktu. Direnme ve reddetme yeteneğim beni başarısızlığa uğrattı.

Bacaklarımı yatağın kenarına bıraktı ve şişeyi dudaklarıma götürdü. "Aç kapıyı, Mia." Bir eliyle yanaklarımı birbirine bastırdı ve sıvıyı yüzüme döktü. Kendimi onun elinden kurtarmaya çalışırken sıvı burnumun içini ve gözlerimi yaktı. Alkol boğazımın arkasına çarptıkça tutuşu zorlaştı. Isaac Ollie'ye doğru bakarken güldü. "Bu gece kimse seni kurtarmayacak. Ollie baygın ve bir süre daha uyanmayacak."

Gözlerimi açık tutmak için mücadele ederken, sesler etrafımda ve içimde boğuklaştı. Kapının sürgüsü açıldı ve biri kapıdan içeri girerken yan profilin ana hatları bulanıklaştı ama o olduğunu biliyordum.

Oscar'dı.

"Vay canına! Bunu çoktan siktin, değil mi?" diye sordu Bria'yı ayağıyla yana çekerek. *Dokunma ona*. Oscar bana doğru birkaç adım atarken göz kapaklarım açık kalmak için mücadele etti. "Ona dokunmadın, değil mi?"

"Hayır, kardeşim. Bir anlaşma yapmıştık."

Oscar arkamdan Ollie'ye baktı ve başını dürttü. "Kardeşim iyi bir parça mı aldı?"

"Hayır, tavsiyene uymak ve onu bayıltmak zorundaydım." Isaac ellerini saçlarında gezdirdi. "Anlamıyorum dostum, o senin kardeşin."

"Ve o senin eşin." Oscar'ın şeytani bakışları tekrar üzerime çevrildi. "Bizim bir kuralımız var. Oliver bunu biliyor. O önce benimdi. Bu ona benim olanı asla almaması gerektiğini gösterecek."

"Her neyse, dostum. İsteddiğim şeyi getirdin mi?"

Oscar ceplerini karıştırdı ve haplarla dolu bir torba çıkarıp Isaac'e uzattı.

Ollie. "Ollie..." Sanırım inledim. Dilim uyuşmuş gibiydi. "Ollie." Tek gördüğüm Oscar ve Isaac'ti. Tek hissettiğim uyuşukluk, soğuk ve karanlıktı.

"Ampul gibi söndü." Oscar güldü.

Önümde iki Oscar ve iki Isaac vardı, birlikte bulanıklaşıyor ve dönüyorlardı ve Ollie'nin bacaklarına tutunmak için uzanmaya çalıştım, ama aniden oda yer değiştirirken bir bez bebek gibi hareket ettirildim.

"Kahretsin, ne güzel bir amcık var orada. Hiç onunla birlikte oldun mu?" "Hayatta olmaz. Ollie beni öldürür."

"Onu benim için ıslatmana izin vereceğim." Ollie'nin bacaklarını pençelememe neden olan şey onun unutulmaz kahkahası ve kemerin çözülme sesiydi. Çaresizlik içinde tırnaklarımı etine geçirerek, Ollie'nin sesi kulaklarımı kutsayana kadar sessizce ağladım.

"Mia..."

"Güzel, zamanı gelmişti. İzle, kardeşim. Kızını sikerken beni izle."

Yatak etrafımda hareket etti ve her şey kayboldu. "Bırakın onu!" Ollie'nin sesi gürledi. Sesler benden geliyordu ama onu göremiyordum. Başım iki yana da hareket edemiyordu. *Karanlık.*

"Mia..." Her şey kararmadan önce bir battaniye beni tüketti.

Yirmi Beşinci Bölüm

*"Kahretsin,
bebeğim. Bir
dakika dur,
aynaya bak,
Ne kadar güçlü olduğunuzu görün."
-Oliver Masters*

"OLLIE?" MİDEM kıpırdandı ve biri altıma bir çöp tenekesi çekerken bedenimi yatağın üzerine attım.

"Ben buradayım, Mia. Yanındayım," diye fısıldadı Ollie, başımın arkasını okşayarak. "Bu saçmalığı sisteminden atmalısın."

Bitirdiğimde ağırlaşan başımı güçlükle kaldırabilen Ollie beni yatağa geri çekti. Burası, bu giysiler içinde sıcaktı ve... başımı çevirdim. "Bria," diye fısıldadım. Çaresizce yanımda yatıyordu.

Oscar.

Isaac.

Anılarım su gibi akarken bedenim irkildi.

"Gittiler. Sana dokunamazlar." Ollie çöp tenekesini kaldırdı ve yanıma çömeldi. "Biraz su içmelisin." Elinde bir şişe tuttu, kapağını çevirdi ve dudaklarıma götürdü. Su anında boğazımı rahatlattı. "Al bakalım."

"Ne oldu? Neden sen ..."

Ollie bir an için başını göğsüne eğdi ve gözleri benimkilerle buluştuğunda morarmış bir yüzle karşılaştım.

"Ollie, yüzün." Ona dokunmak için uzandım ama temas etmeden önce elimi yakaladı.

"Ben iyiyim. Benim için endişelenme." Ollie küçük bir gülümsemeye zorladı. "Biraz dinlenmen gerek."

"Neden sen ..."

Ollie başını salladı. "Sadece bayılmıştım. Ben iyiyim." Avucumun içini öptü. "Söz veriyorum."

"Öyle mi yaptı?" Bu düşünceyle irkildim. Ama endişelendiğim ben değildim; Ollie'nin tanık olduğu şeyden korkuyordum. Tam olarak ne görmüştü? Bana dokunulmuş muydu? Tecavüze mi uğramıştım? Hatırlayamıyor gibiydim.

"Hayır, aşkım. Sen bunun olmamasını sağladın." Bana ayak bileklerindeki pençe izlerini gösterdi. "Ne kadar güçlü olduğunu görüyor musun? Beni uyandırdın ve gerisini ben hallettim." Dudaklarını alnıma bastırdı ve yatağın kenarına oturdu. "Özür dilerim Mia. Isaac'in bana ihanet edeceğini hiç düşünmemiştim. Daha iyi bilmeliydim."

"Bu senin hatan değil."

Ollie'nin bakışları Bria'ya kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Onu hemşireye götürmem gerekiyor ve ne yapacağımı bilmiyorum."

"Git Jake'i getir."

"Seni bırakmak istemiyorum." "Ben iyiyim. Git Jake'i getir."

Tekrar uykuya dalmam uzun sürmedi ve tekrar uyandığımda Bria gitmişti.

"Sakin ol." Midemi içine boşaltırken çöp tenekesini tekrar yukarı çekti. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken kasılmalar gözlerimi zorluyordu. Beynim hâlâ sisliydi ve kafatasıma çarpıyordu.

Yastığa sırtımı yaslayarak inledim. Ağzım kurumuştı ve tüm vücudum bir tır tarafından ezilmiş gibi hissediyordu. *İki kez*. "Bria iyi mi?" Gözlerimi açtığımda Ollie yine yatağın kenarına oturmuş, ellerini saçlarımda gezdiriyordu.

Başını salladı. "Sanırım öyle." Elini kaldırdı ve yüzünde gezdirdi. "Yirmi dokuz saattir uyuyorsun. Yemek yemelisin"

Bir şeyler. Kalkmalı, duş almalı ve düzgün bir yemekle bunu atlatmalısın."

Yirmi dokuz saat mi? Sadece dört saat gibi gelmişti. "Bunca zamandır ne yapıyordun?"

"Okuyorum." Elini alnımda ve saçlarımda gezdirdi. "Seni bırakamam Mia. Ben de teslim olamam. Sen iyileşene kadar olmaz."

"Teslim mi olacaksın?" Ayağa kalktım ama soğuk beton duvarın yardımıyla beni destekledi. "Sen hiçbir şey yapmadın! Neden teslim olmak zorundasın?"

Ollie sadece başını salladı. "Bria tecavüze uğradı. Benim odamda. Size ilaç verildi, Mia. Bu olayda adaleti bulabilmemin tek yolu Dekan'a olanları anlatmak. Oscar'ı buradan, senden uzaklaştırmanın tek yolu dürüst olmak." Elini başımdan çekti ve sırtımı ovdu. "Bunu zaten düşündüm, en iyi seçenek bu, bu yüzden fikrimi değiştirmeye çalışma." İkna edici bir gülümsemeye zorladı ama dış görünüşünün ardında korku vardı. "Şimdi, hadi. Duşa girmeli, kıyafetlerini değiştirmeli ve dişlerini fırçalamalısın."

Ollie ayağa kalktı ve yatağın ucundaki bir yığın eşyayı toplayıp kolunun altına doldurdu. Ayağa kalkmama yardım etmek için ellerini uzattı.

Dışarısı karanlıktı. "Saat kaç?"

"Sabah altıyı biraz geçiyor."

Koridordan geçip ortak tuvalete doğru yürüdük. Görevli tek güvenlik görevlisi Oscar'dı, o da yüzünü göstermeye cesaret edemiyordu. Sessizdi. Ürkütücü bir sessizlik. Yalınayak yürüdüğümüz için ayak seslerimiz bile duyulmuyordu. Banyo boştu. Ben düşmemeye odaklanırken Ollie duşu açtı.

Suyun ısınmasını beklerken önümde durdu, gözlerimiz rahatlatıcı bir sessizlik içinde birbirimize kilitlendi. Her zamanki siyah V yakasını ve boyunun dış hatlarını görebildiğim o inanılmaz ince spor ayakkabılarını giymişti. Gözünün üzerindeki morluk, yeşiller ve morlardan oluşan bir suluboya tepsisi gibi görünüyordu. Son yirmi dokuz saat içinde muhtemelen kaç kez tuttuğu için saçları darmadağınktı.

"Mia?"

"Öyle mi?"

"Her şey berbat, değil mi?" diye sordu, ben de başımı salladım. "Çocuklarımıza nasıl tanıştığımızı asla anlatmayacağımıza söz ver."

"Söz veriyorum," dedim küçük bir gülümsemeyle.

Elimi tuttu ve beni perdenin arkasına götürdü.

"Sana dokunabilir miyim Mia?" diye sordu, sesi boğazından geliyordu ama cümlelerin ortasında istemeden bir çatlak oluştu. Boğazını temizledi. "Kıyafetlerini çıkarmak için yardıma ihtiyacın var."

Başımı salladım ve ağır kollarımı başımın üzerine kaldırdım. Ollie kendi gömleğini çıkarmadan önce benim giydiğim gömleği çıkardı. Gözleri üzerimdeydi, her ifadeyi izliyor, donmuş yüzümdeki her ayrıntıyı inceliyordu.

Önümde dizlerinin üzerine çöktü. Pijama şortumu çekiştirerek çıkarırken gözleri hâlâ bakışlarımdaydı, külotum da onlarla birlikte çıktı. Kalçalarımı kavradı ve ayağa kalkmadan önce dudaklarını kalça kemiğime bastırdı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Joggers'ı ve boxer'ı gitmişti ve beni suyun altına yönlendirdi, başımı arkaya yatırdı ve saçlarımı akıntının altına daldırdı. "Bunu senin için yapmama izin ver." Ollie şampuan şişesini aldı ve kafa derime masaj yaptı. "Sonrasında kendini daha iyi hissedeceksin."

"Teslim olmanı istemiyorum." Tek düşünebildiğim buydu. O da götürülecekti. Onsuz burada hayatta kalamazdım. "Bana söz vermiştin, sen ve ben, hatırladın mı?"

Ollie sırtıttı ve tüm sabunu çıkarmaya odaklanarak saçlarımı akıntının altında duruladı. "Bunu senin ve kendim için yapıyorum."

"Benimle kal, Ollie."

"Ben seninleyim... her zaman."

Hayır. Ağlamak istiyordum ama bedenim bir şey yapamayacak kadar güçsüzdü. Ollie ellerinin arasına sabun sıkıştırıp birbirine sürttü, sonra avuçlarını omuzlarımda, kollarımda ve sırtımda gezdirdi. Tenime çarpan ılık su ağrıyan kaslarımı gevşetti ve Ollie'nin çıplak tenimin üzerindeki elleri Oscar'ın acı dolu anılarını sildi.

Tekrar dizlerinin üzerine çöktü, sabunlu ellerini bacaklarımda, kalçalarımın arasında ve popomda gezdirdi. Kendimi sabit tutmak için omuzlarına tutundum.

"Bir şey hatırlıyor musun?" diye sordu kalçalarımın arkasını kavrarken. "Sana dokunmadıklarını söylediler... Sana dokundular mı?" Elleri ön tarafıma ve kalçalarımın ortasına doğru gelirken harika hissettiriyordu. Beynim Ollie'nin ellerinin üzerimde olmasından başka bir şey düşünemiyordu. "Onları öldüreceğim."

"Hayır, hiç sanmıyorum."

Ollie derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı. Etrafıma bir havlu sardı ve kendisi duşunu bitirirken beni duvara yasladı. Ollie hızla saçlarını ve vücudunu yıkadı ve suyu kapatmadan önce durulandı. Bana uyluğumun ortasına kadar gelen büyük bir gömlek giydirdi.

"Odana gidip sana külot getireyim," dedi ve eski külotlarımı yırtıp çöpe attı.

Koridorda el ele odasına doğru yürümeden önce dişlerimizi fırçaladık. Koridorlar hâlâ boştu. Dolor sessizdi. Kapıyı arkamızdan kapattı ve ben tekrar uzanmadan önce yatağını tamamen soydu. Başımın üstünü öptü. "Hemen döneceğim."

Zihnim bulanıktı; Ollie'nin gözlerinde suçluluk duygusuyla son yirmi dokuz saat içinde benim için yaptığı her şey dışında tek bir düşünce geliştiremiyordum. Beni yıkarken gözlerinde endişeli bir ifade vardı ve bana dokunmaktan korkup korkmadığını merak ediyordum. Kaybetmek istediğim son şey onun bana olan sürekli ihtiyacıydı ve bunun elimden kayıp gittiğini hissediyordum.

Ollie battaniyem ve kıyafetlerimle geri geldi. "Bunu ödünç alıyoruz," dedi gülümseyerek ve battaniyeyi yanımdaki yatağın üzerine attı. Ben gülümsemeyince yüzü düştü. "Aklında ne var Mia?"

"Bana dokunmaktan çok korkuyorsun. Sanki kırılganmışım gibi. Bundan hoşlanmıyorum." Ollie yatağa bir adım daha yaklaştı ve ben devam ederken elini saçlarında gezdirdi: "İyi olacağım ve bana farklı davranmanı istemiyorum."

"O değil..." "O zaman nedir?"

"Beni terk edeceğinden
korkuyorum." "Ben buradayım,
Ollie."

Ollie başını salladı. "Hayır, ben buradan söz ediyorum," dedi başını
göstererek.

"Dokun bana," diye yalvardım. Tek hissetmek
istediğim buydu. Ollie üzerimde durakladı. Gözleri
yüzümü aradı.

Üzerimdeki gömleğini kalçalarımın, savunmasızlığımın ve karnımın
üzerinden kaldırdım.

Gözleri bedenimi tararken dudağı seğirdi.

"Mia..." diye fısıldadı uyarırcasına.

"Ollie."

"Mia."

"Dokun bana, Ollie. Beni hâlâ istediğini bilmem gerek."

Ollie kaşlarını birbirine yaklaştıırken yüzü buruştu. "Sen neden
bahsediyorsun? Seni her zaman istiyorum."

"Ne yaptığımı öğrendiğinden beri bana dokunmadın," dedim. Ve bu
doğruydı. Ollie dokunmamıştı. Olanların lekelenmediğini söylemişti. Ama
henüz bana dokunmamıştı ve bu beni güvensizlikle sarmıştı. Güvensizliğimi
ortadan kaldırması için ona ihtiyacım vardı.

Tişörtü tekrar aşağı çekerken kendimi aptal gibi hissettim. Yan döndüm,
ondan uzaklaştım.

"Hiçbir şey değişmedi." Ollie beni tekrar sırt üstü yatırdı. "Şu anda seni o
kadar çok istiyorum ki, ama daha iki gün önce bile uyuşturulmuştun. Sana
saygı duymaya çalışıyorum."

"Tamam," diye mırıldandım ve bakışlarımı kaçırdım.

"Hayır." Çenemi kaldırarak onu görmem için beni zorladı. "Beni dışarıda
bırakma." Sonra kalçalarımın tuttu ve beni hızlı bir hareketle döndürerek
yatağın kenarına getirdi. "Sana tapıyorum, Mia." Bacaklarımı kaldırdı ve hiç
çekinmeden birbirinden ayırdı. Şehvet dolu gözleri beni bir ayrıcalıklı gibi
süzüyordu. "Benim sınırlarım nedir, aşkım?"

"Hiç yok."

Gülümsemesindeki günahla öne doğru eğildi, gömleğimi yukarı ve
üzerime doğru çekti.

Başımı. Sırtımı ona yasladım, vücudu benimkini her zaman çeken manyetik bir çekim haline geldi. Gömleğimi başımın üzerinden çekti ve diliyle dudaklarımı sıyırmadan önce çene çizgim boyunca öptü. "Sadece buraya uzan ve seninle ilgilenmeme izin ver, o zaman," diye fısıldadı dudaklarıma. Avucunu göğsümün üzerinde ve yan tarafımda gezdirirken bedenim her kelimede titredi. "Hareket etme ve sadece beni hisset."

Ollie çekildi ve bacağımdan birini tutmadan önce ayağa kalktı. Ayağıma, baldırıma, uyluğuma masaj yaptı, ta ki başparmağı cinsel organıma değene kadar. Bir sonraki bacağıma tutup derin masajı tekrarlamadan önce bacağıma kenara bıraktı ve ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şeyi bana verdi. Dizlerinin üzerine çökmeden önce bacağıma diğer tarafa bıraktı. İki avucuyla uyluklarımın iç kısımlarını kavrarken başparmaklarıyla girişime masaj yaptı. "Sırılsıklam olmuşsun. Sana yaptığım şey bu mu?" Kalçalarım onun hareketlerine karşı istemsizce sallandı ve beni yere yapıştırdı. "Kıpırdama."

Başparmakları alay etmeye devam ederken inledim. Ollie dudaklarını ıslattı, bir başparmağını düğümümüne götürdü, yavaş ve telaşsız daireler çizdi, diğer elinin iki parmağıyla da tüm detaylarımı görmesi için beni ayırdı. Benimle ilgili her şeyi seviyordu. Ve beni arzulaması, beni uçurumun kenarına ve kendinden geçme diyarına sürükledi.

Giriş yerimden başlayarak, dudakları klitorisimi kaplamadan önce beni aşağıdan yukarıya doğru baskı, sıcaklık ve ihtiyaçla yaladı, sinirlere karşı güçlü fiskeler uyguladı. Sonra aşağıya, en sevdiği ve beni delirttiğini bildiği yere indi. Artık sahip olduğu yer, tıpkı geri kalan her yerim gibi. Ama *bu* nokta. Dili içeri girerken hiç merhamet göstermedi, adını damgaladığı giriş yerimdeki duvarları kazıyarak.

Parmakları beni ağzının etrafında okşayıp yoğururken, daha fazlasını elde edebilmek için beni gererken, beni yatağa gömerken, açarken, doruğa ulaşana kadar benden beslenirken ince iniltieler ondan kaçtı.

Elleri, bir eli tekrar düğümümü bulana kadar ağzının etrafında seksimin her iki tarafında yukarı ve aşağı kayarken bacaklarım kontrolsüzce titredi. "Ollie," diye inledim, bu his aklımı başımdan alıyordu ama daha fazlası için yalvarıyordum. O yaptı

ve kalçalarım ona doğru savruldu. "Biraz daha dayan. Sakın bırakma bebeğim. Seninle işim henüz bitmedi," dedi sırtarak ve her şeyi tekrar yapmak için geri daldı.

Ellerim saçlarını çekerken yolunu buldu ve onu korkunç bir ihtiyaç içinde kendime doğru sabitledi. Ollie'nin inlemeleri içimde titreşiyor, beni içten dışa doğru seviyordu. Binlerce maytap yakılmış hissi beni daha da yakınlaştırıyor, her yalama beni daha derine gönderiyor, her emme sonunda haykırana kadar beni daha yükseğe çıkarıyordu. Ama bu Ollie'yi durdurmadı. Beni en uç noktaya getirdi ve bunu yapabildiği kadar uzun süre devam ettirdi. Beni yayılmış ve sabit tutarken gözleri benimkinde kaldı, ağzına geldiğimde zevkimin tadını çıkardı. Çok yoğun olduğu için başını her ittiğimde, bana karşı daha sert savaştı, dilini daha derine sürdü, bana daha sert yapıştı.

Ama sonra beni sınırsız bir orgazma sürüklediğini anladığında geri çekildi. Bunu nasıl yapacağını sadece o biliyordu. Önümde durduğunda pantolonu ve boxeri çoktan gitmişti. Soyunmamı izlerken dudakları parlıyordu.

"Buraya gel," diye nefes aldı ve yatağın kenarına oturdu, beni üstüne çekerken ellerini kalçalarımın götünü. Bacaklarımı beline doladığında bacaklarım titredi. "Bana tutunmaktan başka bir şey yapmana gerek yok."

Ona sarılırken ağır kollarımı boynuna doladım. Beni tamamen kontrol ediyordu.

Her zaman.

Ollie kapüşonlu gözlerle aşağı bakarken kalçalarımı ayırdı. İki başparmağıyla beni iyice ayırdı ve sert aletini yavaşça içime soktu. Gözleri kapanırken bedenlerimiz eridi. "Buna bayıldım, Mia." Beni öptü. "Kelimenin tam anlamıyla bir saniyeliğine hareket edemiyorum... etrafımda şişiyorsun, nabzın atıyor, gümbürdüyorsun. Bu dünyadaki en iyi ikinci his."

Başımın arkasından tuttu ve ağzı benimkini kaptı. Açgözlü ama nazik, ben ona doğru yuvarlanırken dillerimiz akıyordu. Ollie inlerken eli yan tarafıma doğru ilerledi ve göğsümü kavradı. Ben onun üzerinde daireler çizip onu daha derinlere çekerken diğer eli popomu kavradı.

Başını boynuma gömdü ve ben de onun zayıflamış halinden faydalanarak sırt üstü yatana kadar göğsüne bastırdım. Kalçalarımı yavaşça ona doğru çevirirken yeşil gözleri yüzümü ve vücudumu taradı, onu derinlere aldı ve başını geri gönderdi.

Kalçalarımı kavradı. "*Kahretsin, Mia...*" diye inledi. Elleri beni sabitlerken Ollie gerildi, vücudu gevşeyip gözleri kapanana kadar içimde nabız gibi atarken nefesini tuttu.

Ollie'nin göğsü parmaklarımın altından hava almak için uzandı ve bir gözünü açıp kısarak baktı. "Yedi gün çok uzun bir süre çünkü bu benim için çok utanç vericiydi." Kıkırdadı ve bileğimi kavrayarak beni üstüne çıkardı. Göğsüm onunkine çarptı ve Ollie saçlarımı yüzümden çekip gözlerimin içine baktı. "Seni seviyorum Mia ve seni asla istemeyeceğim."

"Ne demek 'dünyadaki en iyi ikinci his'?"

Ollie alnı kırıırken kaşlarını birbirine bastırdı. "Sana seni sevdiğimi söylüyorum ve sen buna mı takılıyorsun?" Başımı salladım ve o da gülümsedi. "En iyi duygu senin bana bakış şeklin." Sanki söyleyebileceği hiçbir şey yeterli değilmiş gibi başını salladı. "Bana bakışın bana önemli biri olduğumu hissettiriyor, anlıyor musun? Değer verdiğin biri ve ben de karşılığında seni hak ediyorum. Ben senin hayranlık duyduğun biriyim ve bu duygu dünyadaki en iyi duygudur ve bu bakışa layık olduğumdan emin olmak için sonsuza kadar seve seve harcayacağım."

Kızarmış yanaklarım boynunun kıvrımına düştü. "Çok fazla kitap okuyorsun," dedim kıkırdarak.

Beni yan tarafıma döndürdü ve belimden tuttu. "Oh, hadi ama aşkım. Bu bir replik bile değildi. Aklımdan geldi."

"Uh huh... sen bir şairsin ve bunu bilmiyor muydun?" Ollie güldü. "Bu dahiceydi... penisim kadar yetenekliydi..." "Hayır, öyle demediniz..."

"İnkâr etme aşkım, çünkü doyamıyorsun." "Tamam, dur, Slim Shady."

"Pekâlâ, pekâlâ, benden bu kadar. Bu eğlenceliydi." Güldü. "Kahretsin, neden bırakamıyorum?"

Gölümseyerek, ona yardım etmek için dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Yirmi Altıncı Bölüm

"Gerçeklik dayanılmaz hale gelirse, gözlerinizi kapatın.

Bizler hayal gücüyle yaratıldık."

-Oliver Masters

Noel tatilinden sonra okullar tam üç gün sonra yeniden açılacaktı. Dean Lynch'e her şeyi anlatmadan önce Ollie'den tek istediğim bir gündü. Sadece bir gün daha. Tek planı odasında olanlarla ilgili gerçeği anlatmaktı. *Gerçeği.* Bu sadece gece buluşmalarımızı elimizden almakla kalmayacak, aynı zamanda dördümüz için de ceza sebebi olacaktı.

Bencilce konuşuyorum, biliyorum. Gecelik buluşmalarımız bunun Ollie ve geleceği için ne anlama gelebileceğinin yanında solda sıfır kalırdı ama Ollie dürüst bir adam olma konusunda çok kararlıydı.

"Günün sonunda kendimi bile sevmezken seni sevmeye nasıl devam edebilirim?" diye sormuştu bana bir gece önce. "Ve eğer bunu yapmazsam Mia, doğru şeyi yapmamak pişmanlığa dönüşür, pişmanlık nefrete dönüşür ve nefret yavaş yavaş kızgınlığa dönüşür ve sonuç ne olursa olsun ikimizin de hayatında nefret ya da kızgınlığın yer almasını asla istemiyorum."

Yılbaşında gece yarısından sonra odasında olanları ne kadar çabuk unutabilsem de, sessiz kalmayı seçerse bunun kendisini asla affedemeyeceği bir şey olduğunu biliyordum.

Kahvaltı vakti gelmişti ve Zeke sandalyesinde bir ileri bir geri sallanırken garip davranıyordu. "Ollie birazdan burada olur," dedim ona, sinirlerini yatıştırmaya çalışarak ama pek işe yaramışa benzemiyordu.

Ollie bu sabah erkenden Bria'yı hemşire odasında ziyarete gitmişti. Jake ve Alicia eski masada oturuyorlardı ve Isaac'ın yüzünü yılbaşından beri görmemiştim. Rahatlamadığımı söyleyemezdim.

Ollie'nin itiraf etmesinin iyi bir yanı var: Isaac ve Oscar'ı bir daha asla görmeyecektim.

Henüz Bria'yı görmeye cesaret edemiyordum, ama hiç iyi olmadığım bir şey vardı: Korkunç bir şey olduğunda başkalarının yanında olmak. Son on yıl boyunca, sevdiğim biri vefat ettiğinde onunla konuşmaktan kaçınmışım. Empati hiçbir zaman güçlü bir yönüm olmamıştı ve kendimi savunmam gerekirse, duygularım yoktu, bu yüzden gerçekten onlara iyilik yapıyordum. Artık duygularım olmasına rağmen, sosyal olarak beceriksizleşmişim; söyleyecek doğru şeyleri asla bilemiyordum. Kelimelerin kılıç gibi olduğunu öğrenmişim. Kelimeler ağzınızdan çıktıktan sonra geri alınamıyordu. Silinemezlerdi. Kelimeler, bir kez etrafınızdaki havaya karıştığında, sonsuza dek iz bırakırdı - dünyaya damgasını vururdu.

Bazen söylenebilecek en iyi şey hiçbir şey söylememektir.

Ollie'nin köşeyi dönüp yemekhaneye girdiğini görmek için gözlerimi tam zamanında kaldırdım. Yeşil gözleri beni gördüğünde her zamanki gibi parlarken çocuksu sırtışı belirdi. Ollie siyah tişörtünü, gri joggers'ını ve Converse'ini giymişti. Sonunda saçlarını hemşire istasyonunda kestirmişti, böylece eskiden olduğu gibi yeniden şekillendirebiliyordu.

Ollie yanımdaki koltuğa oturdu ve alnını başımın yan tarafına bastırmadan önce hemen Zeke'i onayladı. "Günaydın aşkım." Başımı öptü ve ben ona doğru eğilirken masanın altından bacağımı sıktı. Onun küçük jestleri her zaman kalbimin göğsümde çarpmasına neden olurdu. "Ben kahvaltı almaya gidiyorum," dedi izin istemedenden önce.

Ollie ayağa kalkar kalkmaz Dean Lynch'in yemekhaneye girdiğini görünce bütün salon sessizliğe gömüldü. Lynch'in arkasında iki güvenlik görevlisi yürüyordu, bir polis memuru da onları takip ediyordu. Ollie bakışlarımı takip edip arkasını dönerken bize doğru yürüdüler.

"Oliver Masters?" dedi memur ve ben telaşla arkama baktım.

Ollie, Lynch ve memurun yüzü arasında gidip gelerek neler olduğunu anlamaya çalıştım. Göğsüm sıkıştı ve çırpınışlarım bir çekice dönüştü.

Ollie, "Evet, efendim," diye cevap verdi ama sesini tereddüt kaplamıştı. "Bu o," diye onayladı Lynch.

"Efendiler, Bria Nielson'a tecavüz etmekten ve yasadışı madde bulundurmaktan tutuklusunuz. Lütfen arkanızı dönün ve ellerinizi arkada birleştirin," diyen memur Ollie'nin kolunu bükerek onu masaya yapıştırdı.

"Dean, bunu ben yapmadım." Ollie başını salladı. "Bana inanmak zorundasın."

Zeke'in bir çığlık atarak kendini sandalyeden dışarı atmasıyla kaos başladı.

"O Ollie değildi! Bu onun hatası değildi!" Ayağa kalkarak haykırdım. Gardiyanlardan biri Zeke'i tartaklamaya çalıştı. "Ona dokunmayın. Ona dokunamazsın!" Beynim allak bullak oldu. Duyularım gerildi. Zeke'in çığlıkları odayı deldi, gardiyan bağırdı ve memur Ollie'yi masaya fırlattı.

Lynch gözlerini Zeke'den kaçırdı. "Şu anda sana yardımcı olacak tek şey, Oliver, senin işbirliğin."

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun." Ollie başını salladı ve bana baktı, gözlerinde ihanet ve şok vardı ama yine de sahip olduğu azıcık güce tutunuyordu. "Mia, bana bak ve dinle..." Bakışlarım Zeke ve Ollie arasında gidip gelirken görüşüm bulanıklaştı. "Kimseye güvenme. Başını aşağıda tut-"

"Hayır, Ollie..." Başımı sallayarak, böyle bir şey olduğunu inkar ettiğimi söyledim.

Hepsi.

"Sadece dinle." Bize daha fazla zaman vermek için biraz mücadele etti.

"Ne olursa olsun, sakın kapatma. Ben gittiğimde bile kalmalısın, tamam mı?"

"Pekâlâ," diye fısıldadım gözyaşlarımın arasından, memurun bileğine uyguladığı baskı karşısında irkildi.

Ollie bakışlarımı tutarken derin bir nefes aldı. Gözlerinde acı vardı ama bu fiziksel bir acı değildi. Bu, duygularına karşı koymaya çalıştığında gördüğüm bir acıydı. "Gözlerini kapat, Mia."

Sessiz gözyaşlarının akmasına izin vererek gözlerimi kapattım. Beni sabit tutmak için önümdeki masayı kavradım ve gözlerimi bir daha asla açmak istemedim. Onları bir kez açtığımda, tüm bunların gerçekliğinin yüzüme çarpacağını ve buna asla hazır olamayacağımı biliyordum. Bu yüzden gözlerimi sımsıkı kapattım ve Ollie'nin bizim için yarattığı her anı hayal ettim. O ve ben tipik bir Pazar sabahı. Kahvenin kokusunu almak ve güneşi hissetmek için savaştım, bana kitap okurken vücudunun sıcaklığını yanımda hissettim. El ele tahta kaldırımda yürürken. İkimiz ayaklarımız kumda, saçlarımda tuzlu esintiyle güneşin doğuşunu izlerken. Yanaklarımdan süzülen sıcak gözyaşları, gözlerimi açtığımda bunların hiçbirinin gerçek olmadığını hatırlatan tek şeydi.

Sırtıma dokunan bir el beni döndürdü ve Jake kollarını bana doladı. Göğsüne doğru ağlarken gözlerimi kapalı tuttum. "O iyi olacak, Mia." Sırtıma dokunan eli beni yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı, beni sıkıca tutarak acımı dindirmeye çalıştı ama bu güce sahip olan tek kişi Ollie'ydi.

Ve Ollie gitmişti.

"Onlara gerçeği söylemelisin, Bria. Ollie'nin bunu yapamayacağını çok iyi biliyorsun." Yılbaşından beri Bria'yı ilk kez görüyordum ve hâlâ hastanede yatıyor, iyileşmeye çalışıyordu. Yatağının önünde bir ileri bir geri volta atarken çaresizdim. Onun tek umuduydu.

Bria da en az benim kadar şaşırılmıştı. "Mia... Ben... Ben onlara anlatmaya çalıştım. Onlara bildiğim her şeyi anlattım. Bir dakika önce içiyordum, bir dakika sonra hemşire odasında uyandım."

"Onlara Isaac'in orada olduğunu söyledin mi? Oscar'ın orada olduğunu?"

"Oscar hiç orada olmadı, Mia!" Midem boğazımdan yukarı fırlamadan önce bir-sekiz yaptı. "Ve evet, onlara Isaac'in orada olduğunu söyledim... ama Isaac'in bana tecavüz edeceğini gerçekten sanmıyorum. Özellikle de onunla seks yapmaya fazlasıyla istekli olduğum için. Bunu sen de biliyorsun. O da bunu biliyordu..."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Eğilirken iki elimi onun yanına koydum. "Kendi gözlerimle gördüm, Bria. Yerde yatıyordun, kışın çıplaktı ve bilincin yerinde değildi. Isaac sana tecavüz etti."

"O zaman neden bu konuda bir şey yapmadın?" diye alay etti.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Hareket edemedim, yoksa ederdim!"

Oscar'ın Bria'yı bir bez bebek gibi tekmeleyerek yoldan çekişinin görüntüleri zihnimde canlandı ve Bria'nın bu kadar saf olduğuna inanamadım. Ollie yine kardeşi tarafından oyuna getiriliyordu. Mükemmel bir plandı ama bu sefer beni yakalamıştı.

Hastane yatağını iterek, yenilmiş bir halde yatan Bria'ya son bir kez baktım. "Başına bunlar geldiği için üzgünüm ama Ollie'nin bunu yapmayacağını biliyorsun. Gözlerini açman gerek. Buraya geldiğinden beri seni kontrol etmeye gelen tek kişi kim? Bahse girerim Isaac buraya hiç gelmemiştir." Yüzündeki ifade değişti ve okuyamasam da umutsuz bir vaka olduğunu anladım. Arkamı döndüm ve doğruca Ollie'nin yatakhaneğine doğru yürüdüm. Ollie'nin eşyaları çoktan toplanmıştı ve sanki buraya hiç gelmemiş gibi gitmişti. Yatağının üzerine çöktüm ve gözlerimi kapattım. İçimdeki öfke kaynıyordu ve tırnaklarımı avuç içlerime geçirdiğimde ilk önce yumruğumda hissediyordum. Şilteden atladım, daha önce defalarca üzerinde uyuduğumuz şilteden. Bana kitap okuduğu yataktan. Seviştığımız aynı yatak. Adrenalin kan dolaşıma pompalanıyordu.

Ben bağıırken yatağın kenarından tutup odanın öbür ucuna fırlattı.

Hıçkıra hıçkıra ağlarken yüzüm ellerimin arasına düştü. Dizlerimin üzerine çöktüğümde bacaklarım büküldü. "Ollie bunu hak etmek için sana ne yaptı?" Ses tonumda, kalbimde ve ruhumda çaresizlikle yüksek sesle sordum. Tanrı'ya sığınacak kadar çaresiz miydim? Deliriyor olmalıydım. Başımı salladığımda, midemin çukurundan gelen çığlıklar daha da derinleşti. "Ben ne yapıyorum ki... Beni hiç dinlemedin. Hiç yardım etmedin. Sen tahtında oturup insanların hayatlarıyla oynarken biz senin ipte sallanan küçük kuklalarınız. Ne var biliyor musun? Sen hastasın!"

Başımı eğdiğimde gözlerim önümde duran Ollie'nin telefonuna ve *The Notebook*'a takıldı. Yatağın altında olmalıydı.

Telefonu titreyen ellerimle tutarken çığlıklarım azaldı. Telefon açtı ama şarjının sadece dörtte biri kalmıştı. Ayağa kalkarak telefonu arka cebime soktum ve odama dönmeden önce kitabı yerden aldım.

Ollie'siz ikinci gündü. Bir önceki günün sisi kalkmış, inkâr dağılmıştı ama beni beraberinde götürmemişti. Yolda kalmıştım, yalnızdım ve tek düşünebildiğim onun neler yaşıyor olabileceğiydi. O neredeydi? Hâlâ kampüste miydi?

The Notebook'u bitirdim ve Ollie'nin de hikâyede benimle aynı benzerlikleri fark edip etmediğini merak ettim. Beni her zaman kendine çeken, benim için savaşıyor, beni uyandıran, geri getiren, Noah'nın Allie'ye hatırlattığı gibi bana hatırlatan Ollie'ydi. Ollie hiçbir şeyi amaçsız yapmazdı. Her sözü, her eylemi, her hareketi dikkatle düşünülmüştü. Bu kitabı ilk açtığımızdan beri beni duvarlarımda içinde bulmanın neye mal olacağını biliyordu. Bunca zamandır bunun ne kadar zor olacağını biliyordu ama yine de beni sevmek için kendine izin verdi.

Üçüncü gün daha iyi değildi, sadece daha kötüydü. Yemek yedim ama sadece kalmak ve güçlü olmak zorunda olduğum için. Duş aldım ve tüm Pazar gününü kütüphanede geçirdim çünkü ona en yakın hissedebildiğim yer orasıydı. Jake ve Alicia benimle konuşmaya çalıştılar ama Ollie'nin yokluğu onların hayatını benimkini bozduğu kadar bozmadı. Anlayamadılar.

Zeke benim sessiz kayamdı.

Derslere geri döndüğüm ilk gündü ve sabah duş aldım, kahvaltı ettim ve ikinci dönem için yeni programımın ilk dersine katıldım. Koridorlar yankılanıyor, bedenler birbirine çarpıyor ve ikinci dersimden sonra koridordan bir dolaba çekilmeden önce yatakhaneme doğru ilerliyordum.

Oscar beni bir köşeye sıkıştırırken siyah gözler beni kesiyordu. Tavandan sarkan ampul ileri geri sallanıyor, Oscar'ın yüzüne gölgeler ve ışıklar düşürüyordu. "Merhaba tatlım," diye hışırdı, yüzünde bir sırıtma belirmişti. Kaybedecek bir şeyim kalmamış olsaydı korkabilirdim ama korkmuyordum

artık. Beni dışarı atmaya ve yalnız bırakmaya çalışmasının an meselesi olduğunu biliyordum. "O güzel ağzını kapalı tutuyor muydun?" Bir adım daha yaklaşırken parmaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi.

"Zaten pek bir şey hatırlamıyorum." Korkmamış olabilirdim ama aptallık etmeyi bırakmıştım.

"Ah, ne yazık. Küçük kardeşim yolumuza çıkmadan önce seni gerçekten iyi hissettirmek üzereydim. Şerefsiz burnumu kırdı."

Yanağımın içini ısırdım. "O zaman bunu hak etmiş olmalısın."

Oscar gülümsedi. "Hak ettim, değil mi?" Gözleri kısıldığında kara kalbindeki kötülük gülümsemesini çabucak bozdu. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Oliver bana ait olanı asla almamalıydı. O daha iyi bilir."

"Bu yüzden mi bize ilaç verdin? Bana başka türlü sahip olamayacağın için senin olanı almak için mi?"

"Sana ilaç vermedim. Isaac yaptı."

"Bria'ya tecavüz ettin mi?" Yapmadığını biliyordum ama onu konuşturmam gerekiyordu. "Bu seni rahatsız ediyor mu Mia?" Kolunu sırtıma doladı,

Elini popoma doğru uzattı ama ben hemen elini önüme doğru çektim. "Bu seni kışkandırdı mı?"

"Birazcık." Oscar kotumun düğmesini çözerken omzumu yarım bir omuz silkmeye kaldırdım. "Yani sen ya da Ollie Bria'ya hiç dokunmadınız mı? Sadece Isaac mi dokundu?" Hevesli eli kot pantolonumun üzerine baskı uyguladı. İrkilmedim. Tek istediğim onun itirafıydı.

"O küçük sürtüğü nasıl becerdiğimi anlatmamı ister misin? Bu beni daha çok istemeni sağlayacak mı?"

"Gerçeği bilmek istiyorum."

Oscar kotumu indirmeden önce telefonu arka cebimden çıkardım ve o fark etmeden kayıt açıkken yanımdaki rafa koydum. "Bria'yla birlikte olduktan sonra seni istemiyorum."

Oscar çenemi tutarken kapüşonlu gözleri yüzümü aradı. "Ona ben dokunmadım. Senin Isaac yaptı, ama senin için-" Beni öpmeye çalıştı ama ben geri çektim.

"Benim için ne? Bana ne verdin ve ne yapacaktın?"

"Rahatlamana yardımcı olacak küçük bir şey." Gülümsedi, sonra kot pantolonumu indirdi. "Onsuz ne kadar gergin olduğunu görüyor musun?"

Tamam, şimdi korkmaya başlamıştım. İhtiyacım olan şey elimdeydi. Oscar'ın itirafı elimdeydi. "Gitmen gerek, Oscar." Buradan kaçamazdım. Telefona ihtiyacım vardı. Açık bırakamazdım, yoksa ölürdü. Bunca zamandır benimle yüzleşmesini bekliyordum ve işte o an gelmişti. İtirafı aldıktan sonra ne olacağını hiç düşünmemiştim.

"Bana borcun olanı alıyorum." Külotumu bir elinde topladı ve yüzüne tükürdüğümde yan tarafa taşıdı.

"Sana hiçbir şey borçlu değilim."

Ani bir güç başımı döndürdü ve yüzüm rafın kenarına çarptı. Çarpmanın etkisiyle oluşan ilk yanık yüzünden elim hemen yüzüme gitti.

"Bana vurdun," diye fısıldadım şok içinde. Daha önce hiçbir erkek bana vurmamıştı ve birden acısını hissetmemeye başladım. Göğsünü ittim, ama ellerimi bir elinin içine aldı ve yüzümü başka bir duvara çarptı.

Üzerime bir şey geldi ve Oscar elini ağızıma atmadan önce avazım çıktığı kadar bağırdım. Parmaklarını ısırdım ve onları kapatana kadar tekrar çığlık attım. Ağırlığını bana doğru vererek beni duvara yapıştırdı ve yüzümü duvara bastırarak beni tehdit etti. Ama tehditleri artık işe yaramıyordu. Artık kafamın üzerinde tutabileceği hiçbir şey yoktu. Elinde kalan tek koz Ollie'ydi ve Ollie de çoktan gitmişti. Çığlıklarım onun elinde boğulurken gözlerimden yaşlar döküldü.

Kapı kolu diğer tarafta sallanıyordu. Biri içeri girmeye çalışıyordu. Oscar elini ağızımın üzerinde sıkıca tutarken tüm vücudu bana karşı gerildi. Sallantının durmasını bekledi ve sonra başımın arkasına bir darbe hissettim.

Neredeyse gece yarısıydı ama etrafımdaki ip ışıklar havai fişeklerden önce gökyüzünü aydınlatıyordu. "Mia!" diye bağırdı biri. "Burada olduğumuza inanabiliyor musun? O kadar yer varken lanet olası Londra'dayız! Yeni yıl, bebeğim!" "Mia!"

Kız bana bir içki uzattı, sıvı bardağın kenarından altımdaki arnavut kaldırımını zemine sıçradı. Yeni manikürlenmiş tırnaklarım dikkatimi çekti. Pembeydiler. "Mia, hadi ama. Neredeyse gece yarısı oldu." İri kahverengi gözleri ve kahverengi saçları olan mutlu kız elimi tutup beni patikadan aşağı çekti. Etrafımızda insanlar vızıldıyordu. Gülümseyen yüzler, ışıklar, bir dönme dolap. Caddede koşarken keskin kış havası nefesimi kesiyordu. Bu mutlu kız rüzgâra ve gürültüye karşı bağırırken gülüşmeler, müzik ve konuşmalar birbirine karışıyordu. "Neredeyse geldik!" Tekne yakıtı, tuzlu okyanus ve kızarmış yemek kokuları burnumu doldururken su kenarının kenarında durduk.

Havai fişekler tepemde patlar patlamaz korkulukların üzerinden eğildim ve aşağıya, siyah denize baktım. Renklerin yansıması siyah okyanusun yüzeyine yayıldı ve ışıklar cızırdayarak şelalelere dönüşüp gece gökyüzünde çağıldığında başımı kaldırdım. Havai fişekler söndü, yerlerini yeni renkler almadan önce bir duman izi bıraktı.

"Güzel," dedi yavaş, derin bir ses yanımda. Parlak yeşil gözleri görmek için başımı çevirdim - havai fişeklerden daha büyüleyici gözler. Tüm vücudum ona doğru döndü. Kollarını korkulukların üzerine kavuşturmuş, kambur duruyordu ama başı hayret dolu bir sırıtışla bana dönüktü. Beyaz bir sweatshirt ve siyah Converse giymişti; kot pantolonu solmuş ve dizlerinden yırtılmıştı ve üzerine tam oturuyordu.

Tekrar gözlerini buldum. "Evet, öyle," diye fısıldadım.

Adam başını salladı ve kıkırdadı. "Hayır, aşkım. Havai fişeklerden bahsetmiyordum." Tüm vücudunu bana doğru çevirip yan tarafına doğru eğildiğinde yanaklarımdaki sıcaklık yükseldi. "Bana adını söyle."

"Mia," dedim refleks olarak, bildiğim diğer her şeyi unutmuşken kelimelerin beni nasıl terk edebildiğinden emin değildim.

Adam elini uzattı. Elini sıkmak için uzandım ama onun yerine elimi tuttu ve sırtımı göğsüne doğru çekmeden önce beni döndürdü. Beni içine hapsederken elleri parmaklıklara geri döndü ama aldırmadım. Beni korkutmuyordu. Sonunda evimdeydim.

Başını benimkinin yanına yasladı ve fısıldadı, "Ben Ollie.

Bu gece ne olduğunu biliyor musun Mia?"

"Yeni yıl mı?" Yanıtım doğrudu ama bunu söylediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum. "Bu gece, bir gün çocuklarımıza anlatacağımız gece.

Bu gece benim hayatım değişti."

Uzaktaki kiralık tekneden bir başka havai fişek patladığında içimi rahatlatan bir gülümseme kapladı. Gözlerim roketi gökyüzüne kadar takip etti ve renkler üzerimizde patlar patlamaz bir rüzgâr yüzüme çarptı. Ollie beni kendine doğru çekti, uzun kollarını beni sıcak tutmak için etrafıma doladı. Nostalji ve deniz meltemi kokuyordu, biraz da kolonya. Bu anı yaşamak için gözlerimi kapattım.

"Hayır, Mia. Artık gözlerini açabilirsin."

"Mia, uyan. Gözlerini aç." Gözlerimi açtığımda hemşirenin elindeki el fenerini doğrudan gözlerime tutarak üzerimde gezindiğini gördüm. "Güzel, şimdi parmaklarımı takip et." dediğinde ışığa karşı gözlerimi kısıtım. Şimdi parmaklarımı takip et."

Hemşire parmağını aramızda tuttu ve bir o yana bir bu yana hareket ettirdi. Bana söyleneni yaptım, hâlâ nerede olduğumu ve neler olduğunu bilmiyordum.

Parmağını ve başını aynı anda bıraktı. "Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Gözlerim hızla kırıştı. "Ollie," dedim. *Oscar*. Telefon. Hemşirenin yardımıyla tökezleyerek ayağa kalktım.

Hemşire beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Karakola gelmeniz gerekecek."

Pantolonumun ayak bileklerime kadar indiğini görmek için aşağıya baktım. Başımı sallayarak telefona uzandım ve parmaklarımın altında hissettiğimde nefes verdim. "Lütfen, Dean Lynch'i görmem gerek. Bu çok önemli."

"Kesinlikle dekanla konuşman gerekecek canım," diye açıkladı pantolonumu yukarı çekerken ve telefonu elime aldım.

Yirmi Yedinci Bölüm

*"Ve aniden, her şey
kaybolduğunda, bir umut
patlamasına dönüşüyor."*

-Oliver Masters

Hemşire lateks eldivenlerini çıkarıp atmak için sandalyesini çöp sepetine doğru yuvarlarken, "İYİ HABER, herhangi bir tecavüz kanıtı görmüyorum," dedi. "Ama hafif bir beyin sarsıntısı geçiriyorsunuz." Hemşire ayaklarımı üzen gillerden kurtardı ve bacaklarımı önüme düz bir şekilde koydu. Taburesini yatağımın kenarına yuvarladı ve onun gibi güçlü bir kadının sahip olabileceği en narin gözlerle bana baktı. "Mia, sana kim saldırdı? Bunu kim yaptı?" Gerçekten önemsiyordu.

Elimde tuttuğum telefon bir delik açtı. Tek söyleyebildiğim "Dean Lynch'e ihtiyacım var," oldu. Muhtemelen Oscar'ı tanıyordu ve büyük ihtimalle tanışıyorlardı ya da muhtemelen birlikte yemek yemişlerdi. Kimseye güvenemezdin.

Esmer, iri yapılı melek hemşirem beyaz çarşafı üzerime çekerken iç çekti.

"Dekan Lynch ve bir polis memuru ifade almak üzere yola çıktılar bile."

Ollie tutuklandığından beri hiç olmadığım kadar sakin bir şekilde nefesimi verebildim. "Beni bulduğun için teşekkür ederim." Bunu ona söylemek için başımı kaldıracaktım ama tepemdeki parlak lamba kör ediyordu.

"Seni ben bulmadım. Kapıcı seni dolabında buldu ve gelip beni aldı. Ben sadece işimi yapıyorum." Bacağımı okşadı ve ayağa kalktı. *"Ben sadece işimi yapıyorum"* deyişi onu ya alçakgönüllü ya da mesafeli yapıyordu. Hemşireler

böyle şeyler söyleme. "Şimdi uyanık kalmaya çalış. Beynini meşgul etmek için televizyonu açacağım, tamam mı?"

"Evet, tamam," diye mırıldandım.

Bir İngiliz pembe dizisinin on beşinci dakikasında Dekan ve bir subay içeri girdiler. Bu farklı bir memurdu, günler önce Ollie'yi götürülenle aynı memur değildi.

Dean Lynch onu Memur Scott olarak tanıttı. Üniformalı, mavi gözlü ve kirli kızıl saçlı adam Ollie'yi benden alan adamdan daha az tehditkâr görünüyordu. Gençti, sanki akademiden yeni mezun olmuş gibiydi. Bana baktı ve yüzü düştü. Bu işte yeni olduğu ve kendini nasıl idare edeceğini tam olarak bilmediği belliydi. "Şimdi, Memur Scott ifadenizi alacak. Odada kalmam konusunda için rahat mı?" Dean Lynch sordu.

Evet. Bunu tercih ederim. Ama cevabım "Ollie nerede?" oldu. Belki de sormamalıyım. Lynch'in tek görevimin Ollie'yi çıkarmak olduğunu düşünmesini istemedim. Ollie'den bu kadar çabuk bahsetmek hikayemi biraz daha az inandırıcı hale getirdi.

Lynch kollarını kavuşturmadan önce takım elbisesinin ceketini düzeltti. "Ollie burada hücre hapsinde tutuluyor ama sana ne olduğu hakkında konuşmamız gerekiyor." Belirsiz bir cevap, sonra yeniden yönlendirme taktiği. Bunu eğitimde öğrenmiş olmalıydı.

Memur Scott'a baktım ve gözleri benimkilere dikildi. Yüzümü inceledi ama bakışlarım onu engellemedi. Parmaklarımı yüzüme götürdüm ve gözümün altında hafif bir sızı vardı. Bir çürük ya da çizik olmalıydı. Henüz aynaya bakmamıştım. "Oscar," dedim.

Kaşları çatılırken Lynch'in kolları göğsüne doğru gerildi. "Güvenlik görevlisi Oscar'ım mı?"

"Oscar Ollie'nin kardeşi," diye bilgilendirdim onları. "Biliyor muydunuz?" Dekan'ın bunu bilebilmesine ve Ollie'yi bu duruma sokmasına çok kızmıştım.

"Hayır, bilmiyordum." İç çekti.

"Daha kapsamlı geçmiş kontrolleri yapmalısınız." Lynch elini salladı

Başımı salladım ve devam ettim: "Bunu bana Oscar yaptı. Bria'ya tecavüz eden Isaac'ti ve bize ilaç verenler de Oscar ve Isaac'ti." Bana şüpheli bir bakış fırlattı, ben de telefonu kaldırdım. "İşte Oscar'ın itirafı."

Lynch ve Memur Scott birlikte kaydı dinlediler. Memur Scott'ın gözleri benden telefona doğru gidip geliyordu. Lynch'in burun delikleri alevlendi ve Oscar'ın ağzından çıkan her kelimedden sonra gözleri daha da büyüdü. Öfkelendi ve hemen izin istedi.

Memur Scott telefonu kanıt olarak poşete koydu ama kendisi geride kaldı. "Size birkaç soru daha sormamın sakıncası var mı?"

"Elbette," dedim ve yatağa yerleştim. "Sana hiç Prens Harry'ye benzediğini söyleyen oldu mu?"

Kıkırdadı. "Bildiğinden daha fazla." Bir sandalyenin üzerinden yuvarlandı ve defteriyle kalemini komodinin üzerine koyarken hastane yatağından güvenli bir mesafede durdu. "Ne düşündüğünü biliyorum, genç görünüyorum ama bana güvenebilirsiniz."

"Sana güvenmediğimi nereden çıkardın?"

Memur Scott kaşlarını kaldırdı. "Bunu yüzünüzde görebiliyorum ve neler yaşadığınızı anlamaya bile başlayamıyorum. Yine de gözlerinizdeki bakış konusunda deneyimim var." Durakladı ve bir nefes aldı. "Küçük kız kardeşim tecavüze uğramıştı ve olaydan sonra gözlerindeki değişimi asla unutmayacağım. Hemşirenin tecavüze uğramadığını söylediğini biliyorum ama ben içgüdülerimi takip etmek için eğitildim ve içgüdülerim bana hikayenin tamamını anlatmadığını söylüyor."

Mavi gözleri benimkilerden ayrılmıyordu; bana bağırarak samimi olduğunu söylüyordu ve gözlerim yaşardı. "Benim hikayem, Memur Scott, sizi burada birkaç saat tutabilir."

Gülümsemedi. İrkilmedi. "Lütfen bana Ethan deyin. İnsanların Memur Scott demesine henüz alışamadım."

"Ne bilmek istiyorsun?"

Sandalyesini bir santim daha yaklaştırdı ve biraz rahatladı. "En baştan başla."

İlk defa tüm hikâyemi ağlamadan bitirmiştim. Ethan dikkatle dinledi ve bir kez bile not almak için kalemine uzanmadı. O

Kız kardeşine çok tanıdık geldiğinden emin olduğum darbeyi hafifletmek için birkaç kez gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Nazikti ve konuşmamızın sonunda, ihtiyacım olması halinde kendisini aramam için kartını verdi.

Kartını inceleyerek, "Sanırım nerede olduğumu unuttunuz" dedim.

Ethan başını ellerinin arasına aldı ve başını salladı. "Üzgünüm, rutin işlerin içinde kayboluyorum." Küçük bir iç geçirdi. "Dürüst olmak gerekirse, beni geriyorsun."

"Neden seni sinirlendiriyorum?"

"Bana tüm hikayeni anlattın ve ben burada oturmuş senin gücüne ne kadar hayran olduğumu düşünüyorum." Ayağa kalktı ve gömleğini düzelitti. "Keşke kız kardeşim de burada olup hikâyeni dinleyebilseydi. Dışarıda kendilerini yalnız hisseden pek çok genç kız var. Belki de benzer deneyimler yaşamış biriyle konuşabilselerdi, kendilerini biraz daha az acı çeker ve biraz daha az yalnız hissederlerdi."

"Kız kardeşini her zaman buraya getirebilirsin. Onunla konuşmak isterim."

"Bunu takdir ediyorum Mia, ama o bu dünyayı dokuz ay önce terk etti. Onu korumam gerekirken koruyamadım ve hayatımın geri kalanını bunu telafi etmek için harcayacağım." Başımı salladım ama kalbim onun üzüntülerinin derinliğini beni boğacakmış gibi hissetti. "Her neyse, zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Başın daha fazla derde girerse beni ara..." Alnını ovuşturdu ve başını geriye doğru yuvarladı. "Unutup duruyorum... Beni arama Mia. Arayabilirsen arayabilirsin tabii." Başını iki yana salladı. "Tamam, şimdi kapıdan çıkıp gideceğim."

Döndü ve parmaklarım onu durdurmak için uzandı. Adımının ortasında durdu ve bana doğru döndü. "Kız kardeşin için üzgünüm Ethan. Seninle çok gurur duyardı."

Ethan son bir saat içinde beni iki adım ileri götürmüştü ve iki parçanın daha eski yerlerine yerleştirilmesinde nasıl bir rol oynadığını asla anlayamayacaktı. Bana yardım etmişti ve tek yapması gereken orada oturup dinlemektir.

"Teşekkür ederim," dedi içtenlikle ve kapıdan çıkmadan önce elimi sıktı. Ethan haklıydı. Aynı travmayı yaşayan pek çok insan

Benim hikâyemi paylaşmazsam ve başkalarına karanlıklarından çıkmalarında yardımcı olmazsam bu bir kayıp olurdu. Eğer onları duyacak, anlayacak, taşıyacak kimse yoksa, o kişi ben olmak istedim.

Ertesi gün Kara Meleşimin sakın olmam yönündeki talimatlarıyla taburcu edildim. "Baş ağrısı çekeceksin ama çekinmeden uğrarsan sana ağrını hafifletecek bir şeyler verebilirim," diye açıkladı. "Yarın derslere devam edeceksin."

Koridorlardan odama doğru yürürken, büyük boy gri sweatshirt ve ipli pantolon vücudumu sarıyordu. Hemşirenin elindeki tek kıyafet buydu. Bakım görevlileri, herkes dersteyken koğuş koğuş dolaşarak manevra yapıyorlardı. Havalandırmaları kontrol ettiler ve eşyaları incelediler. Herkesin benden nefret edeceğinden emindim ama umurumda değildi. Tek umursadığım Ollie'nin adını temize çıkarmaktı.

Öğle yemeği sırasında dedikodular hızla yayıldı. Isaac ben iyileşirken gözaltına alınmıştı, Oscar hâlâ M.I.A.'ydı ve Ollie hâlâ hücre hapsinde tutuluyordu. Bria, Jake ve Alicia ile birlikte masasında sessizce oturuyor, dikkatini önündeki tepsiye veriyor ama yemek yemiyordu. Bria olanları inkâr etse de Isaac'ın ona yaptıklarının etkisinin geçmesinin uzun sürmeyeceğini biliyordum. Asla hatırlayamayacağı gerçeği değil, bilmek ve sonunda, bilmek anılara ihtiyaç duymadan duvarlar inşa etti. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

"Merhaba Zeke," dedim karşısına otururken. "Dün burada olamadığım için üzgünüm."

Zeke homurdandı ve etrafına bakındı. Bir parçam onun Ollie'yi aradığına inanıyordu. Ollie'yi görmek istiyordu. Ben de Ollie'yi görmek istiyordum. "Birazdan döner."

Ve öğle yemeğinin geri kalanı böyle geçti.

Dr. Conway ile olan randevum derslerimle birlikte iptal edilmedi. Hâlâ onu görmem gerekiyordu. Ofisine girdikten sonra

Göz temasından kaçındı ve deri koltuğa oturdu. Maddie'nin dönüşünden beri ziyaretlerimiz gereksiz bir rutine girmişti: Ben belirsiz davranıyordum, o da müdahaleci.

"Seni hemşire odasında ziyaret edecektim ama ben fırsat bulamadan taburcu oldun," diye hemen açıkladı.

Öğleyi bir saat geçiyordu ama gökyüzünde grinin tonları yayılmıştı. Dr. Conway'ın penceresi kampüsün ön tarafına bakıyordu ve binanın önünde bir polis arabası duruyordu.

"Mia?"

"Evet?" Başımı kaldırdığımda Dean Lynch ve Memur Scott'ın -yani Ethan'ın- binadan çıkıp polis arabasına doğru yürüdüklerini gördüm.

"Olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

El sıkıştılar ve bir anlığına Ethan'ın gülümsediğini fark ettim. Onun gülümsemesini hiç görmemiştim. Neredeyse hiç yoktu ama ağzının köşesi hafifçe kalktı ve kalbim kederli boğuculuğundan yavaşça çözülde.

"Ah, Ethan Scott... iyi genleri var."

Başımı Dr. Conway'e doğru eğerek, "Onu tanıyor musunuz?" diye sordum. "Tanıştırıldım. Gelecek hafta burada başlıyor."

"Onun bir polis memuru olduğunu sanıyordum."

"Öyle. Oscar'ın başına gelenlerden sonra Dekan Lynch güvenliği artırmayı gerekli gördü. Öğrencilerimizin güvenliği için polisin varlığının çok önemli olduğunu düşünüyor, ben de aynı fikirdeyim ama aklınıza bir şey gelmesin. O iyi biri."

"Onu yoldan çıkaracağımdan mı korkuyorsun?" Sırıttım.

Dr. Conway her şeyi bilen bir bakışla bana baktı.

"Sakin ol. Zaten öyle bir şey değıl." Ethan arabasına bindikten sonra deri koltuğa geri döndüm. "Onunla ben iyileşme sürecindeyken tanıştım. Bana kız kardeşinden bahsetti ve sanırım ilk kez birini teselli ettim. Bilmiyorum. Kulağa saçma geliyor." Gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu ve şimdi gülümsüyordu. "*Kahretsin*, seninle konuşmadığımı unutmuşum. Sana hâlâ kızgınlım."

Gözlerini kısarken gülümsemesi kayboldu. "Ben ne yaptım ki?" Tekrar pencereye baktım ve polis arabasının kapıdan çıkışını izledim.

"Mia, Şimdi Őaĥmalamaya baŐladın."

Başım tekrar ona doğru d6nd6. "Maddie'yi neden geri getirdin?"

"Seninle diğer 6Ėrenciler hakkında konuŐamayacaĖımı biliyorsun. Bu adil değil." "O manip6latif. Yalan s6yl6yor... Kendini bile ilaĥ tedavisi, bilirsiniz."

Dr. Conway bacak bacak 6st6ne attı ve dirseğini masaya dayadı. "Her Şey Maddie iĥin miydi? Biliyor musun, benimle ilk g6nden konuŐmuŐ olsaydın, bu kadar uzun s6rmesine gerek kalmazdı ve t6m bu durumu aşırı analiz etmezdin."

Yanıt vermeyince Dr. Conway devam etti: "6Ėrenmen gereken bir Şey var Mia, o da iĥindekileri dışarı ĥıkarmaya baŐlaman gerektiği. Kafanın iĥinde ĥok fazla Şey oluyor ve eğer dışarı ĥıkmasına izin vermezsen, iki Şeyden biri olacak. Ya panik atak geĥirirsin ya da banyodaki ya da duvarı yumrukladığın zamanki gibi volkanın patlar."

"Maddie'yi neden geri getirdiğini bana aĥıklamayacaksan ne anlamı var?"

"ĥ6nk6 hiĥ sormazsanız, cevap her zaman hayır olacaktır. Reddedilmek pişman olmaktan iyidir. Reddedilmeyle yaşamayı 6Ėrenebilirsiniz ama pişmanlık hayatınızın sonuna kadar peŐinizi bırakmaz."

ĥatlamıŐ derinin 6zerine d6Őt6m ve başımı ellerimin arasına aldım. Yorgunluk beni tamamen yutmuŐtu. Uzuvlarım g6ĥs6zd6, zihnim pelte gibiydi ve tek yapmak istediğim ağlamaktı ama g6zyaŐlarıyla uĖraŐamayacak kadar yorgundum.

"En son ne zaman tam altı saat uyudun?" diye sordu, zihnimi ve beden dilimi aynı anda okuyarak. Tam altı saat uyumayalı bir hafta olmuştu. Ollie kaĥırıldıĖından beri bir seferde iki saatten fazla uyuyamamıŐtım.

"Beynim kızardı. Beş saniye 6ncesini d6Ő6nemiyorum."

"Odana git ve biraz uyu Mia. Oscar Dolor'a giremez. Artık sana zarar veremez."

Dört gün boyunca Dekan Lynch'in ofisine gidip gitmemeyi tartıştım. Odamda her volta attığımda, tüm konuşmayı kafamda canlandırırdım

-Ne söyleyeceğimi ve hayır cevabını kabul edip etmeyeceğimi. Dean Lynch Oscar'ın itirafını almıştı. Artık Ollie'ye ihtiyacı yoktu. Ollie masumdu. Ollie neden şu anda yanımda değildi?

Sabah olmuştu ve Lynch sabahları her zaman daha iyi bir ruh halinde olurdu. İyi bir ruh hali değil ama daha iyi bir ruh hali. Geniş döner merdivenlerden aşağı inerken avuçlarım terlemiş, dizlerimin bağı çözülmüştü. Sabahları birinci kat farklı kokardı. Koku yeniydi, bir başlangıçtı, cam bir duvarın arkasında saklanan ve birinin onu kırmasını bekleyen milyonlarca fırsat. Keskin koku bir cesaret gibiydi.

Kapıyı çaldıktan sonra açtığımda ofis kapısının kolu soğuktu. Kahve kokusu anında dilimi sardı ve tat alma tomurcuklarımı sulandırdı. Lynch oturmamı teklif ederken beklenmedik varlığımın onu nasıl etkilediğine dair herhangi bir işaret göstermedi.

"İkimiz de bunu onun yapmadığını bildiğimiz halde Ollie neden hâlâ serbest bırakılmadı?" Koltuğa oturur oturmaz hemen sordum.

Lynch sandalyesinde geriye yaslandı ve yüzü soruma tepki vermekte zorlandı. Çökmüş gözlerle bana baktı. "Bayan Jett, habersiz gelip cevap talep edemezsiniz."

"Kapıyı çaldığımda kendimi tanıttım. Ollie'yi tecritte tutan nedir?"

Lynch özel dikim takım elbisesine baktı ve ceketini düzeltirken omuzlarını yuvarladı. Muhtemelen bugünün de o günlerden biri olacağını düşünüyordu. Bileğini şıklattı ve saatine baktı. *Evet, Lynch, bunun için çok erken.* "Bunu sana söylememeliydim. Oliver hapisteyken bir aksilik yaşadı. İşbirliği yapar yapmaz ve tedavi planına geri dönmeyi ve reçeteli ilaçlarını almayı kabul eder etmez serbest bırakılacak."

Aynı Ollie'den mi bahsediyoruz? Ollie bir aksilik riskine girmezdi. "O ne yaptı?"

"Bunu söylemeye yetkim yok." Sesi kesik kesik ve dolaysızdı. Konuşmayı çoktan bitirmişti. İlgilenmesi gereken başka önemli meseleleri vardı. Ollie o önemli meselelerden biri değildi, ama Ollie *benim* önemli meselemdi.

"Lütfen, onu görmeme izin verin. Ona ulaşabilirim. Beni dinleyecektir." Zaten çok fazla şey söylemişti ve şimdi bu noktada haddimi aşıyordum. Etrafımdaki hava değişti. Kalınlaştı ve boğazımdan aşağıya çok fazla oksijen itilmeye başlandı.

Dean Lynch sanki isteğim ona saygısızlıkmiş gibi kıkırdadı. Kıkırdasa da bunun tek nedeni isteğimin saçma olması ve gerginliğin aniden alevlenmesiydi. "Kesinlikle olmaz."

"Dekan Lynch, tüm saygımla söylüyorum, burası insanlara yardım etmek için kurulmuş bir ıslahevi, onları daha da mahvetmek için değil. Şimdi, yanlış bir şey yapmadığı halde onu tutuklattınız, bir hafta boyunca izole bir odaya tıktınız ve şimdi muhtemelen korkuyor ve kimsenin onun yanında olmadığını düşündüğü için saldırıyor."

Lynch, annesi, kardeşi ve Isaac'ın onun yanında olması gerekiyordu ve her biri onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Ollie onu yüzüstü bırakmayacağını bilmeliydi. Ben onun tarafındaydım. Yalnız değildi.

"Affedersiniz Bayan Jett, ama o bu olayda hiçbir şekilde masum değil, siz de öyle. Kimseye tecavüz etmemiş ya da uyuşturucu vermemiş olabilir ama birden fazla kuralı çiğnedi."

Lynch haklıydı. Kuralları çiğnemiştik. "Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ama onu görmeme izin verirseniz, onunla konuşabilirim, ilaçlarını almaya ikna edebilirim, dışarı çıkabilir ve normal rutinine geri dönebilir. Lütfen. Bana onunla beş dakika verin."

Lynch uzun ve sert bir an boyunca bana baktı. Sandalyesinden kalkıp kapıya doğru yürürken nefesimi tuttum. Gözlerimi kapattım ve beni kovmasını bekledim. "Peki, gel o zaman."

Koridordan geçip merdivenlerden bodruma indik - bir başka güvenlik kontrol noktası. Buraya daha önce bir kez inmiştim. Sessiz ve acıydı. Koridorun her iki tarafında üç oda vardı.

Tecrübelerime dayanarak o odalarda hiçbir şey olmadığını biliyordum. Duvarlar benim odam gibi dolguydu ve pencere, yatak ya da mobilya yoktu. Odalar sizi boyun eğdirmek için tasarlanmıştı.

Ollie parçalanmak için yaratılmadı, ısıt ısıt yanmak için yaratıldı.

Lynch kapılardan birinin önünde durdu. "Beş dakika," dedi bana bakmadan, sonra bir gardiyan kapının kilidini açarken geri çekildi.

Kapı açıldıktan sonra kalbim hemen yerinden çıkacak gibi oldu. Ollie köşede yere oturmuş, uzun bacaklarını dizlerinden bükmişti. Baş, kavuşturduğu kollarının üzerine düşmüştü ve yüzünü göremiyordum. Kapı arkamdan kapandığında başını kaldırdı ve beni görünce bütün yüzü değişti. İlk başta, sanki zihni ona oyun oynamış gibi bir inkâr ifadesiydi bu. Yutkunduğunda boğazındaki yumru hareket etti ve sonra titrek bir nefes verdi.

"Ollie?"

Tüm vücudu sesime tepki verdi ve omuzları titredi. Gözlerini sıktı ve kalbim onun için yeniden kırıldı. Gözyaşları dökülürken aniden burnunun kenarını sıktı.

Önünde dizlerimin üzerine çöktüm, bacaklarını kavradım. Ollie tam bir yıkıma uğramıştı ve yüzünü ellerinin arasına alıp başını eğerek sessiz bir çığlık atarken utanç içindeydi. Güçsüz bırakılmıştı, soyulmuştu. *Mahvolmuştu*. Ollie dibe vurmuştu ve ben onunla yer değiştirmekten başka bir şey istememiştim.

Ollie beni bu tür gözyaşlarına hiç hazırlamamıştı. Sevdiğiniz kişinin bu kadar ağır bir acı taşıdığını gördüğünüzde kahredici olanlar.

"Buradayım," dedim sendeleyerek akan gözyaşlarımın arasından. Ona dokunmaya korkuyordum ama dokunmamayı da kendime yediremiyordum. Saçlarını kavradım ve o da başını boynuma gömdü.

İlk sözleri "Kalbimde hiç bu kadar nefret olmamıştı" oldu. Geri çekildi ve gözleri buğulandı, uzun kirpikleri gözyaşlarıyla ıslandı. Çenesi titriyordu. "Çok kızgınım ve delirmek üzereyim. Onu öldürmek istiyorum, Mia." Ollie'nin nefesi kontrol altına almaya çalışırken dalgalandı. "Ne yaptığımı bilmiyorum. Başkalarının benden bu kadar nefret etmesinin sebebi ne? Tek yaptığım doğru şeyi yapmaya çalışmak, herkesin mutlu olduğundan emin olmaktı,

Karşılığında da bunu alıyorum" -avuçlarını havaya kaldırdı- "kanlı bir köşeye itiliyor ve nefret ediliyorum." Başını başka tarafa çevirdi, onu bu şekilde görmemi istemiyordu. Dudaklarından dengesiz bir nefes çıkarken yanakları şişti. "Ve şimdi sana yaptıkları için kendimden bile nefret ediyorum."

Kelimeler dudaklarından o kadar yabancı dökülüyordu ki.

"Bana bak," diye yalvardım ve Ollie başını salladı. Beni görmesi için yüzünü tuttum. "Seni çok seviyorum. Nefretini bana ver, hepsini senin için taşımama izin ver çünkü yüklerini ezmeye yetecek kadar sevgim var. Çok fazla şey var ve kimsenin bunu azaltmak için yapabileceği bir şey yok. Ben buradayım, Ollie. Artık güçlü olmak zorunda değilsin. Sadece dayanmak zorundasın, tamam mı?"

Ollie'nin kaşlarının arasındaki pek kullanılmayan çatık çizgi derinleşti. "Sana tecavüz etti!" diye fısıltıyla bağırdı. "Orada durdu ve her kelimesini duymamı isteyerek bununla övündü."

"Hayır, Ollie. O yapmadı. Hiç şansı olmadı. Bana vurdu. Beyin sarsıntısı geçirdim. Tecavüze uğramadım."

Sözlerim aklına yerleşirken gözleri bir an bana sabitlendi ve sonra nefesini verdi. Bir zamanlar zayıflamış olan vücudu kaskatı kesildi. "Sana vurdu mu lan?" Gözlerimin içine bakarken sesi suçluluk ve pişmanlık doluydu.

"Artık bitti. Oscar'ın tüm itiraflarını kaydettim. Buradan gidebilirsin, Ollie."

Ollie başını salladı. "Lütfen bana kendini bu duruma bilerek soktuğunu söyleme."

"Hayır, tabii ki hayır. Oscar'ın tekrar denemesinin an meselesi olduğunu biliyordum. Bu yüzden her ihtimale karşı telefonunu gittiğim her yere yanımda taşıdım. O olduğuna dair kanıtım olmalıydı."

Ollie kollarını bana doladığında ve sonunda beni kendine çektiğinde havada ani bir yükselme oldu. Başımın arkasına uzandı ve güçlü olanın ben olmam gerektiği halde onun tutuşuyla eridim.

"Beni çıkarmalarının tek yolu ilaçlarımı almam," dedi boynuma doğru.

Onu görmek için kendimden uzaklaştırdım. "Ne yaptın sen?"

"Bunu duyduktan sonra çok sinirlendim ve kapım açıldığında diğer tarafta kimin olduğu umurunda değildi. Kendimi kaybettim." Ollie duvara yaslandı ve ellerini saçlarında gezdirdi. "Ne yapmamı istiyorsun Mia?"

"Lynch'i seni görmeme izin vermesi için ikna ettim. Ona seni reçeteni almaya ikna edebileceğimi, böylece buradan çıkabileceğini söyledim ama bencil olamam. Sana yapmak istemediğin bir şeyi yapmanı söyleyemem. Bu adil olmaz. Ben sadece senin iyi olmanı istiyorum."

"Onu alırsam bize ne olacağından çok korkuyorum. Önceden nasıl olduğumu biliyorum ve benden nefret edeceksin Mia. Bundan eminim. Ben ölüydüm. Vicdanım yok."

Kalbim boğazıma düğümlenmişti. Bu olasılığın yarattığı panik beni tüketiyordu ama Ollie beni seviyordu. Kafamın arkasındaki küçük ses beni ondan nefret ettirmesinin mümkün olmadığına ikna etti. "Bu mümkün değil. Biz lekelenemeyiz, unuttun mu?"

"Artık *ben* değilsem yapabiliriz," dedi kendinden emin bir şekilde. Uzun bir duraklama oldu ve endişesi giderek büyüdü. "İlaçları aldığımda ve buradan çıkmama izin verdiklerinde, beni geri getireceğine söz vermelisin, tamam mı?"

Onu geri getirmek mi? Neyden geri getirecek? İlaçlar onu neye dönüştürdü? Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu. Maddie'ye olanlarla ilgili konuşmamızı hatırladığımda, bunun Ollie'nin ilaçlarının yan etkilerinden değil, onun ne kadar deli olduğundan kaynaklandığını düşünmüştüm. "Seni nasıl geri getirebilirim?"

"Bana hatırlatmalısın. Bir yolunu bulmalısın." Bunun olacağından o kadar emindi ki ses tonunda hiç şüphe yoktu. Zerre kadar umudum olmasını bile istemiyordu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bana gerçekten değişeceğini, bana karşı olan hislerinin gerçekten değişeceğini ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığını söylüyordu.

"Gidelim Mia," dedi bir ses ve döndüğümde Dean Lynch'in kafasını kapıdan içeri uzattığını gördüm.

"Kahretsin." Ayağa kalkarken Ollie iç çekti. "Seni seviyorum Mia... her zaman.

Bunu unutmamalısın, tamam mı?"

Başımı salladım ve gergin elini saçlarında gezdirip uçlarını kavrarken benden Lynch'e baktı.

Nefes alış verişi tedirginleşirken gözünden bir damla yaş daha düştü. "Siktir et," dedi ve beni ikna etmek, kendini hatırlatmak, kendine tutunacak bir şey vermek ya da bunların hepsi için son bir çaresizlik denemesiyle ağzını benimkine yapıştırdı. Alnını alnıma bastırırken yüzümü kavradı ve nefes nefese kalırken ılık gözyaşları yanağıma bulaştı.

"Gözlerini kapat Ollie," diye fısıldadım, ellerimi onunkilerin üzerine getirip yüzümden uzaklaştırarak. Ollie gözlerini sıkarak kapattı ve gözyaşları sönen yıldızlar gibi akmaya devam etti.

Ona son bir kez baktım, bir dahaki görüşümde hiçbir şeyin değişmeyeceğini umuyordum. Biz tüm haplardan daha güçlüydük. İlaçların insanları ne hale getirebileceği aşırı görünüyordu ve belki de aşırı tepki veriyordu. İlaç aramıza giremezdi. Geleceğinden emindi ama ben de sahip olduğumuz şeyin her şeyin üstesinden gelebileceğinden emindim.

Yirmi Sekizinci Bölüm

*"Hepimizin içinde bir kötü adam var.
Bazıları kandırmakta daha iyidir."*

-Oliver Masters

OSCAR'I BULDULAR. Keşke olduğumdan daha fazla rahatlamış olsaydım. Dekan Lynch bir sabah kahvaltıdan önce yataktan bana haberi verdiğinde içimdeki rahatlatma henüz tam olarak geçmemişti. Ollie'yi tekrar görene kadar da geçmeyecekti ve onu hücre hapsinde bıraktığımdan beri bir hafta daha eziyet çekmiştim. Neden bu kadar geciktiğini merak ediyordum. İlaçları almak konusunda fikrini mi değiştirmişti?

Aynı rutini uyguladım; otomatik kapılar açılır açılmaz uyandım, duş aldım, dişlerimi fırçaladım, kahvaltıya kadar bir saat daha yataktan kitap okudum. Daha önce kitap okumaktan nefret ederdim ama bir romanın içinde kaybolmak tek çıkar yoldu. Ollie'nin bana okuduğu zamanki gibi değildi ama yine de az da olsa rahatlıyordum. Mutluluğun küçük bir parçasını kollarımla sarabildiğim kadar tuttum.

Ollie ile bir gelecek olasılığına tutunmak her geçen gün daha da zorlaştı. Sadece daha güçlü tutundum, daha çok mücadele ettim. Yeni insanlarla tanıştığında gözlerinin parladığını görmek, onlarla birlikte acılarına ağladığını görmek, büyümesinin, başarısının ve şiirlerinin bir parçası olmak... Hepsinin bir parçası olmak istedim. Ve artık amacımı bulmuştum; dünyanın dört bir yanında korkan ve yalnız olan kızların da yanında olmak istiyordum. Empati kurmayı öğrenmek benim için yepyeni bir şeydi ve polis memuru Ethan, beni yetenekli olduğumu bilmediğim bir yönümle tanıştırmış, bunun beni ne kadar etkileyeceğini asla tahmin edememişim.

Bugün Dolor tişörtümün üzerine Ollie'nin kapüşonlusunu giydim. Kampüsteki sıcaklık daha da soğudu. Başıma geçirdiğimde onun özgürlük kokusundan eser kalmamıştı. Havada uçuşan kokusu beni sararken ilk kez gülümsedim.

Yemekhanede Ollie'nin yokluğunda bir kasvet vardı.

"Bugün seninle ve Zeke'le oturmamı ister misin?" Jake yemek sırasında yanımda dururken sordu. Onun da gülümsemesi kaybolmuştu ama bunun Ollie'nin yokluğundan kaynaklandığından şüpheliydim. "Alicia'yla aramız bozuk."

Jake ve Alicia arasındaki bu şey ayda en az bir kez oluyor gibiydi. "Belki de ikiniz aynı döngüdesinizdir."

Jake başını öne eğdi ve biz büfe sırası boyunca ilerlerken alnı kırıştı. "Lanet olsun, belki de haklısın. Ne deniyordu buna? Sempatı dönemi mi?" Normalde kıkırdaması gerekirdi ama kıkırdamadı. Bunun nedeni Ollie'ydi. O gitmişti ve herkesin üzerindeki parlak ışığını da beraberinde götürmüştü.

Omuz silktim. "Zeke'e teşekkür etmeyi unutma."

"Evet, evet... Kuralları biliyorum," diye mırıldandı Jake.

Kahvaltı büfesinin öğle yemeği sırasından çıktığımızda bacaklarım durdu ve aniden nasıl nefes alacağımı unuttum. Kalbim kulak zarımda atmaya başladı ve nabzımın hızlanması parmak uçlarıma kadar ulaştı.

Ollie yemekhanenin girişinde, kavisli kemerin altında duruyordu. Gözlerim yan profilinden silüetinin ana hatlarını taradı. Elleri ceplerinin derinliklerindeydi. Aynı beyaz tişörtü, siyah kot pantolonu ve Converse'i giymişti. Saçları mükemmel bir şekilde geriye doğru dalgalandırılmıştı. Felç, tepsimi durduğum yerde bırakıp ona doğru koşmamı engelledi. Hareket edemedim.

Dondurulmuş.

"Neyin var?" Jake sordu ama cevap veremedim.

Adını bilmediğim başka bir öğrenciyle konuşurken Ollie'nin beni bulmasını bekledim. Neden beni aramıyordu?

Bul beni, Ollie. Başını kaldır ve beni bul.

"Ollie döndü!" Jake seslendi.

Ollie adının sesiyle başını çevirdi ve gözlerimiz buluştu. Artık daha önce defalarca baktığım aynı gözler değildi. Eskiden hüznü bir kırılganlığın merakla çarpıştığı yerde şimdi sadece bir boşluk vardı. Yeşilin tonunu hiç bu kadar soluk görmemiştim ve bu midemin aynı kasvetli tutulmaya düşmesine neden oldu, sonu olmayan, duvarları olmayan, sadece karanlık olan daha hızlı ve daha hızlı spiral çiziyordu.

Ben donmuş bir şekilde dururken gülümsemedi bile. O gülümsemeyi bekledim. Sefalet içinde beklerken bana sonsuza dek sürecekmış gibi geldi ama dudakları hiç kıpırdamadı. Mia gülümsemesi gitmişti. İki haftadır onun gülümsemesini görmeyi bekliyordum. O gülümsemenin hayaliyle gözlerimi kapatmışım. Ve şimdi hepsi bir anıydı.

Bunun olacağı konusunda beni uyarmıştı.

Ve sonra bakışlarını kaçırdı. Odanın duvarları yavaşça etrafıma çöktü ve beni boğdu. Ciğerlerimdeki oksijen, damarlarımdaki kan, kemiklerimdeki et - hepsi ufalandı, küçük parçalara ayrıldı ama yine de bir iplikle tutunmaya devam etti. O iplik de kalbimdi. Sanki vücudumun geri kalanıyla ilişki kuramıyormuş gibi hala otomatik pilotta pompalanıyordu. Kulaklarımda gümür gümür sesler duydum ve durmasını diledim ama kalbim bırakmaya hazır değildi. Önümde duran şeyden vazgeçmeyi reddederek aynı sabit pompalamaya devam etti. Sürükleniyordum, zar zor var oluyordum çünkü o gitmişti.

-Bu da benim gittiğim anlamına geliyordu. Biz gitmiştik. Ama kalbim hâlâ atıyordu ve şimdi ondan nefret ediyordum.

Kalbimden nefret ediyordum.

Belki kalbim onun gözlerinin benimkilere döneceğine inanıyordu. Belki de kalbim gözlerindeki ışığın tekrar parlayacağına inanıyordu. Ve ben bekledim. Sanki bir seçeneğim varmış gibi. İki saniye geçti... sonra üç, bedenim onun bağlantısının kesilmesiyle zayıflarken bekledim ve kalbim pompalamaya devam etti. Dört...

Ve sonra sırtı bana dönüktü. Her ne yaşadıysak artık yoktu, ama her şeyi net bir şekilde hatırlıyordum ve bu adil değildi. Benden ayrılmıştı ve bu hiç adil değildi. Neden beni de yanında götürmemişti? *"Beni unutacak mısın yoksa yanına mı alacaksın aşkım?" diye sormuştu bana bir keresinde. "Seni de yanımda götüreceğim"* demiştim ama aynı soruyu ona sormayı unutmuşum.

Ona sormalıydım.

Gözlerindeki merak ve kırılganlık yerine boşluğu kabul etmeyi öğrenebilir miydim? Elbette, sunabileceği her şey hiç yoktan iyidir. Keşke arkasını dönse. Beni fark etmiş miydi? *"Beni geri getireceğine söz ver,"* demişti bana ama donup kalmıştım. *"Bana hatırlatmalısın. Bir yolunu bulmalısın."*

Ve sonra ters yönde bir adım attı. O gitmişti, bilinmezlik içinde kalmıştı ama kalbim hâlâ kıpkırmızı bir umut ritmiyle atmaya devam ediyordu. *"Benimle kal,"* derdi tekrar tekrar. Unutuluşa adım atanın o olacağını kim düşünebilirdi ki? İçimden çığlık attım. İçimde parçalandım. Beni duyabiliyor muydu?

Neden *benimle* kalmadın, Ollie?

Sadece yirmi adım ötede olmasına rağmen onu özlemiştim ve bu çok acı veriyordu. Uyanıp geri dönmesi ya da benim uyanmam oldukça olasıydı. Her iki durumda da, bu bir kabustu.

Her adımda biraz daha uzaklaşıyor ve geri dönme ihtimali azalıyordu. Karanlık daha iyi değildi. Onun ışığını kendi gözlerimle ve kendi kalbimle gördüm ve hissettim. Diğer tarafta ne olduğunu biliyordum. O ışıktı. Ve şimdi karanlıktaydı. Ve şimdi ben onun anısıyla baş başa kalmıştım ve burada tek başıma durmak hiç adil değildi.

Geriye kalan tek sıcaklık gözümün kenarında biriken suydu ve tenimden aşağı akarken ne kadar sıcak hissettirirse hissetsin, yine de onun soğüğunda titriyordum.

Tepsimi Jake'inkinin üzerine bırakarak peşinden koştum. Bacaklarımı hissetmememe rağmen ayaklarım hareket ediyordu. Çok zor nefes alıyordum ya da hiç almıyordum. Tam olarak emin değildim ve umurumda da değildi. Adını söylemeye çalışırken kelimeler boğazımda düğümlendi. Sırtı bana dönüktü, omuzları tanınabilirdi ve adımları tanıdıktı ama daha birkaç dakika önce bana bir yabancıymışım gibi bakmıştı.

Onu kolundan tutup çevirdim ve bana bakmaya, beni görmeye zorladım. Bana bakarken kafası karışmış gibiydi ve sonra gülümsedi, ama bu sevmeye başladığım gülümseme değildi. Bu gülümseme farklıydı. Sahtekârcaydı. Ben bir uçurumun kenarında sallanarak beklerken ellerini saçlarında gezdirdi.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," dedi, bana değil yanıma bakarak ve saklamaya çalıştığı bir şey vardı.

"Bir şey söyle." Bir umuda tutunmaya çalıştım ama o karşımda duruyordu, ulaşılmazdı. Elini tuttum ama soğuktu ve ellerini ceplerine sokmadan önce geri çekti.

"Kardeşimi becerdin. Bunun bu kadar uzun sürmesine asla izin vermemeliydim."

Sözleri beni doğradı. Beni kesip biçtiler, bir karıştırıcının içine doldurdular ve o da "açma" düğmesine bastı.

"Neyin devam etmesine izin verdin?" *Sakın söyleme, Ollie. Sakın söyleme.*

Derin bir nefes aldı ve nefesini verirken yere baktı. Bu şimdiye kadar aldığı en uzun nefesti. "Sen ve ben."

Sen ve ben.

Onlar mermiydi. Üç tane. Biri karnına, biri kalbine, biri de kafasına. Daha önce, o sözleri söylediğinde, önemli olan tek şey buydu. *Bir sözdü.* Şimdi ise geçmiş bir zaman, bir pişmanlık gibi geliyordu. Yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzüldü ve ben onun için güçlü olmaya çalışıyordum, oysa şu anda güçlü olan tek kişi oydu. Hâlâ bana bakmıyordu ve ellerim iki yanımda titriyordu.

"Ollie, ilaç yüzünden. Ciddi değilsin. Bana söz vermiştin." Yüzüğü görmesi için havaya kaldırdım. "Bana söz vermiştin, hatırladın mı?"

Ollie elini cebinden çıkardı ama sadece soğuk ve acı dokunuşuyla benimkini indirmek için. "Küfür etme, sevgilim. Bu bir saptırma."

Yüzünü ararken gözlerim büyüdü ama o benden başka her şeye bakıyordu. Nefes verdi ve geri çekilmek üzere olduğunu anlayabiliyordum, ben de önüne geçtim. "Bana ne yapacağımı söyle, Ollie. Sana nasıl hatırlatabilirim ki?"

"Yapamazsın. Her şey bitti. Gitmeme izin vermelisin."

Yüzümdeki rengin aktığını hissederken başımı salladım. Her şey bana çekip gitmemi söylüyordu ama yapamıyordum. Tek istediğim onunla kalmaktı. Elimi yüzüne götürdüm ve dokunuşumla dondu kaldı.

"Lütfen bana bak," diye yalvardım ve gözleri yavaşça benimkilere kaydı.

"Lütfen bana bak

Bana defalarca tarif ettiği boşluk oradaydı ama o da hâlâ oradaydı, yeni keşfettiği karanlığın içinde kaybolmuştu. Avucunu elimin üzerine koydu ama çekmedi. Devam etmek için ihtiyacım olan tek şey buydu.

Ayak parmaklarımın üzerine kalkarak onu hafifçe öptüm. Hiç bu kadar korkmamıştım. Gözlerini açtı.

"Mia..." Sanki son nefesini veriyormuş gibi soluk soluğa kaldı, sonra ellerini yüzüme koyarak beni öptü, dudaklarımız umutsuzca ama tehlikeli bir şekilde birbirine yapıştı. Ama başladığı gibi çabucak bitti.

Ollie geri çekildi ve alnını benimkine dayadı. Başını yavaşça ileri geri sallarken dudaklarını ıslattı. Gözlerimin önünden kayıp gidiyordu ve başka ne yapacağımı bilmiyordum. "Benimle kalma sırası sende," diye fısıldadım.

Ollie elimi bıraktı ve bir adım geri çekildi. Bir zamanlar benden uzak duramayan elleri şimdi ceplerindeydi. Bir zamanlar hep benim üzerimde olmak isteyen dudakları artık yoktu ve hep beni gören gözleri artık göremiyordu.

"Ben tam bir aptalım." Hızla dağılan sert bir kahkaha attı. Beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra bir adım daha geri çekildi. "Benden *uzak* dur, Mia."

Sonra beni koridorda yalnız bıraktı.

Ve bu sözler beni dizlerimin üzerine çökertti. Ollie'nin benden uzaklaştığı her adım ruhuma yeni bir darbe indiriyor, gözlerimden daha fazla yaş akmasına neden oluyor, her haykırışı kışkırtıyor ve göğsümdeki acıyı daha da şiddetlendiriyordu.

Bana gözlerimi kapatmamı hiç söylemedi ama ben yine de gözlerimi kapattım.

Sonsöz

*"Bu ilk görüşte aşktı, Sonsuz
aşk: Bilinmeyen, umulmayan,
Beklenmeyen bir duygu - o
kadar ki
Bilinçli bir farkındalık meselesi olabilirdi; onu
tamamen ele geçirdi ve sevinçli bir şaşkınlıkla
anladı,
Bunun ömür boyu süreceğini."*
-Thomas Mann

Altı Ay Önce

ollie

Sabah beşten beri uyanıktım. Herkes dört gibi gitmişti ve ben çok fazla içmiştim. Benim içki içmem nadir bir olaydı ama Oscar bana her zaman şişe hediye ederdi. Bir yanım suçu benim üzerime attığı için kendini kötü hissettiğine, bu yüzden haftada bir şişeleri yatakhane bırakmıştı inanamak istiyordum; diğer yanım ise bunun bir oyun olduğuna, beni kontrol etmenin ve manipüle etmenin başka bir yolu olduğuna emindi. *Her iki durumda da, siktir git, Oscar.*

Yemekhanedeki kız gerçek olamazdı. Anında oldu, kalbim ve ruhum otomatik bir anlaşmaya vardı, her şeylerini ona vaat ettiler ve açıkçası, çok fazla şeyim var.

Çok fazla kalp ve çok fazla ruh.

Ama dün gece, Jake ve Alicia onun varlığını doğruladılar. Adının Mia olduğunu söylediler. Üç harfli bir kelime nasıl şiirden daha iyi olabilir? *Mia.*

Pencerenin karşısındaki masada oturuyordu, otuz metreden daha uzakta olamazdı, ama vücudum sıvılaşmış ve lav haline gelmişti, ona doğru akmak istiyordu. Her şey durmuştu. Yine de, o gerçek olamazdı. Hiç kimse beni fiziksel olarak onun etkilediği gibi etkileyemezdi. Bu bir rüya, bir serap, beklediğim şeyin bir yansıması olmalıydı. *O gerçek değildi*, kendime sürekli hatırlatıyordum.

Ama öyleydi. Adı Mia'ydı ve gerçektir. Onu davet etmişlerdi ama dün gece gelmemişti.

Onu aklımdan çıkaramıyordum.

Kapılar otomatik olarak açıldı ve düz beyaz gömleğimi (Dolor gömleğinin yakası daraltıcıydı), siyah kot pantolonumu ve yeni pantolonumu alıp omzuma atarak dışarı çıktım. Sabah, günün en sevdiğim zamanıydı. Her zaman bir sabah insanı olmuşumdur. Sabahın kokusu farklıydı. Hava sabahları farklı hissedilirdi. Sabahları farklı nefes alırdım - yeni bir gün. Her zaman güneşin doğuşuna yetişme ihtiyacı hissederdim. Gün doğumu gün batımından farklıydı. Güneş doğduğunda, yeni başlangıçları anlatırdı. Güneş battığında, takip edecek hiçbir kelime yoktu.

Başım ağrıyordu, *akşamdan kalma* gibiydim. Banyoya girip parmaklarımı gözlerime sürttüm. Başka bir duş kabini çoktan açılmıştı. Su fayansa çarpıyordu. Tenimde buhar oluşmaya başladı. İçimde bir şeyler yavaşça değişti. Görmeden önce hissettim.

Onun varlığı, eziciydi. Ellerim yanıma düştü.

Mia.

Ben sadece onu gördüm, o da beni gördü.

Üzerimdeki gözleri beni sabit tuttu. Üzerimdeki gözleri var olmamı sağladı. Üzerimdeki gözleri beni önemli kılıyordu. Bana hayran olunacak bir şey olduğumu hissettirdi. Değerli bir şeymişim gibi.

Birisi. Onun birisi.

İzlerimde durduğumda üzerimden bir duygu seli geçti. Ayaklarım işe yaramıyor ve hareket edemiyordu. Kendimi kaybolmuş, tamamen kaybolmuş hissediyordum ve aniden nerede olduğumu ya da buraya nasıl geldiğimi bilmiyordum. Bulunduğumu, keşfedildiğimi hissettim.

ve onun gözlerinin benimkilerden ayrılmasını hiç istemedim. Korkuyordum, taş kesilmiştim, eğer bu göz temasını kaybedersek, o yok olacaktı. Huzur hissettim, onun varlığında inkar edilemez bir sakinlik. Kendimi yeniden dirilmiş, uyanmış hissediyordum ve onun huzurunda olma ayrıcalığına sahip olmadan bu kadar uzun süre nasıl yaşadığımı bilmiyordum.

Diğer her şey sessizleşirken kalbimin çarpması tek sestti. Çok gürültülü atıyordu. Kalbimin atışını duyabiliyor muydu? Konuşuyordu. Bana onu bulduğumu söylüyordu.

Orada

. O.

Evet.

Hayatım boyunca beklediğim kız karşımdaydı.

O kadar güçsüzdüm ki utanç vericiydi. Vücudumun tek yapmak istediği dizlerimin üzerine çökmekken, ayaklarımın üzerinde durmak bir mücadeleye dönüştü.

Kahretsin Mia, sana çoktan aşık oldum.

Ve birden herkes yanıldı. Thomas Mann hariç. *Teşekkür ederim Bay Mann, bu anın bana getirdiği her şey için bana kelimeler hediye ettiğiniz için. Mia ilk oğlumuza sizin adınızı vermemizi sorun eder mi? Küçük Thomas Mann Masters.*

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, yüzümdeki aptal gülümsemeyi engelleyemiyordum. Gülümsüyordum ve bu, şoktan sonra kaslarımın üstesinden gelebildiği ilk hareketti.

Şimdi konuşmazsam onu korkutup kaçıracaktım ama nasıl konuşulacağını unutmuştum. Tam oradaydı, sadece bir kelime. *Lanet* olsun. Göğsümden çıktı. Kelime kendi kalbimden pompalandı. Artık onun olan kalbimden.

"Merhaba," diye nefes aldım. *Oh, güzel, nefes alıyordum.* Lanet olası ölü değildim. Yaşıyordum ve o benim yeryüzündeki cennetim olmuştu.

Gülümsedi ve ben yine kendimden geçtim. Gülümsediğinde üst dudağı inceliyor ama alt dudağı mükemmel şeklini koruyordu. Gülümsemesini sevdim. Gülüşünü öpmek istedim. Her sabah onun gülümsemesiyle uyanmak istiyordum.

Günaydın.

Sabahları sevmemin bir nedeni olduğunu biliyordum.

Bu onun için yepyeni bir günün başlangıcıydı, ama benim için birlikte geçireceğimiz hayatın başlangıcıydı. Sadece o bunu henüz bilmiyordu.

"Merhaba," dedi ve tek hece beni tamamen içine aldı. İçinde yüzdüm. İçinde boğuldum. Daha fazla bir şey söylemek istedim ama kalbim hâlâ iyileşmeye çalışıyordu. Gerçi iyileşebileceğinden de şüpheliydim. Ondan sonra hiçbir şeyim eskisi gibi olmayacaktı.

Bundan emindim.

Birbirimize bakıp duruyorduk ve ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Onun her şeyini içime çektim. Beş metre uzakta olmamıza rağmen gözleri altın kahverengiydi. Dün koyu kahverengiydiler. Bugün ise iki, hayır üç çorba kaşığı krema katılmış kahve gibiydiler. Kahve sever miydi? Amerikalıydı, tabii ki severdi.

Tanrı Amerika'yı korusun.

Saçları dalgalı ama uçları düzdü. Saçları kahverengiydi ama uçlara yakın kısımları daha açıktı. Sanki Tanrı karar verememiş gibiydi. Bunun için onu suçlamadım. Kararsızlığına rağmen, o bir şaheserdi.

Ama kalbimin durmasına neden olan şey ne gözlerinin badem şekli, ne saçlarının stili, ne de en basit kelimeyi söylerken dudaklarının kıpırdamasıydı. Hayır, sonunda eve nasıl döndüğümdü. *Bu ilk görüşte aşk değildi Bay Mann.* O her zaman benim bir parçam olmuştu. Ruhum onunkini zaten biliyordu ve şimdi, bu lanet anda nihayet yeniden bir araya gelmiştik. Ve orada duruyordu, ait olduğum kız. Artık evimi özlemiyordum. Tamamlanmıştım.

Arkasını döndü ve kalbim aniden sakatlandı. Sakatlandı çünkü gözleri üzerimde değildi. Beni görmesine ihtiyacım vardı. Onun gözleri üzerimde olmadan var olamazdım.

Ona doğru adımlar attım ve ona doğru olmadıkça bir daha asla adım atmak istemedim. Çok yakındık; ona dokunmamaya dikkat ediyordum. *Tanrım, ona dokunmak istiyordum.* Mesafeyi korumaya dikkat ederek bir havlu almak için eğildim ama mesafe ihtiyacımız olan son şeydi. Tenim onunkinden birkaç santim uzaktaydı ama ruhundan yayılan güzellik her şeye nüfuz ediyordu. Ben.

Bedenim. Kalbim. Her şeyim. Sıcaklığı beni mest ediyordu ve her gece onun içinde uykuya dalmak istiyordum.

Onunkinin yanındaki bölmede suyu açtığımda ne yapacağımı bilemedim. Onu korkutup kaçıramazdım. Onunkinin yanındaki lavaboya doğru yürüdüm ve suyu açtım. Ona yer verip bir sonraki lavaboyu seçebilirdim ama bedenim buna izin vermedi. Gözlerim aynada onunkileri buldu. O benim yansımamdı. O benim diğer yarımdaydı. O benim olmadığım her şeydi. Beni tamamlıyordu. Yuvamdı.

Ağzımdan kelimeler döküldü ve sesimin titrediğinden emindim ama onu tekrar duymak zorundaydım. Onunla konuşmaya devam etmek zorundaydım çünkü bunu yapmazsam patlayabilirdim. "Mia, değil mi?" Bu isim dudaklarımdan çıkarken kulağa harika geliyordu. *Şiir* gibi. "Mia" dediğimde, anında bir şair olmuşum. Bir daha asla başka bir isimle konuşmak istemedim. Başka hiçbir şey dudaklarımdan dökülürken doğru gelmiyordu. Aynada gözlerimin içine baktı ve onları üzerimde tutmak istesem de varlığı bedenimi içine çekti.

"Evet, doğru," dedi ama her kelimenin ardında bir sızı vardı.

Yüzümü ona dönerek lavaboya doğru eğildim çünkü eğilmezsem düşecektim. Gözlerimin içine baktı. O gözlerimin derinliklerine baktı, ben de onunkilere. Birbirimizi gördük. Gözlerinin söylediği o kadar çok şey vardı ki, yetişemiyordum. Korkmuştu. Çığlık atıyordu. Beni istiyordu. *Hayır*. Bana ihtiyacı vardı. Benim ona daha çok ihtiyacım vardı. Kapana kısılmıştı. *Seni duyuyorum Mia. Ben de buradayım*. Onu rahatlatmak istedim. Ona sarılmak istedim ama kıpırdıyamadım.

Sana ne oldu aşkım?

Bana ne oluyordu?

Elimi uzattım çünkü insanlar tanıştıklarında böyle yaparlardı ama ona dokunmaya, onu rahatlatmaya ihtiyacım vardı ve bunda teselli bulma ihtimali vardı. "Ben Ollie," dedim ama çok daha fazlasını söylemek istiyordum. Genelde filtrelerim olmazdı ama Mia söz konusu olduğunda söyleyecek sözüm yoktu. Ona her şeyi anlatmak istiyordum. Onun da bana her şeyi anlatmasını istiyordum.

Şaşırdım kaldım.

Eli benimkiyle birleşti ve ben her zaman yaptığım gibi el sıkışmadım; ben

sadece tutundum. Beni ele geçiren bu duyguya tutundum. Sıcaklığa. Bütünlüğümüze. Nefes alışım sakinleşti ama kalbim davul gibi çarpıyordu. Bana ne yaptığını görüyor muydu? Küçük eli benimkine mükemmel bir şekilde oturdu ve dokunuşu tüm inançlarımı doğruladı. Biz birlikte olmak için yaratılmıştık.

Aptal gülümsemem geri döndü.

Geri çekilmek istemesem de çektim. *Lanet* olsun. Kendime gelmem gerekiyordu. Diş fırçam ve tıraş bıçağımla oynadım, lavaboya bir şeyler saçtım ve sonunda aynada kendime bir göz attım. Vay canına, kanlı bir karmaşa gibi görünüyordum. Parmaklarımı çılgınca saçlarımda gezdirdim ama hiçbir şey düzelmedi. Ne saçım. Ne aklım. Ne de kalbim.

"Harika bir ilk izlenim, değil mi?" Kafamda asi bir paspasla sarhoşluk sonrası bir karmaşa olduğum gerçeğine gülüp geçmeye çalıştım. Bakışlarım ona kaydı ama onunki lavaboya sabitlenmişti.

"Bunlardan birini nasıl alabilirim?" diye sordu ve sesine bayıldım. Amerikan aksanını sevdim. O benim tıraş bıçağıma bakıyordu, ben de ona bakıyordum.

-Her zaman.

"Usturanız yok mu?"

Başını hafifçe salladı ve bunu yaparken saçlarının yüzünün etrafına düşmesini sevdim ve kendimi pek çok aşk romanında okuduğum gibi saçlarını kulağının arkasına götürmemeye zorladım. Bunu daha önce hiç yapma ihtiyacı hissetmemiştim ama şimdi tek yapmak istediğim buydu. Saçlarını parmak uçlarımda hissetmek ve kulağının arkasına sıkıştırmak istedim -kitaplardaki kızlar bu saçmalığı severdi. Ama bunu yapmadım. İçimden bir ses onun diğer kızlar gibi olmadığını söylüyordu. Bunun yerine usturamı ona doğru kaydırardım.

"Bunu alabilirsin. Daha yeni. Daha kullanmadım."

Usturamı al. Bedenimi al. Kalbimi al.

Hepsine sahip olabilirsin.

"Teşekkürler," dedi ve bir gülümsemeyi paylaştık. Kahretsin, onun gülümsemesi. Böyle bir gülümsemeyi her zaman takmalıydı ve ben de onu takdir etmek için her zaman burada olmalıydım.

Başımı sallayarak arkamı döndüm, böylece bir sürüngen gibi görünmeyecektim. Duşa girdim ve suyun altına girmeden önce soyundum. O

da aynısını yaptı.

Bizi ayıran sadece ince bir duvar vardı. Lanet olası bir işkence. Yanımda çıplaktı. *Çırılçıplak!* Sırtımı duvara dönmek zorundaydım, sanki bu lanet olası bir fark yaratabilirdi. Gözlerimi kapatmak zorundaydım ama gözlerimi kapatmak zihnimi sadece hayal gücüyle baş başa bırakıyordu. Baş muhtemelen suyun altında hafifçe kalkmış, saçları ıslanmıştı. Su yüzünden, boynundan, köprücük kemiğinden, göğüslerinden, kıvrımlarından aşağı dökülüyordu. *Hay sikeyim.* Aletimin sertleşmemesi için Mia'nın çıplak olması dışında her şeye odaklanmam gerekiyordu.

Aşağı baktım.

Artık çok
geçti.

Kahretsin,

Mia.

Acele ettim çünkü acele etmezsem duvarda bir delik açacağımı ve akla gelebilecek her şekilde ona sahip olacağımı biliyordum. İçimdeki her şey birkaç santim uzakta olmayı kaldıramıyordu. Boşluk. Boşluğu. Aramızda hiçbir şey olsun istemiyordum, hava bile.

Acele ettim.

Suyu kapattıktan sonra hızla kurulandım ve pantolonumu çektim. Sonra fark etmesin diye topuzumu bel kemerimin içine soktum. Ona bunun onun hatası olduğunu söylemek istedim. Her zaman böyle değildim. Bunun yerine, "Yoğun saatlerden kaçınmak istiyorsanız acele etmenizi öneririm." dedim. Ama tek istediğim buraya gelip beni görmesi, benimle konuşmasıydı. Var olmama izin vermesiydi. Ama o hiçbir şey söylemedi. Gömleğimi başımın üzerine çektim ve onun tarafından sonsuza dek değiştirilmiş olan adama aynada son bir kez sertçe baktım. "Sadece seni uyarıyorum," diye ekledim. Bu daha çok bir yalvarış gibi geldi.

Kendimi banyodan dışarı zorladım ve nefes alamadım. Birbirimizden çok uzaktaydık ve işte o zaman ölüme mahkûm olduğumu anladım. Bu konuda nasıl hisseceğimden emin değildim ama kalbimin artık onsuz olamayacağını farkındaydım. O kaybolmuştu ama ben onu bulacaktım.

Ben buradayım, Mia. Benimle kal.

Devam edecek...

RAINN-Tecavüz, İstismar ve Ensest Ulusal Ağı'na (ülkenin en büyük cinsel şiddet karşıtı kuruluşu) göre.

Sadece Amerika Birleşik Devletleri'nde her gün ortalama 934 kişi cinsel saldırıya uğramaktadır. Bu da bir yıl içinde 340.991'den fazla erkek, kadın ve çocuğa denk gelmektedir. Bunlar bildirilen vakalardır.

Cinsel istismarın çoğu bildirilmemektedir.

Siz veya sevdiğiniz biri cinsel istismara uğradıysa lütfen RAINN Yardım

Hattını arayın

1-800-656-HOPE

veya

<https://rainn.org>

adresini ziyaret

edin

Teşekkür ederim

İlk kitabıma şans veren her okuyucuya teşekkür ederim. Sizin sayenizde kelimelerim okunmadan kalmadı. Sonsuza dek minnettarım ve umarım benim kalbime dokunduğunuz gibi sizin kalbinizde de bir yere dokunmuşumdur.

Bağımsız yazarların ve etrafımı saran yeteneklerin korkutucu denizine atlarken, yolculuğumun bu erken döneminde blog yazarları, tasarımcılar, editörler, bookstagrammerlar, yazarlar, okuyucular vb. hayat boyu arkadaşlarla tanıştığım için onur duyuyorum ve kutsanıyorum. Kitaplarımı okumak, sorularımı yanıtlamak, geri bildirim almak, çalışmalarımı tanıtmak ve çok daha fazlası için zaman ayırdığınız için size ve ayırdığınız zamana ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem. Hepinizin kalbimde özel bir yeri var ve her birinizi çok seviyorum.

Hayallerimin gerçekleşmesine yardımcı olurken fedakârlık yapan üç kişi var. Kocam Michael'a çok teşekkür ederim; ben bilgisayarımın ve telefonumun başında saatler geçirirken sabırlı davrandı, beni destekledi, her "Michael...." deyişime cevap verdi. Sekiz saat çalışıp sadece eve gelip boşluğumu doldurduğu, içimi dökmeme ve benimle birlikte kutlama yapmama izin verdiği için. Seni sonsuza kadar seviyorum! En büyük amigom olan kızım Gracie'ye teşekkür ederim, aynı zamanda yazdıklarımın nasıl gittiğini kontrol ediyor, ben istemeden evde yardım ediyor ve kitabımı okumak için sabırsızlandığını söylüyor ve ben her zaman "ben ölene kadar olmaz!" diye cevap veriyorum. Çok sabırlı olan ve her şeyi kendi başına yapmayı öğrenen oğlum Christian'a teşekkür ederim. Üçünüzü de çok seviyorum!

Tina (Anne), evden çıkmam ve biraz temiz hava almam gerektiğini sürekli hatırlattığın için teşekkür ederim. İtiraf etmek istesem de istemesem de beni herkesten daha iyi tanıyorsun. Bana inandığın, beni bir yerlere sürüklediğin ve her zaman yardım etmek için yapabileceğin bir şey olup olmadığını sorduğun için teşekkür ederim. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim,

teşekkür ederim. Seni seviyorum!

Üç taşıma, Amanda, Kaylee ve Danielle'e kocaman bir teşekkür. Amanda, benim diğer yarım, yazdığım tek bir kelimeyi okuyan ilk kişi oldun. Beni her zaman zorladığın ve desteklediğin için teşekkür ederim. Sensiz cidden kaybolurdum. Her fikrimi, mücadelemi ve başarıımı dinledin. Kaylee, en küçük zaferlerimi bile her zaman kutladığın ve beni desteklediğin için teşekkür ederim. Sen benim en büyük ilham kaynağımsın. Teşekkür ederim Danielle, okumayı sevmemene rağmen çalışmalarımı okuyan ikinci kişi olduğun için (lol). Beni desteklemek için zaman ayırman, etkinliklere gitmen ve ilgi göstermen dünyalara bedel. Bir insanın isteyebileceği en iyi kız kardeşlere sahibim ve üçünüzü de her şeyimle seviyorum!

Kassandra Dosal McLendon, nam-ı diğer Kassy, nam-ı diğer meleğime Florida büyüklüğünde bir teşekkür! Benim için ne kadar önemli olduğunu anlatacak kelimeler henüz icat edilmedi. Kendimi olumsuzluklara kaptırdığımda veya kendimden şüphe duyduğumda beni her zaman sağlam bir zemine geri getirmenin bir yolunu buluyorsun ve bunun için seni seviyorum. Sana mesaj attığımda ilişkimizin bu hale geleceğini bir milyon yıl düşünsem aklıma getirmezdin ve şimdi sensiz ne yapardım bilmiyorum. Benimle telefonda sonsuz saatler geçirdiğin, çoğu zaman sabah saat dörde kadar (benim zamanım, lol), beni rahatsız eden bir şey olduğunu her bildiğinde beni aradığın, tüm karışıklıklarımı çözdüğün, güvensizliklerimi boğduğun ve beni kaldırdığın için teşekkür ederim. Bu deneyimi daha keyifli hale getirdiniz ve bu yolculuğu sizinle paylaşmak bir hayalin gerçekleşmesi! (Kıskanmasın diye "teşekkür ederim "i kocamdan daha kısa yapacağıma dair kendime söz verdim ama başaramadım) Seni seviyorum!

Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim, Wasted Life Books'tan Allison Dublin, her şeyim olduğun için - asistanım, sırdaşım, parlak tarafım ... devam edebilirim. Tanışmamız kaderdi ama bugün burada olmamın sebebi sensin. Bir yıl önce ilk projemi okudun ve bana inandın. Bana bir şans verdiğin, Stay With Me serisindeki tüm çılgın fikirlerimi dinlediğin, fikirlerimi zıplattığın, beni yerden kaldırdığın ve aradaki her şey için teşekkür ederim. Sen benim parlak zırlı şövalyemsin ve dürüst olmak gerekirse tüm bunları nasıl yaptığını bilmiyorum. Sana olan minnettarlığım sonsuz ve sana sahip olduğum için çok şanslıyım.

Hayatımda sen varsın. Bu hız trenine binmek için sabırsızlanıyorum, ama sen yanımdayken, en azından düşmeyeceğimi biliyorum!

Betalarıma, yani can simitlerime, Faith Flores, Mia Kun (benim Mia'm!), Junior, Lym Cruz, Magali, Amy Terry, Shanna ve Jennifer'a çok teşekkür ederim. Sizler inanılmazsınız! Geri bildirimleriniz paha biçilemez ve tereddütsüz desteğiniz paha biçilemez. Stay With Me'yi bugünkü haline getirdiğiniz için teşekkür ederim. Her birinizle tanıştığım için çok mutluyum ve siz olmasaydınız bu kitabı yapamazdım.

En iyi arkadaşım Diana Wallwork'e sonsuz teşekkürler. Birbirimizden ne kadar uzakta olursak olalım, sana ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda oluyorsun. Her zaman kontrol ettiğin, gelişmeleri sorduğun, herhangi bir konuda yardım teklif ettiğin ve sadece sen olduğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum!

Stephanie Anderson'a bu kadar kısa sürede bu kitabı bir araya getirdiği ve en küçük ayrıntıları bile hayata geçirdiği için çok teşekkür ederim. Harikasınız!

Murphy Rae, yaratıcılığın, bakmayı unuttuğum konuları araştırmayı ve çok ihtiyacım olan düzenlemeler için teşekkür ederim. Virgül, em tire ve üç nokta bağımlısı olduğum sonucuna vardım ...

Tüm kalbimle okuyucularıma teşekkür ederim, SEVGİLİLERİM! Yeni bir bağımsız yazarın kitabını okuyarak şansınızı denediniz ve her birinize sonsuza dek minnettarım. Size neler sakladığımı göstermek için sabırsızlanıyorum.

Dünyanın dört bir yanına yayılmış muhteşem aileme ve sevgili arkadaşlarıma özel olarak teşekkür ederim. Desteğiniz olmasaydı, bu kadar ileri gidemeyeceğimi biliyorum.

Yazar Hakkında

Nicole Fiorina bağımsız bir yazardır ve bir serinin ilk romanı olan *Stay With Me* adlı ilk kitabını yayınlamıştır. Florida'da sevgi dolu kocası Michael, Christian ve Grace adlı iki çocuğu ve Danua cinsi köpeği Winston ile birlikte yaşamaktadır. Yazmayı sevdiği için değil, *ihtiyacı* olduğu için yazıyor, ancak hayallerinin peşinden gitmesi için onu iten şey geçirdiği (ve iyileştiği) bir araba kazası oldu. Yazım tarzı, düğmeleri, kalpleri ve sınırları zorlamak için çabalayan, özür dilemeyen ve duygusaldır. Nicole'un kitapları Yeni Yetişkin, Çağdaş Romantizm ve yakın gelecekte fantezi kategorilerine giriyor. Bir müzik aşığı, özellikle klasik rock, Eminem şarkılarının çoğunu rap yapabilir, dans edebilir, piyanoyla uğraşabilir ve elektrikli aletler ve boya fırçası kullanmayı sever. Hindistan cevizi meyveli Red bull, kahve ve kök birası bağımlısıdır ve annesini yatıştırmak için suyu zorla içtiğinden emin olur. Yazmadığı zamanlarda muhtemelen çocuklarına şoförlük yapıyor, aile toplantılarına katılıyor ya da uyuyor.

Arkadaş olalım!

<https://facebook.com/authornicolefiorina>

<https://instagram.com/nicolefiorinabooks>

<https://www.facebook.com/groups/2204837152966399/>

<https://twitter.com/nicolefiorina>

Haber bültenine kaydolun

www.nicolefiorina.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.